

Believe in Happy Endings

DANIELLE STEEL

Bóng Hình

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nhưng tiếng chim kêu ríu ran ngoài vườn hầu như chẳng thể lọt qua hai lần rèm dày của cửa dinh thự nhà Henderson. Olivia Henderson vén lọn tóc đen xõa trước trán rồi lại chăm chú kiểm các loại chén bát cho cha.

Cha cô, ông Edward Henderson đang chờ gặp các luật sư. Họ thường đi đến Croton-on-Hudson, cách New York khoảng 3h ô tô. Sống tận miền quê hẻo lánh này, nhưng Edward rất quan tâm để mắt tới những tài sản của mình, khi mà nhà máy thép còn mang tên ông. Tuy rằng từ 2 năm nay, năm 1911, ông đã rút về nghỉ, không trực tiếp điều hành nhà máy nữa.

Ông tin tưởng tuyệt đối vào các luật sư của mình và những người đứng đầu nhà máy hiện nay. Không có con trai, niềm đam mê quyền lực của ông cũng nguội lạnh dần. sẽ chẳng bao giờ có chuyện các con gái ông điều hành hoạt động của một nhà máy.

Ông mới 65 tuổi, nhưng mấy năm gần đây sức khỏe ông suy yếu nhiều. Đó là lý do ông đã chọn vùng Croton-on-Hudson yên ả làm nơi định cư lâu dài. Ở đây ông vừa có thể tĩnh tâm quan sát mọi hoạt động của thế giới bên ngoài, vừa có thể dành cho các con gái mình một cơ ngơi thoải mái đủ đầy..., có lẽ không được sôi động lắm, nhưng lành mạnh. Dù sao chúng cũng không hề tỏ ra buồn rầu và chúng có bạn bè ở tất cả các gia đình lớn suốt cả vùng Hudson.

Đất nhà Henderson nằm bên cạnh nhà Van Cortland, bên kia là nhà Shepard. Jay Gould, cha của Helen Shepard, đã mất 20 năm nay, để lại cho cô con gái 1 gia sản sáng giá. Cô ta cùng chồng duy trì và phát triển nó 1 cách tuyệt vời.

Họ thường tổ chức những buổi tiệc dành cho giới trẻ trong vùng. Cho tới 1 năm gia đình Rockefeller hoàn tất việc xây dựng điền trang, trải dài từ Kykuit tới Tarrytown, phía bắc Croton-on-Hudson: những khu vườn tráng lệ được bao bọc bởi những vạt rừng trù phú, quả là 1 sự cạnh tranh ngoạn mục với điền trang nhà Edward.

Nhiều người vùng khác muốn dừng lại để được từ xa chiêm ngưỡng trang viên Henderson, họ đều phải nhìn qua lớp hàng rào sắt và cả 1 khu vườn rộng lớn, tuyệt đẹp. Có thể thoáng thấy ngôi biệt thự ẩn sau những hàng cây to, mãi tới đầu con đường quanh co với nhiều bụi cây lúp xúp rậm rạp.

Nó được dựng trên 1 vách đá lớn, nghiêng về phía con sông rộng. Ngồi trong phòng làm việc, Edward vừa lặng ngắm toàn cảnh, vừa nhớ lại quá khứ xa xưa, nhớ về những người bạn cũ, nhớ lại bước ngoặt quyết định của cuộc đời mình.

Đó là những năm 1870, khi ông kế vị cha đứng đầu xưởng đúc nhà Henderson, lúc ấy đang thời kỳ cách mạng công nghiệp. Cuộc đời của ông chất chứa bao sự kiện, bao đổi thay. Edward lấy vợ khi còn ít tuổi. Dịch hạch đã cướp đi người vợ trẻ và đứa con trai bé bỏng của ông. Rất lâu sau cái tang tàn ác đó, ông vẫn sống 1 mình, cho đến khi Elizabeth xuất hiện...

Elizabeth là hiện thân của tất cả những gì mà 1 người đàn ông có thể mong muốn, 1 tia sáng ấm áp, 1 ngôi sao băng lướt trên bầu trời đêm hè, quá nhanh, quá chói sáng, quá đẹp và... than ôi, ra đi cũng quá vội vàng.

Họ đã kết hôn ngay trong năm mà họ gặp gỡ. Nàng 19 còn ông đã qua tuổi 40. Nàng đã chết trong lúc sinh nở. Năm ấy nàng mới 21 tuổi. Đắm chìm trong đau đớn, Edward lao đầu vào làm ăn để quên đi, để bắt mình phải bận rộn vì công việc. Ông giao phó 2 cô con gái bé bỏng cho bà quản gia và mấy chị vú em. Sau 1 thời gian ông đã tự nhủ lòng mình, dù sao ông cũng phải chăm sóc những đứa con, và thậm chí phải chăm sóc chúng nhiều

hơn nữa. khi đó ông bắt đầu cho việc xây dựng điền trang này. Ông nghĩ cuộc sống sẽ dễ dàng, đơn giản hơn khi ở nông thôn.

Vào năm 1903, New York không phải là nơi lý tưởng để nuôi dạy trẻ nhỏ. Lúc cả nhà chuyển về Croton-on-Hudson, 2 cô bé được 10 tuổi, bây giờ chúng đã 20. trước ông vẫn ở ngôi nhà của mình trên thành phố - nơi ông làm việc, nhưng ông thường xuyên về thăm các con, những đứa trẻ xinh đẹp mà ông đang được ngắm nhìn chúng lớn lên, ngày càng kiều diễm, thông minh – trong khi nhịp sống của riêng ông đang dần chậm lại.

Ông yêu sự có mặt của chúng ở quanh mình. Chẳng bao lâu ông cảm thấy không thể nào xa chúng nữa. hai năm gần đây ông không hề rời khỏi chỗ này, ông có đôi chút vấn đề về sức khỏe 3 – 4 năm nay. Bệnh tim, theo y lệnh của bác sĩ, buộc ông phải nghỉ ngơi. Những cơn hko chịu không còn thường xuyên nữa, ít nhất là khi ông không làm việc quá sức, không buồn phiền hay không tỏ ra cáu giận; mà những điều đó lại rất hiếm khi xảy ra với ông, khi ông đang cảm thấy hạnh phúc ở Croton-on-Hudson, cùng với các con gái mình.

Vậy là đã 20 năm kể từ ngày mẹ chúng qua đời, một ngày nắng chói chang mùa xuân 1893, cái ngày mà ông đã coi như sự bật công tàn tệ cuối cùng của ông trời ập xuống đầu mình...

Hôm ấy, Edwards đứng đợi ở bên ngoài, ông đi đi lại lại hàng trăm bước, đầy hi vọng và hân hoan, ông chẳng bao giờ ngờ rằng sự mất mát sẽ lại 1 lần nữa giáng vào mình. 12 năm trước, người vợ đầu tiên của ông cùng đứa con trai đã chết trong dịch hạch. Ông đã rất khó khăn để đứng vững được sau nỗi bất hạnh đó. Nhưng mất Elizabeth, ông tưởng như bị tước đi tất cả cuộc sống của mình. 45 tuổi – ông chao đảo trước cú đòn khủng khiếp lần thứ 2 của số phận.

Làm sao ông có thể sống mà không có nàng? Nàng đã trút hơi thở cuối cùng trong căn nhà của họ ở New York. Ban đầu ông vẫn cảm thấy như có

sự tồn tại của nàng ở nơi đó. Rồi cảm giác ấy bị thay thế bởi 1 sự trống rỗng khủng khiếp, tới mức ông thấy căm ghét cái chốn bất hạnh này.

Những chuyến công du liên miên giống như một cách để ông có thể xa lánh nó – nhưng điều đó cũng có nghĩa là ông xa lánh 2 đứa con gái bé bỏng mà Elizabeth để lại cho ông. Ông từng có ý định bán ngôi nhà, nơi cha ông đã xây dựng nên, nơi ông đã trưởng thành, nhưng ông không giải quyết theo cách đó. Tôn trọng truyền thống, ông cảm thấy mình phải có nghĩa vụ trao ngôi nhà cho các con mình. Vậy là ông khóa nó lại, từ 2 năm nay, ông không đặt chân tới nữa. bây giờ ông sống ở Croton. Ngôi nhà – thành phố New York – cuộc sống thượng lưu của ông ngày xưa, chẳng hề làm ông nhớ tiếc.

Không chút phân tâm vì những tiếng vo vo của vườn mùa hè, Olivia vắt vẻo trên chiếc ghế, vẫn say sưa với công việc kiểm duyệt của mình. Cô dùng một tờ giấy to để ghi chép tất cả những phòng cần được sắp xếp lại, 1 cách tỉ mỉ. thỉnh thoảng cô thường giao cho một chị giúp việc lên thành phố lấy một đôi vật dụng nào đó của ngôi nhà ở New York, nó vẫn được khóa kín để không. Cha cô không thích nơi ấy – cô biết điều đó, và ngay cả cô cũng thích chốn thanh bình ở Croton-on-Hudson này hơn.

Thực ra từ hồi chuyển về đây, cô mới trở lại New York 1 lần cách đây 2 năm, đó là 1 chuyến thăm thú ngắn ngày. Cha đã dẫn cô và em gái lên thành phố để giới thiệu với bè bạn và các mối quan hệ của ông. Đối với cô chuyến đi đó có rất nhiều kỉ niệm đáng nhớ, nhưng nó cũng khiến người ta kiệt sức. những cuộc tiếp tân lớn liên tiếp diễn ra, bởi họ phải đáp lễ 1 lượng khổng lồ những lời mời. với Olivia cô như phải đứng trên sàn diễn – 1 ấn tượng mà cô rất ghét; còn Victoria thì lại rất thích thú đến mức trở nên âu sầu khi họ trở về Croton-on-Hudson vào dịp Noen.

Olivia rất sung sướng vì lại luôn có bên mình những cuốn sách cô yêu thích, những chú ngựa và những cuộc dạo chơi nhàn tản, đi mãi sang tận trang trại láng giềng. đôi khi thông thả dạo chơi trên lưng ngựa, cô lắng

nghe tiếng hát của mùa xuân trong rừng, hay đoán rằng mùa đông đang tới khi thấy tháng 10 đã khoác lên cảnh vật 1 màu vàng hoang dã.

Từ khi còn là 1 cô bé, Olivia đã thích chăm lo nhà cửa, giúp đỡ Alberta Peabody – bà quản gia đã dạy dỗ trông nom các cô từ tấm bé. Alberta – Bertie, theo tên thân mật mọi người vẫn gọi, là hình ảnh duy nhất về người mẹ mà 2 cô bé không bao giờ có. Mắt Bertie giờ đã kém nhưng thần trí vẫn còn nhanh nhạy lắm. bà có thể nhận biết được từng người trong 2 cô cho dù trời có tối đen hay đôi mắt có nhắm nghiền.

Bà vừa bước vào phòng để hỏi Olivia xem mọi việc có ổn không. Bà biết chắc rằng cô sẽ hoàn thành tốt vai trò mà đáng ra bà phải làm, nhưng công việc ấy đòi hỏi phải có lòng kiên nhẫn và đôi mắt tinh tường. Bertie thì không có cả hai điều đó. Olivia luôn để tâm đến mọi thứ: đồ thêu ren, đồ pha lê, chăm đệm, ga rèm... và cô ấy vui vẻ với nhiệm vụ này, trái với Victoria, cô bé rất ghét những công việc gia chánh. Xét về mặt nào đó thì Victoria cũng khác hẳn với chị.

Chúng ta đã đánh vỡ hết đĩa chưa hay vẫn còn để tổ chức một bữa Noel? – Bertie mỉm cười hỏi, bà đưa cho Olivia một cốc nước chanh mát lạnh và 1 đĩa bánh gừng vừa mới ra lò.

Bertie coi Olivia và Victoria như con đẻ của mình. Số phận đã tin tưởng mang chúng cho bà ngay lúc chúng vừa chào đời. bà không bao giờ xa chúng dù chỉ một ngày kể từ khi mẹ chúng mất. và lần đầu tiên trông thấy Olivia lòng bà tràn ngập 1 tình thương mẫn mênh mông.

Bertie là một phụ nữ tròn trịa, đôi chân thấp mập, mái tóc trắng được chải gọn thành một búi nhỏ sau gáy. Bộ ngực ấm áp của bà là nơi Olivia vẫn thường ngả mái đầu lên đó suốt thời thơ ấu. bà là chỗ dựa, là niềm an ủi cho 2 đứa trẻ mỗi khi chúng cảm thấy buồn bã, cô đơn, những khi ba chúng vắng nhà – có 1 thời gian dài điều đó vẫn thường xuyên xảy ra. Trong nhiều năm liền, ông ôm trong lòng nỗi đau nguyên vẹn về sự ra đi của mẹ chúng

và sống xa lánh những đứa con mình. Sau đó ông gần gũi chúng hơn. Rồi khi sức khỏe giảm sút ông đã lui về sống ở trang viên. Tim ông rất yếu, kết quả của 2 sự mất mát lớn trong hôn nhân, và do những lo toan của một người đàn ông trong công việc làm ăn.

Bây giờ ông điều hành tập đoàn của mình từ điền trang này, với sự trợ giúp của các luật sư.

Chúng ta cần thêm mấy cái đĩa sâu lòng nữa bác Bertie à – Olivia nói rành rẽ với vẻ trịnh trọng. cô đưa tay vuốt gọn mái tóc dài ra sau, hoàn toàn chẳng ý thức về vẻ đẹp rực rỡ của mình: nước da trắng sữa, đôi mắt to xanh thắm và mái tóc dày đen nhánh. – cả mấy cái đĩa để cá nữa. cháu sẽ qua đặt ở nhà Tiffany tuần tới. Dù sao bác cũng phải bảo mấy cô nhà bếp chú ý hơn một chút.

Bertie gật đầu tán thành và không thể không mỉm cười. Olivia sẽ là một người chủ gia đình xuất sắc. đáng lẽ con bé đã phải lập gia đình và thay vì phải lo toan kiểm kê các vật dụng cho ngôi nhà của cha nó, nó phải được chăm chút cho tổ ấm riêng của mình. Nhưng cô con gái này không muốn ra đi. Cô hoàn toàn hài lòng khi sống ở điền trang, khác hẳn với Victoria, chỉ luôn miệng nói đến những chuyến du lịch ở mãi tí đâu đâu trên trái đất, và mắt sáng rực lên mỗi khi nghĩ về ngôi nhà ở New York và về những thú vui mà nó có thể tham gia ở đó.

Olivia nhìn Bertie với nụ cười xinh tươi của 1 đứa trẻ. Chiếc váy lụa xanh nhạt bông chấm mắt cá chân, giống như 1 khoảng trời trong xanh đang ôm lấy cô. Cô thấy kiểu váy này trên 1 tờ tạp chí và đã chỉ cho cô thợ may may y chang theo mẫu – một thiết kế của Boiret, nó rất phù hợp với cô. Olivia luôn là người lựa chọn và sáng tạo ra những kiểu trang phục cho cả 2 chị em. Victoria chẳng hề bận tâm đến chuyện ấy, cô hoàn toàn tự nguyện dành quyền lựa chọn tủ quần áo cho chị mình, bởi vì chị là "chị cả", như lời cô vẫn thường nói.

- Bánh hôm nay tuyệt lắm. ba sẽ thích cho mà xem

Olivia đã đặc biệt đặt chúng cho cha và John Watson, luật sư chính của ông.

- Có lẽ cháu phải đi chuẩn bị một khay đồ cho họ nhắm nháp đôi chút... nếu như bác chưa làm. 2 người nhìn nhau. Giữa họ từ lâu đã có mối đồng cảm chung rất riêng, sau nhiều năm tháng cùng nhau sẻ chia những nghĩa vụ và trách nhiệm. theo dòng thời gian, Olivia đã dần dần trưởng thành.

Từ 1 cô bé trở thành 1 thiếu nữ, rồi 1 phụ nữ chững chạc đủ sức lo toan cho 1 gia đình. Giờ đây Bertie không chỉ bao bọc cô bằng sự trìu mến mà còn với sự tôn trọng. bà không nhắc nhở, không mắng mỏ cô nữa, ngay cả khi cô đi chơi dưới trời mưa to hay làm những trò ngốc nghếch mà đáng lẽ ra ở tuổi 20 người ta không làm. Tất cả đều chỉ là những phút thả mình thư giãn mà thôi.

Olivia quá nghiêm túc, quá có ý thức... không có gì phải bận tâm nhiều nếu có đôi khi cô xao lãng trách nhiệm.

- Tôi bỏ khay ra rồi – bà quản gia nói, - nhưng tôi cũng vừa nói với ông đầu bếp là chắc cô lại muốn tự mình làm việc đó.

- Cám ơn bác, Bertie.

Olivia cẩn thận trèo xuống từ chiếc ghế thang cao, choàn tay ôm lấy cổ người vú già, âu yếm tựa đầu lên vai bà giãy lát như thời còn thơ bé. Rồi, sau khi đã hôn lên đôi má phúc hậu của bà, cô vội vã chạy xuống nhà bếp.

Cô chuẩn bị cho cha và vị luật sư 1 bình nước chanh, 1 đĩa bánh ngọt, mấy chiếc bánh sandwich kẹp rau cải xoong với những lát dưa chuột và cà chua thái mỏng như tờ giấy. cô điể lên khay 1 chai rượu nho hảo hạng và mấy loại rượu nặng hơn, phòng trường hợp họ muốn dùng đến.

Lớn lên bên cha, Olivia không hề định kiến với việc đàn ông hút thuốc hay uống rượu. cũng như em gái mình, cô còn cảm thấy thích thú cái mùi đó.

Sau khi xem lại và yên tâm về những chiếc khăn ăn và bộ dao nĩa bạc bác Bertie đã đặt bên cạnh khay, Olivia đi tìm cha ở trong thư viện. 2 lần rèm cửa dày với những diềm vàng trĩu nặng cũng là cách để giữ được không khí mát mẻ trong phòng.

- Hôm nay ba cảm thấy thế nào, ba? Nóng quá ba nhỉ?

- Ba thích thế này, - ông nói và nở một nụ cười hài lòng với con gái Olivia.

Ông đánh giá cao tài quản lý gia đình của nó. Ông vẫn thường nói, không có Olivia, ông đã không thể gìn giữ được ngôi nhà thế này. Thậm chí đôi khi trong lúc đùa vui, ông còn nói thêm rằng, ông sợ thấy một ngày, 1 người nhà Rockefeller sẽ xin ông cưới Olivia về để cô chăm nom cho Kykuit.

Mới đây ông vừa đi thăm cơ ngơi của John D. Rockefeller, khi trở về ông tỏ ra rất ngưỡng mộ. dinh thự đó chứa đựng tất cả những gì gọi là tiện nghi hiện đại, với rất nhiều máy điện thoại, lò sưởi trung tâm và hệ thống sưởi ấm chuồng trại. Nhưng cha Olivia đã tuyên bố với vẻ hài hước rằng đứng bên cạnh ngôi nhà kiểu nông thôn trông chúng thật nghịch mắt. thực ra Kykuit cũng không kém mấy so với điền trang hùng vĩ nhất trong vùng người láng giềng.

- Nắng ấm đã hâm nóng mớ xương già của ba, - ông nói, miệng vẫn không rời điếu xì gà, ông đang mong luật sư của mình tới. – Em con đâu?

Nếu như ông luôn dễ dàng thấy Olivia ở trong nhà, lúc thì đang lập danh sách gì đó, khi thì ngoáy vài lời ra giấy cho người làm, bận bịu với những chỗ phải sửa sang hay đang cắm 1 bình hoa cho phòng làm việc của cha, thì gần như ông không thể thấy được dấu vết nhỏ nhặt nào của Victoria.

Con chắc em con đang chơi tennis ở bên nhà Astor, - Olivia trả lời, có vẻ như một phỏng đoán mơ hồ hơn là 1 câu trả lời chắc chắn.

Điều ấy làm ba ngạc nhiên đấy. – Edward cười hóm hỉnh. – nhà Astor đã khởi hành đi Maine và sẽ ở đó trong suốt mùa hè.

Đó là thói quen của tất cả những người hàng xóm. Nhà Henderson cũng đã trải qua nhiều mùa hè ở bang Maine, ở Newport và ở Rhode Island, nhưng bây giờ Edward chẳng muốn rời khỏi Croton-on-Hudson, ngay cả trong những ngày nóng nực nhất.

- Con xin lỗi ba. – Olivia lí nhí, mặt đỏ bừng vì đã nói dối cho em gái. – con nghĩ có lẽ họ đã từ Bal Harbor về rồi.

- Ba tin con mà, con ngoan của ba... có trời mới biết em con đang ở đâu và nó lại đang nghĩ ra những trò gì.

Cả 2 đều hiểu những ý thích thất thường của Victoria là vô hại. cô bé có 1 tính cách mạnh, thông minh, sôi động và quyết đoán, độc lập y như mẹ nó ngày xưa. Edward Henderson chê trách cái tính lập dị của đứa con gái út. Ông chỉ tỏ ra thông cảm với những ý thích khác người của nó khi những việc đó còn chưa quá mức. thực tế ở đây cũng chẳng thể có chuyện gì lớn xảy ra được, chỉ có thể là ngã từ trên cây xuống, dãi nắng cả 1 ngày vì đi bộ hàng cây số đến tận đền trang lán giềng hay bơi quá xa ở sông.

Sống ở Croton-on-Hudson, suốt ngày người ta chỉ có những thú vui giản đơn như thế. Victoria không đắm chìm trong những mối diễm tình, cũng chẳng thấy những anh chàng theo đuổi ve vãn, mặc dù nhiều thanh niên nhà Rockefeller và Van Corland đã có ý quan tâm đặc biệt đến cô. Nhưng tất cả bọn họ đều tỏ ra mức độ như mọi người có giáo dục khác, còn Victoria thì được ông bố xếp vào hạng những phụ nữ lý tính hơn là những cô gái có trái tim lãng mạn.

- Con sẽ đi tìm em ngay bây giờ, - Olivia nhẹ nhàng hứa với cha.

1 cậu nhà bếp bưng khay lên, cô chỉ chỗ cho anh ta đặt. Cần phải có thêm 1 chiếc cốc nữa, con gái à. – Người cha nói và đốt tiếp 1 điếu thuốc. ông cảm ơn cậu bếp, an chàng mà ông chưa bao giờ nhớ nổi tên.

Olivia thì khác, cô nhớ tên tất cả người làm trong nhà. Cô biết mọi chuyện về họ: gia cảnh, cha mẹ, anh chị em, con cái... những ưu điểm, khuyết điểm của họ đều không qua nổi mắt cô, kể cả những lỗi lầm mà họ có thể mắc phải, cô thực sự là nữ chủ nhân của trang viên, và hẳn còn quyền uy hơn cả mẹ nếu bà còn sống. Olivia tin chắc so với em, cô giống mẹ nhiều hơn.

- Chú John đi cùng với ai hả ba? – cô gái ngạc nhiên hỏi.

Thông thường luật sư của cha chỉ tới 1 mình, trừ trường hợp có vấn đề gì xảy ra với nhà máy thép. Nhưng nếu vậy hẳn Olivia đã biết. Edward luôn thông tin cho con gái những chuyện làm ăn của ông. Tài sản của ông rồi sẽ đến ngày sẽ thuộc về chúng. Dĩ nhiên chúng có thể sẽ bán nhà máy thép. Ít ra là nếu chúng không lấy được người chồng có khả năng điều hành nó.

Ông hít một hơi dài rồi phả ra 1 làn khói xì gà đậm đặc.

- Ừ, chú John hôm nay sẽ không tới 1 mình, than ôi... ba đã thấy quá đủ trên đời! ba đã sống lâu hơn 2 người vợ, 1 người con trai và cả người bác sĩ riêng cũng đã rời bỏ chúng ta vừa năm trước; hơn cả phần lớn người bạn già của cha nữa. và bây giờ John Watson lại thông báo với cha rằng ông ấy sắp về hưu. Ông muốn giới thiệu cho ba 1 luật sư mới vừa gia nhập công ty ông ấy, John Watson khen ngợi anh ta lắm.

Chú John tuổi đâu đã quá cao, - Olivia đáp lại lời cha với vẻ ngạc nhiên, cái tin này không ngờ lại khiến ba cô tỏ ra bi đát đến thế. – và ba cũng không. Ba hãy thôi nói như 1 ông già lụ khụ thế đi.

Nhưng quả thật từ lúc những vấn đề về sức khỏe buộc ông phải về nghỉ ngơi ở nông thôn thế này, Edward đã cảm thấy mình già thật rồi.

Con người ta bắt đầu già khi những người xung quanh anh ta bắt đầu biến mất, - ông nói, khẽ nhăn mặt khi nghĩ đến người luật sư trẻ mà ông chẳng muốn gặp chút nào.

- có ai biến mất đâu ba, bước chân chú John vẫn vững vàng, cái nhìn vẫn tinh anh, con biết vậy mà, - cô nói như để trấn an ba, tay đưa cho ông ly rượu nho và khay bánh gừng.

Edward nhăm nháp đôi chút, không giấu sự hài lòng.

- có lẽ ông ấy sẽ không đi nữa sau khi đã nếm những chiếc bánh này. Hoan nghênh con, Olivia. Nhờ có con mà ông đầu bếp và mấy người giúp việc cho ông ta mới hoàn tất được những điều kỳ diệu thế này.

Cô cầm 1 chiếc bánh, ngồi xuống bên cha. Ông đang nhìn cô trìu mến. Olivia luôn là hiện thân cho sự trong trẻo, tươi mát. Cái nóng bức hình như chẳng hề làm cô mỗi mệt khó chịu, cô vừa nhâm nhi chiếc bánh vừa trò chuyện cùng cha trong khi đợi John Watson

- người luật sư mới này là ai hả ba? – cô tò mò hỏi.

John Watson ít hơn ba cô 1 vài tuổi, có lẽ quá sớm khi rút lui khỏi công việc thế này. Hơn nữa ông ấy không bao giờ tỏ ra già bằng tuổi của mình. Nhưng có thể, ông muốn tuyển thêm người vào êkíp của ông ngay từ bây giờ, khi ông còn thời gian.

- ba đã bao giờ nhìn thấy anh ta chưa?

- Chưa, - Edward trả lời, - hôm nay sẽ là lần đầu tiên. Theo lời John, anh ta là người rất có năng lực, đặc biệt trong lĩnh vực luật thương mại, anh ta đã đàm phán thành công những hợp đồng bất động sản rất hời cho nhà Astor. Trước khi đến chỗ John, anh ta làm cho 1 hãng luật khá tiếng tăm, và có những lời giới thiệu tuyệt vời.

- Vậy tại sao anh ta lại thay đổi chỗ làm?

Cô thích được hiểu rõ về công việc làm ăn của ba mình. Victoria cũng vậy, cô gái thường tranh cãi quyết liệt để bảo vệ chính kiến của mình. Có đôi khi cả 3 cha con say sưa trong những cuộc đàm luận chính trị nảy lửa. Edward không có con trai, nên rất vui được trao đổi những chủ đề trí tuệ đó với các con gái.

- theo lời John, Dawson, anh chàng luật sư mới này đã phải chịu một cú sốc khủng khiếp do số phận gây ra hồi năm trước. ba thực sự xót xa cho anh ấy, và chính vì lẽ đó ba đã đồng ý để John đưa anh ta đến đây hôm nay... ba hiểu quá rõ những số phận bất hạnh như thế...

- ông mỉm cười buồn bã với Olivia.

- Vợ anh ta đã mất trong tai nạn đắm tàu Titanic năm trước. Cô ấy là con gái huân tước Arnsborough, cô ấy định về thăm chị gái ở Anh quốc. và số phận nghiệt ngã đã buộc cô ấy phải lên tàu Titanic. Suýt nữa bất hạnh đã cướp đi cả con trai anh ta. Hình như cậu bé đã lên được 1 trong các xuồng cứu nạn cuối cùng. Xuồng đã đầy người, thế là người mẹ trẻ đã nhường chỗ của mình cho 1 đứa bé khác, cô ấy bảo sẽ đợi chuyến sau... Mặc dù hầu như chắc chắn chẳng còn cái chuyến sau nào nữa.

Ba hiểu vì sao anh ta phải rời công ty cũ và đưa con trai tới châu Âu sống trong suốt 1 năm trời. Đến nay cũng đã được 16 tháng rồi. Anh ta vừa mới để nchỗ chú John hỏi tháng 5 hay tháng 6 gì đó. Người đàn ông bất hạnh! John hết lời ca ngợi anh ta đấy, dù Dawson vẫn còn chịu ảnh hưởng nặng nề của cú sốc. nhưng anh ta đã cố trấn tĩnh lại, như rất nhiều người khác cốt chỉ muốn tốt cho thằng con trai mà thôi.

Ông hoàn toàn có thể đặt mình vào vị trí của con người chưa quen biết đó. Ông nhớ lại cái ngày ông mất Elizabeth, tất nhiên cái chết của nàng là do gặp khó khăn khi sinh nở chứ không thảm khốc như vụ đắm tàu Titanic.

Nhưng, ai có thể đo được nỗi khổ đau? Edward Henderson đắm chìm trong suy tư, Olivia cũng vậy. một lát sau, khi ngược lên họ ngạc nhiên nhìn thấy John Watson đã đứng ở ngưỡng cửa.

- Ô! Ông làm thế nào vào được mà chúng tôi không biết nhỉ? Ông vào qua cửa sổ ư? – Ông chủ nhà phẩn khởi cười lớn.

Ông nhóm ngay dậy, bước qua phòng với đôi chân nhanh nhẹn để đón tiếp người bạn già của mình. Nhờ sự chăm sóc chu đáo của Olivia, trông dáng vẻ ông tràn đầy sinh lực, cho dù ông vẫn luôn phàn nàn về tuổi già già hiệu của mình.

- Chẳng ai chú ý đến tôi cả, - John Watson trả lời, ông cũng cười vui vẻ.

John vóc người cao lớn, đường bệ, mái tóc dày, trắng như cước. Còn cha Olivia dáng dong dong, quý phái, nhưng tóc cũng bạc phơ như thế, vậy mà xưa kia tóc ông từng đen nhánh như tóc 2 cô con gái ông bây giờ. Các cô con gái thừa hưởng từ cha đôi mắt màu lơ. Đôi mắt ấy mỗi khi tranh luận với John đều sáng lên đầy nhiệt tình. 2 người biết nhau từ hồi học trung học. đúng ra, Edward là bạn tốt nhất của người anh cả John, nhưng ông ấy đã mất từ nhiều năm nay. Sau đó John và Edward mới thân thiết nhau hơn. John Watson lo cho tất cả vụ tranh chấp liên quan đến công việc làm ăn và đầu tư của Edward.

Vừa mới đến họ đã vồ vập trò chuyện nói cười rôm rả. Olivia nhìn lại lần cuối khay đồ ăn để chắc chắn mọi việc đều đâu vào đấy, rồi cô đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng. Thật bất ngờ, vừa quay người dậm bước cô đụng ngay phải Charles Dawson. Cô thấy hay hay vì được gặp anh thế này, khi mà cô và cha vừa nói chuyện về cuộc đời anh, và cô đã biết bao điều về anh trong lúc vẫn chưa biết anh là ai. Trông anh thật lịch lãm, quyến rũ, mặc dù thoáng 1 vẻ khô khan, khắc khổ. 1 đôi mắt buồn nhất trên trái đất này, cô tự nhủ, giống như hồ nước xanh thẳm. Nhưng khi cha Olivia giới thiệu 2 người với nhau, anh vẫn khẽ mỉm cười niềm nở. Anh ấy không chỉ buồn, cô

tin chắc là vậy. Dáng vẻ điềm đạm trầm tĩnh của anh, cái nhìn chân tình của anh khiến người ta mong muốn được an ủi và chia sẻ.

- Rất hân hạnh, - anh lịch sự nói và bắt tay cô.

Anh nhìn thẳng cô trong giây lát, rõ ràng bị ấn tượng mạnh bởi vẻ đẹp trước mắt, nhưng không hề có gì bất nhã. Đúng hơn chỉ là 1 chút kinh ngạc. Tính rụt rè bản năng của Olivia lại trở dậy. Cô vội vã ẩn mình sau vai trò 1 nữ chủ nhân chu đáo.

- Tôi có thể phục vụ quý vị 1 cốc nước chanh hay 1 ly rượu ngon? Ba tôi luôn thích rượu nho nhất, kể cả trong 1 ngày nóng nực như thế này.

- Tôi rất vui lòng nếu được 1 ly nước chanh.

John Warson cũng chọn nước chanh, rồi cả 3 cùng thoải mái thưởng thức món bánh ngọt. Khi tin chắc đã xong xuôi mọi nhiệm vụ, Olivia nhẹ nhàng rút khỏi phòng, khép cánh cửa lớn lại sau lưng. Lúc chỉ còn 1 mình bên ngoài, 1 điều gì đó trong mắt Charles Dawson bỗng khiến cô xao động, có lẽ tại cô biết câu chuyện buồn của anh. Cô tự hỏi không biết con trai anh đã bao nhiêu tuổi và anh làm thế nào để 1 mình nuôi dạy được nó... giá có 1 ai đến bên cuộc đời anh. Olivia cố gắng xua đi những ý nghĩ ấy. Như vậy thật buồn cười, thậm chí không phải phép chút nào, khi ưu tư về 1 trong các luật sư của cha mình. Cô lắc đầu, đi về phía nhà bếp và suýt nữa va vào cậu thợ máy Petrie của cha. Thật ra cậu ta vẫn đang học nghề, bởi cậu vốn chỉ là anh coi ngựa. Nhưng cậu thiếu niên 16 tuổi ấy tỏ ra hiểu biết về ô tô còn nhiều hơn những con ngựa. Cha Olivia vốn có 1 sở thích đặc biệt đối với loại máy móc hiện đại ấy. Khi còn sống ở New York, ông là người luôn mua 1 trong những kiểu đầu tiên. Giờ đây ông đã có cả 1 bộ sưu tập, và Petrie được giao trách nhiệm bảo trì, bảo dưỡng chúng.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Có gì không ổn sao? – Olivia hỏi.

Cậu trai tội nghiệp hình như đang lo sợ cuống cuồng.

- Tôi cần gặp ông chủ ngay lập tức, thưa cô, - cậu dường như sắp khóc.

Phải giữ cậu ta lại trước khi cậu làm gián đoạn công chuyện của cha và các luật sư trong thư viện.

- Cậu không thể làm phiền ông lúc này được. Cậu muốn tôi giúp gì không? – Cô hỏi với giọng vừa ân cần vừa kiên quyết.

Cậu ta do dự, rụt rè đưa mắt nhìn xung quanh như sợ có 1 đôi tai đang rình rập.

- Chiếc xe Ford, - cuối cùng cậu ta lí nhí, mắt hốt hoảng. – Nó đã bị lấy trộm rồi.

Nước mắt rơm rớm, cậu đang chờ đợi điều tồi tệ nhất. Cậu sắp mất đi chỗ làm tốt nhất mà cậu chưa bao giờ có, cho dù không phải do lỗi của cậu. Cậu không hiểu nổi chuyện đó đã xảy ra thế nào.

- Mất trộm? – Olivia kinh ngạc. – Có thể nào lại như vậy? Kẻ nào có thể đi vào địa phận của chúng ta, lấy đi chiếc xe mà không khiến ai chú ý?

- Tôi không biết, thưa cô. Nó vẫn còn ở đó sáng nay. Tôi đã lau rửa nó, nó sáng bóng lên như cái ngày ông chủ mới mua về. Tôi đã để cửa gara mở cho thoáng, nếu không với cái nắng như thế trên mái, gara sẽ biến thành cái lò mấ, thật không tốt cho xe nhất là khi vừa rửa xong. Thế mà nửa giờ sau, đã không còn chiếc ô tô nữa, nó đã biến mất...

Cơn xúc động lại khiến cậu nghẹn lời. Olivia lại nhẹ nhàng đặt tay lên vai trấn an cậu. 1 chi tiết trong câu chuyện khiến cô chú ý.

- Lúc đó mấy giờ? Cậu còn nhớ không?

Giọng nói và dáng vẻ cô hoàn toàn bình tĩnh, hiếm có ở 1 cô gái tuổi 20 như cô. Cô vẫn thường gặp những vấn đề kiểu này hầu như mỗi ngày và cô

biết cách giải quyết chúng. Nhưng về chuyện bí ẩn này cô lại có 1 ý khác.

- Chính xác là 11h30, thưa cô. Tôi chắc chắn thế.

Olivia đã nhìn thấy em gái lần cuối lúc 11h. chiếc xe Ford đang khiến cho Petrie lo bực mặt này vốn dùng chuyên chở lương thực và các đồ mua sắm từ thành phố. Còn cha cô thì thường dùng chiếc Cadillac Tourer khi muốn đi đâu đó.

- Nghe này Petrie, - cô từ tốn, - cậu cứ bình tĩnh. Rất có thể người làm nào đó trong nhà mượn đi mua sắm việc gì mà không nghĩ tới việc báo trước cho cậu. Chẳng hạn như bác làm vườn. Tôi đã bảo bác ấy đi xem qua mấy cây hoa hồng mà tôi gửi tặng bà Shepard.

Cô tin chắc chiếc xe không bị mất cắp. Cần phải thuyết phục Petrie chờ đợi. Nếu cậu ta kể chuyện mất trộm này cho cha cô, ông sẽ gọi ngay cho cảnh sát và sẽ kéo theo bao chuyện phức tạp.

- Kittering không biết lái xe, thưa cô. Bác ta không thể nào lại lấy loại xe Ford để đi xem những cây hoa hồng cho cô được. Bác ta sẽ đi ngựa hoặc cưỡi lừa là mượn tạm chiếc xe đạp, nhưng không phải là xe Ford, thưa cô, không, không phải là xe Ford.

- Có thể là 1 người khác. Tôi nghĩ, thật quá sớm khi thông báo chuyện này cho cha tôi. Hơn nữa ông đang bận. Chúng ta hãy chờ cho đến buổi tối, đồng ý chứ? Nếu không ai mang chiếc xe lại, chúng ta sẽ tính. Nhưng tôi tin rằng tối nay chiếc xe Ford sẽ lại ở trong gara. Bây giờ cậu hãy vào bếp và uống 1 ly nước chanh đi.

Cô dịu dàng kéo cậu đi theo mình. Petrie phó mặc cô xử trí, dần dần đã an tâm phần nào, dù còn rất căng thẳng. Cậu vẫn đoán chắc, nếu ông Henderson phát hiện ra chiếc xe Ford đã bị đánh cắp ngay trước mũi cậu thì ông sẽ lập tức tống cậu ra khỏi cửa. Olivia tiếp tục an ủi cậu. Cô rót đầy cốc nước chanh, đưa cho Petrie và cả đĩa bánh ngon trứ danh nữa, khiến người

đầu bếp nhìn cô với đôi mắt tinh quái, hình như bác ta đoán ra cô chủ đang có mưu tính gì đó.

Cô hứa sẽ gặp Petrie vào buổi chiều nếu không thấy chiếc xe quay về và cũng buộc cậu hứa không được nói gì cho cha cô trong thời gian đó. Khẽ nháy mắt với người đầu bếp, Olivia vội vã tránh đi để khỏi đụng với Bertie lúc ấy đang tiến về phía cô, nhưng Olivia, vốn nhanh nhẹn hơn tất cả các gia nhân trong nhà họp lại, đã kịp chuồn ra cửa ban công trông ra vườn. cái nóng hầm hập của mùa hè bực lấy cô, cô trút 1 hơi thở dài. Vậy đó, cứ hỏi tại sao những người láng giềng phải đi tránh nóng ở tận Newport hay Maine. Còn đây cái nóng thật không thể chịu đựng nổi. Để đợi khi mùa khô đến sẽ mang theo gió khô mát mẽ dễ chịu, tạo nên tất cả vẻ đẹp trù phú của cảnh vật nơi đây. Và mùa xuân nữa, sau 1 mùa đông dài tưởng như không dứt, miền quê thôn dã lại khiến ta liên tưởng đến 1 bức tranh tuyệt diệu trữ tình. Chỉ vào mùa hè và mùa đông, thiên nhiên mới bắt ta phải kinh ngạc vì sự tai ác của nó. Phần lớn những người sống ở Croton-on-Hudson đều lên thành phố vào mùa đông và mùa hè thì tới vùng biển. Trừ cha cô. Người nhà Henderson lưu lại điền trang suốt cả năm.

Nếu được đi bơi ở sông lúc này quả là sáng khoái, nhưng Olivia không có nhiều thời gian nữa. cô rẽ vào 1 lối mòn nhỏ ở phía sau điền trang, thật dễ chịu khi 1 mình thả bộ trên con đường tĩnh lặng, con đường dẫn đến 1 khu vườn rất đẹp, khuất tầm nhìn. Nơi đây cô thường tập cỡi ngựa, môn thể thao cô ưa thích. Có 1 cánh cửa hẹp mở sang khu đất người láng giềng, cô vẫn phi ngựa qua các bình nguyên thuộc địa phận của họ, cũng chẳng phiền phức gì. 2 nhà cùng sẻ chia những quả đồi này như trong 1 gia đình lớn vậy, 1 gia đình sẽ có ngày càng nhiều thành viên về đây định cư lâu dài.

Mặc dù trời rất nóng, cô vẫn cứ đi. Cô không nghĩ về chiếc xe bị mất cắp nữa. Kỳ quá, những ý nghĩ của cô lại hướng tới Charles Dawson và câu chuyện cha cô đã kể. bất hạnh làm sao khi vợ mình ra đi 1 cách bi thảm như thế! Anh hẳn đã phải lo lắng phát điên khi cái tin về vụ đắm tàu lan đi.

Olivia ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài. Tiếng động đằng xa dần dần thu hút sự chú ý của cô. Cô ngồi im, nghiêng tai nghe ngóng. Tiếng động lại gần hơn. Cô ngược lên đúng lúc chiếc Ford mất tích rỗng âm ì lao qua lối của hẹp, làm xước ngay 1 vệt sơn. Olivia giật mình nhìn chiếc xe hướng về phía cô. Đằng sau vô lăng, cô em gái đang mỉm cười... Trên bàn tay Victoria giờ cao lên thay cho lời chào, Olivia trông rõ 1 điều thuốc.

Olivia không rời chỗ, thậm chí cũng không buồn đứng lên. Cô vẫn ngồi yên, nhìn đứa em, lắc đầu. Victoria rời xe, cười rạng rỡ với chị qua làn khói thuốc dày đặc.

- Petrie đang muốn nói với ba rằng chiếc xe đã bị đánh cắp, em có hiểu gì không đấy? Ba sẽ gọi cho cảnh sát nếu chị để cậu ta làm việc đó.

Giọng của Olivia không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Cô đã quá quen với những sự bất thường của em gái mình rồi. Cả 2 nhìn nhau trong giây lát, 1 người bình thản song rõ ràng không hài lòng, còn 1 người đang vui thích ra mặt. Nhưng ngoài mớ tóc bị gió làm rối bù của Victoria, thật đáng ngạc nhiên, cả 2 cô gái này giống nhau tuyệt đối. Như thể 1 người đang đứng trước hình bóng mình trong gương. Cũng đôi mắt đó, cái miệng đó, cũng đôi má, mái tóc thậm chí cả dáng điệu, cử chỉ... Thực tế cũng có những chi tiết khác nhau rất nhỏ - Victoria có vẻ nghịch ngợm, hoạt bát và vô lo hơn, - nhưng vẫn khó có thể, nếu không nói là không thể, phân biệt được họ. Chính cha đẻ 2 cô gái đôi khi còn bị lẫn lộn; còn những người làm thì thường xuyên tưởng nhầm người này là người kia. Các bạn học cùng lớp ngày trước chưa bao giờ có thể phân biệt được họ. Ở trường học, sự giống nhau ấy gây ra bao nhiêu chuyện bất ngờ đến rụng rời, họ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người và đổi vị trí cho nhau bất cứ lúc nào có thể, khiến các giáo viên luôn phải bối rối. Theo cách nói của Olivia, Victoria đã hành hạ họ không thương tiếc. Đến mức cuối cùng cha các cô đã quyết sẽ gửi gắm việc giáo dục con cái cho gia sư. Bất hạnh là, học ở nhà cũng đồng nghĩa với việc tự cô lập với thế giới bên ngoài. Các cô không có bạn bè nữa. 2 chị

em nhớ trường học lắm, nhưng cha họ tỏ ra rất kiên định. Ông không chịu đựng được khi các con mình luôn bị xăm soi giống như những sinh vật lạ trong hội chợ. Và lại, ở trường các thầy giáo đã gần như phải thừa nhận 1 sự thật là không thể quản lý được 2 đứa trẻ; nhưng các gia sư và bà Bertie có thể làm được điều đó. Thực tế chỉ có duy nhất bà Bertie là người có khả năng biết được đúng đứa nào là đứa nào. Bà biết cách phân biệt chúng dù từ sau lưng hay trước mặt, ngay cả khi chúng chưa mở miệng nói. Bà biết cả điểm bí mật vẫn thường dùng nhận ra 2 đứa khi còn bé xíu. Olivia có 1 cái bớt nhỏ ở lòng bàn tay phải, còn Victoria cũng có 1 cái bớt y như thế nhưng ở lòng bàn tay trái. Tất nhiên cha chúng cũng biết điều đó, nhưng ông thường quên kiểm tra chúng bằng cách này. Ông thấy đơn giản nhất là hỏi luôn chúng, và hi vọng chúng nói thật, bây giờ khi lớn chuyện đó cũng không thành vấn đề nữa. 2 chị em sinh đôi, chúng thật xứng đáng với cái từ đó, chúng giống nhau như 2 giọt nước, và sự giống nhau ấy tạo ra xung quanh chúng những chuyện buồn cười phát điên đầu.

Mới cách đây 2 năm, sự xuất hiện của 2 cô gái trong giới thượng lưu New York đã gây nhiều ồn ã. Chính vì lý do đó mà người cha đã đưa ngay các con gái mình về Croton-on-Hudson trước mùa Noel. Bất cứ nơi nào họ đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn về 2 cô gái và ông không thể nào thông cảm được. Thấy các con mình bị nhìn ngó, chỉ tỏ như những vật kỳ lạ, ông cảm thấy bị trêu tức khủng khiếp. Victoria đã buồn rĩ khi biết tin họ sắp trở về Croton-on-Hudson, trong khi Olivia lại tiếp nhận tin ấy với 1 sự nhẹ nhõm thanh thản. Cô sẵn lòng trở về điền trang nhưng Victoria thì không. Với Victoria, cuộc sống ở thôn quê đồng nghĩa với sự buồn chán và cô tự hỏi làm sao mà cha và chị mình lại có thể chấp nhận 1 cuộc đời mờ nhạt như vậy.

Chủ đề duy nhất khiến cô say mê lúc này là phong trào đấu tranh của phụ nữ Anh đòi quyền bầu cử. Tư tưởng đòi quyền bình đẳng cho nữ giới thiêu đốt cô, suốt ngày cô chỉ nói về điều đó, và Olivia đã phải nghe đến phát chán. Victoria ca ngợi hết lời Alice Paul, người tổ chức cuộc tuần hành ở

Washington, ngày hôm đó, đã có hàng chục phụ nữ bị bắt. Có khoảng 40 người bị thương và kỵ binh đã phải tới nơi để lập lại trật tự. Victoria cũng thường xuyên nói về Emily Davison, người đã bị chết 2 tháng trước tại Anh khi xông ra trước kỵ binh hoàng gia trong 1 cuộc đụng độ. Victoria còn tang bốc thái quá Emmeline và các con gái bà ta, đã gan dạ đấu tranh vì quyền phụ nữ ở Anh. Bình luận về phong trào phụ nữ đấu tranh đòi quyền bình đẳng, đôi mắt Victoria như bốc lửa, khi Olivia chán ngấy, lơ đãng ngược mắt nhìn lên trần. Nhưng lúc này cô đang yên lặng ngồi trên chiếc ghế băng, chờ những lời giải thích và xin lỗi của em gái.

- Thế ư? Họ đã gọi cảnh sát chưa? – Victoria cao giọng chọc chị và chẳng hề tỏ ý muốn xin lỗi.

- Không, - Olivia trả lời giọng nghiêm khắc. – Chị đã phải hối lộ Petrie 1 cốc nước chanh và bánh nướng đấy... A, đáng lẽ chị nên để cậu ta báo cho ba. Chị biết ngay em mà. Cô cố tỏ ra giận dữ, nhưng 1 cái nét nào đó trong mắt cô lại tố cáo sự bực bội giả tạo, điều đó chẳng qua được mắt Victoria.

- Làm sao chị biết? – Victoria vui vẻ hỏi, không 1 chút ăn năn hối cải.

- Chị có cái mũi thính mà, đồ quý! 1 ngày nào đó, khi họ muốn gọi cảnh sát, chị sẽ không ngăn đâu.

- Chị sẽ không làm vậy, Victoria trả lời, tia sáng tinh quái lóe lên trong mắt, ánh nhìn đó vẫn thường gọi cho Edward nhớ đến mẹ chúng.

Nhìn bề ngoài, Victoria đúng là 1 bức chân dung của Olivia, cả khuôn mặt, vóc dáng và trang phục vì cô cũng mặc 1 chiếc váy dài màu xanh nhạt.

Sáng nào Olivia cũng chọn váy dài cho 2 chị em. Victoria mặc chúng chẳng thèm tranh cãi. Họ hoàn toàn thích thú được xúng đôi bên nhau, mặt khác việc đó còn giúp kéo được Victoria khỏi nhiều sai sót khi còn nhỏ. Olivia luôn luôn bao che cho cô, xin lỗi hộ cô. Có khi họ còn tráo đổi vị trí cho nhau, lúc thì để cứu Victoria ra khỏi tình huống khó xử, hay như hồi bé,

chỉ vì thấy như vậy rất vui. Cha đã hơn 1 lần la mắng các cô về điểm này, rồi lại ân cần khuyên nhủ đừng nên lạm dụng lợi thế đặc biệt của mình theo cách đó nữa... Nhưng làm sao mà không bị khuất phục trước 1 sự hấp dẫn như vậy chứ? Tất cả những gì liên quan đến họ đều nằm ngoài những chuẩn mực thông thường. họ gần gũi nhau hơn mọi cặp chị em khác. Đôi khi họ còn cảm giác là 1 và chỉ 1 người duy nhất. tuy nhiên họ có những điểm rất khác nhau. Victoria nghịch ngợm, tinh quái hơn, sự táo bạo của cô gần như sự liều lĩnh, cô thích những chuyện phiêu lưu. Cô luôn là người gây nên những chuyện phiền toái. Thế giới rộng lớn này làm cô say mê hơn nhiều so với Olivia... Olivia hài lòng với việc ngồi yên trong nhà giữa những khuôn phép của gia đình, xã hội và truyền thống. Victoria sôi sục muốn được đấu tranh để giải phóng phụ nữ, được tham gia vào các cuộc biểu tình, hội thảo... Cô coi hôn nhân như 1 thứ tập quán đã man tạo ra nhằm áp bức phụ nữ, trong khi Olivia chỉ nhìn thấy ở những phong trào chính trị ấy sự điên rồ, vô bổ... Trước đây cũng có những hoạt động khác khiến cho Victoria say mê, những hệ tư tưởng tôn giáo, các khái niệm về tri thức con người... mà cô đọc được trên sách báo. Còn Olivia, cô luôn cố gắng giữ chân mình đứng vững trên mặt đất, vả lại cô cũng không thấy mình đủ có thể đắm dẫn thân vào 1 trong những cuộc đấu tranh vì những nguyên nhân rất mờ mịt ấy. Thế giới của cô ít mạo hiểm hơn của em gái. Tuy nhiên, với những đôi mắt trần gian, các cô luôn là 1 thể đồng nhất, ngay cả với những người biết rõ các cô.

- Em học lái xe lúc nào? – Olivia đá 1 viên sỏi nhỏ dưới đất, nghiêng đầu hỏi, cô đành phải chào thua trước cái vẻ vui tươi nhí nhảnh của em gái.

Victoria ném mẩu thuốc lá cạnh chiếc ghế chị đang ngồi. Olivia luôn tự nguyện đảm nhận vai trò bà chị nghiêm khắc hay gặt gồng, chì chiết. cô chỉ ra đời trước Victoria 12 phút, và 12 phút ấy đã biến chuyển tất cả. những khi tâm sự chân thành, Victoria luôn nói rằng chính cô là người đã giết chết mẹ.

- Không phải thế! – Ngay từ khi họ còn rất nhỏ, Olivia đã trả lời dứt khoát. – Em không giết mẹ. Chính là Chúa muốn thế.

Trái tim thương tổn, Victoria quay ra bảo vệ nhiệt tình cho Chúa:

- Người không muốn rằng mẹ chúng ta chết!

Bà Bertie đã rất sửng sốt khi biết câu chuyện giữa 2 chị em. Bà đã giải thích để chúng hiểu những khó nhọc đau đớn khi sinh nở. Rằng mang đến thế giới này 2 đứa trẻ sinh đôi đòi hỏi 1 nỗ lực phi thường, chỉ những thiên thần trên trời mới có khả năng làm điều đó. Như vậy theo lời người vú già trung hậu thì rõ ràng mẹ của các cô chính là thiên thần, mẹ đã gửi các cô trên trái đất, tin tưởng giao phó các cô cho cha – người vô cùng yêu quý các cô, rồi mẹ đã trở về thiên đường. Không ai có lỗi trong việc này cả, vấn đề quy trách nhiệm không thể được đặt ra. Tuy thế Victoria vẫn ngấm ngấm tự coi mình là thủ phạm gây ra cái chết của mẹ, Victoria biết điều đó. Không 1 điều gì, không 1 lý lẽ nào có thể thay đổi điều đọan chắc đó trong đầu Victoria, kể cả đến bây giờ khi cô đã 20.

Nhưng vào lúc này, cả 2 không ai nghĩ đến điều đó; Olivia đang cật vấn em về việc học lái xe.

- Mùa hè vừa rồi, em đã tự học 1 mình, - Victoria trả lời, nhún vai về nông nhênh phóng túng.

- 1 mình? Như thế nào?

- Rất đơn giản. Em đã lấy chìa khóa, rồi thử dần dần. Em đã làm cái xe móp 1 vài chỗ trong những lần đầu tiên tập, nhưng Petrie chẳng hiểu chuyện gì cả. Cậu ta cứ tưởng là do cậu ta lái xe ra thành phố và đỗ xe trước cửa hàng tạp hóa mà lại gây nên chuyện đó chứ.

Olivia nhìn em ra bộ nghiêm khắc, nhưng kỳ thực cô đang cố nhin cười.

- Hãy thôi nhìn em hẳn học như thế đi. Biết lái xe rất hay và cần thiết. Khi chị muốn em sẽ chở chị đi chơi 1 vòng. Olivia lắc đầu, cô không dễ bị xiêu lòng.

Victoria đã rất có nguy cơ gặp 1 tai nạn chết người khi phi trên đường đất nông thôn trong 1 cỗ máy mà cô không làm chủ được.

- Để rồi lao vào 1 gốc cây cho bẹp dí à? Không, cảm ơn! Và em lại còn hút thuốc nữa chứ.

Cô biết thói xấu này của Victoria từ mùa đông trước. Khi phát hiện ra 1 bao Fatima trong bàn phấn, cô đã hoảng sợ, nhưng khi cô nói chuyện với Victoria, cô em đã đáp lại bằng 1 tràng cười vô tư nhất và thêm 1 loạt lời kể dài dòng, chối quanh.

- Đừng chơi trò cũ rích thế, - Victoria nói giọng gay gắt. – Nếu chúng ta sống ở Paris hay London, chị cũng sẽ hút thuốc, có gì lạ đâu, vậy mới là thạo đời.

- Chị không đồng ý đâu, Victoria. Đó là thói quen không tốt đối với 1 cô gái, điều đó em cũng biết mà. Thôi được rồi, thế em đã ở đâu?

Victoria ngần ngừ hồi lâu trong khi Olivia chờ câu trả lời. Victoria luôn nói sự thật với cô. Giữa họ với nhau không tồn tại 1 bí mật riêng nào cả. Rất hiếm khi có người muốn giấu giếm chuyện gì, lúc đó người kia thế nào cũng cảm thấy ngay.

- Nào, thú thật đi! – Olivia nhắc lại, tự tin với vai trò chị cả của mình.

Victoria bỗng nhiên trở nên bé bỏng hơn cái tuổi 20 rất nhiều.

- Được rồi. Thế này, em đã đến Tarrytown, tham dự 1 buổi mitting của hiệp hội toàn quốc vì quyền của phụ nữ. Alice Paul cũng ở đó. Chị ấy đã đặc biệt có mặt để điều hành cuộc hội thảo. chị ấy đề xuất sẽ thành lập 1

nhóm đấu tranh vì nữ quyền ở ngay vùng này. Anna Howard Show, chủ tịch hiệp hội đáng lẽ cũng tới tham dự buổi họp này, nhưng chị ấy đã không đến được.

- Lạy chú! Victoria, em đang làm cái gì thế? Ba sẽ gọi cảnh sát nếu em định tham gia vào 1 trong những cuộc biểu tình kiểu đó... Hay em muốn mình sẽ bị bắt giữ và ba đến tìm em ở đồn.

Không gì có thể làm nhục chị Victoria, cái ý ngẫu nhiên đó của chị ngược lại khiến cô thích thú.

- Chuyện đó thì có đáng gì, Ollie Alice là 1 phụ nữ phi thường... Lần sau chị phải đi đến đó với em.

- Lần sau chị sẽ trói em vào giường! và nếu em còn định lấy trộm xe đi làm những điều ngốc nghếch ấy, chị sẽ để mặc Petrie gọi cảnh sát. Mà tốt hơn là chị sẽ tố em luôn đấy.

- Không đâu, chị sẽ chẳng làm gì hết. Nào trèo lên đây, em sẽ chở chị về gara.

- Tuyệt vời nhỉ! Như thế cả 2 chúng ta sẽ đều dính dáng tới vụ này. Thôi cảm ơn, em gái yêu quý ạ.

- Đừng ra cái vẻ đoan trang thế! Không ai biết người nào trong chúng ta đã dùng ô tô đâu. Sự giống nhau của 2 chị em thường để phục vụ cho những ý tưởng của Victoria hơn là của cô chị - vốn chẳng bao giờ có lỗi phải giấu giếm.

- Họ sẽ biết ngay nếu họ tinh ý hơn 1 chút,

Cô thận trọng leo vào trong xe. Victoria bất thần khởi động máy làm chiếc Ford giật mình rồi trượt theo những vết xe cũ trên đường, Olivia không thể không bật la lên. Victoria chìa cho chị 1 điếu thuốc, tất nhiên cô

từ chối. Cô đang sẵn sàng cho nó 1 bài học đạo đức mới, nhưng thay vào đó, cô cười phá lên, cái cảnh này mới kỳ cục và lố lăng chứ! Thật phí công khi giảng lý lẽ cho Victoria, cô tự nhủ. Trong lúc chiếc xe lao về phía gara như xe đua đang cán đích, tý nữa thì làm bố nhà Petrie đang đứng ở cửa. cậu ta hết nhìn người này rồi nhìn người kia, miệng há hốc, khi 2 cô đồng thời bước xuống xe và Victoria xin lỗi vì những xây xước nho nhỏ trên xe.

- Nhưng tôi...tôi... tôi tưởng... tôi... khi..., thưa cô... tôi muốn nói, vâng,... cảm ơn cô... cô Olivia... cô Victoria... cô...

Tất nhiên cậu ta chẳng mấy may đoán được ai trong các cô đã lấy xe và cậu chẳng có ý muốn tìm hiểu. Cậu sẽ chỉ thay lại tấm cao su lót bậc lên xuống, tìm người chỉnh lại chỗ sơn và chỗ móp... và không thấy, không biết gì hết. Sau tất cả những chuyện đó, thực tế không có 1 vụ mất trộm nào. Cậu sẽ vẫn giữ được chỗ làm của mình. Cậu nhìn theo 2 cô chủ trẻ đang ngẩng cao đầu trở vào nhà, tay khoác tay, thông thả bước lên bậc thềm. 2 chị em cùng phì cười.

- Em thật là kinh khủng em có biết không? – Olivia giả bộ phẫn nộ. – Cậu bé khốn khổ đó những tưởng sẽ bị ba vạ cổ... chị chắc chắn sẽ có ngày em bị tổng vào tù đấy.

- Em cũng nghĩ như vậy, - Victoria đối đáp chẳng chần chừ, ra chiều tức tối siết chặt tay chị. – Có khi chị đồng ý thay thế chỗ em vào xà lim cũng nên, để em được ra ngoài hít thở chút không khí và tham dự những cuộc họp chính trị... Chị nghĩ chuyện đó thế nào?

- Chị nghĩ những chuyện đó sẽ kết thúc. Chị sẽ không bao bọc em mãi nữa đâu, - Olivia tuyên bố, nàng dí ngón tay dưới mũi cô em đe dọa, chưa lúc nào nàng cảm thấy yêu nó đến thế.

Cô em sinh đôi là người bạn tốt nhất, là phần ẩn khuất tâm hồn cô. Người này luôn biết rõ người kia như chính mình. Khi ở bên em, 1 sự dễ chịu

mênh mông lan tỏa xâm chiếm Olivia. Đó là 1 thứ tình cảm qua lại. Dù điều này không hoàn toàn giống ở Victoria, Victoria độc lập hơn đôi chút, cô không chần chừ khi cần lo cho những mối bận tâm riêng của mình, và nhất là cho những buổi mitting quý báu.

- 2 cô gái vừa cười vừa nói đi ngang qua tiền sảnh, đúng lúc cánh cửa thư viện bật mở, 3 người đàn ông từ đó bước ra, vẫn tiếp tục tranh luận. Olivia và Victoria im bật. Olivia lại gặp Charles, anh đang nhìn họ, kinh ngạc. Ánh mắt anh dôi từ người này qua người kia, như để thuyết phục mình tin trên đời có 2 người con gái với vẻ đẹp tao nhã và giống hệt nhau như thế. Tuy nhiên có thể nói rằng anh cảm thấy 1 điều gì đó khác nhau giữa 2 người. Lúc này anh đang chăm chú quan sát Victoria, mái tóc cô bù rối hơn Olivia. Họ mặc 2 chiếc váy giống nhau, nhưng váy áo Victoria có phần nhàu bẩn. ở cô có 1 sự kiêu ngạo không thấy được bằng mắt thường, song vẫn cảm nhận được bằng tri giác.

- Ôi lạy chúa! – Edward Henderson cảm thán, thích thú vì phản ứng của Charles. Tôi đã quên thông báo trước cho anh điều gì sao?

- Vâng, thưa ngài, tôi e là vậy, - Charles Dawson trả lời, khuôn mặt đỏ nhừ, dứt cái nhìn khỏi Victoria để quay sang ngắm Olivia lần nữa, lẫn lộn bối rối.

Dường như tất cả mọi người đều thú vị, trừ anh. - Anh đừng lo, ông chủ nhà trêu chọc, - đó chỉ là ảo giác thôi mà.

Ông có thiện cảm với Charles. Anh là 1 người đàn ông đứng đắn, chính trực, thông minh, có đầy những sáng kiến cho việc nâng cao hiệu quả công việc của nhà máy thép và hoạt động đầu tư của Edward.

- Vâng – đôi khi cũng là nguyên nhân của 1 vài sai lầm về thị giác như thế đấy, - ông tiếp tục. Ông mỉm cười với Charles Dawson, anh bỗng phá lên cười rất trẻ trung. Ở tuổi ba mươi sáu, hầu như anh luôn nói năng cư xử

quá nghiêm trang đến nỗi bạn bè bảo rằng do công việc và cuộc đời, mà anh đã già hơn tuổi nhiều. Nhưng những lúc thế này, anh lại trở lại là một chàng trai trẻ tuổi khi chiêm ngưỡng hai người đẹp trước mắt mình, đang tiến về phía mình với những bước đi thanh thoát, và anh không thể không nhận thấy rằng từng chi tiết cử chỉ của họ đều giống nhau. Họ bắt tay anh. Edward giới thiệu Olivia với anh lần thứ hai và Victoria lần thứ nhất. Cả hai bật cười trước khi lưu ý cha rằng ông đang chỉ nhầm. Charles lại cười.

- Ngài có thường xuyên nhầm không? - Anh hỏi, đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn chưa hết choáng váng.

- Suốt ngày, nhưng không phải lúc nào người ta cũng nói với ông, - Victoria chen ngang, nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô ấy thật cuốn hút, Charles nghĩ. Anh cảm thấy nơi cô 1 điều gì đó thật tinh tế, khác bình thường. Cô có sự gọi cảm hơn người chị. Và mặc dù nét mặt, mái tóc, trang phục y chang nhau, nhưng những gì ẩn chứa sau những đôi mắt kia, tâm hồn kia không hề giống nhau.

- Khi chúng nó còn bé, - Edward giải thích, - người nhà đã buộc cho chúng 2 dây buộc tóc khác màu để dễ nhận ra. Biện pháp dường như rất hữu hiệu cho đến khi mọi người khám phá ra rằng 2 con quý nhỏ này đã trao đổi dây buộc tóc cho nhau. Vậy là đứa này có thể đóng vai đứa khác mà không ai nhận ra cả. Chuyện đó kéo dài hàng năm trời. 2 con bé này, chúng nó nghịch lắm. – Ông kết luận, sung sướng và tự hào.

Mặc dù ông luôn bực bội khó chịu với những biểu cảm của công chúng khi 2 đứa con của ông xuất hiện, nhưng 1 mặt nào đó, ông vẫn thích điều đó. Giờ đây chúng là hiện thân duy nhất còn lại của người phụ nữ ông yêu sâu sắc đến tận tâm hồn. Ông đã không thể yêu ai nữa sau cái chết của Elizabeth, ngoài các con gái mình.

- Bây giờ thì các cô ấy đã cư xử tốt hơn rồi chứ? Charles hỏi, vẫn cười vì quá kinh ngạc. John Watson quên báo trước cho anh là khách của họ có 2 cô con gái sinh đôi.

- Đúng vậy, khá hơn 1 chút. - Edward ra vẻ miễn cưỡng nói, mọi người lại cười rộ lên. Ông quay về phía 2 cô con gái, mắt long lanh.

- Chú ý đây nhé, cả 2 đứa, hãy liệu mà cư xử cho tử tế. các ngài đây đã thuyết phục ba đi New York trong 1, 2 tháng. Nếu các con hứa với ba sẽ không đặt thành phố trong sự chấn động như thế này, ba sẽ đưa các con cùng đi. Nhưng nếu phạm 1 lỗi, dù nhỏ nhất, - ông nói thêm, đưa mắt tìm Victoria, nhưng ông chẳng nhận ra đứa nào là đứa nào, - ba sẽ bảo Bertie dẫn ngay các con về.

- Vâng, thưa ba. - Olivia bình thản trả lời với 1 nụ cười, biết là lời cảnh báo đó là dành cho em gái mình. Cô ngờ rằng ba không hoàn toàn biết chắc ông đang nói với ai.

Victoria không hứa hẹn 1 lời nào. Viễn cảnh được ở thành phố trong 1 tháng khiến đôi mắt cô sáng bừng.

- Nghiêm túc chứ ba? – Cô hỏi bằng giọng vui vẻ.

- Rằng ba sẽ cho các con về? – Ông trầm tiếng. – Chắc chắn là thế rồi.

- Không... rằng chúng ta sẽ đi New York ấy.

Ánh mắt cô chuyển từ cha sang phía các luật sư. Tất cả đều phải mỉm cười.

- Đúng thế, - Edward nói. – Chúng ta có thể ở lại đó tới 2 tháng nếu những vị luật sư này làm việc không được chuẩn, hoặc họ kéo dài công việc phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

Victoria vỗ tay và nhón gót quay 1 vòng. Cô ôm lấy vai chị mình.

- Chị hiểu đấy chứ! New York, Ollie! Chúng ta sẽ đi New York!

Sự vui vẻ hào hứng của cô khiến mọi người của cô khiến mọi người vui lây. Lại 1 lần nữa, Edward thấy tim nhói đau vì 1 cảm giác phạm tội. Ông đã và đang nhốt chúng ở nơi hẻo lánh này. Bây giờ chúng đã đến tuổi cần sống ở thành phố, cần gặp gỡ mọi người, cần tìm được những người chồng xứng đáng. Nhưng ông ghét các ý nghĩ về 1 ngày chúng rời xa ông mãi mãi, nhất là Olivia. Con bé gần gũi ông biết bao. Ông sẽ ra sao nếu thiếu nó? Ôi trời, ông lo lắng quá sớm. hành lý của chúng còn chưa được đóng mà ông đã tưởng tượng là các con gái mình đã lấy chồng và ông chỉ còn lại 1 mình, bị bỏ rơi, cô độc.

- Tôi hi vọng sẽ gặp anh thường xuyên hơn, Charles, khi chúng tôi tới thành phố, - Edward nói, bắt chặt tay người luật sư trẻ, khi ông tiễn 2 người khách ra cửa.

Victoria vẫn đang tiếp tục say sưa nói về New York, chẳng để tâm chút nào đến 3 người đàn ông. Olivia quan sát Charles, anh đang nói lời tạm biệt với cha cô. Anh hứa với ông Henderson rằng ông có thể tin tưởng ở anh trong công việc, khi John Watson đã giao cho anh trông coi các hợp đồng làm ăn của ông. John cũng đồng tình. Edward mời Charles đến chơi tệc xá của ông ở New York. Người luật sư trẻ cảm ơn ông 1 cách lịch sự. Trước khi ra về anh còn quay lại nhìn Victoria. Anh không biết có đúng cô ta tên là Victoria không nữa, nhưng anh có cảm giác kỳ lạ rằng mỗi lần nhìn lại bao giờ anh cũng nhìn đúng cô. Anh không biết giải thích điều đó ra sao. Nhưng có 1 điện trường tỏa ra từ cô... không phải từ chị cô. Anh chưa bao giờ gặp ai như cô cả.

Edward Henderson tiễn 2 người ra tận xe. Họ đi xa dần, còn Olivia đứng bên cửa sổ dõi theo. Mặc dù đang rất hào hứng vì được đi New York nhưng Victoria vẫn nhận ra điều đó.

- Có chuyện gì vậy chị?

Từ trước tới nay, chưa bao giờ nhìn 1 chiếc xe rời đi với 1 sự quan tâm nhiều đến thế.

- Em bảo gì cơ? – Cô trả lời và dợm bước vào thư viện để xem những người hầu phòng đã dọn khay cốc chưa.

- Chị có vẻ nghiêm trọng, Olivia, - Victoria gọi giật.

Họ biết nhau quá rõ khi nào 1 người đang mang nỗi lo lắng buồn rầu hay đơn giản chỉ là 1 nỗi ưu tư nhỏ nhặt.

- Vợ anh ấy đã chết trên chuyến tàu Titanic, năm trước. Ba nói với chị anh ấy còn 1 đứa con trai.

- Em rất tiếc, - Victoria buông thông chẳng tỏ ra 1 chút xúc động nào. – Anh ta có vẻ buồn phải vậy không nhỉ?

Không có gì có thể lôi cô ra khỏi vô số những thú vui tuyệt diệu đang chờ ở New York, những cuộc hội họp xứng đáng của nữ giới đòi quyền bầu cử.

- Em muốn nói là thậm chí trông còn bi thảm, - cảm thấy hơi vô tâm, cô nói thêm.

Olivia khẽ gật đầu. cô không có thêm lời bình luận gì mà chỉ rảo bước qua thư viện để tránh phải đối diện với em gái mình. Khi Olivia trở lại tiền sảnh, hài lòng thấy người giúp việc đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, Victoria đã lên phòng thay trang phục cho bữa tối. Các cô sẽ cùng mặc bộ váy lụa trắng với chiếc trâm cài đầu màu ngọc bích, đôi trâm cài của mẹ trước đây.

Lát sau, Olivia vào bếp. Bertie biết ngay bà đang nói chuyện với ai.

- Cô khỏe đấy chứ, cô Olivia?

Sáng nay thật mệt mỏi, nóng không chịu được, và cô lại đi bộ rất lâu ngoài trời, hơn nữa bây giờ trông cô thật xanh xao.

- Cháu vẫn khỏe. ba vừa bảo rằng chúng ta sẽ đi New York vào đầu tháng 9, trong 1, 2 tháng gì đó.

Cả 2 nhìn nhau mỉm cười. 1 khối lượng công việc không thể tưởng tượng nổi đang chờ họ trước khi mở cửa căn nhà ở New York.

- Bác cháu mình sẽ nói lại chuyện đó vào ngày mai, - Olivia nhẹ nhàng nói tiếp. – Phải bắt đầu tổ chức tất cả.

Có nghĩa là không được nghỉ ngơi chút nào. Có cả ngàn thứ phải tính trước, ngàn chi tiết phải sắp xếp đâu vào đấy. Cha cô thậm chí chả biết tới điều đó.

- Cô đúng là cô gái tốt, - Bertie thì thầm.

Những ngón tay bà khẽ xoa lên gò má nhợt nhạt của cô, rồi bà nhìn sâu vào đôi mắt to, xanh thẫm, tự hỏi có điều gì làm cô bất ổn. Olivia đang mang 1 cảm giác từ trước đến nay cô chưa từng thấy bao giờ: 1 ấn tượng rất kỳ lạ, rất bức xúc. Cô sợ Victoria sẽ đoán được những ý nghĩ của cô.

- Cô đã làm việc quá mệt nhọc rồi đấy, - Bertie lại nói.

Bà quản gia biết rất rõ 2 cô chủ. Bà yêu cả 2 với tất cả sự giống nhau và khác nhau của họ. - Được rồi, sáng mai bác nhé, - Olivia nói, giọng nhẹ nhàng

Cô rời bếp rồi lên phòng, đi bằng cầu thang trong dành cho người phục vụ, cố làm mình bạch những suy tư của mình, để Victoria không đọc được những điều cô đang nghĩ như đứng trước 1 tấm gương trong. Khó có thể giữ được 1 bí mật nhỏ nào với em gái mình. Mà thật ra, cô cũng chưa bao giờ thử làm điều đó.

Nhưng khi càng đến gần căn phòng rộng, nơi 2 chị em vẫn ngủ chung trên 1 chiếc giường lớn suốt từ thời thơ ấu êm ả, Olivia ngạc nhiên vì thấy mình nghĩ về anh. Cô lại thấy đôi mắt màu lục của người đàn ông đã mất đi người vợ trong vụ đắm tàu Titanic. Trong 1 khoảnh khắc, cô nhắm chặt mi và dứt khoát vịn tay nắm cửa cố nghĩ đến những điều nhỏ nhất tầm thường, những tấm ra trải giường phải mua cho ngôi nhà ở New York, những kiểu vải phủ mà cha cô thích... Đầu óc chật đầy những mối bận tâm thực dụng nhất, cô bước nhanh qua ngưỡng cửa nơi em gái mình đang mong đợi.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chiều thứ tư đầu tiên của tháng 9, Donovan – người lái xe của cha các cô chở Olivia và Victoria lên New York, trong chiếc Cadillac Tourer. Petrie đi sau cùng bà Bertie bằng chiếc Ford. Họ mang theo hàng núi lương thực, thực phẩm. hôm trước 2 chiếc xe khác đã lên đường với những hòm rương quần áo, chăn nệm, đồ dùng làm bếp và tất cả những gì Olivia và Bertie đã cam đoan rằng không thể thiếu để duy trì cuộc sống suôn sẻ trong 1 ngôi nhà. Victoria không tham gia vào các việc chất dọn nhà cửa này. Cô đã đóng đầy 2 rương sách và thêm những hòm nhỏ đựng những cuốn sách mỏng, cô để Olivia lo việc lựa chọn và sắp xếp trang phục quần áo cho cả 2 chị em. Đã thành thói quen, Victoria, vốn không để ý mấy đến vẻ bề ngoài, hoàn toàn tin tưởng vào gu thẩm mỹ của Olivia. Olivia thường mê đọc tất cả các tạp chí một của Paris. Còn Victoria thích những sách báo chính trị hơn cả những bản in bán chui của phong trào đòi nữ quyền.

Trên đường đi, Olivia tự hỏi không biết ngôi nhà đang trong tình trạng nào, nó đã không được trông nom đến từ 2 năm nay, và trước đó cũng chỉ được sử dụng trong 1 vài dịp hy hữu. nó nằm trên đại lộ số 5, ngày xưa nơi đó rất tiện nghi. Đã 20 năm rồi, Olivia không chắc mình có thể đem lại vẻ ấm cúng ngày xưa không. Dù sao đây là nơi mẹ cô đã trút hơi thở cuối cùng và cô hiểu được những kỷ niệm đau thương xâm chiếm lòng cha cô ra sao mỗi khi trở lại ngôi nhà này. Nhưng, cũng giữa những bức tường ấy, cô và Victoria chào đời và cũng chính nơi đây trước kia, Edward Henderson và người vợ trẻ đã có những ngày tháng hạnh phúc mệnh mông.

Đến nơi, Olivia bắt tay vào mọi việc. sau khi đã nắm được mọi thứ cần làm, cô giao cho Donovan đi tất cả các phòng tắm kiểm tra, thay lại gioăng

các vòi nước và bảo Petrie chở cô đến chợ hoa ở ngã tư đại lộ số 6 và phố 28. 2 giờ sau, cô về với chiếc xe Ford chất đầy những bó cúc hoàng hậu, hoa ly thơm ngát. Cô sẽ cắm đầy trong nhà để đón chào cô, cha sẽ đến đây trong 2 ngày nữa.

Sau đó, đứng đầu đội ngũ người giúp việc, Olivia tấn công vào những việc nặng. các tấm vải phủ đầy bụi được kéo ra, các phòng được mở thoáng khí, các đệm được lật lên, thảm được giữ bụi. Và ngày hôm sau, Olivia và Bertie đã ngồi trước 2 tách trà nóng trong bếp, mỉm cười sung sướng vì đã hoàn tất mọi việc. những chân đèn nến sáng loáng, những đồ gỗ được kê đi dọn lại đến khi coi được mắt nhất, 2 lớp rèm đều đã được giặt giũ và đã được buộc lại bằng những dải ruy băng cho ánh sáng tràn vào.

- Ba cô sẽ hài lòng lắm, - Bertie khen ngợi Olivia và đưa cho cô 1 tách trà.

Olivia nghĩ bây giờ cô sẽ phải để ý đặt chỗ ở nhà hát. Mùa diễn vừa bắt đầu, có rất nhiều vở mới, Victoria và Olivia đã hứa chắc sẽ xem tất cả trước khi về Croton-on-Hudson. Nghĩ đến điều đó, cô chợt nhớ không biết em mình đang ở đâu nhỉ. Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa thấy nó, Victoria lại biến mất tiêu sau khi tuyên bố sẽ đến thư viện Columbia và bảo tàng tự nhiên học quốc gia, cũng có nghĩa là ở tít tận đầu kia thành phố. Olivia đã bảo để Petrie đưa đi, nhưng Victoria, vốn thích phiêu lưu, đã cố nói rằng sẽ đi bằng xe điện. Olivia hoàn toàn quên mất chuyện đó, cho đến bây giờ. Dạ dày cô bỗng nhói đau với 1 cảm giác khó chịu kỳ lạ.

- Bác có nghĩ là ba cháu sẽ bực mình khi thấy tất cả các đồ đạc đã thay đổi vị trí không? – Olivia lơ đãng hỏi, hi vọng Bertie không phát hiện ra nỗi lo lắng của mình.

Lưng cô mỏi nhừ vì đã làm việc quá nhiều lao động nặng nhọc, nhưng khi nỗi lo lắng lớn dần lên, cô không cảm thấy mỏi chút nữa. cô luôn có những linh cảm không thể nhầm lẫn liên quan đến người em sinh đôi. Cô

biết, không 1 chút nghi ngờ rằng, trong lúc này chính Victoria đang có chuyện phiền phức chi đó. Đây là 1 đặc ân thiên phú cho cả 2 người và nó luôn gắn kết người này với người kia. Giống như 1 cách cảnh báo cho người này biết người kia ốm, hay gặp 1 vấn đề khó khăn. Lần này bản chất là chuyện gì Olivia vẫn chưa biết, nhưng giác quan thứ 6 mách bảo cô rằng Victoria đang không ổn.

- Ồ, không, ngôi nhà rất tuyệt vời. Ba cô sẽ rất vui. – Bertie trấn an cô, không hay biết nỗi lo lắng riêng của Olivia. – Cô đã kiệt sức rồi đấy, con yêu ạ.

- Vâng, quả vậy, - cô gái thừa nhận không phản đối, cô đang muốn lên phòng và suy nghĩ.

Đã 4 giờ chiều. Victoria ra ngoài gần 9 tiếng đồng hồ rồi. Olivia càng phấp phỏng không yên. Cô tự trách mình đã không kiên quyết bắt Petrie hộ tống Victoria đi. New York đâu phải ở Croton-on-Hudson. Em cô thì trẻ trung, xinh xắn, ăn vận đẹp đẽ, trông thấy rõ là không quen đi lại trong thành phố lớn. và nếu nó bị tấn công thì sao? Bị bắt cóc? Nỗi sợ làm Olivia nghẹt thở. Chỉ riêng ý nghĩ đầu tiên cũng không thể chấp nhận được rồi. tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhào qua phòng. Trong vô thức cô nghĩ đó là điện thoại của Victoria. Cô chạy đến vò lấy chiếc điện thoại duy nhất ở trên tầng trước khi Bertie có thể nhắc máy ở tầng dưới.

- Alô? Olivia hỗn hển, gần như chắc rằng Victoria giữ máy ở đầu dây bên kia.

1 giọng nam giới, thật thất vọng, chắc là họ đã nhầm máy.

- Nhà Henderson phải không? – Bên kia hỏi tiếp bằng giọng xứ Ailen giật cục.

Olivia cau mày. Cô đâu quen ai ở New York.

- Vâng, ai ở đầu dây đó?

1 tay cô cầm ống nghe, 1 tay cô cầm ống nói, cả 2 đều run bần bật.

- Cô Henderson phải không?

- Vâng, chính tôi đây. Ông là ai?

- Tôi là trung sỹ O'Shaunessy, khu vực 5 Olivia đã lấy lại được nhịp thở bình thường, khẽ khép mi lại. thật kỳ lạ, cô đã đoán trước câu tiếp theo trước khi người kia kịp nói ra.

- Cô ấy... cô ấy khỏe chứ ạ? – Olivia cố tình nói rành rọt nhưng âm thanh thì thầm khó mà nghe được.

Trong tâm hồn vốn nhạy cảm của cô đang hiện lên những hình ảnh đáng sợ. Victoria bị thương, bị 1 con ngựa lồng lên đạp phải, bị 1 kẻ hành hung... 1 chiếc xe kéo bị lật, hay 1 chiếc ô tô... Ôi thật khủng khiếp...

- Vâng, cô ấy khỏe, - giọng người kia lộ vẻ bức tức hơn là dễ chịu. – Cô ấy ở đây với 1 nhóm các cô gái trẻ khác, căn cứ vào dáng vẻ, trang phục... chúng tôi, ờ, mà ngài chỉ huy chúng tôi đoán chắc cô ấy không thực sự thuộc nhóm này. Những người khác sẽ ở lại đồn tối nay. Nói thật với cô Henderson, họ bị bắt giữ vì biểu tình không được phép. Nếu cô muốn đến đón em gái mình, chúng ta sẽ thả cô ta ra và nhắm mắt làm ngơ. Đó là giải pháp tốt nhất... đừng đi 1 mình đến khu phố này, hãy bảo ai đó đi cùng.

Olivia không trả lời ngay. Trí não cô dường như không hoạt động nữa. cô ghét cái ý nghĩ rằng Donovan hay Petrie biết được sự chống đối của Victoria với cảnh sát, cũng như họ không dễ gì không nói lại với ba cô.

- Chính xác là cô ấy đã làm gì ạ? – Olivia hỏi, giọng đầy biết ơn vì người ta thật sự muốn trả tự do cho Victoria.

- Cô ấy đã biểu tình như những người khác. Nhưng cô ấy quá trẻ và không thật ranh ma lắm. Theo những lời cô ấy nói, cô ấy vừa đến New York hôm qua. Tôi khuyên cả 2 cô nên quay về cái nơi các cô vừa đến, trước khi cô ấy tham gia tích cực hơn vào những cuộc biểu tình ngu ngốc như thế này, vì cái quyền bỏ phiếu của phụ nữ. Cô ấy không phù hợp, cô biết đấy. cô có tin rằng tự cô ấy đang cố đòi để được giam lại như tất cả những người khác, và cô ấy không muốn tôi gọi cho cô.

- Ôi chúa ơi, đừng nghe cô ấy, - Olivia hốt hoảng. – Tôi đến ngay đây.

- Bảo người nhà đi cùng cô, - người kia nhắc lại lạnh lùng.

- Tôi xin ông đấy, đừng giam giữ cô ấy, Olivia nài nỉ

Anh chẳng hề có ý định làm việc đó, điều có khả năng sẽ gây ra 1 vụ âm ỉ. Qua váy áo, giày, mũ của cô gái – mà với cô ấy có vẻ chỉ là 1 bộ quần áo quen thuộc hàng ngày, dễ dàng đoán được cô không thuộc tầng lớp những người bạn cùng đi. Ông chỉ huy không muốn sẽ bị đụng đến chỉ vì đã đụng đến con gái của 1 đại gia, và anh cảnh sát cũng đồng ý điều đó... Chỉ 1 điều họ phải vội vã lúc này: gửi trả cô gái về nhà, nhanh nhất có thể được.

Olivia ngồi lặng đi hồi lâu, đờ đẫn, không biết nên bắt đầu từ đâu, nên tìm ai đây. Trái với em gái, cô không biết lái xe. Cô cũng không muốn nói cho những người giúp việc. Tàu điện thì quá chậm. và cô không thấy ai có thể đi cùng mình, Bertie cũng không. Người phụ nữ chân chất ấy sẽ không tin được những gì bà nghe thấy... Victoria muốn bị bắt giam! Điên rồ làm sao! Olivia hứa với mình sẽ xạc cho nó 1 trận ngay khi đưa được nó ra khỏi sở cảnh sát. Nhưng, trước tiên, cô phải tìm cách đi đến đó đã. Cô thử đối diện với mọi khả năng có thể. Tất cả đều vấp phải 1 trở ngại: đi qua 1 thành phố mà cô chỉ biết sơ sơ, đi đến 1 nơi mà cô chưa nghe nói tới bao giờ, và chắc chắn là 1 khu phố có nhiều tệ nạn. người cảnh sát đã nói đúng, cô kết luận sau khi suy nghĩ kỹ: cô phải nhờ 1 ai đó đi cùng mình. Cô không có sự lựa chọn. cô nán lại trong căn phòng nhỏ để máy hồi lâu, chậm chậm nhắc

ống nghe lên. Ngay khi cô nhân viên tổng đài trả lời, cô cho số điện thoại quen thuộc... Cô không muốn nghĩ đến giải pháp này vì bất cứ điều gì trên trái đất, nhưng đơn giản là lúc này không còn ai khác có khả năng giúp được cô. Kể cả John Watson - người cô đã thân quen từ lâu, bởi chắc chắn ông sẽ kể hết với ba.

Người lễ tân nhắc máy, xin cô chờ để cô ấy đi tìm anh. Cô vừa nói tên, cô nhân viên tiếp nhận với thái độ rất tôn trọng. Bây giờ đã 4h30, cô sợ anh đi ra ngoài rồi. may mắn thay anh vẫn còn ở đó. Chỉ lát sau, cô nghe thấy từ đầu dây bên kia giọng của Charles Dawson.

- Cô Henderson? – anh ngạc nhiên

Olivia cố gắng nói thật rành mạch.

- Tôi thật xấu hổ vì đã làm phiền ông, - cô bắt đầu bằng giọng có lỗi.

- Hoàn toàn không phải vậy. Tôi rất vui lòng nghe cô nói

Nghe giọng, anh biết có chuyện gì xảy ra cho cô. Miễn là cha cô ấy đừng ốm nặng, anh nghĩ.

- Có gì không ổn sao? – anh nhã nhặn hỏi.

Anh đang rất bình tĩnh để đón nhận 1 câu chuyện bi đát có lẽ đã bất ngờ xảy ra. Anh đặt câu hỏi với giọng thật dịu dàng thanh thản, và vì vậy cô ngần ngại không trả lời. cô cố ngăn không khóc. Lần này Victoria đã thật sự làm quá rồi. Olivia không dám nghĩ tiếp đến những lời đàm tiếu không ít sẽ hành hạ cha cô nếu Victoria bị giam giữ. Cô cố giữ không kêu lên vì hổ thẹn và hoảng sợ mỗi khi mừng tượng ra cảnh em gái mình ở sau chấn song sắt.

Ngài Dawdon... tôi cần sự giúp đỡ của anh... và sự bí mật tuyệt đối nữa.

Cô có vẻ đang vô cùng bối rối đến nỗi anh không biết nói lời gì.

- Tôi... anh có thể đến đây được không?

- Bây giờ? Khẩn cấp à?

Anh vừa từ 1 cuộc họp đi ra.

- Vâng, rất khẩn cấp! Cô nói, giọng tuyệt vọng.

Anh liếc nhìn đồng hồ. - Tôi đến ngay lập tức phải không? Nước mắt lăn dài trên gò má Olivia. Khi cô có thể cất tiếng nói, anh nghe thấy cô khóc.

- Tôi rất xin lỗi... tôi cần sự giúp đỡ của anh... Victoria đã làm 1 điều rất dại dột...

Cô ấy đã bỏ nhà ra đi, anh nghĩ ngay như vậy, vì nếu cô ấy bị thương hay ốm nặng thì ắt hẳn chị cô đã gọi cho bác sĩ chứ không phải cho 1 luật sư. Anh đã hiểu 1 chút lý do cô gọi đến anh. Anh lập tức gọi taxi đến thẳng nhà Henderson. Chưa đầy 15 phút sau, anh gọi cửa. Petrie ra mở cửa cho anh, Olivia đợi anh ở phòng khách tầng trệt. May thay, Bertie đang bận ở khu khác trong nhà nên không nghe tiếng chuông.

Lúc anh bước vào thì cô đang đi tới đi lui trong phòng. Cô thấy lại đôi mắt sâu thẳm và trầm tĩnh đã gây ấn tượng cho cô trong lần đầu gặp gỡ.

- Cảm ơn anh đã đến nhanh như vậy, - cô lí nhí, toàn thân run bần.

Cô vội vã đội mũ, chộp lấy chiếc xách tay, cô dường như hoàn toàn mất phương hướng.

- Đi nào, chúng ta phải đi ngay lập tức.

- Nhưng, chuyện gì đã xảy ra? Em gái cô ở đâu? Cô ấy đã bỏ trốn ư?

Olivia nhìn anh trân trối, đôi mắt đầy hồ thẹn và hoảng hốt. cô, vốn rất quyết đoán, giờ đây đôi mắt đầy hồ thẹn và hoảng hốt. cô, vốn rất quyết đoán, giờ đây thấy mọi sự kiện đều vượt khỏi bản thân mình. Miễn là chuyện đó đừng xảy ra nữa! Cô cầu khẩn. Thật ra cuối cùng người ta cũng hiểu ra rằng Victoria chỉ có ý định tốt, rằng những liều lĩnh của cô bắt nguồn từ sự ngây thơ. Nhưng trong trường hợp cụ thể này, thay vai trò của cô vào cũng chẳng có ích lợi gì... Lần đầu tiên trong đời, Olivia cảm thấy bó tay, không thể bào chữa nổi cho em.

- Cô ấy đang ở đồn cảnh sát khu 5, anh Dawson. Họ vừa gọi cho tôi. Họ đã đưa cô ấy về đó, nhưng sẽ không giữ cô ấy lại nếu chúng ta mau đến đón.

Mong rằng Victoria chưa thuyết phục họ giữ cô lại trước khi Olivia và Charles đến cứu.

- Lạy chúa!- Charles kêu lên, thật sự kinh ngạc.

Anh theo cô ra ngoài, xuống các bậc cấp, gọi 1 chiếc taxi. Anh đỡ Olivia ngồi vào ghế sau. Chiếc váy cô đang mặc đơn giản, xám màu, cô thường dùng khi phải làm việc, cô đã mặc nó suốt từ sáng tới giờ. Nó chẳng hài hòa chút nào với chiếc mũ đen rất trang nhã và chiếc ví đồng bộ. cô biết rõ Victoria cũng mang 1 chiếc mũ giống hệt như thế. Thậm chí dù không để tâm đến điều đó, 2 người vẫn luôn có chung 1 kiểu ăn mặc giống nhau. Nhưng lúc này Olivia không nghĩ đến những chiếc mũ nữa, cô đang gắng giải thích cho Charles Dawson điều gì, theo suy đoán của cô, đã xảy ra.

- Cô ấy là 1 kẻ ngưỡng mộ đầy nhiệt tình cái phong trào ngờ nghếch của hiệp hội toàn quốc vì quyền bỏ phiếu cho phụ nữ.

Cô kể ra những cái tên, những cuộc biểu tình lớn ở Washington trong 5 tháng gần đây, những vụ bắt bớ những người đòi nữ quyền ở Anh quốc.

- Những người chỉ đạo phong trào này coi việc bị giam giữ như những phần thưởng, những tấm huy chương danh dự mà họ thu nhận được trong công cuộc tranh đấu chống lại quyền lực của nam giới trong xã hội. cô ấy đã hòa vào dòng người và cùng họ biểu tình. Theo lời người cảnh sát nói qua điện thoại, cô ấy muốn bằng mọi giá được giữ lại đó.

Charles Dawson cố nén không bật cười lớn và nhìn cô. Olivia ngạc nhiên thấy mình cũng mỉm cười với anh. Quả thật tất cả đều đáng buồn cười!

- 1 cô gái ngộ thật! cô ấy có thường xuyên ném mình vào những cuộc phiêu lưu điên cuồng kiểu như thế khi các cô được bao bọc an toàn trong ngôi nhà của cha không?

Cô đã kể với anh rằng vì phải lo 1 đồng việc suốt từ sáng tới tận chiều mà cô không để ý đến sự vắng mặt của Victoria. Cô giữ vai trò chị cả rất nghiêm túc, mặc dù họ ra đời chỉ hơn kém nhau 10 phút đồng hồ.

- Cái hôm ông đến Croton-on-Hudson, cô ấy đã lấy trộm xe ô tô của cha tôi để đi tham dự 1 buổi mittinh.

Mặc dù đang lo lắng, cô cũng phá lên cười với anh.

- Thật quá liều lĩnh! Nếu mà các con cô ấy sau này cũng thế nhỉ... Chỉ nghĩ đến điều ấy thôi người ta cũng đủ dựng cả tóc gáy lên rồi! anh pha trò, và 1 lần nữa cả 2 cùng cười.

Khi đến gần khu 5, họ không còn cười nữa. bước ra khỏi taxi, Olivia thấy mình đứng trước 1 thế giới hoàn toàn khác. 1 khu phố điêu tàn, những người ăn mày ngồi giữa những đồng rác. 1 con chuột cống chạy ngang qua mặt đường đầy rác rưởi rồi biến vào trong miệng cống há ngoác. Theo bản năng, cô gái trẻ xích lại gần Charles. Đồn cảnh sát cũng đem đến những ấn tượng u ám như thế: những gã say rượu, những gã móc túi bị còng tay, những á gái điếm bị nhốt chung trong buồng giam chật hẹp đang gào lên chửi rủa mấy người canh gác. Charles kín đáo liếc nhìn Olivia, lo lắng cô

gái có ngất đi không. Cô vẫn đứng vững, vẫn giữ nguyên vẻ kiêu hãnh cao quý, vờ như không biết đến những lời tục tằn của những gã say và các ả nhà thổ.

- Cô không sao chứ? – Anh hỏi, khẽ nắm bàn tay nhỏ bé đang bám vào mình.

Anh không thể không ngưỡng mộ vẻ tự tin bình tĩnh của cô trước những lời chửi bới đầy hằn học đố kỵ của lũ gái làng chơi.

- Vâng, không sao, - cô lí nhí, mắt không ngước lên. – Nhưng khi chúng ta ra được khỏi nơi đây, tôi sẽ cho Victoria 1 trận.

Anh cố nén 1 nụ cười, đưa cô tới chỗ người trung sĩ, anh này dẫn 2 người đến 1 phòng đóng kín, nơi Victoria đang ngồi trên cái ghế duy nhất, uống từng ngụm trà nhỏ dưới cái nhìn cẩn trọng của người canh gác. Khi Charles và Olivia bước vào, cô đặt tách trà xuống 1 cách bực bội. cô không có vẻ hài lòng vì trông thấy họ.

- Đây là lỗi của chị đấy! – cô thốt lên bằng giọng tức tối, nhìn xoáy vào Olivia, không nhận ra sự có mặt của Charles Dawson.

Nhìn họ, anh lại ngợp trong cái cảm giác bị mê hoặc của lần đầu tiên. Họ đứng đối diện nhau, giống nhau hoàn toàn tuyệt đối. cùng khuôn mặt, cùng đôi mắt, cùng kiểu mũ – chiếc mũ Victoria cố tình đội 1 cách cầu thả cho có vẻ ngang tàng.

- Cái gì mà lỗi tại chị? – Olivia giận dữ hỏi. - Chính chị đã ngăn người ta giam giữ em! – cô em sinh đôi vắn lại, giận dữ không kém.

- Em điên quá rồi đấy, Victoria! Em xứng đáng bị nhốt lại, nhưng không phải ở đây... mà ở bệnh viện tâm thần Bedlam. Em tưởng chỉ liên quan đến mình em thôi khi làm nổ tung ra 1 vụ tai tiếng nếu em bị bắt giam à? Em không nghĩ 1 tí gì về điều em sẽ gây ra cho ba à? Em không thể đôi lúc nghĩ

đến người khác ngoài bản thân mình sao? Hay là điều đó chẳng có giá trị chút nào trong các mối quan tâm của em?

Người sĩ quan và anh lính gác nhìn nhau mỉm cười đầy ngụ ý. Lời khiển trách có vẻ rất nghiêm khắc xem ra cũng chẳng đao to búa lớn gì. Charles bắt đầu trao đổi với họ đôi chút. Cuối cùng họ thống nhất sẽ trả tự do cho Victoria ngay lập tức. không có thiệt hại gì xảy ra. Chỉ đơn giản là cô ấy có mặt ở 1 nơi và vào 1 thời điểm không nên. Dù vậy, người sĩ quan cũng nhắc nhở Charles cần để mắt đến cô gái, rồi hỏi anh có phải 2 cô này là em gái anh không.

Chàng luật sư chẳng ngạc nhiên nhiều về nhận xét đó. Nghĩ về chuyện này, chính anh cũng thấy tự mãn vì Olivia đã chọn mình. Và tóm lại cô ấy đã làm đúng. Đến đây 1 mình, đối diện với hàng ngàn bất trắc, cô ấy sẽ vô cùng khiếp hãi... Taxi vẫn đang chờ bên ngoài. Charles cắt ngang cuộc tranh cãi của 2 chị em và gợi ý các cô nên bàn luận trên xe. Olivia tiếp tục nạt nộ. Có 1 thoáng anh nghĩ Victoria sẽ không chịu về, nhưng điều đó không thể xảy ra được. Cảnh sát rõ ràng không muốn có cô ấy. Sự bất bình đã dịu bớt, nhưng Olivia vẫn chưa thôi trách mắng khi họ ra về. Charles nhẹ nhàng giúp họ vào xe và anh ngồi giữa 2 cô.

- Tôi đề nghị ta nên bỏ qua chuyện bất ngờ không hay này. Chưa có gì xảy ra cả và không quan trọng mấy việc phải rạch ròi đúng sai thế nào.

Anh quay sang Olivia mong cô hãy tha thứ cho em gái mình, rồi anh khuyên Victoria nên tránh xa các cuộc biểu tình từ nay cho đến khi họ rời New York, nếu không cô sẽ có nguy cơ bị quản chặt để không có phiền phức tương tự.

- Điều đó dù sao cũng có chút đáng hoàng hơn là hưởng những ưu đãi của trường học hoặc trở về nhà với cha, cô không nghĩ thế sao?

Được "cứu thoát" nhờ chị gái và gã luật sư của cha làm Victoria bức bối ghê gớm. cô xếp ngay Charles vào loại đàn ông chỉ biết vâng dạ đáng khinh bỉ và kiềm chế để không nói với anh ta rằng đừng có bận tâm nữa đến những chuyện chẳng liên quan gì đến anh ta.

Ba sẽ phát hoảng thế nào nếu biết chuyện, - Olivia lại tiếp, vẫn chưa nguôi giận. – Tại sao em không nghĩ đến ba mà thay đổi đi? Không thể nào! Tất cả những trò bạo động ngu ngốc vì quyền bỏ phiếu của phụ nữ mới nực cười làm sao! Em không thể cố chuyển mình đúng đắn 1 lần sao, thay vì cứ ỷ vào chị để kéo em ra khỏi các vụ việc.

Vừa cẩn thận đeo găng vào, tay Olivia run bắn lên. Còn Charles, đang ngồi giữa 2 người, hoàn toàn bị mê mẩn. họ quá giống nhau và lại quá khác nhau. 1 người ngoan lành và ý tứ, 1 người mạnh mẽ và nóng nảy. Victoria chẳng may mắn hối hận chút nào. Có chút gì trong tính cách của Victoria khiến anh nhớ tới người vợ đã mất. Susan cũng hay có những ý nghĩ điên rồ và thường đấu tranh vì những căn nguyên không tưởng. Nhưng mặt khác Susan cũng rất mềm mại và đoan trang. Cô thiếu vắng với Charles biết bao, nhất là hàng đêm, khi 1 mình anh trên chiếc giường trống trải, hình bóng cô lại ám ảnh anh. Giờ đây anh chỉ được nghĩ đến Geoffrey mà thôi, không được nghĩ mãi về Susan nữa. Song, anh vẫn không thể nào quên cô được, ngay cả khi anh muốn điều đó. Sâu thẳm trong trái tim, anh không muốn mình quên đi hình ảnh dịu dàng của cô. Tuy vậy, lúc này đây, cô gái hiếu động với chiếc mũ rơm đen trên đầu lại khiến anh chú ý hơn cô chị biết vâng lời.

- Dù sao tôi cũng phải lưu ý rằng tôi không gọi 1 ai trong 2 người, - Victoria lạnh lùng nói khi chiếc taxi dừng trước nhà, - tôi không yêu cầu 1 sự giúp đỡ nào hết.

Charles cố không cười. Cô ấy cư xử như 1 đứa bé gái được cưng chiều. Nếu việc này chỉ liên quan đến anh, anh sẽ tổng cô ấy vào trong phòng ngồi 1 mình, hoặc sẽ mắng cho cô ấy 1 trận nên thân cho đến khi cô ấy phải biết

nghe lý lẽ mới thôi. Dù muốn hay không họ cũng đã đến cứu giúp cô ấy, thế mà họ chẳng nhận được 1 biểu hiện ăn năn hay biết ơn nào...

- Chúng tôi có thể đưa cô trở lại đồn, - anh nói

Đang bước khỏi taxi, Victoria ngoảnh phắt lại, giận điên người, ném 1 cái nhìn hằn học vào Charles, cái nhìn đầu tiên từ lúc gặp đến giờ.

- Cảm ơn anh, - Olivia lúng túng, - tôi không biết phải làm gì nếu không có anh.

- Tôi luôn sẵn sàng được phục vụ cô.

Olivia ngược mắt nhìn trời:

- Mong là tôi không bao giờ phải nhờ anh như thế này nữa.

- Cô còn nhiệm vụ phải trông coi cô em cho tới khi cha cô lên, - anh nói khẽ

Đúng ra cái thói chống đối khó sửa ấy quan sát ở 1 khoảng cách nào đó cũng không thiếu những nét hấp dẫn đáng yêu.

- May quá, tối mai cha tôi đã ở đây rồi.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt âu lo, hi vọng anh sẽ không phụ sự tin cậy của mình.

- Mong anh... đừng nói gì với cha tôi, ông ấy ốm mất.

- Không, không 1 lời nào đâu, tôi hứa với cô... 1 ngày nào đó, các cô sẽ buồn cười vì chuyện này. Khi cả 2 trở thành những cụ bà và kể lại cho những đứa cháu nghe "nội" Victoria đã tí nữa bị bắt giam như thế nào.

Olivia mỉm cười. Victoria khẽ buông 1 tiếng "xin cảm ơn" khô khốc trước khi biến lên gác, chuẩn bị thay váy áo cho buổi tối. Sẽ chỉ có bà Bertie ăn với các cô tối nay. Olivia mời Charles ở lại dùng bữa với gia đình. Đó là phép lịch sự tối thiểu sau những gì anh làm cho họ. anh đã phải bỏ ra 2h đồng hồ để giúp Victoria mặc dù cô ấy không hề muốn.

- Cảm ơn cô, nhưng tôi không thể. Tôi cố ăn tối với con trai tôi tất cả các ngày hay ít ra cũng thường xuyên nhất nếu được.

- Cháu mấy tuổi rồi ạ? – Olivia ân cần hỏi.

- Cháu đã được 9 tuổi.

Nó chỉ mới 8t khi mẹ nó mất... khi nó nhìn thấy mẹ nó lần cuối cùng, trên boong tàu Titanic... Olivia rùng mình.

- Tôi hy vọng chúng tôi sẽ làm quen với cháu 1 ngày gần đây. – Olivia đề nghị.

Charles gật đầu, lúng túng và đầy biết ơn.

- Nó là 1 cậu bé ngoan. Có điều gì đó ở Olivia khiến người ta muốn gửi gắm, tâm tình, ngược lại em gái cô tạo cho người ta ý muốn chinh phục.

- Chúng tôi đã trải qua những thời kỳ khó khăn, 2 bố con tôi thiếu vắng mẹ nó, - anh trầm tĩnh nói. - Tôi không khó hình dung ra điều đó. Tôi đã chưa bao giờ được biết mẹ mình, - cô dịu dàng nói thêm, - nhưng Victoria và tôi có nhau.

Anh nhìn đôi mắt to xanh biếc của cô, tim nhói lên.

- Điều đó thật tuyệt vời, - anh nói, vẻ ưu tư. – Tôi không hình dung được 1 người nào lại gần gũi hơn 1 người anh hay chị em sinh đôi. Có lẽ trừ vợ

hoặc chồng. Không, có khi hơn... Các cô giống như 2 nửa của 1 và chỉ 1 người mà thôi.

- Đúng, đôi khi chúng tôi cũng có cảm giác ấy.

Cô ngược nhìn về phía gác với vẻ bực bội.

- Ngược lại đôi khi tôi có ấn tượng rằng chúng tôi rất xa lạ. Có thể thể nói rằng chúng tôi giống hệt nhau nhưng lại rất khác nhau.

Thực chất, mặc dù cá tính 2 người gần như trái ngược, anh vẫn không phân biệt nổi người này và người kia.

- Các cô không thấy phiền vì người ta cứ lẫn lộn các cô chứ? Hẳn rất khó chịu, phải vậy không? Đứng giữa các cô, anh luôn như bị mê hoặc, ngẩn ngơ, và anh lấy làm hài lòng vì có thể hỏi Olivia 1 câu như thế.

- Chúng tôi sống trong điều đó. Ban đầu chúng tôi còn coi điều đó rất hay và buồn cười.

Với anh, cô cảm thấy rất thoải mái, và anh cũng tỏ ra dễ chịu như vậy. Olivia thuộc vào típ những cô gái người ta luôn muốn làm bạn. Trong khi đó, chính Victoria mới là cô gái có khả năng cuốn hút người khác, cuốn hút 1 cách bí ẩn. Kỳ lạ thật! – anh nghĩ. Anh không tài nào phân biệt được họ, nhưng đâu đó, sâu thẳm trong anh, biết khi nào có sự hiện diện của Victoria. Victoria làm anh chên vênh. Còn Olivia khiến anh an lòng. Anh thấy cô nào cũng giống như những người bạn thân thiết, người em gái triu mến.

Anh về vài phút sau đó. Khép cửa xong, Olivia thong thả lên gác. Victoria đang ngồi trong phòng, nhìn ra cửa sổ. Cô đang nghĩ về buổi chiều nay, về cái cảm giác tội lỗi khi bị người cảnh sát tách ra khỏi những người phụ nữ khác.

- Làm sao em còn dám đứng trước họ? – cô buồn bã hỏi.

Olivia thở dài, ngồi xuống mép giường, đối diện với em gái.

- Điều trước tiên, em sẽ không được tham gia vào các cuộc biểu tình nữa. Chị không chịu được điều đó.

Victoria chậm rãi ngược nhìn chị. Ngọn lửa Charles đã từng nhìn thấy lại bắt đầu nhảy múa trong mắt cô.

- Thế việc ấy giúp thúc đẩy 1 cái gì đi lên? Nếu cần phải chết vì 1 lý tưởng, 1 mục đích, để những tư tưởng đúng đắn được xuất hiện? Ồ, em biết... hãnh chị cho rằng bài phát biểu này là không tưởng, nhưng em tin chắc em sẽ không ngần ngại nếu phải làm những người tình nguyện tiên phong.

Đáng sợ nhất là Victoria đang nói thật. Olivia biết rằng trong lòng em cô đang hừng hực 1 ngọn lửa thôi thúc cô ấy có thể chết, hy sinh, theo đuổi những lý tưởng đến cùng.

- Em làm chị sợ khi nói đến những điều như vậy

Victoria nắm tay chị. - Không phải em muốn làm chị sợ, nhưng chị cần phải chấp nhận em như em đang có. Em không phải là chị, Ollie, mặc dù chị em mình giống nhau như 2 giọt nước.

- Khác biệt và đồng nhất, - Olivia nói, cô nghĩ về những kỳ bí quanh họ kể từ khi ra đời.

Đúng, vô cùng giống nhau nhưng rất khác nhau.

- Em xin lỗi chuyện chiều nay, em không muốn làm chị lo lắng.

Cô không ân hận vì những hành động của mình, mà vì đã khiến chị cô hoảng hốt. Victoria mỉm cười với chị. Cô quá yêu Olivia, cô không muốn chị cô phải đau lòng.

- Chị đã biết có chuyện không ổn. Chị cảm thấy... ở đây này, - Olivia nói và đặt tay lên bụng.

Victoria gật đầu. Cảm giác này đối với cô cũng chẳng có gì xa lạ.

- Lúc mấy giờ? – cô hỏi, với thái độ quan tâm lo lắng.

Mỗi giao cảm kết nối 2 người như sợi dây vô hình luôn làm cô thích thú.

- 2h chiều.

Victoria lại gật đầu. Cả 2 đều đã quen với hiện tượng này, nó báo cho người này biết rằng có mối nguy hiểm đang đe dọa người kia.

- Chính xác. Lúc ấy họ đang gom bọn em lại và ném lên xe như trộn xalat vậy.

-Ồ, đẹp mắt nhỉ! – Olivia kêu lên với vẻ trách móc khiến Victoria bật cười.

- Đúng, rất hay... Cảnh sát cứ như đang quyết tâm dồn tất cả lại. Thông thường những người biểu tình đều bỏ trốn, nhưng lần này rất dễ cho cảnh sát vì bọn em muốn họ bắt giữ tất cả.

Victoria càng tỏ ra khoái chí. Nhớ lại cú điện thoại của cảnh sát O'Shaunessy, Olivia không nén nổi tiếng thở dài.

- Được rồi, bây giờ họ không giữ em lại và em phải thấy rằng chị vui vì điều đó, - cô nói khô khốc.

- Tại sao chị gọi anh ta, Charles ấy?

Đôi mắt cô xoáy vào mắt chị như để tìm câu trả lời. Có hàng ngàn điều không cần nói ra giữa họ, và họ vẫn luôn hiểu được mà không cần gọi tên chúng.

- Chị không biết tìm đến ai nữa. Chị không muốn bảo Donovan hay Petrie đi kèm. Và chị sợ phải đến đó 1 mình. Và lại, cảnh sát đã khuyên chị không nên làm vậy.

Nhưng dù sao chị cũng có thể tự lo được. Chị không cần anh ta. Anh ta thật... thật... quá vô vị.

Victoria vung tay như để xua Charles ra khỏi suy nghĩ của cô. Trong mắt cô, anh chẳng có gì đáng chú ý. Cô không thấy được ưu điểm nào ở anh và không dành cho anh dù 1 chút quan tâm.

- Anh ấy không phải là vô vị, - Olivia cự lại

Anh ấy là 1 người đàn ông bị suy sụp vì đau khổ, kiệt lực sau đòn giáng khủng khiếp của số phận. Olivia có 1 tình cảm ưu ái đối với anh ta. Không phải lòng thương hại, không, đúng hơn là 1 niềm thương mến mệnh mang. Cô nhận ra sự mạnh mẽ nơi anh, sự mạnh mẽ ngày xưa anh đã có và chắc chắn sẽ lại có, với 1 chút nỗ lực tự thân và nếu anh gặp được 1 người tốt.

- Anh ấy đã mất mát, - cô nói tiếp.

- Tránh cho em câu chuyện buồn thảm của anh ta đi.

Victoria mỉm cười, cô vốn không nhạy cảm với các bất hạnh của người khác.

- Thế không phải chút nào! - Olivia trách móc. – Chỉ trong 10 phút, anh ấy đã có mặt ở đây, sẵn sàng cứu em.

- Ba chắc hẳn là khách hàng lớn nhất của anh ta.

- Đừng khó ưa như thế! Anh ấy cũng có thể trả lời chị là anh ấy đang bận.

- Có thể anh ta thích chị, - Victoria tuyên bố gọn lỏn 1 cách ma mãnh.

- Hay là em? – Olivia chọc lại.

- Cũng thế cả, anh ta có thấy sự khác biệt đâu.

- Thế thì sao nào? Chẳng xấu gì chuyện đó. Đến ba cũng không phải lúc nào cũng rõ về chúng ta. Chỉ có Bertie là không nhầm bao giờ.

- Chỉ bác ấy là người duy nhất thật sự quan tâm đến chúng mình, - Victoria đáp về bực tức.

- Đôi khi điều duy nhất em có thể làm là tỏ ra hung ác! – giọng Olivia đau khổ.

Cô không thích cách sống này của em. Đó chính là sự thờ ơ lãnh đạm, sự thiếu nhân ái, nhiệt tình của nó.

- Em sống như con người mình, - Victoria nói chẳng thương tiếc. – Khắc nghiệt với người khác và khắc nghiệt với cả chính mình. Đòi hỏi thật nhiều. Em mong chờ nhiều điều khác ở thế giới thượng lưu này: chỉ những buổi khiêu vũ, những buổi tiếp tân, rồi những vở nhạc kịch...

Bỗng chốc cô trở nên thật già dặn. Olivia nhìn em, ngạc nhiên.

- Chị tưởng em mơ ước được đến New York... Em suốt ngày cứ nói rằng sẽ buồn đến chết ở Croton-on-Hudson.

- Đúng vậy. Em thích New York, nhưng chỉ vì những thú tiêu khiển của nó. Em muốn 1 điều quan trọng đến với em. Em muốn thay đổi thay giới. Muốn trở thành 1 cái gì đó bằng chính con người em, thay vì việc hài lòng làm 1 tiểu thư nhà Henderson.

Khuôn mặt cô, dáng vẻ cô đã thay đổi. Giọng nói mênh mang, say mê.

- Hoài bão thật lớn lao!

Olivia mỉm cười nhìn em. Victoria đôi khi có những ý tưởng rất cao siêu. Tuy nhiên em cô vẫn chỉ là 1 đứa trẻ. 1 đứa trẻ được nuông chiều. Victoria muốn đủ thứ. Vui chơi, dã ngoại, khiêu vũ. Victoria muốn được tham gia tất cả cuộc tranh luận, muốn chiến thắng những điều bất công, làm lại thế giới. Tóm lại, Victoria còn chưa biết chính xác mình muốn gì nữa, Olivia tự nhủ. Có 1 điều chắc chắn: Victoria ghét cuộc sống u buồn đều đều ở Croton-on-Hudson.

- Thế em nghĩ thế nào về việc kết hôn? – Olivia ướm hỏi.

- Em cũng không muốn điều đó, Victoria nói vẻ chắc chắn. – Em không muốn thuộc về 1 người đàn ông giống như 1 cái bàn, 1 cái ghế hay 1 cái ô tô: "Đây là mũ của tôi, áo khoác của tôi, con chó của tôi" vậy. Em không muốn thuộc về bất cứ ai như 1 đồ vật.

- Hay lắm, em đã bỏ quá nhiều thời gian vào những điều quái gở của phong trào đòi nam nữ bình quyền rồi đấy.

Olivia phản đối hầu như tất cả các ý tưởng của họ, có lẽ chỉ trừ quyền được bầu cử. Mọi thứ còn lại, niềm khát khao về cuộc sống tự do, độc lập của họ, sẽ đều dẫn tới những điều trái ngược hẳn với các giá trị mà Olivia vẫn tôn thờ: tạo dựng 1 gia đình, có những đứa con, kính trọng cha mình, chồng mình. Cô không tin vào 1 thế giới không có người chủ trong gia đình mà những người phụ nữ ấy ca tụng. Dù nó có vẻ rất hợp ý với Victoria – Olivia vẫn nghi ngờ, Victoria có thể thoải mái hút thuốc, trộm ô tô, đi lại tự do, để bị bắt trong những cuộc biểu tình, nhưng cô cũng đâu vì điều đó mà bớt yêu quý cha mình. Olivia từng cam đoan rằng, khi Victoria gặp được người đàn ông của đời mình cô cũng sẽ yêu anh ta sâu sắc như những phụ nữ khác, và có khi còn mãnh liệt hơn nhiều. Victoria luôn nóng bỏng, cuồng nhiệt đến độ sẵn sàng chết vì những lý tưởng của mình. 1 thứ đam mê cháy rục không kiểm soát được luôn chi phối cô. Nhưng làm sao Victoria có thể khẳng định rằng cô không muốn thuộc về ai? Làm sao cô có thể từ chối làm vợ người đàn ông mà cô sẽ yêu?

- Em nói nghiêm túc đấy, - Victoria thản nhiên. – Em đã quyết định như thế từ rất lâu rồi. Em không muốn kết hôn.

Victoria tỏ ra quá nghiêm chỉnh đến nỗi Olivia không dám cười. Cô chẳng tin 1 từ nào em cô nói.

- Đúng thế sao? Đã từ rất lâu ư? – cô chọc. – Em có quyết định tuyệt vời ấy từ khi nào vậy? ở buổi mittinh vì nữ quyền ngày hôm nay à? Hay là của tuần trước? em không biết em đang nói gì nữa, em gái tội nghiệp ạ!

- Em biết rất rõ. Em sẽ không bao giờ lấy chồng, - Victoria nói lạnh tanh với 1 niềm tin tuyệt đối. – Mà thực ra, em chắc chắn hôn nhân không phù hợp với em.

- Và sao nào? Em sẽ ở nhà chăm sóc ba à?

Buồn cười làm sao. Olivia mới là người có thể cáng đáng được trách nhiệm lớn lao này, chứ không phải Victoria.

- Em không nói thế. Có thể em sẽ tới sống ở Châu Âu, 1 ngày nào đó, khi em nhiều tuổi hơn. Em rất thích được sống lâu dài ở London.

Chính từ nơi ấy, phong trào nữ quyền đã lan rộng, mặc dù nó cũng không được đón tiếp nồng hậu gì hơn ở nước Mỹ. Không có gì được cải thiện thêm trong những tháng vừa rồi, ngoài việc nửa tá hội viên của phong trào bị tống vào tù.

Olivia chẳng thích thú chuyện này... Không bao giờ lấy chồng... sống ở London... Điều đó quá xa lạ với tư tưởng của riêng cô, quá kỳ quặc. Cuộc tranh luận này càng đào sâu thêm hố ngăn cách của 2 chị em. Mặc dù họ giống hệt nhau về diện mạo, cùng thấu hiểu và cảm nhận được những cảm xúc giữa 2 người, mặc vẻ đồng điệu bề ngoài, trong họ vẫn luôn tồn tại sự khác biệt rất lớn.

- Chị biết không, chị sẽ cưới Charles Dawson, - Victoria trêu chị, khi 2 người đang thay váy áo cho bữa tối, - vì chị thấy anh ta rất dễ thương!

Victoria vừa cười vừa kéo khóa váy cho chị.

- Đúng rồi, chị lấy anh ta đi.

Cô quay lưng lại để Olivia kéo khóa cho mình.

- Đừng có ngốc, chị mới gặp anh ta có 2 lần.

- Nhưng chị thích anh ta. Đừng có nói dối em, Olivia. Em thấy rõ mà!

- Ừ, chị thích anh ta. Thế thì sao nào? Anh ấy thông minh, có trình độ và rất nhiệt tình giúp đỡ khi em gái chị bị tạm giữ... Chắc chị sẽ cần phải lấy anh ta nếu em sắp trở thành tội phạm bị treo cổ. Hoặc là khi chị định tham gia vào khóa học về luật.

- Đấy, đấy sẽ là người tốt nhất đấy, - Victoria tán đồng.

2 chị em đã làm hòa trở lại. Olivia đã tha lỗi cho Victoria vì trò bốc đồng của cô. Nhưng cô bắt em phải hứa sẽ ngồi yên trong những ngày còn lại ở New York. Victoria miễn cưỡng chấp nhận. Lúc đợi Olivia vẫn tóc trong nhà tắm, Victoria châm 1 điếu thuốc. Tất nhiên chị cô bảo rằng thật xấu khi phụ nữ hút thuốc. Còn Victoria phá lên cười và đối đáp ngay: chị khiến cô nghĩ tới Bertie.

- Thử nói xem nào! Bác ấy mà biết em hút thuốc thì bác ấy giết! – Olivia cao giọng.

Cô ngoe nguẩy cái đuôi tóc trước mũi em như muốn tăng tính dọa nạt trong lời nói. Victoria thì cười như nắc nẻ. Trông hình ảnh nó mới điên rồ chưa: điếu đà ngồi trên thành bồn tắm, đôi chân dài vắt chéo, mặc 1 trong

những chiếc váy Olivia vừa sắm thêm. Đó là kiểu váy dài, màu đỏ tươi, ngắn hơn 1 chút so với các kiểu thông thường, nó rất hợp với các cô.

Khi họ bước xuống cầu thang, khoác tay nhau, Victoria tán dương sự lựa chọn của chị:

- Chị biết không, chị rất có khiếu thẩm mỹ. Em rất thích những chiếc váy chị chọn. Có lẽ phải ở bên chị suốt quãng đời thôi và quên Châu Âu đi.

- Cuối cùng cũng có 1 tin tốt đấy, - Olivia dịu dàng.

Ý nghĩ tới 1 ngày họ sẽ bị chia lìa làm Olivia buồn bã. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn vì điều đó sẽ buộc cô phải rời xa cha và em gái mình. Giống như sẽ bị cắt đi 1 phần cơ thể. Không có họ, cô có cảm giác như không còn tồn tại nữa.

- Chị chưa bao giờ tưởng tượng được rằng chúng ta có thể xa rời nhau, - Olivia nói, ngẩng nhìn gương mặt thân thuộc, giống như gương mặt chính cô đang được phản chiếu qua 1 tấm gương. – Không khi nào chị có thể xa rời em.

Victoria mỉm cười, hôn lên má chị.

- Chị sẽ không bao giờ phải làm thế, Ollie. Em sẽ không đi bất cứ đâu nếu không có chị, chị biết không. Tại em nói, em nói lắm quá! – cô nói thêm, biết rằng ý tưởng đi Châu Âu của cô làm Olivia choáng váng. – Không, em sẽ ở nhà với chị... và sẽ để mình bị bắt giam khi nào em thấy cần hít thở 1 chút.

- Dám thế!

Olivia lại giơ ngón tay lên đe dọa, vừa lúc bà quản gia Bertie bước vào phòng ăn cùng họ. Bertie mặc chiếc váy dài bằng lụa đen. Olivia đã bảo người may cho bà theo mẫu cô thấy trên 1 tờ tạp chí Paris. Kiểu trang phục

rất lịch sự này Bertie chỉ mặc mỗi khi được mời dùng bữa cùng gia đình Henderson, sự kiện mà bà coi như 1 vinh dự lớn.

- Thực ra cô đã ở đâu chiều nay, cô Victoria?

2 cô gái cúi đầu giở khăn ăn tránh phải nhìn nhau.

- Ở viện bảo tàng ạ. Có 1 cuộc triển lãm tuyệt vời của Turner, những bức tranh đến từ London đấy.

Bertie mở to mắt đầy chân thực, vờ như tin những lời cô nói.

- Thật sao? Giá như tôi xem được những cuộc triển lãm đó.

- Nó sẽ làm cho bác rất hài lòng cho mà xem! – Victoria trả lời và nở 1 nụ cười tươi như hoa, trong khi Olivia thì đang chăm chăm nhìn lên ngôi nhà cha mẹ cô đã từng chung sống.

Nơi này như thế nào khi mẹ cô còn nhỉ? Về tính cách, 2 chị em cô ai giống mẹ hơn? Cô hay Victoria? Các cô đã luôn hỏi ba điều đó, nhưng chưa bao giờ ông trả lời cả. Rõ ràng ông muốn tránh chủ đề này. Thời gian không làm nguôi ngoai nỗi đau trong ông.

- 2 cô hài lòng vì sẽ gặp ba mình ngày mai chứ, các cô gái? – Bertie ân cần hỏi.

Bữa ăn đã kết thúc, người ta mang cà phê đến cho họ.

- Ồ, vâng! – Olivia nói, cô nghĩ đến những bó hoa cô sẽ trang trí trong phòng riêng của ông.

Còn Victoria đang tự hỏi không biết chị cô có vắn cổ cô không nếu ngày mai cô lại tham gia vào 2 cuộc biểu tình mới. Đúng 1 lần nữa thôi. Cô đã nghe nói đến nó khi bị giam ở đồn cảnh sát và cô đã hứa với các bạn là sẽ đến đó.

Nhưng khi cô còn đang cân nhắc giữa phiếu thuận và phiếu chống, đã bị Olivia ném cho cái nhìn nghiêm khắc và lắc đầu, cứ như chị cô đọc được ý nghĩ trong trí cô vậy. Điều đó đôi khi vẫn thường xảy ra, họ biết được suy nghĩ của nhau

- Không có chuyện ấy đâu đấy! – Olivia thì thào sau lưng Bertie, họ cùng đứng dậy khỏi bàn.

- Em chẳng hiểu chị nói gì, - Victoria điềm nhiên.

- Lần sau, chị sẽ để mặc em ở đó, em sẽ tự giải thích với ba.

- Em nghi ngờ đấy! – Victoria thì thào, vừa cười vừa hất mái tóc đen dài ra sau.

Chẳng có gì làm cô sợ. Ngay cả cái cũi nhốt cô vừa phải ngồi trong chiều nay. Cô thấy đó là 1 nơi "thú vị". Hoàn toàn chẳng có gì là kinh hãi và đáng sợ.

- Em thật không sửa được! – Olivia mím miệng.

Các cô ôm hôn Bertie trước khi lên phòng. Olivia lại bắt đầu thư thái lật xem mấy tờ tạp chí thời trang; trong khi Victoria mê mải với các bài báo về cuộc tuyệt thực trong nhà tù, ký tên Emmeline Pankhust. Cô dành cho Emmeline sự ngưỡng mộ sâu sắc, người cô coi như thành viên vĩ đại nhất của phong trào nữ quyền ở Anh. Vừa đọc, Victoria vừa hút thuốc – cô biết Bertie đã đi nằm, - và đưa 1 điếu cho Olivia, chị cô từ chối. Ngồi trước cửa sổ, Olivia nhìn màn đêm se lạnh của tháng 9, tâm trí mơ màng hướng về Charles Dawson.

- Thôi đi nào! – Victoria nói và nằm dài ra giường.

- Thôi cái gì cơ? – Olivia quay lại.

- Thôi nghĩ về anh ta, - cô em phá ra 1 ngụm khói.

- Em muốn nói gì thế?

Đúng là kỳ quặc, sự phỏng đoán lạ lùng này.

- Em muốn nói rằng chị hãy thôi nghĩ về Charles Dawson đi. Anh chàng đó quá buồn tẻ, trong khi có bao nhiêu đàn ông tuyệt vời ở New York này.

Olivia nhìn thẳng vào em ngạc nhiên.

- Làm sao em biết chị đang nghĩ về cái gì?

Nhưng thực sự điều đó rất thường xảy ra với cả 2.

- Chị hiểu rõ mà... Em nghe được những gì chị nói trong đầu em, như những tiếng nói của mình, như những suy nghĩ của chính mình. Hoặc là, em sẽ chẳng hiểu gì khi nhìn chị.

- Đôi khi, chuyện đó cũng làm chị sợ, - Olivia thú nhận. – Chúng ta quá gần nhau. Chị không biết mình dừng lại ở đâu và em bắt đầu từ đâu nữa. Người ta nói rằng chúng ta chỉ tạo nên 1 con người.

- Đúng thế, đôi khi em cũng sợ, - Victoria mỉm cười. – Nhưng không phải luôn luôn. Em thích biết chị đang nghĩ gì. Vì em thích làm mọi người ngạc nhiên, trêu chọc họ khi đổi chỗ em cho chị. Trò ấy đã thiếu vắng lâu quá rồi. Chúng ta có thể bắt đầu lại ở New York này. Sẽ không ai nhận ra cả.Ồ, Ollie, sẽ thú vị lắm!

- Đừng có như thế nữa. Chúng mình đã lớn rồi, Victoria. Chị không muốn đối gạt mọi người.

- Lại những từ đao to búa lớn nữa rồi. Đừng quá lý trí như thế. Chỉ là 1 trò chơi thôi. Em chắc chắn rằng tất cả các cặp sinh đôi đều làm như thế.

Nhưng 2 chị em rất hiếm khi gặp các cặp sinh đôi, và không bao giờ cùng tầm tuổi hay cùng giới với họ. Các cặp đó cũng không giống nhau bằng họ được. Họ chẳng có gì để so sánh.

- Nào..., Victoria nài nỉ, luôn đầy hào hứng và luôn sẵn sàng vượt qua các ngăn cấm, như khi họ còn nhỏ.

Nhưng Olivia chỉ khẽ cười, cô hiểu rằng họ sẽ không bao giờ đổi chỗ cho nhau giống hồi bé nữa. Bây giờ họ đã là người lớn. Olivia nghĩ rằng đó là trò dành cho trẻ con.

- Chị cẩn thận đấy, - Victoria cảnh báo, - chị sẽ trở thành bà nội trợ già nếu chị cứ tiếp tục như thế.

- Thế thì, trong trường hợp đó em phải học cách mà ngoan ngoãn, - Olivia cười đáp lời.

2 người nhìn nhau vui vẻ và Victoria nhóm dậy, cười khúc khích.

- Đừng tin vào những điều lớn lao như thế, chị của em. Không bao giờ em ngoan ngoãn được như những gì cần phải có.

- Đó đúng là điều chị sợ đấy! – Olivia rì rầm.

Cô bước vào nhà tắm, chuẩn bị trước khi đi ngủ. Victoria nhìn ra cửa sổ, ánh mắt nào nùng, luyến tiếc.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Như dự định, Edward đến vào ngày hôm sau, lúc chiều muộn. Donovan đã về Croton đón ông bằng chiếc Cadillac. Nhờ Olivia, một sự ngăn nắp hoàn hảo đã ngự trị toàn bộ ngôi nhà: mọi thứ được quét tước, lau chùi, đánh bóng. Phòng riêng của ông được bày biện giống như ông muốn. Olivia cắm hoa ở tất cả các phòng, ngôi nhà tỏa hương thơm ngát. Khu vườn cũng đã dọn dẹp, xén tỉa công phu, mặc dù thảm cỏ nơi đây không lớn, nhưng cũng có thể so sánh với thảm cỏ ở Croton. Lên đến nơi, ông rất vui lòng thấy mọi việc đều hoàn tất và nồng nhiệt khen ngợi Bertie cùng các con gái, dù ông biết chính Olivia là người đã sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy. Ông trù mến nhìn hai cô con gái, ôm hôn Victoria và nói "Cảm ơn con, Olivia", khiến hai cô lại được dịp cười thích thú. Edward cũng cười xòa với sự nhăm lẩn của mình.

- Ba sẽ bảo Bertie buộc dây tóc khác màu cho các con – ông vờ dọa -... với điều kiện các con không được đánh tráo đi.

- Chúng con đã không đóng giả người này cho người kia từ bao năm nay rồi còn gì, ba – Victoria nói giọng bất bình, dưới cái nhìn đầy ngụ ý của cô chị.

- Vậy à? Thế tối qua ai đã cố lôi chị vào cái trò đấy nhỉ?

Victoria chẳng chối cãi.

- Đấy, ba nghe thấy chưa? Chị ấy không chơi nữa đâu... Kiên quyết đấy, con gái của ba ngày càng kém hài hước đi rồi. – Victoria kết luận khiến ba cô phì cười.

- Ô, ba không lo đâu. Với cả hai đứa, các con đã tạo ra đủ phiền nhiễu mà không cần đến trò đó.

Ông rùng mình nhớ lần đầu tiên ông đưa hai con trở lại New York, mới cách đây hai năm thôi. Vẻ đẹp huyền diệu của hai cô thiếu nữ làm điên đảo cả thành phố. Họ không thể đi đến đâu mà không có người ngoái lại nhìn. Ông đã cho rằng phản ứng của người dân New York rất quá đáng và ông hy vọng họ sẽ tỏ ra ít tò mò hơn trong dịp này, nhưng điều đó còn cần phải được kiểm chứng. Họ sẽ biết ngay tối mai thôi, khi đến nhà hát.

Để đón chào cha, Olivia chuẩn bị một bữa ăn gồm toàn món ông ưa thích: măng tây, thịt mang nấu nấm rơm, sò biển cô đặt mua từ Long Island lúc sáng sớm, và cuối cùng, bánh gato socola. Ba cô ăn rất ngon lành, vừa ăn vừa vờ phàn nàn rằng như thế này "thật quá nhiều dinh dưỡng cho quả tim khốn khổ của ba". Sau đó ba cha con cùng uống café trong phòng khách. Edward nói với các con những chương trình phải thực hiện sắp tới, bắt đầu là đến nhà hát. Ông muốn giới thiệu hai cô với vài người quen biết, và đưa chúng đến hai nhà hàng mới. Ông cũng muốn tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi, ông tin tưởng vào Olivia. Đã nhiều năm liền ông không mời ai đến nhà. Đây sẽ là cuộc họp mặt lớn, sẽ có cả những thành viên của giới thượng lưu đang nghỉ hè ở Nouvelle – Angleterre và cả ở Long Island. Ông mỉm cười mãn nguyện với hai cô con gái. Từ mấy năm nay, chưa bao giờ ông tỏ ra khỏe khoắn thế.

- Và nữa, chúng ta đã được mời đến dạ vũ nhà Astor và một lễ hội nhà Whitney... Các con sẽ cần mua sắm một số thứ đấy hai tiểu thư.

Thời gian ở đây báo trước sẽ có những thú vui náo nhiệt nhất. Olivia đặc biệt quan tâm đến buổi chiêu đãi. Cha cô nói sẽ có khoảng năm chục khách mời. Con số lý tưởng để có một dạ hội sôi động mà vẫn có thể quan tâm đến tất cả mọi người trong bữa ăn. Edward hẹn sẽ đưa cho cô danh sách vào ngày mai... Ngay lúc ấy, ông bắt đầu viết tên lên một tờ giấy, Olivia và

Bertie sẽ phải bận rộn bù đầu... Trái lại, Victoria sẽ chẳng động một ngón tay.

Sáng hôm sau, Olivia đã ngồi trong văn phòng, kiểm lại tên các khách mời. Buổi chiêu đãi sẽ diễn ra sau mười lăm hôm nữa, cùng tuần với vũ hội nhà Astor. Đọc lướt qua danh sách, cô gái hài lòng nhận thấy cô biết phần lớn các tên, nhưng không phải ai cô cũng nhớ rõ mặt. Ba cô đã giới thiệu cô, Victoria với tất cả những người này hai năm trước. Sẽ thật vui khi được gặp lại họ, tất cả đều ở đây, trong nhà mình. Và lại, cô thích được tổ chức một tiệc tối lớn cho cha. Cô đã nghĩ sẵn nhiều thực đơn và trong buổi sáng cô đã chuyển sang việc kiểm tra lại khăn trải bàn và khăn ăn. Cô sẽ bảo mang thêm những thứ khác đến từ Croton nếu cần. Cốc pha lê, bát đĩa, thìa đĩa đã đủ số. Cô biết chính xác những kiểu trang trí hoa nào phải chọn lựa, chỉ hy vọng những loài hoa cô nghĩ tới sẽ vẫn còn chính vụ vào cuối tháng Chín.

Trong khi Olivia ngồi lý làm việc ở văn phòng cả buổi chiều, Victoria dạo chơi bằng xe hơi cùng với cha. Chiếc Cadillac đưa họ tới trung tâm thành phố, rồi họ đi bộ suốt dọc đại lộ số Năm, Edward đã gặp vài người ông có quan hệ, ông giới thiệu con gái với họ. Cả hai cha con đều tỏ ra phấn khởi khi về nhà, Olivia cũng vậy, cô đã lên xong chương trình cho buổi chiêu đãi.

Tối, họ đến nhà hát xem vở The Seven Key to Baldpate, với diễn viên Wallace Eddinger. Dường như Edward quen biết hết mọi người ở phòng nhạc. Và như thường lệ, khi ông vừa giới thiệu hai cô con gái, ai cũng phải trầm trồ. Họ rực rỡ trong trang phục nhung đen, cổ lông chồn, được tô điểm thêm bằng một chiếc khăn cũng lông chồn. Mỗi người mang một chiếc lông đà điểu trên mái tóc. Người ta nói trông các cô như từ tờ tạp chí một Paris bước ra. Sáng hôm sau, tên họ đã có mặt trên tất cả các tờ báo. Lần này, Edward đón nhận điều đó với vẻ bình tĩnh hơn. Hai cô gái cũng vậy. Họ đã

lớn hơn hai tuổi so với hồi đầu tiên và tỏ ra biết thích nghi với những thành công của mình.

- Thế này còn hơn – Victoria thở phào, nhớ lại cái lúc ở rạp hát.

Cô đã toát mồ hôi lúc ngồi trong phòng hòa nhạc, cảm thấy rõ mọi cái nhìn xung quanh đều đang chĩa vào mình.

- Đúng rồi, còn hơn là bị bắt giam – Olivia mỉm cười thì thào, vừa rót thêm café cho cha.

Lát sau, ba cha con đi nhà thờ Saint – Thomas, ở đây họ được đón tiếp rất nồng hậu. Rồi Donovan đưa họ trở lại nhà, và một chủ nhật êm đềm trôi qua. Sáng hôm sau mỗi người có một việc. Olivia có nghìn thứ phải lo, những nhiệm vụ phải giao cho người làm trong nhà, những đơn đặt hàng phải gửi đi cho cuộc tiếp đãi... Edward sẽ đến chỗ các luật sư, ông tới New York là để tham khảo ý kiến của họ. Đến cuối buổi chiều, ông trở về, đi cùng John Waston và Charles Dawson. Nhìn thấy họ, Olivia đã thoáng lo lắng. Cô lo sợ rằng Charles lại nói hớ điều gì hoặc sẽ buông đùa về chuyến đi tới khu năm. May mắn sao, không hề có chuyện đó. Anh chỉ khẽ cúi chào lịch sự khi đến và nói tạm biệt lúc ra về, không tỏ một dấu hiệu nào thân mật hơn. Lòng nhẹ nhõm, Olivia nhìn theo người luật sư đã đi xa. Lát sau, cô kể lại chuyện cho Victoria, nhưng cô em nhún vai bảo rằng: cô chẳng hề bận tâm đến việc cái anh chàng Charles có giữ bí mật hay không chuyện cô bị bắt bớ.

- Xem em kìa, Victoria! – Olivia kêu lên – ba sẽ giận không kể đâu cho hết và có lẽ em phải lên tàu mà về Croton.

Cô em cười toét miệng. - Hẳn nhiên là chị đúng rồi!

Ở New York cô đang có bao nhiêu thú vui, thật chẳng nên mạo hiểm để rồi phải trở về vùng nông thôn buồn tẻ mà cô căm ghét. Cô muốn dự cuộc

họp của Hiệp hội toàn quốc vì quyền bầu cử của nữ giới đến chết đi được, mặc dù cô đã hứa sẽ không tham gia biểu tình đòi nữ quyền nữa.

Chiều tối họ lại đến nhà hát, sau đó Edward đưa hai con gái đến dùng bữa cùng gia đình mấy người bạn. Olivia nghe thấy câu chuyện của mọi người đang nhằm vào một anh chàng Tobias Whitticomb nào đó. Anh ta đã kiếm được một gia sản kếch xù nhờ những mảnh lời khôn ngoan trong đầu cơ cổ phiếu, và nhờ cả cuộc hôn nhân không kém phần khéo léo với một nữ thừa kế nhà Astor. Đó có vẻ là một người đàn ông trẻ, rất quyến rũ và đeo đuổi các phụ nữ đẹp không biết chán. Tên anh ta được tất cả mọi người nhắc đến liền sau mỗi một quan hệ gây tai tiếng, loại chuyện không ai muốn kể chi tiết với những cô gái như chị em nhà Henderson. Ba họ gây bất ngờ khi ông tuyên bố rằng ông vừa có dịp làm ăn với ngài Whitticomb này và ông có ấn tượng đây là một người đàn ông vừa lịch lãm vừa vui tính. Công chuyện đã diễn ra rất hoàn hảo và ông thấy anh ta rất đúng mực và thật sự nghiêm chỉnh. Những khách mời khác đều ồ lên, sau đó mỗi người lại kể thêm một chuyện nhỏ liên quan đến Whitticomb. Tuy nhiên họ cũng phải thừa nhận rằng, mặc dù có nhiều tai tiếng, anh ta vẫn được lời mời của những gia đình danh giá nhất... Vì anh ta đã kết hôn với Evangeline Astor, nhiều người chẳng thương tiếc đã nói toạc ra điều đó. Cuối cùng, tất cả cùng đi tới kết luận rằng họ lấy làm khâm phục cô Evangeline đáng mến, một thiên thần của sự nhẫn nại, cô ấy đã chịu đựng hết những điều đó mà không một lời phàn nàn về Toby. Đã từ lâu cô ấy phải chấp nhận số phận không may đó, vì họ kết hôn đã được năm năm và ba đứa con đã ra đời.

Trên đường về, Olivia bỗng nhớ ra vợ chồng nhà Whitticomb cũng thuộc thành phần khách mời của cha.

- Anh ta có thực sự xấu xa như người ta nói không nhỉ? – Olivia hỏi cha khi ba cha con đang ngồi trong chiếc xe Cadillac.

Victoria không chú ý đến chuyện ấy lúc ăn tối. Cô say sưa tranh luận về chính trị cùng một khách mời khác, một người tỏ ra đặc biệt am hiểu vấn đề

này.

Edward Henderson khẽ cười nhìn cô con gái lớn, nhún vai.

- Đúng là người ta phải dè chừng loại đàn ông như Tobias Whitticomb, con gái của ba. Anh ta đẹp trai, trẻ trung và chắc chắn rất cuốn hút trong mắt phái nữ. Nhưng phải công bằng với anh ta. Các cuộc chinh phục của anh ta đều nhằm vào những người phụ nữ đã có chồng... tức là những người đã có kinh nghiệm và biết suy nghĩ. Vậy thì, hãy mặc kệ các ả đó đi. Ba không tin là anh ta lại tấn công cả những cô gái ngây thơ, nhỏ tuổi, nếu không ba đã không mời anh ta.

- Hai người nói về ai vậy? – Victoria hỏi, cô không theo dõi câu chuyện ngay từ đầu.

Họ đã gần về đến nhà. - Có vẻ như ba đã mời một gã du đãng đáng sợ đến buổi tiếp đãi của nhà mình. Người chủ nhà tối nay đã lưu tâm chúng ta việc đó.

- Sao thế? Hẳn giết phụ nữ và trẻ em à? Victoria hỏi, chẳng quan tâm lắm.

- Không, ngược lại – Olivia giải thích cho em gái – Anh ta có vẻ quá quyến rũ đến mức có quá nhiều phụ nữ ngã dưới chân anh ta như những chú cún đáng thương bị bỏ rơi không người chăm sóc.

- Kinh khủng quá! – Victoria kêu toáng lên khiến cả ba và chị cô phải phì cười – Thế tại sao chúng ta lại mời?

- Anh ta sẽ đến cùng với vợ, cô ấy rất duyên dáng.

- Thế những người đàn ông có quy ngã dưới chân cô ta không? Dạ tiệc sẽ thành trò cười mất nếu tất cả mọi người ngã hết xuống đất xung quanh họ.

Chiếc Cadillac dừng lại, ba cha con bước lên thêm, một phờ nhưng hài lòng vì buổi tối vui vẻ. và Tobias Whitticomb nhanh chóng bị quên lãng.

Những ngày tiếp theo được dành toàn bộ cho việc chuẩn bị tiệc chiêu đãi. Tất cả các khách mời, kể cả cặp vợ chồng gây nhiều tranh cãi nọ, đều trả lời sẽ đến tham dự buổi tiệc. Sẽ có bốn mươi sáu người ngồi xung quanh 4 bàn tròn lớn trong phòng tiệc. Sau đó họ có thể tới khiêu vũ ở phòng khách hay đi lại ngắm cảnh và trò chuyện ngoài vườn, dưới một mái vòm rất đáng yêu.

Cuối cùng ngày trọng đại ấy cũng đến một cách nhanh chóng. Trước hôm ấy, Olivia phải có mặt hết chỗ này đến chỗ kia, kiểm tra lại hoa, khăn trải, đồ men sứ. Cô ném thử từng món ăn, chỉ dẫn cho thợ dựng rạp. Sắp đặt những tác phẩm băng đảng trong phòng ăn. Xếp chỗ cho các nhạc công trong phòng trà.

Bà Peabody cũng muốn làm tất cả những gì bà có thể... nhưng trời đất, mọi thứ hầu như đã xong xuôi cả rồi, bà chẳng còn mấy việc để làm... Và với Victoria thì chẳng thể nhờ cậy gì. Suốt mấy tuần này, cô gặp gỡ với những người thuộc giới trí thức, những nhà văn, những nghệ sĩ, những kẻ lãng du sống trong những nơi kì cục. Cô đến nơi làm việc thăm họ và nhận thấy họ có cùng quan điểm chính trị như cô. Victoria có khả năng kết bạn rất nhanh, trái hẳn với Olivia, Olivia tạo cho người ta ấn tượng cô chỉ muốn quan tâm nhiều đến việc gia đình và cha mình.

Victoria ra sức lôi kéo Olivia cùng đi, nhưng chẳng ăn thua, chị cô hện xong buổi chiêu đãi đã. Khi đó Olivia mới cảm thấy tự do hơn được. Ngày mai các cô sẽ đến tham dự vũ hội nhà Astor, Olivia đã nóng lòng chờ buổi tối ấy. Nhưng trước hết, cô phải đảm nhiệm hoàn hảo vai trò chủ nhân của buổi dạ tiệc hôm nay. Đây là buổi chiêu đãi đầu tiên cô tổ chức ở New York. Cô hồi hộp phát run khi cùng Victoria bước xuống cầu thang. Cả hai đều mặc chiếc váy dài bằng xa tanh màu lục sẫm được may hoàn hảo bởi người thợ may riêng ở Croton. Đó là kiểu váy có đuôi dài, bông sau, với

những hạt cườm đen nhánh kết nơi cổ áo, tóc búi cao, chân đi giày nhung đen gót nhọn. Một chuỗi ngọc dài, món quà người cha tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám của cô con gái, và đôi khuyên tai kim cương thật đồng điệu. Họ tạo nên một sự cân xứng tuyệt đối, một cặp thướt tha hài hòa. Olivia nhìn lại lần nữa các bàn tiệc. Tất cả đều hoàn hảo. Dàn nhạc bắt đầu chơi, ngôi nhà hầu như chỉ thắp sáng bằng đèn nến mang một khung cảnh thần tiên. Những ngọn nến sáng lung linh, những bông hoa tỏa hương thơm ngát, và hai cô gái sinh đôi đang đứng kia như một tuyệt phẩm không thực, bên họ là người cha, lịch lãm trong bộ lễ phục. Ông phải lùi lại để chiêm ngưỡng các con gái mình. Thật không thể không sững sờ trước nhan sắc, vẻ trang nhã và đài các của hai thiếu nữ. Chỉ một người cũng đủ khiến mọi khách mời phải xao xuyến, vậy mà họ lại có những hai người, một bản hợp tấu quá quyến rũ sẽ làm người ta ngưỡng mộ vô bờ bến. Đó chính là cảm xúc của những người khách bước qua ngưỡng cửa đầu tiên. Khi nhìn thấy hai cô gái, đứng giữa là người cha tất cả đều như ngừng thở. Không ai rời mắt khỏi hai cô và không thể nào nhớ được ai là ai. Nhưng xét trên khía cạnh nào đó, người ta coi các cô như một chỉnh thể. Một người dường như sẽ không hoàn hảo nếu thiếu người kia bên cạnh.

Edward giới thiệu hai con với tất cả mọi người, số đông khách mời đều không phân biệt được Olivia và Victoria. Ngay cả Charles Dawson cũng không cố làm điều đó. Anh chào họ đơn giản bằng nụ cười ấm áp, chỉ lúc nói chuyện với họ anh mới bắt đầu cảm thấy đâu là cô gái ngang ngạnh, táo tợn, anh còn liền hạ giọng nói vui:

- Cái khu năm ấy khá xa phải vậy không?

Đôi mắt lấp lánh của anh ta khiến Victoria khó chịu, cô nhướn cười và đáp ngay, chẳng ngại người khác có thể nghe thấy: - Tôi đã nói với Olivia rằng đáng lẽ nên để người ta giam giữ tôi, tôi muốn thế. Thậm chí tôi đã rất thất vọng khi anh giải phóng tôi ra.

- Cô có thể, nhưng không phải chị cô – anh bình thản nói, vẫn không thôi chiêm ngưỡng cô (đó là cô gái xinh đẹp nhất anh từng gặp, chị cô cũng vậy) – tôi tin chị cô đã thực sự nhẹ nhõm vì cô được ra khỏi đó nhanh chóng. Thẳng thắn mà nói, tôi không nghĩ lại dễ dàng như thế.

- Chúng ta vẫn có thể thử lại. Lần sau chính tôi sẽ gọi cho anh – Victoria tuyên bố vẻ coi thường giễu cợt, ý bảo cô chẳng hối hận vì đã làm những điều ngốc ngếch ấy.

Anh gật gù. Ở vào địa vị của Edward Henderson, anh hẳn phải phát điên khi trông nom, giáo dục hai cô con gái như thế này. Olivia được dạy dỗ tốt và dịu dàng hơn hẳn cô em, ông Henderson đã thừa nhận với anh điều đó. Theo lời ông nói, Olivia là món quà trời ban.

- Nhất trí! Hãy gọi cho tôi nếu cần, tôi sẽ bay ngay đến cứu cô – anh đối đáp.

Anh đến chào những người quen biết, và tất nhiên cả John John Waston, người đồng nghiệp. Sau đó họ cùng dạo ngoài vườn, dưới mái vòm rất đẹp và chiêm ngưỡng những tác phẩm băng đảng. Olivia đi từ nhóm này sang nhóm khác, chào hỏi, mỉm cười hoặc vui vẻ tham gia vào câu chuyện. Khi vợ chồng nhà Whitticomb tới, Victoria đang đứng ở lối vào. Cô chẳng thể biết họ là ai và cũng hoàn toàn quên rằng người ta đã nói với cô về họ. Cô chỉ thấy một phụ nữ rất xinh đẹp với những trang sức ánh bạc và chiếc áo choàng dài lông lánh. Chiếc lược gài rất tương xứng giữ những lọn tóc vàng sáng. Trên cổ lấp lánh chuỗi vòng kim cương. Người đàn ông đi cùng cô ấy còn đẹp hơn. Victoria tưởng như ngừng thở khi trông thấy anh ta. Cô vợ anh ta đi đến chỗ mấy người bạn, họ kéo cô ta ra vườn. Anh chồng dường như chẳng ý thức được vẻ đẹp kinh hồn của vợ mình, đến nỗi anh ta cũng không bận tâm rằng cô ấy đã bỏ đi. Anh ta đang chăm chăm nhìn Victoria. Cô rực rỡ trong chiếc váy dài xa tanh xanh thẫm, kiểu cách tinh tế, được cắt may khéo léo bởi đôi bàn tay của thợ may Croton, và nhờ tài năng của người chị gái.

- Xin chào, tôi là Tobias Whitticomb – anh ta nói, đón một ly sâm banh từ chiếc khay bạc người phục vụ vừa đưa tới, mắt vẫn không rời Victoria.

Anh ta nheo mắt quan sát cô, như chờ đợi rằng cô phải biết tất cả tiếng tăm của anh ta rồi.

- Còn cô? Anh ta hỏi và nhìn cô như thôi miên. Anh ta đã từng gặp người đẹp hiếm có này chưa nhỉ? Anh ta không nhớ nổi. - Victoria Henderson – cô đáp giản dị, hơi khó chịu vì cách cư xử vừa giản dị, vừa quý quyết của anh ta.

- Lạy Chúa tôi, thật tệ hại! – Anh ta thở dài vẻ thất vọng – cô đã kết hôn với ông chủ của bữa tiệc ngày hôm nay ư? Ông ta mới may mắn làm sao!

Anh ta cười buồn bã. Vợ anh ta mới là người phúc đáp lời mời, anh ta chỉ chấp thuận đi cùng. Victoria phá lên cười. Cô không còn nhớ chút nào về cuộc tranh luận của ba và chị về Tobias. Những chuyện ngòi lê đôi mách thường chẳng bao giờ thu hút sự chú ý của cô. Giờ đây, tất cả những gì cô trông thấy là mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen đang cười, và cử chỉ hào hoa. Anh có khuôn mặt của một tài tử. Tất cả toát lên một người đàn ông đầy thông minh và quyến rũ.

- Không phải tôi đã kết hôn – cô đính chính, cười thành tiếng vì sự hiểu nhầm này, tự hỏi không biết có phải anh ta cố tình làm vậy không – Tôi là con gái ông ấy.

- Ồn Chúa, buổi dạ tiệc đã được cứu rồi. Tôi sẽ quá đau khổ nếu cô là phu nhân của ông ấy... Tôi cũng từng có những vụ làm ăn thuận lợi cùng ông.

Anh ta vừa bước đi vừa trò chuyện một cách thoải mái và tình cờ đưa Victoria ra phòng khách. Rồi, chẳng cần được sự đồng ý, anh ta đỡ tay cô và họ bắt đầu khiêu vũ. Dường như không thể tránh khỏi chuyện họ cuốn hút nhau, người này tác động tới người kia, không có cách gì chống lại

được. Anh nói với cô anh từng du học ở Châu Âu, trong nhiều năm – chính xác hơn là tại trường Oxford – hồi đó anh đã chơi polo rất giỏi, và hai năm sau đó anh tới Achantina để tập dượt thêm môn thể thao này... Anh nói thật nhiều về mình, trong khi Victoria say mê lắng nghe. Một người đàn ông quyến rũ, một bạn nhảy thuần thục, và hài hước nữa chứ! Khi họ cùng nhau quay trên sàn nhảy, anh đã làm cô cười rũ ra bởi cách anh giấu cợt những người có mặt. Lúc ngừng khiêu vũ, anh lại kể cho cô những câu chuyện buồn cười, kê kích tất cả mọi người, kể cả đàn ông và đàn bà, trừ Evangeline và mấy đứa con của họ - những người anh ta không hề nói đến một lần. Anh châm một điếu thuốc, vì không ai trông thấy nên Victoria tranh thủ làm một hơi dài. Anh ngắm nhìn cô, thú vị:

- Nói thật, em thân yêu, em làm tôi ngạc nhiên đấy. Em còn những gì khác thường hơn nữa đây? Em có hút xì gà không? Em có thích đi ngủ vào những giờ khác thường không? Em có những thói xấu phải giấu giếm đúng không? Có thể là cần sa? Những cây thuốc phiện bí ẩn từ phương Đông?

Anh đùa cợt, trông anh thật đẹp, quý quyết và anh xích quá gần Victoria đến nỗi cô thấy chóng mặt. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào như anh. Sau điệu nhảy cuối cùng, cô xin lỗi phải đi. Cô nói cần tới xem bữa ăn tối chuẩn bị thế nào. Và cô hứa sẽ trở lại ngay... Rồi, cô đã làm một điều mà chắc chắn sẽ khiến Olivia tức giận, nhưng mặc kệ! Và lại, khi chị cô phát hiện ra trò tình quái cực kỳ đáng yêu này, chị sẽ không thể thẳng thừng bất bình được...

Lúc Victoria quay lại phòng khách và hướng về phía Toby, anh đang hơi có vẻ ngỡ ngàng. Olivia vừa nói điều gì khiến khuôn mặt anh chàng ửng đỏ. Anh ta đã ghé tai thì thầm với cô rằng họ có thể ra vườn làm một điếu thuốc. Trong khi khiêu vũ, anh ta đã căn cứ bề ngoài mà tưởng cô chính là Victoria. Olivia nhăn mặt khó chịu, cô đã đoán ngay chuyện gì vừa xảy ra. Vừa lúc ấy, Victoria đi đến và Toby tròn mắt kinh ngạc.

- Chúa ơi! tôi nhìn một thành hai rồi! Tôi đã uống quá nhiều sâm banh ư? Chuyện gì xảy ra vậy?

Anh ta nhìn lại họ lần nữa, không tin nổi. Anh ta không biết về hai cô gái sinh đôi tuyệt vời nhà Henderson, và lần đầu tiên trong đời, anh ta đứng im như phỗng một cách ngỡ ngàng.

- Tôi thấy anh đang gặp chuyện tệ hại với chị gái tôi phải không? – Victoria ranh mãnh hỏi.

- Quá tệ, tôi sợ quá! – Anh ta trả lời, cố tỏ ra bình thản.

Anh ta đã chộp lấy Olivia trong khi chẳng hề biết gì về cô. Anh ta cũng không hiểu nhiều về Victoria, nhưng lần này cô gái dường như ít hoang dã hơn, ít choáng váng vì những bước tiến của anh ta hơn, và nhã nhặn hơn.

- Tôi đã mời cô ấy một điếu thuốc – Anh ta tiếp – Tôi hy vọng cô ấy cũng ưa thuốc lá. Xem nào, chúng ta có thể đi ra ngoài vườn hút thuốc, cả ba người, nhưng tôi cần uống một cốc nữa đã.

Anh ta đỡ nhẹ ly sâm banh trên khay, nhấp một ngụm, vừa quan sát hai cô gái.

- Các cô đặc biệt khác thường, các cô biết không. Tôi chưa bao giờ trông thấy điều gì tương tự thế này.

- Đúng là lúc đầu mọi người đều ngạc nhiên – Olivia lịch sự đáp, mặc dù cô ghét những kiểu cách của anh ta và vẻ thân mật anh ta thể hiện với em gái mình – Sau sẽ quen ngay thôi.

- Xin tha thứ cho sự bất nhã của tôi – anh ta nói, nghĩ rằng cô ít thú vị hơn Victoria – chắc hẳn cô cũng là tiểu thư Henderson. Tối nay tôi thật là kỳ quặc. Ban đầu tôi đã nhầm em gái cô là phu nhân ngày Edward

Anh ta phá lên cười thoải mái, rồi chìa tay cho Olivia.

- Tobias Whitticomb – anh ta tự giới thiệu.

Nụ cười trên môi Olivia tắt ngấm. Cô lạnh lùng bắt tay vị khách, trong cái nhìn dò hỏi của Victoria.

- Tôi đã nghe nhiều về anh – cô nói, hy vọng sẽ xén bớt sự chú ý của anh ta với em gái mình.

- Tôi đoán chắc là những điều không hay, có phải không? – Anh ta đáp không chớp mắt.

Người phục vụ thông báo bữa tối đã sẵn sàng. Olivia nhẹ cả người, cô đã sắp Victoria ngồi giữa hai người trẻ tuổi của một gia đình tử tế, xa, thật xa chỗ của Tobias Whitticomb. Nghĩa vụ buộc cô phải chọn cho mình chỗ bên cạnh một ông bạn già của cha, nghễnh ngãng khủng khiếp, và một anh chàng âu sầu bởi một sự nhút nhát bệnh hoạn. Cha cô ngồi giữa hai khách mời danh dự. Cô muốn ông sẽ có một tối tuyệt vời. Đây là buổi tiếp tân đầu tiên của ông từ nhiều năm nay, và Olivia tự tin vào những lần thành công hoàn hảo trước đây.

Cho đến lúc này, tất cả đều diễn ra theo kế hoạch của cô. Âm nhạc nhẹ nhàng, đồ ăn ngon miệng, sâm panh hảo hạng tự tay cha chọn. Cô đi về phía phòng ăn, đưa mắt kiểm tra lại. Bốn chiếc bàn được bài trí rất nghệ thuật đang chờ khách mời. Olivia hài lòng nhận thấy ai cũng dễ dàng tìm được chỗ ngồi nhờ tấm bảng nhỏ ghi tên từng người dựa sẵn bên đĩa của họ. Họ đã ngồi vào chỗ thoải mái, vui vẻ khi gặp những người ngồi cạnh. Đồ pha lê và đồ bạc sáng lấp lánh dưới bao ánh nến, gần bằng những trang sức trên mình các quý bà. Khi ánh mắt cô dôi tìm Victoria, cô suýt ngất xỉu vì em gái cô đang tới ngồi bên cạnh Toby. Cô nghệt thờ, không dám tưởng tượng hậu quả của việc tự ý thay đổi trật tự này. Nhưng không có gì xảy ra

cả. Chỉ đơn giản là Victoria đã cả gan đổi tấm biển đề tên mình cho một khách mời để được ngồi bên cạnh người đàn ông cô ấy lựa chọn.

Olivia trừng mắt nhìn em. Chẳng ăn thua, Victoria vênh váo lờ đi. Tức giận cô nhìn một vòng quanh các bàn khác, các khách mời trò chuyện cười nói rôm rả chẳng hay biết cô con gái cả của chủ nhân bữa tiệc đang ở trong một tình huống oái ăm. Mỗi người đều ngồi đúng vị trí dành cho họ, trừ một quý bà nhiều tuổi và xấu xí, bà ta có vẻ hân hoan lắm khi ngồi giữa hai chàng trai quyến rũ.

Tạm thời phải chấp nhận thôi, nhưng cô quyết sẽ không bỏ qua lỗi của Victoria trong buổi lễ này. Olivia đi tìm chỗ của mình, nhai đi nhai lại nỗi tức giận. Victoria đúng là đã mất khôn rồi. Cuối cùng đã bị tán tỉnh bởi một gã đã có vợ, với tai tiếng thật khiếp đảm... Bước chân cô chững lại vì một người khác đã ngồi ở chỗ của cô. Olivia hiểu ra cô em quý hóa đã đổi tên cô với một người ngồi bên cạnh Charles Dawson. Khuôn mặt ửng đỏ, cô gái không có lựa chọn nào khác là ngồi xuống.

- Vinh dự quá! Charles lịch sự nói, nhìn chăm chú như cố xem đây là cô gái nào trong hai chị em sinh đôi – Cô là con mồi bị săn đuổi hay là người giải cứu? Thật đáng xấu hổ khi phải thừa nhận rằng tôi vẫn chưa thể nào phân biệt được hai cô.

Sự lạc quan của anh làm Olivia bật cười. Anh sẽ không bao giờ phân biệt được – cô nghĩ – cho dù anh có tự tin rằng mình nhạy bén hơn người khác. Tiếng cười làm dịu cơn khó chịu mà cách cư xử không thể chấp nhận của Victoria gây ra cho cô. - Anh thật sự nghĩ rằng một ngày nào đó có thể phân biệt được hai chúng tôi ư, ngài Dawson? Cô giễu anh.

Trong giây lát, ý nghĩ thử anh một chút lướt qua đầu cô. Cô sẽ không lộ một chỉ dẫn nào hết và để anh đoán xem. Ô, không lâu đâu. Chỉ một chút thôi mà, để xem sao. Anh quan sát cô rất lâu, rất chăm chú, vẫn chưa nói

được cô là ai. Một trò chơi hóc búa mà Olivia quyết định sẽ kéo dài thêm vài phút nữa.

- Những cử chỉ của các cô y hệt nhau. Nhưng cái nhìn của hai người đôi khi không giống nhau. Tuy nhiên lúc này tôi không biết cô là ai. Một người trong các cô ương ngạnh hơn, hoang dã hơn – anh tiếp tục, vừa nhớ lại những suy nghĩ của mình khi ở Croton và ở khu năm... - Đúng có một cái gì đó trong cái nhìn – anh lầm bầm – một ý nguyện không thể chối bỏ, muốn được vượt qua mọi rào cản... Nhưng, dù đó là thói bất trị nào đi nữa, người khôn ngoan hơn vẫn sẽ chế ngự được nó. Một người trong các cô có tâm hồn bình lặng, yên ả, người kia rắc rối...

Anh vẫn nhìn trân trân. Anh bắt đầu đoán được mình đang trò chuyện với ai. Kỳ lạ, anh thấy nhẹ nhõm được ngồi cạnh Olivia. Victoria làm anh bị xáo động, một niềm đam mê thái quá tồn tại khiến anh khó có thể tự nhiên với sự có mặt của cô. Cô gái hơi cúi xuống... Anh đã quan sát rất tuyệt.

- Anh rất hiểu chúng tôi – cô trả lời với một nụ cười hiền, đúng như anh nghĩ: cô là Olivia – Anh có cảm nhận thật tinh tế. - Tôi cố gắng được vậy. Đó là một phần nghề nghiệp mà – anh trả lời rất đơn giản.

- Và một phần của anh nữa – cô nói khẽ.

Cô cũng đã quan sát anh rất nhiều

- Bây giờ cô nói với tôi mình là ai hay cô sẽ tự bao bọc trong bí ẩn suốt tối nay.

Lúc này chính anh là người đang muốn chơi. Victoria hẳn sẽ vui thích được dìm anh ta trong sự lẫn lộn hoàn toàn, nhưng Olivia thì ngược lại.

- Vậy thật không công bằng chút nào – Tôi là Olivia Cô nói và mỉm cười. Cô sẽ không tha thứ cho Victoria việc tự ý thay đổi vị trí, sẽ không tha thứ

cho Tobias Whitticomb về thái độ của anh ta, tuy nhiên cô không hề phật lòng khi trò chuyện cùng Charles

- Cô là người cứu nạn... là tâm hồn bình lặng

Người ta bảo điều này làm giảm ưu thế của cô – cô thầm nghĩ. Tuy nhiên, cô cũng xinh đẹp như em gái mình.

- Các cô thật sự rất khác nhau, đúng không? Khó mà nhận ra điều đó ngay từ đầu. Tôi đã thấy một cái gì bất mãn ở Victoria. Sự tìm kiếm một điều gì không lối thoát. Cô dường như hạnh phúc hơn, thanh thản hơn.

- Tôi không biết... Có lẽ tại Victoria cảm thấy mình có tội, vì cô ấy luôn cho rằng vì cô ấy mà mẹ chúng tôi chết.

Đó là một tâm sự rất riêng tư, thầm kín. Olivia chưa từng cởi mở như vậy với bất kì ai. Nhưng cô dành cho Charles một niềm tin không giới hạn. Anh đã chứng tỏ sự đứng đắn của mình khi giúp cô đưa Victoria từ đồn cảnh sát trở về. Anh đã không để ai biết bí mật của họ.

- Mẹ mất khi sinh chúng tôi. Victoria ra đời ngay sau tôi. Có vẻ như chính trong lúc đó đã xảy ra tai biến. Tôi tự hỏi phải chăng mười hai phút có thể ghê gớm đến vậy... Tôi sợ cả hai chúng tôi đều đã gây nên cái chết của mẹ.

Cô cũng mang một cảm giác phạm tội, nhưng không mạnh mẽ như Victoria.

- Thực tế người ta có thể nhìn mọi việc theo cách đó. Sẽ không bao giờ có ai biết đâu là sự thật. Nhưng các cô là báu vật trời ban đối với bà. Tiếc rằng bà không còn sống nhìn các cô lớn lên. Ba các cô đã có được may mắn ấy... Thật tuyệt vời khi có những đứa con sinh đôi, các vị đều có nhiều may mắn...

Cô biết mình đã động đến điểm nhạy cảm. Hẳn anh cũng đã tự đặt những câu hỏi về cái chết của người vợ, từ một năm rưỡi nay. Những câu hỏi không lời giải đáp.

- Nói với tôi về con trai anh đi – cô ân cần đề nghị.

Anh cười:

- Geoffrey? Nó chín tuổi và nó là ánh sáng của đời này. Tôi yêu nó bằng cả trái tim mình. Chúng tôi chỉ có một mình – Anh nói thêm không biết rằng cô cũng biết chuyện – chúng tôi đã mất đi mẹ cháu hơn hai năm rồi, vụ đắm tàu Titanic.

Những từ cuối cùng nhọc nhằn thốt ra từ miệng anh, dường như anh không thở nổi. Một cách máy móc, cô khẽ chạm vào tay anh. Anh ngẩng đầu lên, tiếp tục:

- Nhiều tháng liền, cha con tôi sống trong nỗi đau khủng khiếp... Tôi cùng Geoffrey trở lại Châu Âu, nơi ấy là gia đình vợ tôi. Chúng tôi bị sốc nặng, nhất là Geoffrey, nó đã ở trên tàu cùng cô ấy.

- Ký ức khủng khiếp đối với một đứa trẻ! Olivia xót xa, xúc động sâu sắc bởi vẻ u buồn trên nét mặt người đối thoại.

- Đúng, người ta hiểu được sự hãi hùng thế nào khi một đứa trẻ bị mất người mẹ trong tình cảnh như vậy. Nhưng cuối cùng, giờ nó đã khá hơn rồi!

Một nụ cười chợt sáng trên môi anh. Chỉ trong mười lăm phút, họ đã trở thành những người bạn tốt. Cô đã tỏ ra thật nồng hậu đến nỗi người ta muốn tin cậy.

- Khá hơn tôi, trong mọi trường hợp – anh tiếp – tôi đã phải cáo lỗi tất cả những lời mời dạ tiệc như thế này, nhưng ba cô và John đã khích lệ tôi nhiều lắm.

- Anh không thể sống khép mình mãi được.

- Tôi nghĩ rằng không – anh nói khẽ.

Anh nhìn sang cô, chiêm ngưỡng cô một cách kín đáo. Anh đã gửi gắm những ý nghĩ riêng tư nhất cho cô thật dễ dàng hơn với bất kì ai từ một năm rưỡi nay.

- Anh nên đưa con trai anh đến Croton, trẻ con thích nơi đó lắm. Tôi cũng từng yêu nó như thế, khi tôi còn bé. Hồi chúng tôi chuyển đến ở điền trang, tôi đang ở tuổi của cậu bé.

- Thế bây giờ?

Cô đã đánh thức sự tò mò trong anh. Olivia có một khả năng thấu hiểu lòng người hơn hẳn những người bình thường.

- Cô vẫn thích sống ở Croton chứ? – anh hỏi.

- Vâng, nhưng còn em tôi, cô ấy thích New York hơn, cô ấy thích sự náo nhiệt của những thành phố lớn, thích đi chu du, thích tham gia vào các cuộc biểu tình, tranh luận về quyền bầu cử của phụ nữ ở Anh quốc, tuyệt thực ở nhà tù...

Charles cười. - Tôi có lý khi bảo rằng cô ấy ngỗ ngược...

- Thực vậy – Olivia nói với một nụ cười – tối nay, tôi phải tự hào về cô em tôi đấy... Tôi không là người chịu trách nhiệm trực tiếp về chỗ ngồi của chúng ta ở bàn lúc này.

- Còn tôi thì tin rằng cô đã điều hành ngôi nhà của cha cô bằng một nắm đấm sắt trong chiếc găng nhung. Edward thường xuyên ca tụng cô, những khả năng của một nữ chủ nhân trong gia đình, tài tổ chức các buổi tiếp đãi.

- Đúng đấy. Nhưng Victoria đã đổi chỗ của cô ấy tối nay... và của tôi nữa. Cô ấy không đồng ý với sơ đồ bàn ăn của tôi. - À ra thế, vậy thì tôi biết ơn cô ấy sâu sắc. Cô nên thường xuyên tin tưởng giao việc này cho cô ấy hơn.

Anh mời cô nhảy và họ cùng đi ra phòng khách. Bàn tay Charles nhẹ nhàng đặt lên vai Olivia. Điệu nhảy nhanh chóng kết thúc, anh đưa cô trở lại bàn. Giữa họ điệu nhảy không đem lại chút hưng phấn gì của thể xác, nhưng họ hài lòng được trò chuyện cùng nhau. Anh tinh tế, trí tuệ, nghiêm túc. Olivia hiểu tại sao anh luôn giữ những khoảng cách, tất nhiên rồi, anh đã quá yêu vợ mình. Mất cô ấy anh đã mất tất cả. Anh không muốn ràng buộc với một người phụ nữ nào khác. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu... nhưng điều đó không thể ngăn cản cô cảm thấy bị anh thu hút. Nếu sinh mệnh của họ khác đi, nếu số phận quyết định theo cách khác, Charles đã là hiện thân của một người chồng lý tưởng. Nhưng chẳng cần nghĩ về chuyện ấy, Olivia không cho mình quyền được rời bỏ cha, còn anh, anh đã quyết sẽ không bao giờ yêu nữa, cho dù là để tạo một tổ ấm cho đứa con trai.

Sau bữa ăn, các quý bà lên gác tô điểm lại son phấn. Olivia tranh thủ thời gian ngăn ngủi đó để gửi tới em gái lời cảnh báo nghiêm khắc, rằng cô lường trước được những nguy cơ em cô sẽ phải gánh chịu nếu cứ tiếp tục chạy theo Toby.

- Em không chạy theo anh ta – Victoria cãi lại, tức tối vì lời chịch trách mắng.

Cô thấy người đàn ông đấy đầy hấp dẫn và rất hài hước. Anh ấy nhảy thật tuyệt vời và chính cô Victoria – cô gái bất trị - cũng chưa bao giờ tỏ ra khiêu khích như anh. Tán tỉnh lẫn nhau thì có hại gì kia chứ? Điều đó không thể gây hậu quả được... Cô không biết rằng luôn có những hậu quả với Toby. Và rằng anh ta luôn đạt được những gì anh ta muốn.

- Trong tối nay chị cấm em không được ở bên cạnh anh ta nữa – Olivia gằn giọng trong lúc phu nhân Whitticomb đi qua gần họ.

Nhưng Victoria không có ý định nhượng bộ

- Em không cho phép chị cấm em dù là chuyện gì đi nữa – Victoria vặn lại giọng khô khốc – Chị không phải là mẹ em và anh ấy không phải là gã đàn ông như chị miêu tả. Anh ta dễ mến, rất đứng đắn, và em thích anh ta. Không xa hơn! Một buổi chiều dài, một bữa tối, một câu chuyện. Em sẽ không trốn đi đâu với anh ấy. Anh ấy cũng không hề có ý định tạo mối ràng buộc nào với em. Chúng em khiêu vũ và tán gẫu, không làm điều gì xấu cả. Thật buồn là chị không thể hiểu một điều đơn giản như vậy

- Chị hiểu nhiều hơn là em tưởng. Nhiều hơn nhiều những điều mà chính em đang không hiểu – tiếng Olivia khàn đi – Anh ta rất nguy hiểm, Victoria. Em đang đùa với lửa đấy.

Victoria cười vào mũi chị. Và cô không quên nhắc lại với Toby những lời dè chừng của Olivia ngay khi cô gặp anh ở tầng một. Dường như không ai để ý đến sự lôi cuốn lẫn nhau của họ. Họ biến mất trong vườn, đi qua mái vòm. Anh choàng vai cô trong không khí se lạnh của tháng Chín và họ cùng nhau hút một điếu thuốc.. Và rồi anh tuyên bố rằng anh yêu cô... Anh chưa từng bao giờ nói lời đó trước đây, trừ trong hôn lễ của mình. Nhưng phi lý như tất cả những gì có thể, trong buổi tối định mệnh này, anh đã nhận ra rằng anh đã bị Victoria làm cho say đắm. Cuộc hôn nhân với Evangeline, chỉ trên bề mặt. Một cuộc hôn nhân được hai gia đình sắp xếp, một mối bang giao siêu đẳng, không cần quan tâm đến tình cảm và suy nghĩ của mỗi người. Anh cảm thấy cô đơn, anh buồn nản muốn chết. Bao nhiêu lần anh đã mơ ước về một tình yêu đích thực trước khi gặp Victoria! Cuộc gặp gỡ giữa họ, buổi tối ngày hôm nay đã làm đảo lộn cuộc sống của anh... Nếu Olivia nghe được những lời này, cô sẽ giết anh ta.

Victoria lắng nghe, mê mẩn. Mặc dù có bao ham muốn đầy trí tuệ, cô vẫn là một cô gái cực kỳ ngây thơ. Cô uống từng lời anh nói, nhìn anh bằng ánh mắt trong trẻo, say sưa. Anh hôn cô. Anh muốn biết khi nào hai người gặp lại nhau. Anh sợ sẽ không sống nổi hơn một giây nếu phải xa cô. Thực tế,

anh biết những nguyên tắc của cô. Tối nay họ đã nói với nhau rất nhiều và cô đã tâm sự với anh về niềm tin mãnh liệt dành cho mục tiêu của những người ủng hộ nữ quyền. Anh hoàn toàn chia sẻ ý kiến ấy cùng cô và sẽ không bao giờ tìm cách lợi dụng hoàn cảnh. Anh chỉ muốn gặp lại cô, thế thôi, để biết về cô nhiều hơn.

Victoria chao đảo. Mỗi lời của Toby đều như khắc vào trí não cô. Cô tin anh, cô muốn được tin anh. Đến cuối buổi tối, cô đã tin rằng cô là một phần của cuộc đời anh. Họ sẽ lại bên nhau ngay ngày mai, trong vũ hội nhà Astor. Sau đó họ phải tìm cách để gặp nhau nữa, anh nhấn mạnh. Một ánh sáng quái lạ lóe lên trong mắt anh, anh ta hỏi Victoria xem cô có thấy thoải mái hơn nếu rủ chị cô đi cùng. Cô gái lắc đầu thẳng thốt. Chị Olivia không chỉ ghét anh mà chị ấy sẽ làm tất cả để hủy cuộc hẹn hò. Cô trả lời không, cô muốn không có chị đi cùng. Ý tưởng đó có vẻ kích thích anh ta, và trong chốc lát anh ta định bám chắc vào đó, nhưng anh ta không nài nỉ thêm. Họ thỏa thuận sẽ gặp nhau ngày mai trong vũ hội. Toby đưa Victoria trở lại phòng khách, ở đó Evangeline đang phàn nàn rằng cô ấy đau đầu khủng khiếp và muốn về nhà ngay. Nhưng những điều tai hại đã làm rồi, thỏa thuận đã ký kết, cuộc hẹn đã định và Victoria đã yêu Toby muốn phát điên.

Đang bận ở chỗ khác, Olivia không chứng kiến lúc ra về của vợ chồng Whitticomb. Chỉ có Charles ở đó. Anh đứng ở đầu kia căn phòng chăm chú quan sát Victoria. Cái gì đó trong cách cô lắc đầu, cách cô nhìn những người đàn ông, sự mê hoặc của cô, sự bí ẩn của cô làm giảm đi sự giống nhau giữa cô và chị gái. Olivia chân thành hơn, cởi mở hơn, bao dung hơn. Thật yên bình. Vậy mà, chính cô gái đang ngoe nguẩy gây phiền nhiễu kia lại thu hút anh hơn, cái cô gái đang không biết cái điều cô ta muốn, hay đúng hơn là đang vui với việc tự đánh mất mình. Sự vội vã được đốt cháy đôi cánh mình chỉ khiến cô càng trở nên quyến rũ, gần như mù mịt. Anh bưng bưng muốn được lao qua phòng, nắm lấy cô và lay thật mạnh. Song, tất nhiên anh đã không làm gì cả.

Miên man trong những suy nghĩ như thế, Charles đi tìm chủ nhân bữa tiệc, cảm ơn ông vì một dạ hội huy hoàng, dạ hội đầu tiên anh tham dự từ hơn một năm nay. Đi ra ngoài, gặp gỡ mọi người làm thức dậy trong anh những tình cảm anh đã tưởng bị chôn vùi mãi mãi. Lòng yêu mến anh đã có với Olivia, nỗi đau, sự cô độc khủng khiếp mà Victoria là nguyên nhân. Hai kiểu xúc động đều khó lòng chống chọi. Anh sẵn sàng rời khỏi dinh thự nhà Henderson với một sự trống rỗng kì lạ không gì có thể lấp đầy: kể cả rượu mà anh đã uống, cả đĩa con trai đang ngủ ngon lành nơi căn nhà nhỏ. Anh chỉ muốn một điều thôi, một cuộc đời, một con người, đã ra đi mãi mãi. Và không ai trong hai chị em nhà Henderson, dù vô cùng xinh đẹp có thể thay thế vị trí của nàng.

Anh cảm ơn hai chị em, chúc họ một đêm ngon giấc. Victoria đáp lại qua quýt. Cô như đang ở đâu đó. Anh thấy rõ cô ấy đã uống quá nhiều. Olivia không vậy, cô chỉ uống một ly sâm banh... Cô cảm ơn anh đã đến, anh nói hẹn gặp lại và cố không nhìn sâu vào đôi mắt cô, vào trái tim cô, nơi người ta có thể đọc được như một cuốn sách để ngỏ. Anh muốn nhắc nhở cô rằng cuộc đời ác nghiệt lắm đối với những trái tim mềm yếu, rằng sẽ có lợi cho cô hơn nếu cô biết che giấu bớt thiện lương của bản thân mình. Nhưng thực ra, chính Victoria mới là người đang bị nguy hiểm. Olivia biết điều đó. Cô đã trông thấy Toby kéo Victoria ra vườn. Khi khách mời cuối cùng đã ra về, hai chị em được ở một mình trong phòng riêng với những điều bí mật. Olivia nhìn em thật lâu:

- Em đã đồng ý gặp lại anh ta, phải vậy không?

Dạ hội chiêu đãi mà cô đã chờ đợi, đã chuẩn bị chi li đến thế, đã được đổi lấy thành bao lo lắng.

- Tất nhiên là không! – Victoria đáp.

Olivia đoán em cô nói dối. Không thể nào không nghĩ vậy. Victoria quá thuần khiết, không cần là người biết nhìn thấu tâm can mới đọc được cái gì

ở trong đầu cô.

- Và lại điều đó cũng đâu liên quan đến chị - cô nói rõ thêm.

- Đó là một gã đàn ông nguy hiểm – Olivia kêu lên – Cả thành phố New York này hiểu điều đó!

- Anh ấy biết tiếng đồn về mình như thế nào. Chính anh ấy đã thú nhận hết.

- Khôn ngoan quá! Nhưng không có nghĩa là dành cho anh ta sự an xá được. Victoria, em không thể thế, em không được gặp lại anh ta.

- Em sẽ làm điều gì mình có thể. Chị không ngăn được em đâu.

Không gì có thể cản được Victoria nữa. Sức hút của Toby đối với cô còn mạnh hơn nhiều ảnh hưởng của chị gái. Anh ta là con quý, là con rắn trong vườn địa đàng.

- Chị van em đấy – Olivia nhỏ giọng, mắt loáng ướt – Em sẽ bị gãy cánh đấy. Em không đủ ranh mãnh để đối chọi với một gã từng trải như anh ta đâu... Victoria, hãy nghe chị. Tin chị đi. Chị đã nghe thấy bao điều khủng khiếp về anh ta rồi.

- Toby cam đoan đó là những điều dối trá – Victoria khẳng khẳng – người ta ghen tị với anh ấy.

Chỉ trong một buổi tối cô đã hoàn toàn bị nắm bắt, đã thay đổi, đã bị thuyết phục. Toby rất tài khi muốn chinh phục người khác, nhất là phụ nữ.

- Thế tại sao? – Olivia hỏi, hy vọng sẽ làm em mình hiểu ra, nhưng cô ích – tại sao người ta phải ghen với anh ta chứ?

- Vì dáng vẻ hào hoa của anh ấy, vì địa vị xã hội của anh ấy, vì tiền của anh ấy.

Cô nhắc lại những lập luận Toby đã nói với cô.

- Dáng vẻ của anh ta sẽ không còn lâu dài, địa vị của anh ta là nhờ vào vợ mình và tiền anh ta đã kiếm được do gặp may. Đâu có gì phải thèm muốn đến vậy – Olivia lạnh lùng tuyên bố.

- Người ta sẽ bảo là chị muốn giành anh ta cho chính chị đấy – Victoria ác độc.

Cô không tin dù chỉ một nửa điều đó, nhưng cô quyết không để bị chị mình điều khiển. Cơn giận dữ cháy bùng lên khiến cô xõ ra những lời cay nghiệt.

- Đúng rồi, có lẽ là cuối cùng chị đã thích anh ấy hơn là cái gã luật sư ngốc ngếch.

- Victoria! Không được thô lỗ thế. Charles là một người đàn ông đứng đắn.

- Và buồn tẻ!

Quá nhiều sâm banh khiến cô trở nên hung dữ.

- Charles Dawson sẽ không làm tổn thương em. Toby Whitticomb sẽ hủy hoại em. Anh ta dùng em rồi anh ta sẽ bỏ rơi em. Và khi mỗi điểm tình đẹp đẽ của em kết thúc, anh ta sẽ lại quay về với người vợ của anh ta và lại cho ra đời những đứa con khác.

- Chị làm em căm ghét – Victoria hét lên

Olivia cảm thấy dạ dày đau quặn như mỗi lần cô cãi vã với em gái. Cô ghét phải đối đầu với Victoria. Ngày trước, liên tiếp những cuộc tranh luận vô tư sẽ lại là sự thuận hòa hoàn hảo. Họ thường bất đồng về thiên hướng phiêu lưu của Victoria. Về những lý tưởng. Về những niềm tin khác nhau.

Tối nay, một điều khác hẳn. Một trò đùa ma quỷ khiến Olivia lạnh thấu xương.

- Chị sẽ không nói lại với em về chuyện này nữa – cô thì thầm – Tuy nhiên em hãy biết rằng em luôn có thể tin tưởng vào chị khi em cần và em nên nhớ rằng chị rất yêu em... Chị biết em sẽ làm cái gì em muốn, nhưng anh ta rất nguy hiểm Victoria. Ba sẽ giận điên người nếu biết trên thực tế cả tối nay em đã chỉ nói chuyện với anh ta. Ba đã mời anh ta chỉ vì lịch sự. Em đã sai lầm khi ngồi cạnh anh ta. May là ba ngồi ở bàn khác và quay lưng về phía em. Bã đã không nhận ra điều gì cả... Em đang đối mặt với một con sư tử, Victoria. Em không đủ mạnh để thắng nó đâu. Cuối cùng con sư tử sẽ xé nát em mất.

- Em chẳng có gì bán khoản cả. Chúng em chỉ là bạn. Vậy thôi, dù sao đi nữa anh ấy cũng đã có vợ rồi.

Lúc này cô phải cố xoa dịu những nghi ngờ của Olivia. Cô kìm lòng không kể với chị Toby đã cảm thấy bất hạnh thế nào, cuộc hôn nhân của anh trống rỗng thế nào. Anh đã làm cô hiểu rằng anh và Evangeline đang tính chuyện ly hôn. Dĩ nhiên, họ sợ dư luận tiếp sau đó, nhưng Toby không chịu đựng nổi cuộc hôn nhân không tình yêu này nữa. Victoria bất bình cho anh với cả trái tim mình... Olivia thì không. Olivia căm thù anh ta. Một động lực duy nhất đang khuấy đảo trong lòng cô: cứu em gái mình khỏi nanh vuốt của con quỷ.

Tối hôm ấy, lúc hai chị em đi nằm, đã hơn ba giờ sáng. Olivia nghĩ đến cái bẫy sắp sập xuống em gái mình... Còn những ý nghĩ của Victoria đang bay đến vũ hội nhà Astor, nơi cô biết mình sẽ gặp lại Toby.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sáng hôm sau, những tiếng huyên náo dưới nhà vọng lên đã đánh thức Olivia. Vừa mở mắt ký ức cuộc cãi vã kinh khủng với em gái đêm qua lại quay về trong tâm trí cô. Cô nhìn sang chỗ Victoria không thấy em đâu cả. Olivia nhẹ nhàng ngồi dậy, chải đầu tóc, thay quần áo rồi xuống cầu thang.

Dưới đó, nhà cửa đang như một bãi chiến trường. Người ta sắp lại đồ đạc, xếp dọn các giàn giáo trong vườn, nhận những bó hoa của các khách mời ngày hôm trước gửi đến. Đứng giữa đống lộn xộn ấy, Bertie và người bếp trưởng đang ra lệnh.

- Cô ngủ ngon chứ?

Bà Bertie mỉm cười với Olivia, cô gật đầu và xin lỗi vì không bước chân xuống giường sớm hơn.

- Cô đã quá mệt nhọc tối hôm qua rồi, Olivia yêu quý. Cô xứng đáng được nghỉ ngơi một chút chứ. May là cô còn có thể ngủ được với đủ thứ âm thanh ồn ã như thế này.

Những cột giàn súp xuống sau một tiếng đổ đánh rầm.

- Buổi chiều đã rất thành công – bà quản gia tiếp – Tôi chắc chắn cả New York đang nói về nó. Khách mời của chúng ta đã rất hài lòng, vui vẻ, nếu căn cứ theo cả núi hoa mà chúng ta nhận được ngày hôm nay. Bây giờ tôi đang để trong phòng ăn.

Olivia đang đi về phía đó, vẫn tự hỏi không biết Victoria đang ở đâu. Bó hoa đầu tiên đập vào mắt cô là hai tá hoa hồng đỏ cành dài cắm trong cái

bình lớn. Một phong bì nhỏ được gắn trên cành hoa. Olivia gỡ tấm bưu thiếp, và đọc được dòng chữ "cảm ơn vì buổi tối đẹp nhất trong đời tôi". Không có chữ ký bên dưới. Chiếc phong bì đề tên em gái cô. Ngay lập tức cô dễ dàng đoán được nhân thân người gửi. Những bó hoa khác đều kèm những tấm thiếp có chữ ký, với những lời cảm ơn ít bay bổng và những bông hoa ít ấn tượng hơn. Dù sao cô cũng nhận ra một bó hoa với gu khá tinh tế, Charles gửi đến cho cả ba người. Người luật sư trẻ còn gài theo danh thiếp của mình, anh đã được tham dự một dạ tiệc rất quyến rũ, anh viết. Olivia thấy hạnh phúc cho anh vì biết rằng đây là lần đầu tiên từ sau khi vợ mất anh đến một nơi như thế.

Cô thông thả đi sang nhà bếp, ở đó những người làm cũng đang hối hả thu dọn. Victoria đang ngồi bên bàn ăn, trước tách café đen. Olivia ngắm nhìn em một lát trước khi đến cạnh em.

- Chào buổi sáng, em ngủ ngon chứ? – cô hỏi, không thoải mái vì cuộc đối đầu hồi đêm.

Lần này, là nghiêm túc, và nghiêm trọng hơn nhiều những hờn giận trẻ con. Olivia không hề thay đổi ý kiến, cô vẫn luôn nghĩ em mình đang bị nguy hiểm.

- Rất ngon, cảm ơn chị - Victoria trả lời không ngược lên – em ngạc nhiên vì chị có thể ngủ với đủ thứ tiếng động như thế này.

Olivia tự nhủ rằng sáng nay em cô rất đẹp. Kỳ lạ, cô chẳng bao giờ thấy cô cũng đẹp như vậy. Nhưng hôm nay, có một sự thay đổi ở Victoria. Một thứ ánh sáng Olivia chưa nhìn thấy bao giờ trong mắt cô.

- Chị mệt quá – cô nói, không đề cập đến cuộc đối co. Tuy vậy, sau khi một chị nhà bếp mang café tới, cô không thể ngăn mình hỏi Victoria đã nhìn thấy những bông hoa chưa.

- Rồi – cô em trả lời sau một thoáng đắn đo. - Chị hy vọng em sẽ để tâm đến những điều chị nói tối qua – cô tiếp – đừng đặt mình trong tình thế nguy hiểm.

- Đó chỉ là những bông hồng thôi mà, Olivia. Không cần phải mài nhọn dao của chị như thế, hoặc nhai lại những gì đã xảy ra từ hôm qua. Đây là một người đàn ông đáng chú ý, chấm hết. Em xin chị, đừng có làm mọi việc quan trọng lên.

Victoria cố nói giọng nhẹ nhàng, hi vọng những chuyện buồn bực hồi đêm có thể tan biến dưới ánh nắng ban mai của mặt trời. Olivia ngồi yên e ngại. Cô thấy trong mắt em một sức mạnh làm cô lo lắng. Trực giác mách bảo cô rằng Victoria sẽ không từ chối Toby.

- Chị hy vọng em không lặp lại những việc làm không suy nghĩ tối qua. Trong vũ hội ở nhà người họ hàng của vợ anh ta, người ta sẽ dòm ngó đấy. Em phải chú ý cách cư xử của mình...

- Cảm ơn Olivia.

Victoria đứng dậy. Vào lúc đó hai người khác nhau đến nỗi nếu có người chứng kiến cảnh này có lẽ không nghĩ rằng họ là chị em chứ đừng nói là chị em sinh đôi. Chỉ qua một đêm, một hố ngăn cách sâu hoắm đã thực sự tồn tại giữa hai người, trước cảnh tượng ấy Olivia rùng mình run sợ.

- Em sẽ làm gì hôm nay? – Cô vờ hỏi như không biết

- Em sẽ đến một cuộc họp. Em có thể làm thế không hay em phải được sự đồng ý của chị, Olivia yêu quý?

- Chỉ là chị hỏi để biết thôi mà. Em đừng nhạy cảm quá thế - Olivia mềm giọng, mệt mỏi vì sự căng thẳng thù địch Victoria thể hiện với cô – có khi nào em cần sự đồng ý của chị đâu? Em chỉ yêu cầu chị bảo vệ cho em, hoặc em đặt chị trước những việc đã rồi.

- Bây giờ chị sẽ không phải bảo vệ em nữa. Cảm ơn nhiều.

Những lúc như thế này, họ muốn có thêm những người bạn khác. Sự dị biệt của mỗi liên hệ giữa họ, sự găn bó ngoài chuẩn mực chung, việc cha đã rút ra khỏi trường học, môi trường cô lập mà họ đã lớn lên, tất cả những điều đó đã tách họ với tình bạn bên ngoài.

- Còn chị, chị sẽ làm gì? – Victoria nói – chắc có lẽ là việc nội trợ như thường lệ.

Cô hàm ý rằng Olivia chỉ là một cô nàng khờ dại tầm tối, và Olivia thấy như bị một mũi kim đâm nhói vào tim. Không ai tặng cho cô hai tá hoa hồng kèm theo một tấm thiệp không ký tên. Người đàn ông duy nhất mà cô ngưỡng mộ chỉ gửi đến một lời cảm ơn chung chung xã giao. Trong giây lát, một mối nghi ngờ trôi lên trong Olivia. Có lẽ Victoria có lý, có lẽ cô đã ghen.

- Mọi người đều ca tụng hai nữ chủ nhân tuyệt vời của tôi – người cha mỉm cười – nhưng Victoria có vẻ ít xúc động vì lời khen ấy.

Lát sau, Victoria rời khỏi phòng lên lầu. Olivia đã để sẵn váy áo của họ trên giường. Kiểu váy lấy từ mẫu của Poiret, voan hoa hồng mờ, lịch lãm và đúng mực. Cô đã thoáng lưỡng lự khi lôi chúng ra khỏi tủ, rồi cô quyết định không nhử mồi gã Toby với một bộ trang phục khiêu gợi.

- Buổi chiều dài thật sự rất tuyệt vời, Olivia à.

Edward đang ngồi trên chiếc ghế bành ông ưa thích, trong căn phòng rộng và tiện nghi mà ông dùng làm văn phòng. Olivia đưa ông một ly rượu pooc-tô. Ông nhìn cô, nụ cười ấm áp. Mỗi ngày ông lại càng thấy khó có thể thiếu sự có mặt của cô.

- Con nuông chiều ba quá, con gái yêu. Ba không chắc mẹ con có được dễ mến như vậy không nếu bà ấy còn sống... Mẹ con có vẻ giống em con

hơn. Cá tính mạnh mẽ, khát khao độc lập...

Mọi điều nơi đây đều gợi nhớ về Elisabeth. Nhiều lúc những kỷ niệm đau lòng lại dồn dập đến. Tuy nhiên, cũng đã từ lâu nay ông mới lấy lại được sự hài lòng dễ chịu. Ông hạnh phúc sống trong dinh thự tuyệt vời này với hai cô con gái, gặp gỡ các luật sư của mình, tranh luận với họ suốt cả ngày về những triển vọng mới, về những cuộc đầu tư mới. Giống như quá khứ tươi đẹp trước kia, khi ông chưa về nghỉ hưu, thời gian ông trực tiếp điều hành tập đoàn mới của mình, là ông vua của một đế chế, không chỉ với những chứng khoán và cổ phiếu. Bây giờ, ông đang nghĩ đến việc bán đi nhà máy thép ở Pittisburgh. Được giao nhiệm vụ, Charles đã tìm một người mua rất nghiêm túc. Những cuộc đàm phán sẽ giữ họ lại New York lâu hơn ông dự tính, có thể cuối tháng Mười hoặc lâu hơn nữa.

- Olivia này, con có thích cuộc sống ở đây không?

- Có thưa ba, con rất thích – cô trả lời với nụ cười hiền – con sẽ nhớ nông thôn ghê gớm nếu chúng ta phải ở đây mãi mãi, nhưng con cũng thích các viện bảo tàng, những người dân thành phố, những cuộc tiếp tân. Ở New York luôn có điều gì đó hấp dẫn. Người ta được vui chơi nhiều hơn ở Croton.

Nụ cười của con bé vẫn như một đứa trẻ, mặc dù nó đã thực sự là một phụ nữ trưởng thành, Edward tự nhủ. Ông hay thấy mình giống như một người cha độc tài và mặc cảm tội lỗi lại trào lên trong ông. Hai con gái ông đã đến tuổi cần ra thế giới bên ngoài, cần xây dựng gia đình. Nhưng, khi cái ngày ấy đến, khi những đứa con gái sẽ rời bỏ ông, trái tim ông sẽ tan vỡ vì điều đó.

- Ba phải cố gắng hơn nữa để giới thiệu con với những chàng trai chưa vợ - ông miễn cưỡng nói, nhấp một ngụm rượu, mỉm cười – chẳng bao lâu nữa, Victoria và con sẽ phải tìm cho mình một tấm chồng. Ba ghét cái ý nghĩ này. Ba không biết mình sẽ trở thành cái gì nếu không có các con... đặc biệt

là con, Olivia. Hãy cố bớt chăm sóc cho ba, con gái à, để khi con ra đi cú sốc sẽ bớt nặng nề. Giá con biết ba sợ cái giờ phút ấy thế nào!

Đôi mắt chan chứa tình phụ tử trĩu mẫn, ông nắm tay con gái và ôm nó vào lòng.

- Con sẽ không bao giờ rời bỏ ba đâu. Ba biết mà, con sẽ không thể làm như vậy.

Cô đã từng trịnh trọng thề thốt như vậy từ khi cô lên năm, rồi lên mười. Và ngày hôm nay, cô nhắc lại với lòng chân thực tuyệt đối. Theo dòng thời gian, sức khỏe ba cô đã suy yếu. Tim ông không khỏe, bỏ rơi ông là một việc quá sức. Ai sẽ chăm sóc ông? Ai sẽ lo toan công việc nhà cửa? Ai bảo ban những người làm? Ai sẽ biết rằng khi nào ông đang ốm, và ai sẽ cứ làm khi ông phản đối vẫn gọi bác sĩ đến? Chắc chắn không phải là Victoria, em cô chẳng bao giờ nhận ra ba đang ốm.

- Không, con sẽ không bỏ ba đâu, ba – cô nhắc lại chắc chắn.

- Xinh đẹp như con, con không thể trở thành cô gái già được – ông bác bỏ
- như vậy không công bằng.

Ông có bất công không? – Cùng lúc đó ông tự vấn mình. Một phần con người ông mong muốn mãnh liệt Olivia sẽ mãi mãi bên ông. Rằng nó sẽ chấp nhận hi sinh vì ông. Ông quá cần sự có mặt của nó, cần sự trĩu mẫn của nó và khả năng điều hành mọi vấn đề trong gia đình của nó. Olivia luôn dành toàn tâm toàn ý cho ba cô. Cô quan tâm đến tất cả, từ những chi tiết nhỏ nhất nhất. Ông sẽ cảm thấy hụt hẫng nếu không có cô, nhưng ông biết khi một con chim đã đủ lông đủ cánh mà không thúc đẩy nó rời tổ ấm tức là một hành động ích kỷ. Không muốn phải nghĩ thêm về chuyện này, Edward vụng về thay đổi chủ đề.

- Victoria gặp người đàn ông nào đáng chú ý chưa? Ba không thấy mấy anh chàng từng theo đuổi.

Ông để ý Charles Dawson đã bị cô mê hoặc. Hay ít ra anh ta cũng có ấn tượng như vậy với cả hai người, ông cũng không chắc chắn. Ít người đàn ông nào có thể thờ ơ trước hai phiên bản của một vẻ đẹp hoàn hảo đến thế.

- Con không nghĩ vậy, ba à.

Một lần nữa Olivia nói dối. mặc dù cô đang lo ngại gã Tobias Whitticomb đáng ghét nọ.

Tất nhiên, các cô đã gặp đủ mọi người thuộc thượng lưu New York, trong những lần đến nhà hát, những bữa tiệc, những buổi hòa nhạc. Nhưng không ai có vẻ sẽ là những ông chồng tương lai của hai cô. Theo một cách nào đó – và Olivia nghĩ cô không nhầm – người ta bị các cô làm ngần ngại, họ coi các cô như một hiện tượng, hoặc có khi họ còn cho rằng các cô không bao giờ chấp nhận việc chia lìa nhau. Họ không bao giờ băn khoăn về việc hai người có thể rất khác nhau. Rằng những sở thích, những mối quan tâm của họ không phải là một. Họ nhìn các cô như tuyệt thế giai nhân trong hình ảnh đúp tuyệt vời.

- Victoria sống thoải mái, phải vậy không? – ba cô nói vui vẻ.

Cuối cùng ông cũng đã nghe phong phanh chuyện chiếc xe Ford bị đánh cắp, đã biết, cô con gái út tự học lái xe, rồi trộm một trong mấy chiếc xe của ông. May mắn ông chưa biết chuyện cô bị bắt giữ. Trò phá phách với chiếc xe Ford không làm ông sốc. Hồi bằng tuổi cô, mẹ cô cũng từng có khả năng làm chuyện ngỗ ngược như thế và đã nghiền nát cả khuôn viên tuyệt đẹp trên đường chạy. Một lần, sau vụ các cực ngược ngếch với cô bạn, Elisabeth đã phi thẳng ngựa vào giữa phòng khách. Tất cả mọi người đều phát hoảng, trừ Edward, ông phá lên cười lớn. Tới hôm nay vẫn vậy, ông vẫn tỏ ra là một người rất rộng lượng so với tuổi mình. Những trò ngang ngược của Victoria không gây cho ông chút phiền thực sự nào. Ông rất khoan thứ đối với Victoria, vì cô làm ông nhớ tới Elisabeth.

- Ba không cần gì nữa sao? Olivia hỏi, cô phải lên thay đồ cho buổi vũ hội.

Sau khi đã rót thêm ly rượu pooc – tô nữa cho cha, cô sẽ để ông ngồi lại bên lò sưởi. Ông duỗi dài chân đọc báo buổi tối, ông nói một lát nữa sẽ lên để chuẩn bị.

Bước từng bước lên cầu thang, Olivia nhớ lại cuộc trò chuyện, những câu hỏi của ba về Victoria, mong muốn của ba được thấy các cô lấy chồng. Cô nhớ lại những câu trả lời của mình. Cô không thể hình dung nổi khi mình lấy chồng sẽ ra sao. Thế có nghĩa là để ba lại một mình. Chẳng may ông ngã bệnh, ai sẽ chăm sóc ông? Nếu mẹ cô còn hoàn cảnh đã khác. Mọi người đều may mắn được sống theo cách bình thường. Olivia biết một trong hai chị em cô cần ở bên người cha đau ốm. Và người đó chỉ có thể là cô. Ý nghĩ lại hướng về Charles Dawson. Chợt cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tới một ngày, một người đàn ông như anh hỏi cưới cô. Tim cô bỗng đập nhanh hơn. Nhưng không! Cô không thấy có ai như người luật sư ấy theo đuổi cô... nhưng nếu một lúc nào.. nếu đến bao giờ... cô vội dập tắt suy nghĩ đó. Cô không được nghĩ về những điều này nữa. Cô không thể cho phép mình làm điều đó. Nghĩa vụ bắt buộc cấm cô làm như vậy. Và lại, Charles cũng đâu thể hiện chút quan tâm đặc biệt nào với cô. Anh đơn giản chỉ tỏ ra đúng đắn, chân tình mỗi khi anh đến thăm ba cô.

Phòng riêng của hai chị em có một buồng tắm lớn, được trải thảm dày với rất nhiều gương. Cô nghe tiếng Victoria đang thay quần áo, nhưng khi cô mở cửa bước vào thì vấp ngay phải một một lô váy áo vút dưới đất, trong đó có cả chiếc váy cô đã chọn cho buổi vũ hội.

Cô nhìn Victoria ngạc nhiên: - Em làm cái gì vậy?

Nhưng cô đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Em không mặc cái mớ kì cục mà chị đã để ra cho tối nay đâu – Victoria vừa hần học tuyên bố, vừa ném thêm vào một bộ mà theo cô cũng cùng loại như thế xuống ghế - Chúng ta sẽ trông như hai cô nhà quê! Đó cũng chính là ý định của chị đấy, nếu em không nói quá!

- Không phải thế! – Olivia phản đối, cô không muốn công nhận giả định của em gái, mặc dù có vẻ đúng là vậy – Cái váy hồng đó rất xinh. Thế em thích cái nào?

Victoria lôi rỗng cả nửa tủ quần áo. Và lúc này cô em đang mặc trên mình bộ trang phục mà Olivia không bao giờ ưa. Cô đã thử bắt chước theo mẫu của Beer, với vải nhung đỏ thẫm đính những hạt huyền nhỏ xíu và có đuôi dài. Cổ áo quá sâu theo sở thích của Olivia và ngoài một đêm Noel ở Croton các cô chưa mặc thêm lần nào.

- Em biết chị hãi cái váy này lắm mà – Olivia nhìn lại chiếc váy đi kèm một áo choàng xatanh đen nhung đỏ, thất vọng vì sự lựa chọn của em – Cổ rộng quá, trông rất lộ... gần như thô thiển.

- Đây là vũ hội, không phải bữa tiệc trà ở nông thôn – Victoria trả lời lạnh băng.

- Nếu em muốn tạo ấn tượng mạnh vì anh ta, chị sẽ không giúp em đâu. Với bộ váy áo này, trông em chẳng khác gì cô ả làng chơi... Chị không để như vậy đâu.

Victoria nhón gót xoay một vòng, và Olivia không muốn thừa nhận rằng trông em mình thật gợi cảm. Chiếc váy này, mặc dù rất khiêu khích, cũng có vẻ sang trọng hơn.

- Được thôi! Em sẽ mặc cái này, còn chị mặc cái hồng, Olivia bé bỏng của em.

Victoria không tỏ ra đang đùa trong khi Olivia quá sừng sốt.

- Đừng có ngốc.

Các cô chưa bao giờ ra ngoài với những bộ trang phục khác nhau. Từ hồi bé xíu, tất cả những gì họ mặc đều giống nhau, kể cả quần áo lót, bít tất hay kẹp tóc. Xuất hiện trước công chúng trong một bộ váy áo khác với cô em sinh đôi khiến Olivia cảm thấy như mình không mặc gì cả.

- Tại sao không chứ? Chúng mình đã là người lớn rồi. Không cần phải mặc giống nhau nữa. Bertie bảo như vậy trông rất dễ thương khi chúng ta còn bé... Em không thể dễ thương như vậy nữa Olivia. Và lại cái thứ váy hoa hồng ấy trông dễ thương đến buồn nôn. Phần em, em sẽ mặc váy đỏ, chị cứ tự do chọn lựa.

- Ô, Victoria, đừng có hung hăng! Chị biết rõ em đang nghĩ gì trong đầu... Chị xin nói cho em biết rằng hôm qua không phải là buổi tối đẹp nhất trong đời hẳn ta đâu, nhưng nó có thể trở thành buổi tối nghiệt ngã nhất trong đời em đấy, nếu em tiếp tục qua lại với gã Tobias Whitticomb đó...

Vừa nói, Olivia vừa rút trong tủ ra cũng bộ váy nhưng đỏ thẫm.

- Chị ghét cái này. Nếu chị biết mình sẽ phải mặc nó đến nhà Astor vì em, chị đã suy nghĩ lại trước khi may nó... Lạy Chúa, chúng ta trông sẽ kỳ quái lắm.

Victoria nâng váy ngồi xuống ghế và bắt đầu bới tóc trước gương.

- Em đã nói rồi, chị không buộc phải ăn mặc giống như em.

Lần này, Olivia không đáp.

Họ không nói với nhau lời nào nữa. Mỗi người tự động tắm gội, thoa phấn và xức dầu thơm. Victoria quệt một chút son đỏ lên môi. Từ trước đến nay, cả hai chị em chưa ai từng nhờ đến kiểu làm đẹp giả tạo ấy... Olivia tự

bảo bỗng nhiên trông em cô thật đôi khác, Victoria đẹp hơn và quyến rũ hơn.

- Chị sẽ không tô son đâu – Olivia buột miệng

- Chẳng ai bắt chị.

- Em đừng phiêu lưu giữa sông sâu, Victoria.

- Có thể em bơi tốt hơn chị

- Rồi em sẽ chết đuối mất thôi – Olivia sần nảo trong khi cô em hồn nhiên bước ra cửa, chiếc áo choàng viền nhung kéo theo sau.

Người cha lặng đi, ngắm nhìn các con gái bước xuống cầu thang. Cứ như họ vừa trải qua phép biến hóa nhiệm màu. Hiển nhiên, các cô không còn là những cô gái nhỏ nữa. Các cô đã trở thành những người phụ nữ thật sự... những phụ nữ khiến người ta phải choáng váng. Victoria bước xuống đầu tiên, dáng điệu cử chỉ đều bộc lộ sự thay đổi sâu sắc bên trong. Olivia theo sát gót, có vẻ không thoải mái vì bộ trang phục như đập vào mắt người ta thế này. Chật nhưng đỏ ôm khít vòng eo nhỏ nhắn, làm nổi bật thân hình mảnh mai của hai người. Màu đỏ thắm càng tôn nước da trắng sữa, kiểu cổ khoét rộng hé lộ khuôn ngực cao đầy.

- Lạy Chúa! Các con kiếm được chiếc váy này ở đâu vậy? – Edward thốt lên

- Chị Olivia đã đi đặt may đấy – Victoria giải thích – Con chắc cũng chính chị ấy đã vẽ kiểu.

- Thực ra con đã chép lại kiểu – Olivia đính chính, vẻ khỗ sở khi người gia nô giúp các cô mặc áo choàng.

- Ba sẽ là người đàn ông khiến mọi người thèm muốn nhất trong buổi tiếp đãi hôm nay cho mà xem – Người cha vui vẻ nói khi ông cùng hai cô con gái ra chiếc xe bốn chỗ chờ trước thềm.

Tiết trời mát mẻ. Ông nhìn hai cô con gái đang sửa sang lại trong xe, Không, chúng không còn là những đứa trẻ, một lần nữa ông tự nhủ. Thật kì lạ nếu tất cả những chàng trai độc thân tối nay không xin phép ông được cầu hôn với chúng. Chúng nó quá xinh đẹp, quá quyến rũ, trang phục quá cuốn hút, ông nghĩ và không khỏi tiếc nuối. Nhưng nỗi buồn thoáng qua ấy chẳng so nổi với Olivia, cô đang ngồi nép vào một góc, không nói nửa lời. Cô ghét bộ váy áo này và thấy bức em mình khủng khiếp.

Dinh thự tráng lệ nhà Astor nằm trên đại lộ số Năm sáng choang như một cung điện. Bốn trăm khách được mời tới, có những cái tên cao quý mà hai chị em mới chỉ từng được nghe hoặc được đọc trên báo. Những Geolet, Gibson, hoàng tử Monaco, một công tước Pháp, một bá tước Anh, những thành viên hiếm hoi của giới quý tộc châu Âu trên đất Mỹ... Gần như tất cả các gia đình quyền thế ở New York đều có mặt, kể cả vợ chồng Ellsworth, lần đầu tiên đến các tiệc vui sau gần hai năm ẩn cư bởi cái chết của cô con gái lớn. Một số ít những người còn sống sót từ con tàu Titanic cũng tới dự. Olivia nghĩ đến Charles Dawson. Cô khẽ gật đầu chào Madeleine Astor, một phụ nữ rất xinh đẹp, chồng chị, John, đã mất trong vụ đắm tàu. Đứa con của chị ra đời vài tháng sau đó, bây giờ nó đã một tuổi. Thật đau lòng khi nghĩ rằng nó không bao giờ được biết mặt cha.

- Tối nay cô rất đẹp – một giọng thân thuộc cất lên

Olivia quay lại, đó là Charles Dawson... Anh đang cười.

- Tôi biết rằng cô là tiểu thư Henderson, nhưng tôi e cô phải giúp tôi phần tên riêng...

- Olivia – cô nói và mỉm cười, không ngả theo ý định tự xưng là em gái mình, cô muốn xem anh có thay đổi thái độ không – Anh làm gì ở đây, ngài Dawson?

Hôm trước, anh đã tâm sự rằng anh từ chối tất cả các lời mời.

- Tôi hy vọng điều cô nói là sự thật – anh nói, dường như anh được trong thoáng một giây cô đã nghĩ đến việc gạt anh – nhưng tôi đâu còn lựa chọn nào khác là phải tin cô... À vâng, tôi có chút quan hệ họ hàng bên vợ với gia đình Astor. Vợ tôi là cháu chủ nhân bữa tiệc hôm nay, họ đã rất nhiệt tình mong tôi đến. Tôi hẳn sẽ từ chối nếu tối qua tôi không đến nhà cô. Các vị đã là người phá băng đấy... Và lại, nói thật, tôi không chờ đợi một khung cảnh ồn ào hỗn độn như thế này.

Anh đã hình dung ra một buổi tiếp tân nhỏ trang nhã với khoảng năm chục khách mời. Thế nhưng, người nhà Astor lại vốn quen với hàng đoàn người hào nhoáng.

Charles và Olivia trò chuyện chốc lát. Họ nói về con trai của Charles, về những người khách hiếm hoi mà Olivia biết. Anh bảo Madeleine Astor đã có mặt trên tàu Titanic cùng với vợ anh... Mỗi lần nhắc đến người vợ quá cố, có cái gì đau đớn tuyệt vọng nơi anh khiến tim Olivia thắt lại. Cô có thể nói gì đây? Không có một từ ngữ nào được dành riêng để an ủi những ai đã mất đi một người thương yêu. Dù Charles tỏ ra bình thản, vững vàng, nhưng nếu để ý nhìn anh gần hơn một chút, người ta sẽ thấy anh đang mang một vết thương lớn không khi nào liền lại được.

- Tôi đoán chắc em gái cô cũng có ở đây tối nay – anh nói vui vẻ - tôi chưa nhìn thấy cô ấy.

- Tôi cũng không. Victoria biến đâu từ lúc chúng tôi vừa đến... Cô ấy cũng mặc chiếc váy khủng khiếp như tôi đây này – Olivia nói giọng hối hận.

May mắn làm sao, ở giữa dòng người đông đúc này, người ta không quá ấn tượng về cô. Charles cười, gật gù.

- Tôi đã đoán chắc cô không thích nó, tuy nhiên, nó vẫn là một cái váy rất đẹp, rất đẹp. – Anh nhấn mạnh, khẽ đặt tay lên hai vai cô – Nó làm cô "người lớn", nếu tôi được phép dùng kiểu diễn đạt đó.

-... "không đứng đắn" thì đúng hơn. Tôi đã nói với Victoria rằng chúng tôi sẽ trông như... vũ nữ. Victoria chẳng muốn biết gì cả. Chính cô ấy chọn trang phục cho chúng tôi tối nay. Khổ thay tôi lại là người đi may trước đây, và tôi chẳng thể làm gì ngoài việc im lặng. Tệ nhất là ba tôi cứ ngỡ rằng tôi đã chọn mặc nó.

- Và ông đã không tán thành.

Dòng người tràn qua xô họ lại gần nhau. Cô nhìn vào mắt anh, thấy xanh hơn, sâu hơn và bí ẩn hơn bao giờ hết.

- Thậm chí không một chút nào – Olivia đáp và khẽ nhăn mặt.

- Đàn ông luôn thích phụ nữ với màu đỏ. Màu đỏ đem lại cho họ ảo ảnh đầy mê hoặc, quyến rũ.

Olivia khẽ gật đầu, hy vọng em gái yêu quý của cô chỉ dừng lại ở ảo ảnh.

Charles đưa Olivia đến bàn phục vụ tiệc đứng, sau khi giới thiệu cô với một nhóm các cô gái trẻ, anh để họ lại trò chuyện cùng nhau. Rồi anh lách đi tìm mấy người anh chị em họ của vợ mình. Con trai anh đang ốm, anh đã giải thích như vậy, và anh không muốn ở lại quá muộn. Olivia nuối tiếc nhìn theo anh, vừa lúc ấy, những nốt dạo nhạc của vũ hội cất lên. Trong một phút, em cô đã là cô gái đầu tiên bước ra sàn nhảy, trong vòng tay Toby. Thật quá với dự đoán của Olivia. Chán nản, cô nhìn hai người quay theo nhịp valse nhẹ nhàng. Lát sau, họ lại hòa mình vào điệu fox-trot, một điệu nhảy mới đang khơi dậy ca nước Mỹ và châu Âu.

- Ô, lạ Chúa, tôi có cảm tưởng như đang nhìn thấy hình ảnh của chính bạn – một cô gái trong nhóm thốt lên... - Tôi chưa bao giờ thấy sự giống nhau đến thế. Các bạn có giống nhau tuyệt đối không? Cô gái hỏi, sốt sắng vì tò mò.

Olivia mỉm cười, mọi người luôn muốn biết làm chị em sinh đôi thật sự ra sao.

- Có, hoàn toàn giống nhau. Bọn mình là hình ảnh phản chiếu của nhau. Tất cả những gì mình có ở bên phải, thì Victoria có ở bên trái. Ví dụ như, lông mày bên trái của mình hơi cao hơn, còn Victoria là lông mày bên phải. Bàn chân phải của mình lớn hơn bàn chân trái chút xíu, Victoria lại có bàn chân trái nhỉnh hơn.

- Nếu vậy thì có một người chị em sinh đôi thật là buồn cười nhỉ - một cô gái nhà Astor hào hứng.

Hai chị em nhà Rockefeller đến nhập hội cùng. Một người Olivia đã từng gặp ở điền trang nhà Gould. Cô kia Olivia gặp ở Kykuit trong bữa tiệc trà khi cùng tham dự một buổi hòa nhạc nhỏ nhưng trang trọng. Chị em nhà Rockefeller không hay khiêu vũ, cũng không uống rượu, họ thường thích tổ chức những đêm nhạc hay những bữa tiệc nhẹ ở Kykuit, khác hẳn với người nhà Astor hay nhà Vanderbilt, luôn hào hứng với những buổi tiếp tân trọng đại.

- Các bạn có thường xuyên tráo đổi vị trí cho nhau khi còn bé không? – Một cô khác hỏi.

- Ô, không! Olivia trả lời, vui vẻ - chỉ khi nào chúng mình muốn chơi trò xấu. Mình thường phải làm hộ các bài kiểm tra cho Victoria. Hay hỏi chúng mình bé xíu, Victoria thường để mình uống thuốc thay cô ấy. Một lần mình đã ốm rất nặng vì đã dùng gấp đôi lượng dầu cá cần thiết. Thế là, bà quản gia phát hiện ra trò dối của bọn mình. Nhưng với những người khác trong

nhà, bọn mình luôn đánh lừa được. - Tại sao cậu phải làm như vậy cho cô ấy? – Một cô khác bản khoăn, với cô chỉ riêng cái ý về liều đúp đầu gan cá đã đủ kỳ khôi lắm rồi.

- Vì mình rất yêu Victoria – Olivia trả lời đơn giản.

Có một mối dây ràng buộc giữa họ vượt ngoài khả năng cảm nhận của con người. Olivia không thể nào diễn tả nổi điều đó.

- Mình đã làm cả tá điều dại dột vì Victoria và Victoria cũng làm như vậy về mình. Cuối cùng cha chúng mình đã không cho hai đứa học ở trường nữa, vì bọn mình là nguyên nhân của đủ chuyện phiền toái không dứt. Nhưng chị em mình đã rất vui.

Olivia mỉm cười với nhóm cử tọa nho nhỏ đang dán mắt vào từng lời nói của cô. Kể lại những kỷ niệm ngày xưa khiến cô vui thích. Và cô kinh ngạc xiết bao khi đã một giờ trôi qua, cô nhận ra rằng Victoria vẫn đang khiêu vũ với Toby! Họ chưa hề rời khỏi sàn nhảy. Victoria đắm chìm trong vòng tay người bạn nhảy. Họ quay, quay, tay trong tay, mắt nhìn mắt, như chỉ có hai người giữa thế giới này, dường như họ đã quên tất cả đám người đông đúc đang vây quanh.

Xin lỗi những người bạn mới, Olivia vội vã đi tìm Charles. Cô thở phào khi thấy anh đứng gần lối ra vào, anh đang mặc măng tô.

- Làm ơn, anh có thể giúp tôi một việc không?

Khó mà cưỡng lại đôi mắt cầu khẩn ấy. Âm sắc trong giọng nói khiến anh nhớ lại cái ngày khó quên, khi anh cùng cô đến đồn cảnh sát khu năm.

- Có gì không ổn sao? Anh hỏi, thẳng thốt. Anh cảm thấy rất thoải mái trong cách cư xử với cô. Cô giống một người em gái của anh vậy. Không chút bấn loạn như đối với cô gái sinh đôi kia. Ở bên Victoria, có cái gì

khiến anh rùng mình đến tận tâm can. Anh tự hài lòng khi nghĩ rằng nếu anh quen biết các cô lâu hơn, anh sẽ nhận ra họ tức khắc.

- Có phải cô bạn của chúng ta lại làm điều gì ngốc nghếch không?

Luôn luôn là vậy. Victoria gây ra chuyện phiền toái, và Olivia bay đến cứu cô. Anh đã ngay lập tức hiểu ra mối quan hệ đặc biệt ấy giữa hai người.

- Vâng, tôi e là vậy. Ngài Dawson, anh có thể khiêu vũ cùng tôi không?

- Tôi xin cô đấy, hãy gọi tôi là Charles. Chúng ta đã hiểu nhau đến mức này thì có thể bỏ qua những nghi thức chứ.

Anh cởi áo khoác, đưa cho người gia nô. Anh đã phải mất hơn nửa giờ để chào hỏi và đang vội về với con trai mình, nhưng anh không hề chần chừ theo bước Olivia qua cả dãy phòng tráng lệ để đến chỗ sàn nhảy. Anh nắm ngay được vấn đề, Victoria đang nhảy cùng Toby, hẳn ôm cô rất sát.

Anh đưa Olivia vào sàn nhảy và hai người bắt đầu xoay tròn, cố tìm cách đến gần đôi kia. Không một cái nhìn giận dữ, không một cử chỉ khác thường, không một nét nhăn phản đối của chị gái có thể khiến Victoria chú ý. Nhưng trong chốc lát, Victoria thì thầm điều gì vào tai Toby, rồi cả hai rời khỏi sàn nhảy. Dòng người đang khiêu vũ khép lại sau lưng họ. Olivia nghển cổ dõi tìm, nhưng vô ích, họ đã biến mất.

- Cảm ơn anh – cô buồn bã

Charles mỉm cười nhìn cô:

- Hiển nhiên cô đã chọn một vai không dễ dàng. Em gái cô bướng như con la.

Anh nhớ rất rõ vẻ khó chịu và sự vô ơn của Victoria khi Olivia giúp cho cô ta tránh khỏi bị giam giữ.

- Đó là Tobias Whitticomb, phải vậy không? Anh hỏi.

Anh cũng đã nghe về con người này. Những mối quan hệ tình ái không đếm xuể, tai tiếng của những xì căng đan y đã gieo rắc, anh biết những điều đó như tất cả mọi người ở New York. Và bây giờ, Toby quyết định chọn Victoria, cô chắc sẽ trở thành nạn nhân kế tiếp của y. Charles cắn môi. Anh hy vọng gã đàn ông này sẽ không đi đến điểm chót của trò chơi. Rằng hẳn sẽ bỏ rơi cô gái trước khi một bi kịch nữa nổ ra. Hoặc rằng những người nhà Henderson bằng cách nào đấy sẽ kịp can thiệp khi vẫn còn thời gian. Olivia đang có vẻ rất sẵn sàng để hành động. Cô cảm ơn Charles đã giúp cô săn đuổi em mình trên sàn nhảy.

- Cô ấy phô diễn như vậy cả tiếng đồng hồ rồi. Cô nói, toàn thân lạnh buốt.

- Cô đừng băn khoăn quá. Cô ấy trẻ, xinh đẹp, chắc chắn sẽ còn bị nhiều kẻ ăn chơi bám theo trước khi cô ấy tìm thấy một tấm chồng.

Anh cố an ủi Olivia. Tuy vậy, tiếng đồn về Tobias Whitticomb đủ cho người ta hình dung được những điều tệ hại có thể xảy ra, và Olivia có lý khi lo lắng.

- Victoria không muốn kết hôn. Cô ấy dự định sẽ sống ở châu Âu và đứng về phía những người đòi quyền bỏ phiếu cho phụ nữ để cùng tranh đấu.

-Ồ, tôi thấy rồi. Mặc kệ đi, cô ấy sẽ thay đổi ý kiến, tôi chắc chắn đấy. Khi người đàn ông cần cho cô ấy xuất hiện, cô ấy sẽ quên tất cả những chuyện này. Chỉ có điều đừng nói với ý trung nhân tương lai của cô ấy rằng cô ấy muốn bị bắt giam – anh nói giọng hài hước, muốn làm cô vui lên – và đừng quá nóng lòng như thế. Chính cô cũng xứng đáng được vui vẻ một chút chứ.

Anh nhã nhặn chào cô rồi cáo từ ra về.

Olivia trốn vào phòng trang điểm cho các quý bà. Cô chải tóc và nhìn lại mình một chút trong gương. Cô thấy đau buốt hai thái dương.

Cuộc cãi cọ với Victoria đã rất nặng nề với cô trong buổi tối nay rồi. Nhìn thấy Victoria và Toby công khai tình tứ bên nhau khiến cô không tài nào chịu nổi. Cô thở dài nãy nê. Trong gương cô bỗng nhận ra Evangenline Whitticomb đang đứng ngay sau mình. Olivia từ từ quay lại, đối diện với chị ta.

- Tôi khuyên cô, tiểu thư Henderson, hãy chơi với những cậu con trai ở lứa tuổi mình, hay ít ra hãy biết hài lòng với những người đàn ông độc thân chứ không phải một người đã có vợ và ba con.

Olivia đỏ bừng mặt. Một người đàn bà khác hẳn con người cô đã từng gặp đang nhìn thẳng vào mắt cô. Tất nhiên chị ta tưởng cô là Victoria. Evangenline trông tái nhợt, và thẳng thắn mà nói, người ta cũng không thể cãi lại chị ta được.

- Tôi rất tiếc – Olivia lí nhí – mặc nhiên chịu trận thay cho em gái mình, với hy vọng có thể làm dịu cơn giông tố.

Đây là dịp hiếm hoi để cố thuyết phục phu nhân Whitticomb rằng mối quan hệ giữa chồng chị và Victoria không có gì ngoài tình bạn.

- Chồng chị và ba tôi từng làm ăn cùng nhau. Chúng tôi chỉ là những người bạn tốt, lúc khiêu vũ, anh ấy chỉ nói với tôi về chị và bọn trẻ.

- Tôi nghi ngờ đấy – cô vợ Toby đáp liền, tỏ vẻ giận dữ - Anh ta vẫn nhớ anh ta có một gia đình ư? Nó làm tôi ngạc nhiên.. Còn cô, ngược lại, cô phải nhớ (chị ta hạ giọng đầy cay độc) Nếu không cô sẽ phải hối tiếc. Cô không là gì với anh ta cả, hoàn toàn không. Anh ta sẽ chơi cô như một thứ đồ chơi và sẽ quẳng cô đi. Cô sẽ tan nát vì chuyện đó, cô em thân mến ạ... Còn anh ta lại trở về bên tôi. Anh ta không có sự lựa chọn nào khác.

Chị ta quay gót bỏ đi. Olivia thấy ngộp thở. May thay không có ai chứng kiến cảnh này. Cô buông mình xuống chiếc ghế băng, đầu óc chao đảo. Evangenline Whitticomb nói đúng. Chị ta biết rõ chồng mình. Hãn luôn luôn quay về với chị ta, vì gia tài, vì những gì mà chị ta là đại diện, và cũng vì hãn không ngại thơ như những người phụ nữ bị quyến rũ.

Cha cô nghĩ hãn chỉ tấn công những phụ nữ đã có chồng. Ông đã nhầm. Hãn chắc chắn chẳng đả đo thương xót những cô gái trẻ không chút kinh nghiệm, kể cả những cô gái vô cùng trong trắng. Hãn quăng lưới tóm lấy họ, mê hoặc họ bằng những lời có cánh. Hãn lợi dụng những ảo tưởng của họ, những hoài bão trong họ. Nhưng dù hãn có hứa hẹn điều gì đi nữa, hãn vẫn bỏ rơi họ. Đúng như những gì Olivia đã linh cảm. Trong mọi trường hợp, sự bao biện của cô trước Evangenline Whitticomb cũng chẳng ích gì... Khi cô quay lại phòng khiêu vũ, Victoria và Toby đang khoác tay nhau bắt đầu một điệu nhảy mới. Họ ghì sát nhau, hai đôi môi gần như chạm vào nhau. Họ tỏ ra tình tứ hơn lúc nào hết. Olivia kìm một tiếng quát giận dữ. Không còn cách nào khác là phải dùng đến biện pháp mạnh hơn. Cô vội đi tìm cha, nói cô bỗng đau đầu khủng khiếp. Edward thảng thốt gọi ngay một người giúp việc đưa cô ra cửa lấy áo choàng. Còn ông đi gọi Victoria. Ông thấy cô đang nhảy cùng Whitticomb, điều khiến ông không hài lòng chút nào. Ông biết họ đã gặp nhau ở nhà ông, nhưng kể từ lúc đó, ông chưa từng thấy chúng ở bên nhau. Tuy nhiên trên đường về nhà, ông vẫn tuyên bố rằng ông ngạc nhiên vì Olivia đã xếp em gái mình ngồi cạnh Toby trong buổi chiêu đãi. Ông nói thêm, hàm ý răn đe, rằng hy vọng mọi việc sẽ dừng lại ở đây. Victoria đủ khôn ranh nên không mở miệng nói câu nào. Ba cô đã không nhìn thấy ánh mắt Toby dõi theo khi cha con cô rời khỏi nhà Astor. Ông đã không ngạc nhiên vì cái nhìn hai người dành cho nhau, một cái nhìn nhiều hàm ý. Lúc rời khỏi sàn nhảy, Toby và Victoria đã trốn trong một cái vòm nhỏ tuyệt diệu. Lần đầu tiên anh thật sự hôn cô, và sau đó, cứ giữa mỗi điệu nhảy, họ lại ra đẩy, để được ngã trọn vào vòng tay nhau.

- Ba rất buồn, con gái yêu của ba – Edward nói như xin lỗi Olivia – Con đã chịu bao vất vả vì buổi chiêu đãi tối qua. Đáng lẽ ba không nên chấp nhận lời mời tới vũ hội hôm nay. Ba không biết mình nghĩ sao nữa... Ba đã tưởng như vậy sẽ làm các con vui vẻ... Con dường như mệt quá rồi.

Victoria ném một cái nhìn ám muội về phía Olivia khi ba cô hướng ra cửa sổ. Cô không tin Olivia bị mệt vì những thứ đại loại như vậy. Và cô cũng không hay rằng cô là nguyên nhân chính của chứng đầu đau này.

- Chị thông minh đấy – Victoria nói giọng lạnh băng khi hai người chỉ còn một mình trong phòng.

- Chị không hiểu em đang nói gì cả. Chị đau đầu thật.

Olivia trút bỏ bộ váy áo khó coi. Cô chỉ muốn đốt ngay nó đi. Cô thấy xấu hổ vì cách Victoria xử sự.

- Chị biết rõ em đang nói gì. Nhưng cái mọp vặt của chị chẳng thay đổi được gì đâu, người đẹp à.

Trong mắt cô, Toby rất chân thành. Anh đã yêu cô phát điên, đến mức anh muốn ly dị vợ mình. Nói thật ra, Victoria không coi lớn chuyện ly hôn. Cô có những ý nghĩ hiện đại, tư tưởng rất thoáng. Hai người sẽ là bạn tình mãi mãi. Thậm chí Toby còn gợi ý họ có thể rời bỏ đất nước này, đến sống ở Châu Âu. Toby là tất cả những gì cô mơ ước. Táo bạo tới mức liều lĩnh, gan dạ và sẵn sàng trả lời mọi giá vì những niềm tin của mình. Cô thấy ở anh người kỵ sĩ mặc giáp bạc lấp lánh sẽ cứu cô khỏi cuộc đời nhỏ bé tầm thường ở Croton. Anh đã từng sống ở Paris, ở London, ở Achantina. Anh là hiện thân của tự do. Mỗi khi nghĩ đến anh, cô lại thấy toàn thân mình run rẩy.

- Vợ anh ta đã gặp chị trong phòng trang điểm – Olivia vừa nói vừa khoác áo ngủ - Chị ta nghĩ chị là em.

- Tốt đấy nhỉ. Hẳn chị đã nói với cô ta rằng chị rất tiếc, rằng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm tai hại.

- Ít nhiều như vậy...

Victoria phá lên cười, nhưng Olivia vẫn nghiêm trang nói tiếp:

- Chị ta nói Toby đã quen thói rồi, và tất cả mọi người đều biết điều đó, anh ta quảng đi tất cả những ai anh ta chinh phục được như những con búp bê vỡ. Chị không muốn em sẽ là một trong số ấy.

Giọng Olivia khản đặc. Đây là chuyện cãi và nghiêm túc đầu tiên giữa hai chị em. Nó khiến cô phát ốm. Thực tế dường như sẽ không gì thay đổi được việc Victoria đứng thêm vào danh sách chiến thắng của gã đàn ông này. Bằng mọi giá, các cô phải mau chóng trở về Croton.

- Victoria, chị xin em đấy hãy tỉnh lại đi nào. Hãy hứa với chị rằng em sẽ không gặp anh ta nữa.

- Em hứa – Victoria đáp bằng giọng vô cảm, không chút chân thực

- Chị nói nghiêm túc đấy.

Đôi mắt Olivia nhòa lệ. Cô căm ghét cái gã đàn ông là nguyên nhân cuộc cãi lộn giữa hai chị em cô. Không ai, không cái gì có quyền được chia rẽ họ, được cắt ngang mối liên hệ thiêng liêng đã gắn bó họ với nhau.

- Chị đang ghen – Victoria nói lạnh lùng

- Không phải vậy! Olivia tuyệt vọng tìm cách thuyết phục em gái.

- Nhưng đúng là như vậy đấy! Anh ấy yêu em và điều đó làm chị sợ. Chị sợ anh ấy kéo em xa chị. Victoria không hoàn toàn sai khi nói điều này, mặc dù cô chỉ nhìn thấy một phần sự thật.

- Anh ta đã làm như vậy rồi. Em không hiểu nổi những mối nguy em đang chuốc lấy khi lao vào tình yêu với người đàn ông này sao? Chị sẽ không bao giờ nói hết được cho em đâu: anh ta rất nguy hiểm. Em phải để tâm vào điều đó. Cần phải thế!

- Em sẽ thận trọng, em đảm bảo với chị mà – Victoria dịu giọng.

Cô ghét phải cãi nhau với Olivia. Cô quá yêu chị, cô không muốn tiếp tục sự đối đầu phi lý này. Nhưng cô cũng yêu Toby. Cô đã bị làm cho mê mẩn, và đã quá muộn để dừng lại. Tối nay, khi anh hôn cô, cô tưởng như mình đang tan biến. Và khi anh lùa tay vào áo cô, cô cảm thấy mình mất hết phương hướng. Khi ấy, anh muốn gì cô cũng sẽ làm theo. Cô chưa từng ham muốn ai đến thế. Làm sao cô có thể giải thích điều đó với chị được?

- Hứa với chị không gặp lại anh ta nữa đi – Chị cô van nài.

- Đừng yêu cầu em việc đó. Em đã hứa với chị không làm những điều dại dột nữa.

- Nhưng gặp anh ta là một điều dại dột. Chính vợ anh ta cũng biết điều đó.

- Chị ta tức tối vì anh ấy muốn bỏ chị ta. Chị cũng sẽ phản ứng như vậy nếu ở địa vị đó. - Hãy nghĩ về chuyện gây nên tai tiếng. Evangeline là một người họ Astor. Ít nhất em cũng phải chờ cho đến khi anh ta ly dị, đến khi những lời xì xầm đã nguôi bớt, để em có thể thấy mình tự do thoải mái, và giải thích được chuyện của mình với ba.

Victoria lắc đầu. Cô biết rằng hiện tại, cô chỉ có thể gặp anh trong sự bí mật của mối tình giữa hai người, chấp nhận chịu đựng sự trừng phạt của phu nhân Whitticomb và những điều sỉ nhục của một xã hội đã từng phán xét và buộc tội Toby về quá khứ điên rồ của anh.

- Ollie, chuyện đó thì phải mất cả thế kỷ.

- Và khi chúng ta trở về Croton thì sao? Anh ta sẽ đến thăm em ở đó ư? Người ta sẽ nói gì, Victoria? Và ba nữa? Em đã nghĩ đến ba chưa?

- Em không biết! Toby nói rằng chúng em có thể chiến thắng cả thế giới này nếu em yêu anh ấy. Và... ôi, Ollie, em yêu anh ấy biết bao!

Cô khép mi lại, trái tim bay đến bên anh. Rồi cô lại mở to đôi mắt, ngược nhìn chị.

- Em biết giải thích với chị thế nào đây về những điều trong lòng em lúc này... Nếu anh ấy muốn, em sẽ chết vì anh ấy.

Cô tỏ ra vô cùng thành thật.

- Điều đó khiến chị sợ, Victoria – Olivia nào nề - chị không muốn người ta làm em đau lòng.

- Anh ấy không có ý ấy đâu. Em cam đoan với chị đấy. Hôm nào chị hãy cùng uống trà với bọn em nhé. Em mong muốn biết bao chị sẽ hiểu anh ấy hơn và chị hài lòng vì anh ấy... Ôi, Ollie, em sẽ không thể làm gì nếu không có chị.

Olivia không trả lời. Yêu cầu cô việc này thì quá đáng quá. Giữ im lặng đã vô cùng nặng nề đối với cô rồi. Trở thành đồng phạm của chuyện này – cô ghê sợ ý nghĩ ấy.

- Không, Victoria, chị không thể giúp em lần này đâu – Olivia chậm rãi nói – Chị vẫn tiếp tục nghĩ rằng em đang sai lầm, rằng em đang gặp nguy hiểm. Chị lo em sẽ bị tổn thương khi bước ra khỏi nó. Rõ ràng chị không thể giữ em lại nữa, nhưng đừng yêu cầu chị giúp em.

- Thế thì hãy hứa với em rằng chị sẽ không nói gì, hứa với em đi...

Bây giờ lại chính là Victoria đang cầu xin Olivia, quỳ gối dưới đất, đôi mắt đẫm lệ. Olivia cũng nức nở, choàng tay ôm lấy em.

- Làm sao em có thể đòi hỏi chị một điều như thế? Làm sao em lại muốn chị để cho anh ta hủy hoại em.

- Anh ấy không hủy hoại em. Tin em đi, chị phải tin em chứ...

- Không phải chị không tin em – Olivia thở dài khổ sở, lau nước mắt... - nghe chị đi... chị sẽ không nói gì lúc này. Nhưng nếu bao giờ... tới bao giờ anh ta sẽ làm em đau khổ...

- Không, không, anh ấy tốt lắm. Em hiểu rõ anh ấy... gần như hiểu chị vậy.

Giống như một đứa trẻ, Victoria lăn xuống giường, nằm giang rộng hai tay, mỉm cười qua làn nước mắt.

- Trong hai ngày ư, Victoria? Hãy cho phép chị được nghi ngờ điều đó. Em mơ màng rồi! Thay vì một người trước đây luôn bám dính với những tư tưởng giải phóng phụ nữ, cuối cùng em cũng chỉ là một cô nàng lãng mạn không thể tin nổi. Làm sao em lại có thể gửi gắm niềm tin nhanh đến thế cho một gã đàn ông như vậy.

- Em biết anh ấy là ai. Em hiểu anh ấy. Cả hai chúng em đều là những con người độc lập. Chúng em có chung những lý tưởng... Số phận đã muốn chúng em gặp nhau. Chúng em đã có được may mắn ấy. Thật là một điều huyền bí, Ollie. Một điều huyền bí! Anh ấy đã đợi em suốt cả cuộc đời và bây giờ anh ấy đã tìm thấy em, anh ấy không thể tin vào niềm hạnh phúc ấy của mình, anh ấy đã nói vậy đấy.

- Còn vợ anh ta? Còn các con anh ta? Sao họ lại có thể xuất hiện trên bức tranh của thiên diễm tình ấy?

Mỗi hoài nghi của Olivia làm mất đi sự tin tưởng đẹp đẽ của Victoria.
Sau một chút đắn đo, cô em trả lời

- Theo như anh ấy nói, chính chị ta là người muốn có những đứa con.
Anh ấy không bao giờ muốn cho ra đời những đứa trẻ vô tội trong cuộc hôn
nhân không có tình yêu. Tất cả lỗi là do chị ta. Và mỗi khi chồng chị ta bỏ
đi, chị ta lại đi tìm kéo anh ấy về.

- Thế đấy, sự độ lượng cao thượng quá – Olivia nói với sự mỉa mai mà
Victoria không nhận ra.

Victoria vẫn không thôi ca ngợi Toby.

Lát sau, họ tắt đèn đi ngủ. Olivia choàng tay ôm Victoria.

- Hãy thận trọng, em gái bé bỏng... hãy khôn ngoan... hãy dè chừng...

Victoria khẽ gật đầu, cô đã mơ màng ngủ, co mình lại trong lòng chị.
Tâm hồn cô đang bay đến bên người tình của mình. Họ đã hẹn nhau ngày
mai. Sáng mai, ở thư viện, lúc mười giờ.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sáng hôm sau, khi Olivia cùng bác đầu bếp soạn lại thực đơn trong ngày, Victoria lẳng lặng chuẩn khỏi nhà. Cô bảo với Bertie là cô có hẹn với 1 tiểu thư nhà Rockefeller, và 5h chiều cô sẽ về. Bertie đã sai Donovan đưa cô đi trước khi quay về làm việc của mình. Không ai nhận ra cô gái đang diện bộ cánh trắng mới, với chiếc mũ hòa hợp – may theo mẫu của Doeuille mà Olivia chưa từng mặc. Khi cô bước lên những bậc thang thư viện, ôm trong tay mấy cuốn sách sắp trả, trông cô không khác gì hình minh họa cho tạp chí thời trang. Donovan quay lại đường về nhà để đưa ông Henderson đến văn phòng John Watson.

Victoria trả sách ở chỗ cô thủ thư, 1 cô gái già với cặp kính cận. Đứng từ đó cô đã nhận ra anh, đang ngồi sau 1 bàn đọc. Ánh mắt họ giao nhau, Victoria gửi tới anh nụ cười rạng rỡ. Chỉ lát sau, họ đã tay trong tay cùng dạo bước. Bây giờ còn quá sớm nên họ không sợ gặp ai đó quen biết. Victoria chẳng có ý tưởng nào về nơi họ sẽ đến, nói đúng ra, điều đó với cô ít quan trọng, cái chính là họ đang bên nhau.

Toby đậu xe ở gần đó, chiếc Stutz anh vừa mua. Anh cười khi Victoria tuyên bố rằng cô rất thích lái xe. - Đừng nói với anh là em không chỉ thích mà biết lái nữa nhé! – Anh hào hứng. – Em là 1 phụ nữ hiện đại thật sự. Phần lớn mọi người tự cho mình là hiện đại trong khi lại sợ tất cả những gì mới mẻ. Anh đưa cô 1 điếu Milo. Cô nhận lấy dù hút thuốc bây giờ hơi sớm. Chiếc xe chuyển bánh. Họ từ từ đi vào khu East Side, rồi Toby cho xe dừng lại, anh nhìn cô như muốn uống trọn cả khuôn mặt, đôi mắt và tâm hồn, như muốn khắc sâu những đường nét nơi cô vào trái tim mình.

- Anh yêu em quá, Victoria, - anh thì thầm trong mái tóc cô. – Anh chưa bao giờ biết người phụ nữ nào như em.

Những lời ấy khơi dậy trong cô 1 ham muốn mãnh liệt. Và khi môi anh tìm môi cô thì tâm hồn cô hòa tan vào anh. Cô thấy mình đang cùng anh bồng bênh giữa đại dương. Anh hôn cô thật lâu, cả 2 đều không thở nổi. Cuối cùng anh buông cô ra, dựa vào ghế, dường như hoảng hốt:

- Em làm anh phát điên. Anh muốn chết đi được nếu có thể bắt cóc em đi khỏi đây, đưa em tới Canada, Mexico... hay tới Argentina... Đúng vậy, vẻ đẹp của em là để dành cho những thiên đường xa xôi ấy. Bãi biển rực nắng, âm nhạc, những nụ hôn, những sự ve vuốt...

Anh lại hôn cô, xiết chặt cô như muốn làm cô ngộp thở. Lần này lại là cô đẩy lui anh ra, tâm trí rối bời, cô muốn được đắm mình trong đôi mắt sâu thẳm của Toby.

Nếu anh yêu cầu cô ra đi với anh ngay bây giờ, cô cũng sẽ chẳng chút ngại ngần. Xa anh dù chỉ 1 ngày thôi cũng quá sức chịu đựng của cô.

Anh mỉm cười như chợt nhớ ra điều gì đó.

- Anh có 1 ý này, - anh vừa nói vừa khởi động xe. – Anh biết hôm nay chúng ta sẽ đi đâu rồi. 1 nơi mà đã nhiều năm nay anh chưa tới thăm lại.

Anh rẽ ở 1 góc phố và cho xe thẳng tiến về phía bắc.

- Đó là đâu vậy?

Anh đưa cho cô bình rượu bạc, cô đón lấy và nhấp 1 ngụm nhỏ vì không muốn làm anh thất vọng. Cổ họng cô rất rát bỏng nhưng chỉ trong chốc lát cô thấy ngay tác dụng tốt lành của nó.

- 1 nơi bí mật, - anh đáp, đầy bí hiểm.

Chốc chốc anh lại đưa mắt nhìn cô, say mê. Định mệnh của họ là dành cho nhau, cả 2 đều biết điều đó. Họ vẫn hướng về phía bắc. Victoria lại hỏi anh họ đang đi đâu. Anh vẫn không trả lời và chọc cô rằng anh đang bắt cóc cô. Cô cười phá. Cô cảm thấy thoải mái tuyệt diệu, không gợn chút lo lắng. Anh dừng xe để lại được hôn cô. Lần thứ 2 anh đưa cô bình rượu. Nhưng tới lần thứ 3, cô từ chối.

- Anh luôn uống cônhắc trước bữa ăn sao?

Điều đó làm cô ngạc nhiên. Những người bạn của ba cô cũng hay uống rượu, nhất là ông John Watson, ông luôn mang theo 1 bình dẹt vào mùa đông. Nhưng hôm nay trời không lạnh và rượu đã làm vẫn đục đôi chút sự hào hứng của 2 người.

- Sáng nay anh đã rất căng thẳng, - anh thú nhận. – Anh đã tự nhủ là mình dứt khoát sẽ đến. Lúc đến chỗ hẹn của chúng mình, đầu gối anh run lên.

Lời anh nói giống như 1 người rất dễ bị tổn thương, 1 người đang quá yêu khiến Victoria bỗng nhiên thấy mình đã trưởng thành thật sự. Được 1 người đàn ông 32 tuổi yêu nhiều đến thế, có cảm giác thật thích thú. Cho dù việc đi chơi với anh bị cấm đoán. Cho dù những tai tiếng người ta khoác vào anh như 1 gã Don Juan. Ngược lại, điều đó chỉ như thêm chút vị cay nồng cho cuộc bỏ trốn của 2 người. Và lại những lời xì xào đúng ra cũng chẳng có gì khiến cô bận tâm. Victoria không coi Toby như 1 người đã có vợ. Điều đó không còn quan trọng nữa kể từ khi anh quyết định sẽ yêu cầu li dị. Anh đã nói với cô rằng cuộc hôn nhân này là 1 sai lầm vô cùng nghiêm trọng, rằng anh đã bỏ phí 5 năm cuộc đời mình. Victoria đã tin anh ta. Mặc kệ những lời cảnh báo của chị gái, ý nghĩ rằng vụ ly hôn của 1 người trong dòng họ Astor sẽ gây nên 1 scandal thế kỷ chẳng 1 lần thoáng qua trong trí Victoria.

Bây giờ họ đã ở phía bắc thành phố. Những ngôi nhà be bé đơn giản, vuông vắn, nằm rải rác trên những cánh đồng nhỏ, gần như cuộc sống nơi

thôn dã. 20 phút sau khi rời khỏi thư viện, chiếc Stutz dừng lại trước cổng 1 ngôi nhà trắng xinh xắn, tường và mái leo kín những dây trường xuân, bao quanh là hàng rào gỗ sơn sô sài.

- Chuyện gì vậy? – Victoria vui vẻ, tự hỏi không biết họ sắp vào thăm ai đây.

- Ngôi nhà trong mơ của anh.

Miệng mỉm cười, anh đi vòng qua xe để mở cửa cho cô. Cô bước xuống, ngần ngại, còn anh với tay lấy chiếc giỏ đựng đồ ăn dã ngoại, trong đó anh đã đựng đầy những thực phẩm hảo hạng: trứng cá, sâm banh, và 1 chiếc bánh gatô nhỏ mà anh bảo đã xoáy trộm được trong bếp. Victoria nhìn anh lấy từ túi áo ra 1 chiếc chìa khóa.

- Căn nhà này của ai vậy?

Cô không hề cảm thấy sợ chút nào. Chỉ tò mò. Cô hơi ngỡ vì không biết nơi mình đang đứng là đâu. Cô thận trọng bước theo Toby đến tận lối vào. Anh tra chìa, xoay khóa. Cánh cửa mở ra trước 1 sảnh nhỏ, dẫn tới 1 phòng khách có diện tích khiêm tốn, bài trí đơn giản nhưng có thẩm mỹ. Không hào nhoáng xa hoa, căn nhà vẫn có thể mang lại cho họ 1 buổi chiều dễ chịu. Toby không để cô kịp bước vào. Anh nhào về phía cô, ôm chầm lấy cô, gạt những lọn tóc đen vương trên má cô, cảm nhận cơ thể cô ghì sát vào mình, thật gần gũi, thật mong manh đến nỗi anh không dám thở nữa, sợ rằng cô sẽ tan biến mất. Anh cúi nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, mỉm cười với cô rồi bế bổng cô lên, bước qua cửa.

- Tới 1 ngày nào đó, em sẽ trở thành vợ anh, Victoria Henderson, anh thì thào. – Em chỉ vừa quen biết anh, nhưng rồi em sẽ thấy. Chính em sẽ là bà Whitticomb tới đây... nếu em cũng muốn điều đó.

Anh đưa cô vào phòng khách trịnh trọng và e dè như chú rể mới. Bờ vai rộng của anh như che kín cả không gian, cũng giống như những lời anh thốt

ra, những ngôn từ giản dị mà hàm chứa bao ý nghĩa, khiến Victoria phải sửng sốt đến kinh sợ chính mình. Cô – người đã tuyên bố là kẻ thù của sự lệ thuộc trong mối quan hệ vợ chồng, người coi hôn nhân giống như 1 sự áp đặt cổ hủ đã lỗi thời, người đã khẳng khẳng sẽ tới sống ở Châu Âu, sống tự do bất chấp mọi rào cản – giờ đây chỉ có 1 mình bên người đàn ông mà cô khát khao được làm nô lệ cho anh ta. Cô biết cô đã nhầm khi đến ngôi nhà xa lạ này, nhưng cô không muốn thú nhận điều đó. Chuyện này không thể là xấu được, vì cô yêu anh bằng tất cả sức mạnh trong mình và dành cho anh 1 niềm tin tuyệt đối.

- Em yêu anh biết bao, - cô khẽ khàng.

Môi họ gần lấy nhau. Chỉ chốc lát, họ đã đổ dài trên salon, ngẫu nhiên trong những nụ hôn. Thân thể Toby mơn man trên mình cô. Cô không biết anh muốn gì ở cô, nhưng cô tin anh sẽ không khi nào làm cô đau đớn. Cô đã tưởng tượng ra niềm hạnh phúc được trọn đời cùng anh.

Toby tạm dừng những nụ hôn. Anh dịu dàng vuốt mái tóc đen dài của cô, còn cô vẫn nằm chờ đợi, ngây dại, cổ áo phanh rộng. Anh nhóm dậy, cầm chiếc làn đặt trong bếp, khui chai sâm banh và rót đầy 2 ly. Họ uống vài ngụm. Victoria đã cài lại nút áo. Rồi họ ra vườn chơi, không có những người láng giềng, không ai trông thấy họ. Vừa dạo bước anh vừa giải thích cho cô nghe đây là ngôi nhà anh thuê, để đôi lúc trốn tránh ràng buộc nghĩa vụ của gia đình. Chính nơi ấy, trong sự nghỉ ngơi yên bình, anh quyết định ly hôn.

- Anh không thấy thiếu vắng những đứa con sao? – Cô kéo tay anh hỏi khi họ đang trở lại ngôi nhà.

- Có chứ, tất nhiên rồi. Anh hy vọng là Evangeline sẽ cho phép anh gặp chúng. Đó là 1 cú sốc với cô ấy, nhưng anh nghĩ rằng cô ấy được nhẹ lòng. Phản ứng của 2 gia đình chắc chắn rất đáng sợ, tất nhiên...

Victoria khẽ gật. Cô bắt đầu hình dung tầm cỡ của vụ tai tiếng khó tránh khỏi sẽ nổ ra. Không thể chối cãi là ba cô sẽ giận điên người. Có lẽ dần dần cô sẽ nói chuyện với ông. Dù sao, cô cũng không bắt mình bó buộc vào những giá trị truyền thống kiểu như đám cưới. Được nhìn thấy Toby, được ở bên cạnh anh, thế là đủ. Trở về Croton-on-Hudson mới là vấn đề lúc này, cô thừa nhận. Ngay cả nếu có được những cuộc viếng thăm thực hiện bí mật. Kỳ lạ thật, làm sao mà cuộc sống có thể thay đổi chỉ trong vài ngày, thậm chí chỉ trong chốc lát như thế. Dòng chảy của đời cô bất ngờ rẽ sang 1 ngã khác.

Toby muốn biết có 1 chị em sinh đôi thì như thế nào, cô cười giòn tan kể cho anh nghe những giai thoại lý thú. 1 lần nữa anh kéo cô về phía ngôi nhà. Bước chân đến cửa, anh bắt đầu ôm ghì lấy cô. Victoria mất hẳn khái niệm về thời gian, và lại cô cũng chẳng bận tâm đến nó.

Họ trở vào căn phòng nhỏ, trò chuyện huyền thuyên cùng nhau. Toby phục vụ thêm cho cô 1 ly sâm banh. Họ lại ôm hôn nhau, nữa, nữa, và lần này không cần hỏi ý kiến, anh nhẹ nhàng cởi bỏ áo cô. Ban đầu cô định phản đối, nhưng anh đã bắt cô im lặng bằng những nụ hôn đều đặn và đôi tay vuốt ve khéo léo. Mạnh lực ham muốn nơi anh làm cô hoảng sợ. Cô ngã đầu ra sau trong khi môi Toby chầm chậm lướt từ miệng xuống cổ cô. Anh hôn lên ức, rồi hôn lên ngực cô. Cô khẽ run lên. Anh ôm siết lấy cô, toàn thân run rẩy vì đam mê, ánh mắt 2 người chạm nhau và họ biết rằng chỉ giây phút nữa thôi, họ sẽ ở bước ngoặt thiên định của cuộc đời. Họ bỗng bồng bềnh trong 1 thế giới khác, giây phút này và cả tương lai sẽ thuộc về họ. Tất cả, tất cả những niềm vui và nỗi buồn mà Victoria muốn chia sẻ với người đàn ông cô yêu. Đôi tay Toby đã dần trút bỏ quần áo trên người cô, anh dịu dàng bồng cô vào phòng ngủ.

Nơi đây, nắng mặt trời được lọc qua 2 lớp rèm dày, 1 quãng sáng huyền ảo bao bọc lấy 2 người. Kinh ngạc, Victoria như nghe thấy 1 điệu nhạc du dương đang ngân vang trong sâu thẳm lòng cô. Cô bồng xuôi tất cả, thần

trí mụ mẫm, tim đập dồn dập. Rất lâu sau, cô thấy mình vẫn nằm trong vòng tay Toby, ngất ngây, tin tưởng, không sợ hãi, không e ngại. Cô đã hiến dâng cho anh, và giờ đây, cô biết rằng cô đã thuộc về anh, mãi mãi.

Khi Toby đánh thức cô dậy, đã 5h chiều, mặt trời sắp lặn. Anh rất muốn để cô ngủ thêm nữa nhưng anh sợ sẽ gây thêm phiền toái. Gắn bó với anh, cô đã có đủ thứ lo ngại từ cái thế giới này rồi. Toby nhìn cô mặc lại quần áo, chiêm ngưỡng đôi chân dài, eo eo hoàn hảo và từng cử động mềm mại của cô. Anh cảm ơn ngôi sao may mắn đã rớt xuống mình.

- Anh sẽ không bao giờ để em phải hối hận vì đã yêu anh đâu, - anh nói với cô khi 2 người chuẩn bị ra về.

Cả 2 người đều nhạc nhiên vì đã bước ấy 1 cách giản đơn và tự nhiên đến thế. Victoria không nuối tiếc vì điều đó chút nào. Ngày hôm nay, số phận cô đã hòa trộn vào cùng với số phận của anh, không thể tách rời được nữa. Họ đã gắn kết với nhau, cô và Toby, mãi mãi.

Trở về, anh để cho cô lái xe. 1 đôi lần anh phải vội túm lấy tay lái, vừa thảng thốt vừa hưng phấn. Họ cười, hát vang những bài ca, hạnh phúc như 2 đứa trẻ trên 1 con thuyền nhỏ mong manh giữa biển cả đang nổi sóng, tin tưởng rằng số phận sẽ đưa họ đến bến bờ an lành.

- Em yêu anh, Toby, - cô nói to và rành mạch từng tiếng khi bước xuống xe, cách nhà cô 3 quãng đường.

- Anh cũng yêu em. Rồi em sẽ thấy, tới 1 ngày, em sẽ là của anh, - anh nói với niềm tự hào. - Dù rằng anh không xứng với em.

Anh bất bình khi phải để cô xuống từ chỗ này, nhưng cần phải như vậy.

- Em đã là của anh rồi mà, - cô thì thầm.

Cô hôn lên má anh trước khi bước về phía con đường tắt, vẫn thấy chông chênh vì những tình cảm sâu nặng họ đang có với nhau, những giao ước họ đã dành cho nhau.

Cô vẫy vẫy tay, chiếc Stutz chuyển bánh, xa dần rồi khuất hẳn... Họ đã hứa sẽ gặp nhau vào ngày mai ở thư viện, và họ sẽ lại đến ngôi nhà trắng xinh xắn, tổ uyên ương của 2 người.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tháng 10 năm nay quả là là tháng nhiều chuyện đối với gia đình Henderson. Edward vừa ký được 1 hợp đồng có lợi. những hoạt động mới khiến ông như trẻ ra. Ngày nào ông cũng đến văn phòng John Watson, ngồi hàng giờ trong phòng họp, vây quanh là những luật sư, những chủ nhà băng.

Olivia thì bận rộn với bao bạn bè, ở đâu họ cũng muốn mời cô tới, cô chạy hết tiệc trưa, tiệc ngoài trời lại tiệc trà... Rất hiếm khi Victoria đi cùng cô tới những nơi đó. Cô em khẳng khẳng rằng cần tham dự đầy đủ tất cả các cuộc thảo luận của hiệp hội toàn quốc vì quyền bầu cử của phụ nữ. Olivia đoán chừng còn có lý do khác. Linh cảm mách bảo cô rằng Victoria vẫn bí mật gặp gỡ Tobias Whitticomb. Olivia đã không đá động đến chủ đề này nữa, nhưng cô vẫn luôn lo lắng, bứt rứt không yên. Những ngày gần đây, 1 sự im lặng nặng nề đã dựng lên giữa 2 chị em. Giống như 1 bức tường không thể vượt qua tách biệt Victoria khỏi mọi sự xung quanh. Một đôi lần, Olivia cố dò hỏi nhưng chỉ nhận được vài câu trả lời mơ hồ. Theo lời Victoria thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Olivia đếm từng ngày chờ đợi lúc được trở về Croton, ở đó cô sẽ dễ dàng nắm bắt em gái mình hơn. Cô sẽ biết chữa lành căn bệnh sung bái Toby thái quá của nó. Ngôi nhà thôn quê thiếu vắng với cô biết bao. Khốn thay, cuối tháng 10, ba cô thông báo rằng việc làm ăn của ông còn giữ họ lại New York đến lễ Tạ ơn. Cùng sự giúp đỡ của các luật sư, ông đang đàm phán vụ bán nhà máy thép. Ông nghĩ 2 cô con gái ông đang vui vẻ khi sống ở thành phố, nơi bây giờ chúng đã có nhiều bạn bè. New York sẽ đem đến cho chúng cơ hội tìm thấy những người chồng tương lai. Và dù sao đi nữa,

chúng cũng được vui chơi nhiều hơn ở Croton. Còn Olivia, nó rạng rỡ tựa 1 bông hồng đang khoe sắc. Cô gái như được bao bọc giữa quầng sáng huyền bí của 1 hạnh phúc lớn lao. Cô kiêu cách hơn, tinh tế hơn bao giờ hết. Trong nhà không ai nói ra, nhưng tất cả đều nhận thấy điều đó. Olivia đã đi đến kết luận cô em sinh đôi đang muốn tạo 1 hình ảnh riêng để quyến rũ hơn trong mắt Toby... Cô không biết rằng 2 người vẫn gặp nhau tất cả các buổi sáng trong ngôi nhà ngoại ô. Tuy nhiên cô cảm thấy mối quan hệ giữa Victoria và Toby đang thay đổi... theo hướng sâu sắc hơn. Victoria khéo léo tránh né chị với đủ những lý do khác nhau, nhưng dù thế này hay thế kia thì đều rất khả nghi trong mắt Olivia.

- Cô vẫn chưa mệt mỏi vì thành phố của chúng tôi sao? – một hôm, Charles hỏi cô.

Lúc ấy, chàng luật sư trẻ đến liên hệ với Edward, và Olivia ghé qua văn phòng xem những người hầu chuẩn bị trà nước chu đáo chưa. 2 người đàn ông đã kết thúc cuộc tranh luận, cha cô bảo cô ngồi lại.

- Có, 1 chút thôi, - cô mỉm cười thú nhận, - tôi rất yêu thành phố này, nhưng mùa thu ở nông thôn đẹp tuyệt vời...

- Chúng ta sẽ sớm về đó, - ba cô nói và nhìn con biết ơn.

Từ 2 tháng nay, Olivia đã quán xuyến mọi việc trong dinh thự New York này 1 cách hoàn hảo.

- Anh phải đưa Geoffrey về chơi Croton, - cô nồng nhiệt nói với Charles, tiếc rằng vẫn chưa biết mặt cậu bé.

- Vâng, nó sẽ vui lắm.

- Cháu có biết cỡi ngựa không? – Thấy Charles lắc đầu, cô tiếp: - Tôi sẽ dạy cho.

- Thế thì nó sướng điên đấy.

- Rất cuộc chiều nay em con đi đâu nhỉ? – Edward cắt ngang câu chuyện giữa 2 người, ngạc nhiên vì sự vắng mặt liên tục của Victoria.

- Chỗ mấy người bạn ạ. Hoặc có thể sẽ là thư viện. Con cũng không chắc, nhưng có lẽ em con sẽ không về muộn đâu...

- Thời gian này nó đi chơi nhiều, - Edward nhận xét.

Nói vậy nhưng trong thâm tâm ông vẫn nghĩ mọi việc đang diễn ra tốt đẹp. Các con gái ông thích New York và New York ngưỡng mộ chúng.

Lát say, Charles ra về. Victoria đang chạy lên bậc thềm đúng lúc anh đi xuống. Không ai để ý đến 1 chiếc ô tô vừa phóng đi. Charles nói dăm ba câu với Victoria. Đôi mắt cô mơ màng, cái nhìn xa xăm. Lại thêm 1 lần, anh bị xúc động vì cô giống hệt chị gái. Nhưng dường như lúc nào cũng có 1 điều gì rất bí hiểm, 1 cái gì rất sâu xa, rất kín đáo làm nhòa bớt sự giống nhau ấy. Hôm nay ít hơn, vì gần như suốt lúc nói chuyện, anh không nhận ra được. Anh nghĩ miên man lúc lái xe về nhà, nơi con trai anh đang ngóng đợi. Lễ Tạ ơn đang đến gần. Noel cũng không còn xa nữa. Charles sợ những ngày lễ. Những ngày này năm trước, không có Susan, thực sự là 1 cơn ác mộng.

Tối hôm ấy, cha con nhà Henderson đến buổi hòa nhạc ở Carnegie gặp gỡ nhiều người quen biết, có cả Tobias Whitticomb. Anh ta ngồi chung với 1 vài người bạn. Không thấy vợ anh ta trong số đó. 1 người nói chị ấy bị ốm, người khác cười cười bảo không phải và ngụ ý rằng cô ấy đang chờ đón sự kiện hạnh phúc.

Victoria cố giấu nụ cười. Cô tin mình biết hơn ai hết nguyên nhân sự vắng mặt này. Chồng của phu nhân Whitticomb sắp từ bỏ bà ta. Có thể họ đã cùng quyết định rằng tốt hơn anh nên đi 1 mình... Cả buổi tối đó Victoria và Toby chỉ dỗi mắt nhìn nhau.

Edward Henderson nhận ra hành động của họ. Ông không nói lời nói lời nào. Ông hy vọng rằng gã Tobias Whitticomb không chọn con gái ông làm mục tiêu.

- Ba đã thấy chuyện gì diễn ra tối nay rồi đấy, - Olivia cảnh cáo khi 2 chị em đang thay đồ trong phòng. Victoria vẻ kiêu hãnh làm ngơ. Điều đó đã trở thành thói quen khiến Olivia náo lòng. Hố ngăn cách giữa 2 chị em không chỉ ngày càng sâu thêm mà cô còn thấy từ đó 1 nỗi lo sợ khủng khiếp, 1 nỗi đau thấu tận tâm can.

- Ba không biết đâu, - Victoria khẳng định với vẻ chắc chắn.

- Vậy chính xác là ba phải biết điều gì? – Olivia khê khàng hỏi.

Những móng vuốt sợ hãi đang cào cấu tim cô. Bỗng nhiên cô hoảng hốt tự hỏi liệu rồi gã ong bướm giả đò trong sáng kia sẽ đi tới đâu. Tối hôm ấy, 2 chị em đều như trong ác mộng.

Và, sáng hôm sau, cơn ác mộng thực sự đến.

Từ sớm, John Watson đã gọi tới hỏi xem ông có thể qua đó 1 lúc trước khi tới văn phòng không. Những cuộc viếng thăm như thế cũng không quá bất thường. Edward luôn vui lòng được gặp ông bạn già của mình.

Bertie mang cà phê vào thư viện cho họ. 1 sự im lặng kéo dài. John Watson nheo mắt quan sát Edward vừa nghĩ đến sức khỏe mong manh, đến quả tim yếu bệnh của ông bạn già... Than ôi, ông đâu có quyền lựa chọn. Cần phải nói cho ông bạn chuyện đó. Ông phải làm như vậy.

- Tôi sợ rằng có tin xấu cho ông, John Watson bắt đầu.

2 người đàn ông nhìn nhau. Giống như 1 chiếc cửa đã mở ra trước 1 khó khăn mà cả 2 đều muốn tránh.

- Chuyện bán xưởng thép trượt rồi sao?

Edward có vẻ thất vọng nhưng không choáng váng. John Watson lắc đầu.

- Không. Khổ thay, đây là việc hoàn toàn riêng tư. Đây là chuyện đã làm tôi rất buồn và sẽ làm ông đau khổ rất nhiều. Tối qua tôi đã nói chuyện rất lâu với Martha. Chúng tôi cùng thống nhất rằng: ông phải biết. Là Victoria, Edward... có vẻ như...

Ông luật sư dừng lại. Ông không nói được hết câu.

- Có vẻ như nó có quan hệ với Tobias Whitticomb...nghiêm trọng đấy... tôi rất lấy làm tiếc.

1 lần nữa, mắt họ nhìn nhau, trong những đối thoại câm lặng.

- Có vẻ là, chúng đã gặp gỡ ở 1 ngôi nhà nhỏ ở phía Bắc thành phố... Bà quản gia của 1 người bạn tôi đã thấy ngày nào 2 người cũng tới đó suốt cả tháng rồi vừa rồi... Tôi tin chắc... chúng nó..., mà cuối cùng ông có thể tưởng tượng ra phần còn lại. Ôi, lạy Chúa, Edward, tôi nản quá, - ông ta dừng lời, nhìn người bạn già giận lẹ.

Một lúc lâu, Edward Henderson vẫn im lặng.

- Ông có chắc chắn chuyện này không? Người đàn bà là thế nào? Tôi muốn nói chuyện với bà ta. Không phải là chuyện đặt điều sao?

- Ít có khả năng vậy. Căn cứ trên tiếng tăm của thằng đàn ông ấy, tôi buộc lòng phải tin bà ta. Tôi sẽ không ngồi đây nếu tôi không chắc chắn... Ông có muốn tôi nói chuyện với Toby không? Hay cả 2 chúng ta cùng nói chuyện với hắn?

- Nếu đúng như vậy, tôi sẽ giết hắn, Edward sa sầm. – Tôi không thể nào tin được 1 điều như vậy. Victoria là đứa bốc đồng, nó vui thích khi lái xe ô

tô của tôi hay ăn trộm con ngựa mà tôi ưng ý nhất để băng quá cánh đồng... hoặc có thể dẫm nát cả khu vườn của tôi, nhưng không phải như thế này, John. Không, không phải vậy... Tôi không thể tin được.

- Tôi cũng không. Nhưng nó còn trẻ, rất ngây thơ. Và hẳn, cực kỳ dày dặn kinh nghiệm, cực kỳ lão luyện. Theo lời người phụ nữ đã nhìn thấy chúng, hẳn đã thuê ngôi nhà ngoại ô này dành riêng cho những cuộc hẹn hò và tán tỉnh.

- Tôi sẽ tống thẳng này vào tù.

- Edward, nếu chuyện này hoàn toàn đúng như vậy, con gái ông sẽ ra sao đây? Hẳn không thể cưới nó. Hẳn ta đã lấy 1 phụ nữ rất cao giá, là cha của 3 đứa con và, theo lời Martha, vợ hẳn đang mang thai đứa con thứ tư.

- Còn ai khác biết chuyện này không?

Edward đầu đầu nhìn bạn. Với John Watson, điều tồi tệ nhất vẫn còn ở phía trước.

- Có hôm hẳn huênh hoang với Lionel Matheson trong câu lạc bộ. 1 nhân viên của tôi đã kể cho tôi nghe chuyện đồn đại này. Tôi đã không muốn tin. Toby đúng là 1 gã bất lương nếu hẳn còn cố tình làm tổn hại thanh danh của 1 cô gái trẻ. Hẳn đã nói với Matheson rằng hẳn đang cặp bồ với 1 con thiên nga trắng tuyệt vời, và rằng khi nào kết thúc hẳn còn phải xong chuyện với cả cô chị em sinh đôi cũng rất xinh đẹp... Hẳn ta không nói tên nhưng như thế cũng đã quá rõ rồi còn gì.

Khuôn mặt Edward trắng bệch như sáp.

John Watson cao giọng nói cái điều mà cả 2 đang nghĩ trong đầu.

- Ông cần phải làm gì đó. Nếu cái thằng cuồng này còn tiếp tục huyền thuyên, tin này sẽ lan rất nhanh đi khắp thành phố. Chẳng hạn, ông phải gửi

Victoria sang châu Âu để tránh xa thằng đó. Sau đấy, ông hãy suy nghĩ nghiêm túc về tương lai của cháu nó. Nếu danh tiếng nó bị tổn thương, nó sẽ không bao giờ lấy được chồng nữa, trong mọi trường hợp thì không có 1 người đàn ông trong tầng lớp của ông...

Ông biết ơn người bạn già vì sự thẳng thắn ấy. Và lòng ông quặn thắt.

- Tôi sẽ suy nghĩ. Ngay ngày mai tôi sẽ trả nó về Croton. Sau đó... tôi không biết. Tôi không chắc châu Âu sẽ là 1 giải pháp tốt nhất. Tôi sẽ buộc hẳn phải cưới nó nếu không phải hẳn ta đã kết hôn và làm cha của 1 gia đình. Được đấy! Tôi không biết làm gì nữa.

- Đập cho hẳn ta 1 trận? – John Watson nhướn mày, ông cố làm cho bạn mình vui hơn. Edward gượng 1 nụ cười nhợt nhạt.

- Tôi muốn được thế lắm... Tôi tin rằng cần phải nói chuyện với hẳn ta. Phải bắt hẳn giải thích cho tôi việc gì đã xảy ra.

- Cần gì làm thế, Edward. Điều gì xảy ra thì đã hiển nhiên rồi. Ông tức giận cũng chẳng để làm gì. Cứ cho là Toby có tình cảm thật với Victoria đi, dù tôi nghi ngờ điều đó... thì cũng chẳng thay đổi gì cho Victoria. Hẳn không thể cưới con bé... Hẳn không thể bỏ Evangeline, nhất là nếu cô ấy đang đợi đứa con thứ tư. Vụ tai tiếng này sẽ chỉ tăng lên mà thôi... Không! Theo ý tôi, trước tiên cần phải để Victoria quên hẳn đi.

- Sẽ không dễ dàng nếu nó đã quá say mê hẳn ta. Tôi đã nhìn thấy chúng nhảy với nhau và thậm chí tán tỉnh nhau, nhưng từ đó đến việc nghĩ rằng... Ôi, Chúa ơi, tôi không bao giờ tưởng tượng được rằng chuyện đó lại đi xa đến thế. Đáng lẽ tôi phải nghi ngờ điều gì chứ. Nhưng đầu óc tôi đã để đâu ấy nhỉ? Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao nó cứ đi suốt thế...

- Edward, vắn vẹo đôi tay, lòng tràn ngập cảm giác phạm tội. Khi John Watson ra về, ông lại tự dằn vò với nỗi ray rứt riêng. Hôm qua, tất cả vẫn còn tốt đẹp, hôm nay ông đang sống trong cơn ác mộng. 2 ông bạn già đã

cùng thống nhất kế hoạch: John Watson sẽ gặp Tobias Whitticomb. Bước khởi động này có vẻ tế nhị hơn, chưa tính đến chuyện nếu Edward thử nói chuyện tay đôi hồng phân tích cho gã tình nhân của con gái mình hiểu, cuộc tranh luận có nguy cơ kết thúc như 1 thảm kịch.

Đúng theo thỏa thuận, khi rời nhà Henderson, ông luật sư đến thẳng văn phòng Toby. Hãn thường rất ít khi ở đó, nhưng may mắn thay hôm nay hãn lại có mặt. Victoria đã hẹn tới chỗ nha sĩ. Họ sẽ gặp nhau sau, ngay khi cô thoát khỏi sự kèm cặp của chị.

John Watson không vòng vèo. Ông đi thẳng vào chuyện 1 cách nhanh chóng không rào trước đón sau. Câu trả lời của Toby khiến ông sững sờ không nói lên lời. Rất lịch sự, rất xứng đáng, hãn chấp nhận từ bỏ cô gái trẻ. Vì vụ việc đã bùng phát trong 1 ngày và hãn cũng không có ý định làm tổn hại thanh danh cô gái. Họ chỉ chơi bời 1 chút, không hơn. Hãn ta nói thêm rằng cô gái rất đặc biệt. Theo lời Toby, cô đã khẳng định với hãn rằng cô không ngần ngại gì khi qua lại với những người đàn ông đã có vợ. Toby chưa bao giờ hứa hẹn với cô điều gì và cố giữ để 2 người ít ràng buộc nhất, vì Evangeline và hãn yêu nhau thắm thiết – bằng chứng là họ đang chờ đợi 1 bé con vào tháng 4 tới. Hãn không bao giờ có ý định bỏ vợ. Điều đó đương nhiên là vấn đề không cần bàn cãi. Tất cả chỉ là kết quả từ những lời bịa đặt của 1 cô gái trẻ, có thể vì quá yêu, nhưng cũng quá tưởng tượng. Toby không e dè tự thể hiện mình như nạn nhân của câu chuyện. Khẳng định rằng Victoria bỗng dưng tóm cổ hãn và đã làm tất cả để quyến rũ hãn.

John Watson không tin 1 lời nào hãn nói. Ngược lại ông càng khẳng định sự thật đúng như những gì ông được nghe về hãn từ đầu. Chính Victoria là nạn nhân. Toby chắc chắn đã hứa hẹn với cô những điều mà hãn biết sẽ không coi ra gì. Nói ngắn gọn, hãn đã quyến rũ con bé. Con bé đã gục ngã trước đầu óc xảo huyệt và vẻ hấp dẫn giả dối của hãn. Nó còn trẻ, khờ khạo, ngây thơ. Nó không biết phân biệt sự khác nhau giữa tình yêu và ham muốn. John Watson cúi gằm, nãy nẽ. Ông lo cho tương lai của Victoria.

Buổi trưa, ông trở lại nhà Henderson để thuật lại cuộc gặp gỡ cho Edward. Ông bỏ qua những chi tiết khiếm nhã nhất, nhưng sự việc vẫn không thay đổi. Victoria chắc chắn đã có quan hệ mật thiết với Tobias Whitticomb, hẳn không yêu cầu gì hơn là cắt đứt, không muốn phiền nhiễu. Về mặt xã hội, Victoria đã đặt ra 1 vấn đề nghiêm trọng. Nếu gã tình nhân tiếp tục rêu rao về danh tiếng của cô, không 1 người đàn ông xứng đáng nào còn muốn gần cô.

Edward cảm ơn John Watson lần nữa trước khi bạn ra về. Lúc Olivia và Victoria từ nhà nha sĩ về, ông đã hoàn toàn suy sụp. Buổi sáng nay đặc biệt khủng khiếp đối với ông. Ông đang sống trong nỗi tuyệt vọng không lối thoát. Đứng sững ở lối vào thư viện, ông chờ các con gái tới gần.

- Ngày mai chúng ta sẽ về, Olivia, - ông gầm lên chiếu thẳng cái nhìn u uất về phía chúng.

Ông không thể không tự hỏi liệu Olivia có biết bí mật của em gái cô không.

- Xếp vali và khóa ngay cửa cái nhà này lại. Tất cả những gì chưa đóng gói hôm nay được Petrie và những người làm khác sẽ làm sau.

Olivia bắt đầu run vì vẻ quá nghiêm khắc của cha.

- Chúng ta sẽ về... hôm nay?... Đã về ư... nhưng con tưởng..., cô lắp bắp.

- Ba đã nói là đi, - ông hét lên, sa sầm vì đau đớn và phẫn uất.

Ông quay qua Victoria. Không nói 1 lời, ông làm hiệu lệnh cho cô đến gần. 2 chân lẩy bẩy, Victoria liếc nhìn chị lo lắng. Rõ ràng có 1 điều khủng khiếp đang tới.

- Chuyện gì vậy ạ? – Olivia khẽ hỏi.

Không có câu trả lời. Người cha vẫn đứng thảng lừng trước cửa thư viện chờ Victoria. Cô dè dặt bước từng bước. Khi cô vừa vào phòng, ông theo ngay sau và tiếp đó là 1 tiếng cửa đóng rầm. Olivia trôn trối nhìn cánh cửa vừa đóng lại. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cha cô đã phát hiện Victoria gặp gỡ Toby? Ai đã nói cho ông? Và ngay cả nếu đó là thật, cô cũng không thể bị coi như đã phạm trọng tội... Vậy mà cha đã nhìn cô như kẻ đã phạm 1 lỗi lầm không thể tha thứ được. Olivia chưa bao giờ thấy cha cô giận dữ đến mức ấy.

Cô vội vã đi xuống bếp để nói với Bertie họ sắp quay về Croton ngay lập tức. Bà quản gia tròn mắt ngạc nhiên. 1 lát sau, 2 người bắt tay ngay vào việc, lôi các rương hòm, vali, sai bảo, chỉ dẫn người làm trong nhà. Không thể mang tất cả 1 lần được, nhưng mệnh lệnh cha Olivia đã ban ra không gì rõ ràng hơn. Họ sẽ khởi hành vào sáng mai. Những người khác sẽ lo nốt phần việc còn lại.

Trong khi cô gái đang đi lại rối rít trong nhà, trong bếp, tạp dề khoác ngoài, thì bi kịch đang diễn ra trong thư viện. Victoria khóc như mưa trước cái nhìn dữ tợn của cha.

- Tự mày đã gây khốn khổ cho mày, Victoria. Vậy là chấm hết tất cả. Mày không còn tương lai gì nữa. Tuyệt đối không còn gì nữa. Sẽ không có 1 thằng đàn ông tử tế nào muốn lấy mày.

Tim ông thắt lại khi phải nói những lời nặng nề như thế với con. Ông đã không hỏi thêm gì John Watson, ông không muốn đi vào chi tiết. Ông vẫn chỉ nghĩ con ông đã cư xử như 1 cô gái dễ dãi, nhẹ dạ. Gã ong bướm hẳn đã hứa hẹn với nó về đám cưới.

Bây giờ cô đang khóc nức nở và khi ngược mắt lên, cô nhìn cha bằng ánh mắt không thể lý giải nổi. - Dù sao đi nữa con cũng không muốn lấy chồng mà, - cô nói với vẻ bướng bỉnh trẻ con.

Không muốn kết hôn là 1 chuyện, tự xếp mình ra ngoài lễ xã hội lại là 1 chuyện khác.

- Đó có phải là lý do để mà cư xử quá đáng như vậy phải không? Nhưng mà chỉ liên quan đến tương lai của mà thôi chắc, mà đã nghĩ đến tương lai của chị mà chưa? Đến danh dự của gia đình chưa?

Cô chỉ lắc đầu và tiếp tục khóc, không trả lời.

- Nó đã hứa sẽ cưới mà sao, Victoria?

Cô gạt đầu, mắt sụp xuống, ghen lời vì nước mắt, 2 bàn tay co quắp lại.

- Làm sao nó có thể chứ? Quân vô lại! đáng lẽ ta tuyệt đối không nên mời hẳn đến nhà này. Tất cả lỗi là tại ta.

Ông nói ngay với con gái rằng Toby đã rêu rao dưới tất cả các mái nhà rằng hẳn đã ngủ với cô. Và cứ theo như lời hẳn ta thì chính cô mới là người đã mời chài hẳn.

Nước mắt dâng tràn khi nghe cha nói. Victoria thu hết có thể đàm thuật lại chuyện mình cho cha.

- Anh ấy nói rằng anh ấy chưa từng yêu 1 người phụ nữ nào như anh ấy yêu con. Anh ấy khẳng khẳng nói rằng họ sắp li dị. Rằng đó là 1 cuộc hôn nhân không có tình yêu. Rằng anh ấy sẽ rời bỏ Evangeline để cưới con.

Thế đấy, 1 con người vẫn đề cao tự do, độc lập, cuối cùng đã đi tới đồng ý kết hôn với anh ta. Mặc dù chưa đầy những tư tưởng tiên tiến, cô vẫn chỉ là 1 đứa trẻ, 1 cô bé lãng mạn.

- Và con đã tin hẳn? – Cha cô kêu lên, kinh hãi. – Tại sao con dám đi chơi 1 mình với hẳn?

Ông tự trách mình không để mắt hơn tới các con gái mình, kể cả Olivia – đứa dường như không cần 1 lời nhắc nhở nào.

- Con chỉ nghĩ rằng chỉ đi hóng gió 1 vòng bằng ô tô thôi... Con không... con không bao giờ có ý định... đáng lẽ con... ôi ba ơi.

Cô cố ngăn lại những lời tha khóc, không chỉ vì cô làm cho cha cô thất vọng, mà chính vì Toby đã phản bội cô. Tất cả những điều khủng khiếp mà anh ta nói với John Watson và được ba cô kể lại đang quay cuồng trong đầu cô. Toby đã xem chuyện tình đẹp của họ như trò qua đường, rằng chính cô là người đã bám theo anh ta với những lời ve vãn. Anh ấy đã không đá động gì đến những lời thề thốt, những lời hứa hẹn với cô về đám cưới. Ôi, cô mới ngu ngốc làm sao! Toby đúng như hình ảnh mà người ta đã nói. Anh ta cam đoan với cô rằng đó chỉ là những điều giả dối, giả dối từ đầu đến cuối. Và cô đã tin.

Bằng những thanh âm rung lên từ sâu thẳm nỗi thất vọng, cha cô đặt câu hỏi cuối cùng:

- Ba nghĩ rằng con sẽ không nói với ba sự thật, nhưng ba vẫn hỏi con. Chị con có biết chuyện con với hấn ta không,

Victoria? Chị con có biết con đi đâu không? Cô dường như không thể nói nên lời, nhưng cô vẫn phải thu hết tất cả sức lực và nhìn thẳng vào mắt cha:

- Không, - cô lí nhí, - chị ấy không biết gì hết. Chị ấy đã nhìn thấy bọn con khiêu vũ ở nhà Astor... 2 chị em con đã cãi nhau 1 trận dữ dội. Chị ấy đã cố mở mắt cho con, đã báo trước cho con tất cả những gì sau đó đã xảy ra. Con đã không muốn tin chị ấy... con đã không tâm sự chuyện gì với chị ấy cả. Hấn chị ấy cũng nghĩ rằng con đã gặp Toby 1 đôi lần, nhưng... những chuyện còn lại thì...

Nước mắt, sự hổ thẹn làm cái nhìn mờ nhòà. Cô không dám nhìn cha mình nữa. Chẳng bao lâu cả thành phố sẽ biết câu chuyện phiêu lưu tồi tệ

của cô, vì Toby chẳng ngại ngần mà nói toạc ra cả. Bỗng chốc, Croton trở thành con đường duy nhất – 1 nơi trú ẩn lý tưởng. Cô sẽ không bao giờ trở lại đây nữa. Không bao giờ. Lời đồn đại rằng 1 trong 2 cô gái sinh đôi sa vào lưới của gã đàn ông bị ổi nổi tiếng nhất thành phố này và sự vội vã trốn chạy về Croton của gia đình Henderson sẽ chẳng chậm trễ lan nhanh như dịch cúm. Cũng như con gái, Edward không dám đối mặt với việc trở lại New York sớm. Cuối cùng, rõ ràng thành phố này không hề mang lại cho ông những may mắn. Người vợ của ông đã chết ở đây; chuyến đi thăm New York lần đầu tiên của 3 cha con, ngay khi các con gái được giới thiệu với xã hội New York. Đã khơi dậy những sự tò mò khó chịu. Người ta chạy theo họ ngấm nghĩa cứ như chạy theo những gánh xiếc. và lần thứ 2 này đây, vòng quay đã dừng ở điểm tai họa. Ông e rằng khó có 1 ngày ông lại có thể từ Croton lên thành phố. Nhưng chăm chú quan sát Victoria, ông dường như thấy nó đang giấu 1 cái gì đó, tựa 1 bằng chứng rằng nó chưa chối bỏ hoàn toàn niềm đam mê. Ông buộc phải tuyên bố chấm dứt mọi việc:

- Ba cấm con không được gặp lại hấn ta, Victoria, rõ chưa? Thằng đàn ông đã khinh thường con quá đáng, đã chối từ con, đã giấu cợt con, bỏ rơi con. Nếu hấn nói với John Watson rằng con là tình yêu của đời hấn và rằng hấn không biết làm gì, điều đó lại đi 1 ngã khác. Và rồi dù 5 năm, 10 năm trôi qua, con sẽ không thể nào rũ bỏ loại hèn hạ ấy, bởi con tin chắc rằng hấn đã yêu con. Con sẽ bầu víu vào sự giả định ấy trong những giờ phút khó khăn nhất cuộc đời con. Nhưng đó, bây giờ con chỉ có thể bầu víu vào nỗi bất hạnh của đời con, những mảnh vụn của thanh danh con bị hủy hoại, nói đúng ra hấn đã sử dụng con mà chẳng chút băn khoăn ngần ngại. Ba muốn con phải nhớ lấy. Có thể thế 1 ngày con sẽ chuộc lại được mình. Nhưng trong thời gian ấy, đừng có ảo tưởng nào về thằng đàn ông đó. Đừng quên, - ông gầm lên kết thúc, khiến Victoria rùng mình, - ba cấm con gặp lại hấn. Hiểu chưa?

- Vâng, thưa ba.

Cô sụt sịt, cổ kìm cơn nứt nở, nó làm cô run lên. Rồi cô lại òa khóc. Những lời nói của ba cô đã quá rõ ràng rồi. Tương lai, đứng trước ông, cô không còn cách gì ẩn náu. Cuộc đời cô bỗng chốc đã rơi vào cơn ác mộng.

- Bây giờ, lên phòng và ở đó cho đến khi chúng ta khởi hành, sáng ngày mai.

Victoria lê bước khỏi thư viện và cầm đầu chạy lên cầu thang. May thay, không có ai ở sảnh. Bertie và Olivia đang hối hả trên gác mái, mở các rương hòm và xếp đồ dùng đầy vali. Lát sau, Victoria lại xuất hiện ở cầu thang, không 1 tiếng động và chạy nhanh ra cửa. Cô mặc 1 chiếc váy đen. 1 chiếc mũ có mạng, cũng màu đen, che đi nét mặt của cô. Những lời cha cô nói vẫn văng vẳng bên tai, nhưng cô muốn nghe nó từ chính miệng Toby. Không thể nào tin được. Có thể John Watson đã nói dối.

Cô gọi 1 chiếc taxi, đưa địa chỉ văn phòng Toby. Cô gần như xô anh ta trên bậc thềm, anh ta vừa từ bên trong bước ra. Trông anh quyến rũ hơn bao giờ hết... và không tỏ ra đặc biệt mừng rỡ khi gặp cô.

- Em cần nói chuyện với anh, - cô hỗn hển, nuốt nước mắt.

Toby nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu.

- Tại sao cô không gọi đến 1 gã luật sư khác. Nhưng cô đang thử làm cái gì đấy hả? Tạo áp lực với tôi, đủ cho tôi vứt bỏ vợ mình trong 1 tuần chắc? Không có đám cháy ở đâu chứ, phải không?

- Chuyện ấy chẳng liên quan gì. 1 người nào đó đã nói với John Watson rằng anh có 1 nhận xét khó ưa về chuyện của em... Ông vội đến thuật lại cho ba em. Hơn nữa, có vẻ như có người nhìn thấy chúng ta trong ngôi nhà ngoại ô.

- Và sao nữa? Được rồi, em đã là 1 cô gái lớn, tiêu thư Hiệ - đại - không - muốn - kết - hôn! Em biết chính xác cái gì sẽ xảy ra chứ. Nhưng

vẫn cần phải bao bọc nó trong những mỹ từ.

Cô nhìn gã, mày nhú lại, choáng váng vì sự tàn nhẫn ấy. Cô muốn tranh luận ở trong nhà hơn là ở ngoài phố thế này, nhưng anh ta không mời cô vào. Anh ta đứng sững trên bậc thềm.

- Toby, chuyện gì xảy ra vậy? Em không biết phải nghĩ điều gì nữa.

Cô nhìn anh, kinh sợ. Tấm mạng che đã giấu đi nước mắt đã nhòe mi, chậm chậm lăn trên gò má.

- Chẳng có gì xảy ra cả. Chúng ta đã dành cho nhau quãng thời gian tốt đẹp và đó là tất cả. Cả 2 chúng ta đều đã rất vui vẻ. Nhưng, những câu chuyện đẹp nhất thường ngắn nhất. Cô hóa ra cũng như tất cả những người khác! Tất cả những gì cô mơ ước là chiếc nhẫn ở ngón tay. Thế đấy! Em từng kể với anh rằng em là 1 phụ nữ tự do, nhưng em cũng như mọi người khác... Em sẽ không bao giờ ngủ với thằng đàn ông nào nếu không hy vọng là hắn sẽ cưới em: đấy, đó là sự thật! Đúng là em tưởng tôi sẽ rời bỏ Evangeline và 3 đứa con sao... bây giờ là 4? Cô ta sẽ để cho tôi đi sao? Rằng em là tình yêu lớn của tôi sao? Thật bí ẩn biết bao nếu như tôi lại nhận ra được điều đó trong 2 ngày! Làm sao mà em biết được. Em chẳng biết cái gì cả, ngoài việc cả 2 chúng ta muốn bay bổng 1 chút. Đừng kể chuyện cổ tích cho tôi nữa em yêu, đừng tỏ vẻ là bỗng nhiên bị mất tất cả như thế. Chúng ta đã vui vẻ và bây giờ là kết thúc. Đừng nói với tôi rằng em đã tin dù chỉ 1 giây phút ngắn ngủi là tôi sẽ bỏ vợ. Người nhà Astor sẽ giết tôi. Chúng ta đã chơi. Em cũng như tôi thôi. Những "anh yêu em" và "mãi mãi", tất cả những cái đó đều là 1 phần của trò chơi. Nếu em nói, anh cũng sẽ nói. Tất cả mọi người đều biết rằng đó là 1 phi vụ trên giường... 1 phi vụ bằng vàng, bé em ạ!

Hắn búng nhẹ lên chóp mũ và bằng điệu bộ giấu cợt khê nghiêng mình chào kính cẩn. Hắn ưỡn thẳng lên với nụ cười độc ác trên môi. Victoria

giang tay tát hết sức lực vào bộ mặt đáng ghê tởm ấy. 1 người qua đường quay lại.

- Anh là đồ rác rưởi, Tobias Whitticomb, - cô nói và không kìm giữ những dòng nước mắt nữa.

Cô chưa bao giờ nghe thấy những điều bỉ ổi hơn thế. Hẳn ta đã lợi dụng cô và thậm chí hẳn ta còn không đủ trung thực để thừa nhận điều đó. Ngược lại, hẳn ta đã hạ nhục cô. Hẳn ta ngờ vực những tình cảm mà cô dành cho hẳn. Đau đớn nhất là cô đã thực sự yêu hẳn say đắm. Cô giận mình vì cô đã cư xử như 1 con ngốc.

- Nhiều kẻ khác cũng gọi tôi như thế đấy, - hẳn mỉm cười, - những kẻ được gọi là người lớn đã có kinh nghiệm ấy. Không phải những cô gái mới lớn.

Cô đã là 1 cô gái tuyệt đối khờ khạo. 1 miếng mồi lý tưởng. Hẳn đã lợi dụng sự ngây thơ của cô, và giờ đây điều gì xảy ra với các nạn nhân của hẳn cũng chẳng mấy quan trọng.

- Ngày mai chúng ta sẽ đi, - cô thều thào như điên dại, dường như cô vẫn chờ đợi Toby cố gắng níu kéo cô.

- Chúc chuyển đi tốt lành. Tôi sẽ còn phải chờ đón cuộc thăm viếng của cha cô nữa hay là ông ta sẽ vui lòng tặng tôi cho cảnh sát?

- Anh không xứng đáng được hơn thế đâu. Cô không thể hoàn toàn căm ghét nổi hẳn. Hẳn ta đã làm tan vỡ trái tim cô, nhưng 1 phần nào đó trong con người cô vẫn còn yêu hẳn.

- Hãy đi đi và đừng oán hận gì, - hẳn nói và dẫn nhanh cô về 1 chiếc taxi.
- Chúng ta đã có 1 thời gian vui vẻ, Victoria. Dừng ở đó thôi. Đừng yêu cầu nhiều hơn những gì người ta có thể dành cho cô.

Đó chỉ là trò chơi đối với hắn, đúng như ngay từ đầu hắn đã nói rất rõ ràng.

- Anh nói là anh yêu tôi, - cô kêu lên, đôi mắt ướt đẫm nước mắt. – Anh nói rằng anh chưa từng yêu ai như yêu tôi. Anh đã nói...

Hắn đã nói rằng hắn sẽ bỏ vợ, rằng hắn sẽ cưới cô, rằng họ sẽ sống suốt đời bên nhau, rằng họ sẽ có những đứa con. Anh ta nói rằng họ sẽ cùng nhau trốn đi, rằng họ sẽ cùng sống ở Paris... Victoria khóc nức lên.

- Đúng, tôi biết. Tôi đã nói dối, - hắn vừa nói vừa ấn cô vào xe taxi. – Điều đó đâu còn quan trọng nữa. Hắn nhìn cô. Lần đầu tiên hắn cảm nhận 1 chút thương hại. Chỉ 1 chút thôi. Cô ta chỉ là 1 đứa trẻ. Cô ta sẽ bình tâm lại thôi. Trò cờ bạc bịp ấy mà, nhưng thầy kệ, đã kết thúc rồi.

- Về nhà em đi và quên tôi đi. Sẽ tới 1 ngày, em lấy 1 người nào đó tử tế. Tôi đánh cược rằng em sẽ không bao giờ quên những ngày ta quấn quýt bên nhau đâu.

Toby mỉm cười với cô, nanh ác, và cô muốn cào vào mặt hắn lần nữa. Nhưng để làm gì? Điều đó còn ý nghĩa nào nữa. Hết rồi. Không bao giờ hắn biết được những cảm xúc cô đã dâng hiến cho hắn. Hắn quá hời hợt, quá vô vị đến nỗi không có khả năng hiểu thế nào là tình yêu. Trái tim Victoria thắt lại khi cô nhận thức được điều đó, và cũng từ giây phút đó, dù rất chậm thôi nhưng cô chắc chắn rằng cô bắt đầu căm ghét hắn.

- Tôi biết, - hắn lầm bầm, mắt nhìn cô dường như để ghi nhớ gương mặt cô.

Ngay cả khi đang khóc, cô ta vẫn thật xinh đẹp. Tiếc là cô ta không già dặn thêm 1 chút, hắn nghĩ, vẫn muốn nấn ná thêm. Nhưng thôi! Chơi thế đủ rồi. Đây đúng là thời điểm nói lời tạm biệt.

- Tôi độc ác, - hắn tiếp. – Nó vậy đấy.

Hắn cho người lái xe địa chỉ của cô, rồi chui ra khỏi xe và đóng sập cửa lại. Rồi hắn bước dọc theo phố không 1 lần ngoái lại. Victoria Henderson đã là 1 quãng thời gian ngắn ngủi để chịu trong đời hắn. Cô ta đã đến, đã đi, và bây giờ hắn ta lại lên đường, tiếp tục thả mình vào những cuộc phiêu lưu tình ái mới.

Suốt đường về Victoria khóc. Cô cắn chặt răng để ngăn những tiếng nức nở. Về đến nhà, cô lên phòng bằng cầu thang phụ, cầu mong mọi người không ai nhận ra sự vắng mặt của mình. Thực ra Olivia đã tạt qua phòng mang cà phê cho cô. Nhìn thấy căn phòng trống trơn cô đã hiểu ngay rằng Victoria đang lao bổ đến với Toby. Trong sâu thẳm trái tim cô cảm nhận được nỗi kinh hoàng của người em sinh đôi. Không nói 1 lời, cô đã khép cửa và quay lên tầng áp mái cùng Bertie.

Đến hết buổi chiều 2 chị em vẫn chưa gặp nhau. Olivia khe khẽ hé cửa. Lần này Victoria đã ở trong phòng. Ngồi trên ghế bành, khăn mùi soa nằm trong tay, Victoria đôi nhìn ra cửa sổ. lúc chị bước vào cô không quay lại. Vẻ nào nề của em với Olivia như 1 hình phạt. Cô đến bên, khẽ đặt tay lên vai Victoria.

- Em sao rồi?

Mối bất hòa giữa 2 chị em đã chấm dứt. Họ đã lại tìm thấy nhau, Olivia biết. Victoria sẽ cần thời gian để bình phục. Cô chờ câu trả lời, rồi nó sẽ đến dù muộn. những giọt nước mắt tuôn trào nơi khóe mắt Victoria, lăn trên má, rơi xuống ngực áo, rớt trên những ngón tay cô.

- Em là 1 con ngốc. Tại sao em lại có thể ngốc nghếch đến thế? – Cô nói trong tiếng nấc nghẹn.

- Em đã muốn tin và hắn rất quyến rũ, hắn muốn em tin điều đó. Hắn ta nói dối hay lắm.

Thay vì khiến cô bình tĩnh lại, những lời ấy lại khiến Victoria khóc nức lên. Olivia choàng tay ôm lấy em.

- Tất cả rồi sẽ ổn. Chúng ta sẽ về nhà, em sẽ không phải trông thấy hấn ta nữa... em sẽ quên hấn ta đi... tất cả mọi người sẽ quên hết. những chuyện như thế này sẽ không kéo dài mãi đâu.

- Làm sao chị biết được?

Victoria giàn giụa nước mắt, rin rẩy trong tay chị. Olivia mỉm cười với em. Cô yêu em biết bao nhiêu, cô chỉ ước sao có 1 cây đũa thần để quét sạch mọi đau đớn, buồn tủi, thất vọng mà em cô đang chịu đựng. Cô căm giận Tobias Whitticomb, nhưng nỗi căm giận ấy phần nào thuyên giảm bởi cảm giác an lòng. Victoria đã buộc phải rời xa hấn ta. Mới đây thôi, 2 chị em cô đã không còn là 1 thực thể thống nhất nữa. Toby đã quá thành công trong việc chia rẽ 2 chị em cô, nhưng không lâu đâu.

- Vì chị lớn hơn em mà, - Olivia dịu dàng an ủi. – Hãy tin chị. Em sẽ không phải đau khổ cả cuộc đời đâu.

- Em không bao giờ tưởng tượng rằng trên đời lại có những gã đàn ông như hấn... quá độc ác, quá vô nghĩa... Em căm thù bọn đàn ông.

- Ồ không, - Olivia âu yếm hôn lên trán em. Hãy chỉ căm thù mình hấn thôi, chỉ hấn thôi.

Victoria ngược nhìn lên, trong 1 giây, ánh mắt họ gặp nhau đồng cảm. Họ hiểu nhau quá rõ. Họ chia sẻ từng niềm vui, nỗi buồn, đau đớn trong từng phút. Thật đáng sợ bởi 1 tháng qua họ mất nhau. Nhưng Olivia biết rằng chuyện đó sẽ không kéo dài lâu. Mỗi dây kết nối 2 chị em cô quá mạnh mẽ, quá bền chặt. Nó đã bắt rễ trong sâu thẳm con người họ. Dường như họ có chung 1 trái tim. Không ai trong 2 người có thể cắt đứt được mối liên hệ ấy.

Ngày hôm sau, 2 chị em nắm tay nhau ngồi trên băng ghế sau chiếc xe đưa họ xa dần thành phố. Olivia dễ dàng đoán được tình cảm của em lúc này: buồn, tiếc, hãi hùng, lo sợ vì không bao giờ nhìn thấy Toby nữa. và khi Victoria đang khóc thầm, nắm chặt tay chị trong bàn tay mình, cha họ, ngồi hàng ghế trước, không hé răng nói nửa lời.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chuyến trở về Croton là sự giải thoát cho tất cả. Hai tháng ở New York đã cuốn họ vào guồng quay của những cuộc thăm hỏi, những buổi tiếp đón, những ngày dự chiêu đãi không dứt. Cú sốc tình cảm Victoria phải chịu đựng bỗng nhiên đã phá vỡ tất cả.

Lại ở cạnh nhau, trò chuyện cùng nhau, dạo chơi bên nhau như ngày xưa dần thiết lập lại tình cảm đầm ấm giữa hai chị em. Victoria có vẻ đã quên hết những gì liên quan đến New York, trừ Toby. Toby, kẻ hủy hoại mọi khát vọng, mọi mơ ước, mọi niềm tin mà trước đây với Victoria có biết bao ý nghĩa. Cô đã hy sinh tất cả vì anh ta, kể cả thanh danh của mình. Trong năm tuần gần gũi sống với mối tình lãng mạn, cô đã làm tổn thương tất cả mọi người quanh mình, nhất là cha cô. Ông không còn tỏ ra đau đớn uất nghẹn như lúc mới trở về nữa, nhưng khuôn mặt vẫn luôn u ám buồn rầu. Chỉ mình Olivia luôn cố coi những chuyện xảy ra đúng như nó có, cô dồn hết khả năng vực tinh thần hai người kia lên.

Vốn đã rất quan tâm đến cha, giờ cô càng để tâm chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt nhất, mang cho ông thứ trà ông ưa dùng, đặt những món ăn ông thích, nghĩ những thực đơn mới thay đổi khẩu vị cho ông, ra vườn tìm hái những loài hoa ông yêu chuộng. Tuần đầu tiên, Edward tập tễnh đi trong hần học câm lạng, gần như không nói lời nào với các con gái. Việc bán nhà máy đã sắp hoàn tất, nhưng rõ ràng trong những ngày đầu tháng Mười Một này ông chẳng bận tâm đến chuyện gì khác nữa.

Lá trên cây đã chuyển sang một màu vàng rực rỡ. Đây là mùa Olivia thích nhất ở Croton. Cô thường năn nỉ Victoria dạo chơi với cô bằng ngựa.

Nhưng hầu như lúc nào, Victoria cũng trả lời rằng cô thích ô tô hơn là những con ngựa. - Nào đi đi, đừng có quá thời thượng như thế - một buổi chiều Olivia trêu chọc Victoria, họ đã ở nhà được một tuần.

Mọi việc có vẻ đã trở lại bình thường. Ngôi nhà ở New York đã bị khóa cửa, Bertie và những người làm khác đã về với những hành lý còn lại.

- Em không thích đi ngựa cùng chị đến Kykuit sao? Olivia gợi ý.

Victoria chẳng hào hứng chút nào.

- Không, những người nhà Rockefeller có thể đã nghe thấy rằng em chỉ là một con bé hư hỏng. Họ sẽ ném đá vào chúng ta để em nhớ rằng không bao giờ được làm như nhuốc lãnh địa của họ bằng sự có mặt của em nữa.

- Victoria, xem nào! Hãy thôi than vãn cho số phận của em đi. Đứng giữa ba và em, chị có ấn tượng như đang chứng kiến một cảnh trì trệ. Bây giờ chị muốn được nhảy lên mình ngựa và đưa em đi cùng chị.

Cuối cùng, Victoria ưng thuận. Họ không đi xa đến tận Kykuit mà chỉ thả ngựa phi nước kiệu ven sông. Trên đường về nhà, khi đã vào trong phạm vi điền trang, một con sóc từ đâu phóng qua trước mặt họ rồi nhảy phốc lên cành cây như một tia chớp. Con ngựa của Victoria chồm lên. Trong lúc Olivia chưa kịp xoay sở thì con vật đã chạy lồng kên và hất Victoria ngã bịch xuống đất, còn con ngựa phi thẳng về chuồng.

- Đấy chị thấy rồi nhé! Chị thấy em muốn nói gì chưa? – Victoria vừa đứng dậy vừa phủi quần áo – điều này chẳng bao giờ xảy ra khi em lái ô tô cả.

Cô mỉm cười.

- Em nói chẳng hợp lý gì cả. Nào trèo lên sau chị.

Olivia cúi xuống, chìa một bàn tay chắc chắn cho em. Victoria nắm chặt và đặt chân lên bàn đạp. Trong một giây cô đã ngồi sau lưng Olivia. Họ cùng phi nhanh về chuồng ngựa.

Đó là một ngày tháng Mười Một, trời giá lạnh, hai chị em run lập cập phóng vào nhà. Cả hai chạy ngay vào thư viện, lao đến bên lò sưởi, hơ tay trên ngọn lửa, cười nói kể cho cha nghe chuyến đi chơi vừa xong. Ông đáp lại bằng một nụ cười – nụ cười đầu tiên từ khi họ từ New York về - Victoria tự nhủ. Đây cũng là lần đầu tiên ông nói chuyện cùng Victoria, gần giống như một ân xá đặc biệt. Lát sau, Victoria nói điều đó với chị.

- Đừng nói chuyện ấy nữa – Olivia bảo – bây giờ tất cả đã đâu vào đấy rồi.

- Những khi chỉ có ba và em thì không như vậy đâu. Em tin chắc ba sẽ không bao giờ tha thứ cho em.

Olivia lấy từ trong tủ ra bộ váy hai chị em sẽ mặc ăn tối

- Em cứ tưởng tượng.

Nhưng cô cũng nhận thấy ba cô đã cố tỏ ra bình thản hơn bao giờ hết và bên cạnh ông, Victoria cũng tỏ ra đặc biệt biết vâng lời. Em cô ít nói hơn, không đi chơi ra ngoài nữa. Phong trào giành quyền bầu cử cho nữ giới không còn khiến Victoria say mê – cô đã thôi không đến tham dự các cuộc hội họp. Có thể nói rằng ra khỏi cuộc phiêu lưu tồi tệ với Toby Whitticomb, Victoria đã bị làm cho yếu mềm. Cô đã mất đi sự tự tin, lòng ham thích mạo hiểm. Cũng chính vì những tính cách đó mà trong hai tháng liền cô đã mê mải trong một chuyến phiêu lưu dài, để rồi bước ra trong tan vỡ. Olivia chỉ mong muốn một điều: Victoria trở lại như ngày xưa. Rằng ba cô và em gái sẽ hòa giải một cách tốt đẹp. Chao ôi, mọi việc rồi sẽ kết thúc tốt đẹp thôi, Olivia tự nhủ. Và từ nay đến lúc đó, thật khó mà chịu đựng nổi sự u ám và tâm lạnh của hai người. Nhưng nỗi thất vọng đắng cay của Victoria ít ra

cũng còn một khía cạnh tích cực. Chưa bao giờ hai chị em gần gũi nhau hơn thế. Họ không rời nhau nửa bước, giống như họ đang trở lại thời ấu thơ. Olivia bao bọc em trong sự yêu chiều. May mắn thay, tiếng vang của vụ xì căng đan không lan tới Croton.

Tối hôm ấy, hai chị em dùng bữa với cha. Như mọi ngày, buổi tối lặng lẽ trôi qua. Hai chị em lên giường nằm, mỗi người cầm một cuốn sách. Nửa đêm, Olivia đã chập chờn ngủ, sách vẫn cầm trong tay. Victoria quay lưng lại và ngủ say từ lúc mười rưỡi. Khuya, Olivia mở mắt, với tay tắt đèn. Than vãn hồng trong lò sưởi, không khí ấm áp dịu dàng lan tỏa khắp phòng. Đang định ngủ lại, cô bỗng như nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt. Trong ít phút, âm thanh ấy như ru ngủ cô, nhưng rồi đột nhiên tựa bị một nhát dao trong đêm tối đâm xuyên vào mình, cô thấy đau nhói. Hai lá phổi trở nên trống rỗng. Cô hoảng hốt vùng dậy, quờ tay tìm em gái theo bản năng. Bàn tay co quắp, rồi, cô chợt hiểu ra, cô đang cảm nhận sự đau đớn của em gái mình. Chốc lát, cô đã hoàn toàn tỉnh táo, Olivia nhòe dậy. Cơn đau càng lan rộng. Khi nghiêng xuống về phía em, cô tìm một tiếng hét. Sự đau đớn làm biến dạng nét mặt Victoria. Em gái cô đang bám chặt lấy thành giường, đầu gối co lên sát ngực, thở hỗn hển.

- Victoria, chuyện gì vậy? Em làm sao thế?

Đây không phải lần đầu tiên cả hai người cùng đau đớn một lúc, và Olivia có thể tưởng tượng được những gì đang xảy ra với em gái. Giống như bị một nhát kiếm đâm vào mạng sườn và lúc này, Victoria gần như mê sảng. Olivia đẩy chăn ra, ga giường đầy máu.

- Ôi, chúa ơi! Victoria, nói với chị đi, nói cái gì đi chứ. Máu từ đâu tuôn ra thế này?

Thứ chất lỏng màu đỏ, nhớt nhát cả thắm cả vào áo ngủ của Olivia, nhưng không phải cô bị chảy máu.

Khuôn mặt Victoria xanh nhợt như xác chết. Cô khó nhọc quay về phía Olivia, bấu chặt vào tay cô. Dường như cô đau đớn kinh khủng. Thế nhưng cô cũng cố thều thào từng từ.

- Đứng... gọi... bác sĩ...

- Nhưng tại sao?

- Đứng – Victoria nhắc lại, đôi mắt cầu khẩn, Olivia nhìn em, toàn thân rùng rời – đỡ em vào nhà tắm.

Olivia nâng em dậy như một cái máy. Máu vẫn chảy, chảy thành dòng tối sẫm theo mỗi bước chân họ. Victoria bị chảy máu nhiều quá, Olivia không biết làm gì để cầm được máu. Cô đặt em nằm trên nền gạch, và hình như bị một cơn co thắt khủng khiếp, Victoria co rúm lại. Cô bắt đầu khóc. Olivia cũng giàn giụa nước mắt. Nỗi kinh sợ em gái mình sẽ chết cào xé lòng cô.

- Nói cho chị em làm sao đi – (Victoria biết chuyện gì, cô cũng cảm thấy điều đó, nhưng không muốn nói ra) – nếu không chị sẽ gọi bà Bertie và bác sĩ.

- Đứng nói... Em đã có thai...

Một lần nữa, khuôn mặt Victoria lại rúm rỏ. Những cơn co thắt như xé ruột.

- Ôi, lạy Chúa, tại sao em không nói gì với chị?

- Em không muốn nghĩ tới điều đó – Victoria hào hển, rồi lại khóc nức lên.

- Chị phải làm gì bây giờ?

Olivia quỳ trên sàn, cầu xin em gái cô đừng mất hết máu mà chết. Không nghi ngờ gì nữa, chính cú ngã ngựa hồi chiều đã đã gây ra chuyện xảy thai

này. Có lẽ khi mẹ cô chết, mẹ cô cũng đã từng chịu đau đớn như thế này, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó. Nỗi khiếp hãi bóp nghẹt trái tim cô. Nếu cô không làm gì, Victoria sẽ chết ở đây, trên nền gạch này.

- Victoria phải để chị gọi ai đó, để chị gọi.

- Không, không... ở lại đây với em. Đừng bỏ em.

Nước mắt hòa lẫn trong tiếng rên rỉ. Lúc này máu đã bao quanh cô thành vũng nhầy nhụa. Olivia lại cảm thấy một cơn đau cuộn lên và cũng lúc đó, Victoria cong người vì sự quặn thắt khủng khiếp, rồi nguyên nhân của nỗi đớn đau ấy từ từ tuột khỏi cơ thể cô. Cơn đau lui dần... Hai chị em lặng đi, kinh ngạc nhìn cái phôi thai nằm giữa hai chân Victoria. Cô lại òa khóc trong cơn hoảng loạn. Olivia bắt tay vào chăm sóc em. Máu chảy đã giảm. Olivia bọc Victoria trong một chiếc chăn. Cô dùng những khăn bông cũ trong nhà tắm để thấm máu. Victoria đang run lên với từng cơn nức nở, cô nằm co quắp trên sàn. Mặc dù đã có chiếc chăn Victoria vẫn rét run lên, răng đánh vào nhau lập cập. Sáu giờ sáng, Olivia mới hoàn tất nhiệm vụ. Cô đã lau chùi tất cả, thay chăn đệm và áo ngủ của cả hai chị em. Sau đó, rất nhẹ nhàng, bằng một sức lực không tin mình có nổi, cô bế em gái trên tay, đặt em lên giường, cuốn chăn xung quanh như cuộn một đứa trẻ.

- Sẽ ổn thôi Victoria. Chị ở đây mà. Bây giờ không gì có thể xảy đến với em nữa. Em đã bình an vô sự. Chị yêu em.

Họ không nói gì thêm về chuyện gì vừa xảy ra, về nỗi kinh hoàng mà họ vừa trải qua, về điều sỉ nhục mà gia đình sẽ phải gánh chịu nếu Victoria không bị mất đứa bé. Cho ra đời kết quả mỗi tình phi pháp với Toby Whitticomb sẽ mãi mãi quăng cô bên ngoài lề xã hội. Không nghi ngờ gì về việc điều đó sẽ giết chết ba họ. giờ đây nguy cơ ấy không còn nữa.

Đứa bé, chỉ vừa mới hình thành đã không còn nữa.

Olivia bỏ thêm củi vào đống than trong lò sưởi, đắp thêm cho em một cái chăn. Ngồi đầu giường, cô nhắm thật lâu gương mặt bé nhỏ xanh xao, em cô đang thiêm thiếp trong giấc ngủ trêu nặng. Chuyện này là sao đây? Cô tự hỏi khi nghĩ đến mẹ. Định mệnh ư? Sự tàn nhẫn không tránh khỏi của số phận ư? Liệu tới một ngày nào đó các cô có thể có những đứa con mà không chết khi sinh nở không? Ai có thể nói trước điều đó không?

Bây giờ, Victoria đang ngủ li bì. Olivia khoác thêm chiếc măng tô ngoài áo ngủ. Cô gói ghém ôm vải to đẫm máu và đi xuống tầng dưới. Cô quyết định sẽ đốt nó. Không may, lúc tám giờ sáng, nhà bếp đã đầy người làm. Bừa bước vào, cô đụng ngay phải Bertie.

- Cô đang cầm gì thế? – Bà quản gia hỏi.

Olivia vội quay đi.

- Không có gì. Tôi... tôi sẽ tự lo được – cô có vẻ chắc chắn.

Chút run rẩy trong giọng nói không thoát khỏi sự lưu tâm của bà già.

- Olivia? Cài gì đấy?

- Không có gì đâu bác Bertie

Ánh mắt họ gặp nhau. Olivia ôm chặt cái bọc hơn.

- Vải cũ để đốt ấy mà.

Im lặng tưởng như không bao giờ kết thúc, Bertie chăm soi nhìn cô, rồi cúi xuống.

- Tôi sẽ nói Petrie đốt một đống lửa ở sau nhà... và chúng ta sẽ chôn phần còn lại.

Olivia gật đầu. Cô đã làm một gói nhỏ hơn bằng mảnh vải buộc túm bốn đầu lại, chứa bên trong cái sinh linh bé nhỏ sẽ không bao giờ chào đời. Cô cũng có ý định sẽ chôn nó.

Dáng điệu sầu thảm, Bertie và Olivia chờ Petrie đốt lửa. Hai người bỏ bọc chăn vải vào đồng lửa, rồi đem chôn cái gói bé bỏng dưới cái hố nhỏ đào trong đất ẩm ngoài vườn. Đứng im bên nhau, run rẩy và cóng lạnh, hai người phụ nữa đợi ngọn lửa cuốn đi tất cả. Sau nghi lễ ngăn ngừa và buồn bã ấy, một nghi lễ đáng lẽ không bao giờ được có, Bertie trùi mền đặt tay lên vai cô gái.

- Cô là đứa con gái ngoan, Olivia – bà nói bình thản -..... cô ấy sao rồi? Bà hiểu tất cả, ngay giây phút thấy Olivia xông thẳng vào cửa bếp

- Victoria giờ như giấy ngấm nước. Nhưng cháu xin bác, bác đừng cho cô ấy thấy là bác biết. Cháu đã hứa với cô ấy không nói gì cả.

- Được rồi. Nhưng cần phải gọi bác sĩ. Cô ấy có thể chết vì nhiễm trùng. Trái tim Olivia run rẩy.

- Vâng, cháu sẽ gọi bác sĩ. Cháu sẽ giải thích cho Victoria.

Đôi mắt mở to bối rối, đau đáu nhìn khuôn mặt Bertie.

- Chúng ta sẽ nói gì với ba?

- Tôi không biết... cảm cúm? – Người vú già thờ dãi.

Bà đã lo ngại giờ phút này. Như tất cả những người giúp việc khác, bà đã nghe thấy lời đồn đại.

- Không công bằng khi làm cho ông ấy sợ, tuy thế, cô phải nói với ông ấy sự thật.

- Ôi, cháu không thể, Bertie! Olivia thảng thốt – làm sao cháu có thể thông báo cho ông rằng Victoria đã có thai? Cháu thậm chí không dám nghĩ đến điều đó.

Vả lại, cảm cúm, với nguy cơ sẽ lan nhanh cùng tác hại không nhỏ của dịch bệnh cũng sẽ làm ba rất lo lắng.

- Rồi cô sẽ tìm ra giải pháp thôi, con gái yêu à!

Lát sau, Olivia lên gác xem sức khỏe em gái thế nào. Victoria đang trong trạng thái rất đáng ngại. máu lại tiếp tục chảy, cô gần như không còn ý thức. Bác sĩ được mời đến khẩn cấp, ông cho gọi ngay một xe cấp cứu đưa Victoria đến bệnh viện Tarrytown, ở đó người ta phải chuyển máu cho cô ba lần liền. Tất nhiên, không có cách gì giấu người cha tình thế này. Trong lúc từng giọt, từng giọt máu truyền vào huyết mạch trả lại sự sống cho Victoria, cô khóc không dứt, Olivia ngồi bên giường cố gắng trấn an em. Nhưng cô ích. Tủi hổ, đau đớn, tội lỗi giày xéo cô. Và nổi thất vọng. Vì mặc dù cô điên cuồng chối bỏ anh ta, Olivia biết rằng Victoria vẫn còn yêu Toby.

Ba họ chờ ở phòng đợi hàng giờ liền. Thấy Olivia đứng trên ngưỡng cửa, ông ngược nhìn cô bằng ánh mắt không thể thấu tỏ. Bác sĩ đã trấn an ông rằng bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Sẽ không phải tiến nhanh mổ hay nạo thêm gì nữa. Sau này cô vẫn có thể sinh con được. Đứa trẻ cô đã mang thai có vẻ hơi lớn so với quá trình phát triển của thai nhi. Hya có lẽ trên thực tế có mang song thai nhưng người ta chỉ nhận ra một. Nhưng cô đã mất rất nhiều máu. Một lượng máu không thể tin nổi... Vậy là không thể nào khiến cho bất cứ ai, dù ở đồn trang hay bệnh viện tin rằng Victoria đã bị cúm. Bác sĩ đã hứa với ngài Edward Henderson sự bí mật tuyệt đối. Nhưng ông chẳng thể nào tin tưởng vào lời hứa đó. Những loại chuyện như thế này cuối cùng vẫn luôn bị rò rỉ. Chỉ cần một trong mấy cô y tá ở đây nói ra cũng đủ cho vụ tai tiếng mới bùng lên như bão táp. Cái tin Victoria bị mất đứa con với Toby Whitticomb chẳng bao lâu sẽ lan đến tận New York,

càng khẳng định những lời đồn đại trước đó và đóng cái đinh cuối cùng vào chiếc quan tài chôn vùi danh dự của Victoria.

- Chi bằng nó bắn chết con bé chết đi – ông nảo nuột, ngồi trong phòng đợi chật hẹp với Olivia.

Ông đứng lên bước ra cửa. Olivia đã quyết định ngủ lại trên chiếc giường gấp trong phòng bệnh của em, lâu bao nhiêu cũng được.

- Đừng nói chuyện đó ba – cô nhỏ nhẹ

Nhưng cô đọc được trong ánh mắt ông nỗi buồn đau sâu sắc. Và sợ hãi không nói nên lời khi phải thấy tên tuổi của mình bị nhấn xuống bùn.

- Ba chỉ nói sự thật. Hẳn đã hủy hoại con bé. Và thành thực mà nói, chính con bé đã tự hủy hoại mình! Nó đã là một đứa ngây thơ không thể tha thứ được. Ba tiếc rằng đã không ai có thể ngăn cản nó.

Olivia sững người. Lời khiển trách này gián tiếp giành cho cô.

- Con đã cố ba ạ.

- Ba tin chắc thế - Ông nghiêng chặt răng

Đôi môi ông mím lại thành một vạch ngang như mỗi lần ông tức giận. Hôm nay, ông không chỉ tức giận. Ông lo sợ cho thanh danh của riêng mình và thanh danh của Victoria. Ông oán trách nó tại sao lại để cuốn vào một mối quan hệ ngu xuẩn như thế. Ông nhìn xuống đứa con gái còn lại, ưu tư.

- Phải cho nó kết hôn. Chỉ một đám cưới mới chấm dứt được lời đàm tiếu. Những cái lưỡi độc địa sẽ dịu bớt đi nếu câu chuyện kết thúc một cách êm đẹp.

- Hẳn ta đâu thể cưới em – Olivia phản đối.

Ba hẳn cũng ngây thơ như em gái cô nếu nghĩ rằng Toby sẽ dẫn Victoria đến trước bàn thánh. Hẳn đã lấy một người họ Astor.

- Không phải hẳn ta, tất nhiên rồi – ba cô thừa nhận – nhưng một người khác... Nếu có một ai chấp nhận đứng giữa mắt bão. Đúng, đó sẽ là giải pháp tốt nhất cho nó.

- Victoria không muốn kết hôn, ba. Em đã nói với con như thế và đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng nó không muốn lấy ai hết. Và rằng bây giờ những người đàn ông làm em con ghê tởm. Lần này, nó nói nghiêm chỉnh đấy, con chắc chắn mà.

- Ba hiểu, sau tất cả những chuyện mà nó phải chịu đựng...

Nhất là chuyện tối hôm qua, ông nghĩ. Ông tin mình có thể hiểu, dù không cần biết kỹ chi tiết, rằng con gái ông đã bị hành hạ đau đớn. Chuyện đó, theo một cách nào đấy, cũng là một bài học cho nó.

- Nhưng, nó sẽ thay đổi ý kiến, - Ông nói thêm.

Vả lại, chuyện Victoria đồng tình hay không, với ông, ít quan trọng. Nó đã làm tổn thương ông. Nó đã sỉ nhục mọi người, cha nó và cả gia đình nó. Nó phải chuộc lại tội lỗi của mình.

- Con đừng lo lắng về chuyện đó, con gái yêu.

Ông khẽ hôn lên trán Olivia, mày nhíu lại, cô nhìn ông đi xa dần.

Bác sĩ truyền máu lần thứ tư cho Victoria, lúc đêm muộn. Ông ta đã tự hỏi không biết Victoria có thực sự tránh khỏi việc phải nạo lại không. Sáng hôm sau, Victoria vẫn còn rất yếu, nhưng tình trạng đã khá hơn. Phải thêm hai ngày trước khi cô có thể ngồi dậy trên giường và thêm hai ngày nữa để cô dám đặt chân tập đi. Cuối tuần, cô trở về trang trại, nằm trên chiếc giường sạch sẽ của mình, Olivia và Bertie vây quanh như những con ong

chuyên cần. Được ăn uống, chăm sóc, chiều chuộng cô đã thấy khỏe hơn nhiều. Edward Henderson phải đi New York để ký kết hợp đồng bán xưởng thép. John Waston và Charles Dawson đưa ông đến ăn ở câu lạc bộ đại học. Họ đi ngang qua Toby Whitticomb, đang đứng giữa một đám thanh niên chờ bời. Edward phải vận hết nghị lực để giữ vẻ bình tĩnh. John liếc mắt trông chừng, hỏi ông có được khỏe không, và Edward gật đầu, cắn chặt hai hàm răng. May thay, Toby và đám bạn hăn đã mau chóng rời câu lạc bộ. Gã trẻ tuổi ấy tự nguyện không chào hỏi cha của Victoria và thận trọng tránh cái nhìn của John.

Hai ngày sau, Edward trở lại Croton, hài lòng về chuyến đi New York vừa xong. Lần này, ông đã đặt phòng ở Waldort-Astoria. Ông không có việc gì phải ghé qua ngôi nhà riêng giây phút nào hết. Quá nhiều chuyện đã xảy ra ở đó, quá nhiều nỗi bất hạnh đã nảy sinh ở đó. Ngoài Donovan, lái xe riêng cho ông, không một người làm nào đi theo ông.

Ông trở về trang viên mười ngày trước lễ Tạ Ơn vào một chiều Chủ Nhật. Victoria đang thông thả đi dạo trong vườn, cũng vừa lúc chiếc ô tô rẽ sang lối vào. Cô có vẻ đã hồi sức. Một hai hôm nữa cô sẽ có khả năng nghe những tin tức mà ông sẽ thông báo, người cha nhũ thàm.

Ông cho gọi cả hai con gái vào thư viện. Ông không có gì phải bí mật với Olivia, về mặt nào đó, cô sẽ ủng hộ ông, hay ít ra là ông hy vọng như vậy. Vừa bước vào phòng, Olivia cảm thấy ngay cha cô đang rất căng thẳng. Có vẻ như ông đã có một quyết định. Không nghi ngờ gì nữa, hăn ông đang muốn gửi họ sang Châu Âu để Victoria quên Toby đi... Cô ấy đã không nói đến hăn ta nữa. Cả lúc ở bệnh viện, cũng không một lần nhắc tên hăn ta. Tuy nhiên, Olivia tin chắc rằng Victoria vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ những suy nghĩ về hăn.

- Thế này – người cha nói ngay không rào đón – ba có chuyện nói với các con.

Ông ngừng lại một chút, nhìn hai con gái bằng ánh mắt dữ dội. Olivia cúi đầu, trong khi Victoria, đoán chừng có chuyện liên quan trực tiếp đến cô, đứng cảm chờ đợi phần tiếp theo.

Đúng vậy, Edward nhìn găm vào cô trước khi nói tiếp:

- Ở New York những điều tiếng đang vo ve âm ỉ. Không thể vờ như không biết tới những lời đàm tiếu hay cố gắng biện minh được. Cho đến bây giờ, ba vẫn nghĩ rằng sự im lặng là câu trả lời tốt nhất cho dư luận. Thế nhưng sau lần vào viện của con, những kẻ lảm chuyện lại có dịp tốt. Và hai việc tình cờ đó đã nối tiếp nhau làm thành một câu chuyện ô nhục hơn nữa. Chuyện tai tiếng còn luôn được gã Whitticomb nuôi dưỡng, hẳn vẫn khẳng khái lời kể rằng chính con đã túm lấy cổ gã, đã tấn công gã. Người ta đã miêu tả con như một ả đàn đấm. Có nhiều người chẳng tin gì những lời kể lẽ của Whitticomb, phần đông mọi người là thế, ba hy vọng vậy, nhưng đó không phải là vấn đề. Dù hẳn có nói gì đi nữa, dù cho người ta có tin hay không tin, những điều đã thực sự xảy ra cũng chẳng đẹp đẽ gì.

- Con đã quá khờ dại, thừa ba – Victoria thừa nhận, lại một lần nữa oằn mình dưới sức nặng của cảm giác tội lỗi – Con đã sai lầm... con đã cư xử tồi tệ... nhưng con đã tưởng rằng anh ta yêu con.

- Đúng, con đã ngu dốt hơn cả những ả phóng đãng – ông kết luận nặng nề.

Ông chưa bao giờ tỏ ra dễ nổi giận như thế. Nhưng ông không thể nguôi ngoai. Trong mỗi oán hận còn có thêm sự uất ức vì biết mình bất lực trước những việc đã rồi. Và bây giờ, ông đã nắm được giải pháp, ông sẽ không lùi bước.

- Chúng ta không thể dừng vụ tai tiếng này, không thể bắt gã Whitticomb cam hòng được. Nhưng có một khả năng mang đến địa vị khác cho con và

cũng nhân dịp này cứu thanh danh của chúng ta. Ít nhất con cũng phải làm được điều đó vì chúng ta.

- Nhưng thế nào, ba? Con sẽ làm điều ba muốn.

Cô sẵn sàng làm tất cả để chuộc lại mình trong mắt ông, để xóa đi lỗi lầm của mình. Những lời sỉ mắng không dứt, nỗi thất vọng, nỗi u uất của ba, với cô đã là một gánh nặng quá lớn.

- Ba vui mừng được biết điều đó, Victoria, con sẽ kết hôn. Đó là cách duy nhất để chấm dứt mọi điều tai tiếng. Những cái lưỡi xấu xa sẽ tìm được cái bìa khác để công kích. Con đã gây thơ khờ khạo và đã là nạn nhân tiếp theo của một gã bỉ ổi, nhưng bây giờ con có cơ may để trở thành một phụ nữ có gia đình, một vị trí đáng được tôn trọng.

Ông quan sát cô, đôi mày cau lại với cái nhìn nghiêm nghị.

- Không có tư cách cần được kính trọng ấy, không có chút hy vọng nào bắt người ta quên đi. Con sẽ bị gạt ra ngoài xã hội, chỉ một lần mà mãi mãi bị xếp vào hạng những người đàn bà dễ dãi và phải trả giá cho hậu quả của nó.

Ông đã nói trắng một cách nghiệt ngã. Hai cô con gái nhìn ông, kinh ngạc.

- Anh ta sẽ không cưới con đâu, ba – Victoria nói – Ba biết thế mà, anh ta đã nói dối con. Anh ta chưa từng có ý định cưới con làm vợ. Con đã chỉ là một trò chơi cho anh ta.

Cô thuật lại ngắn gọn lần gặp cuối cùng của cô với Toby.

- Evangeline sẽ có thêm đứa con thứ tư vào mùa xuân này. Anh ta sẽ không bỏ cô ấy đâu.

- Và như thế lại tốt hơn – Ba cô điềm nhiên – Không, tất nhiên rồi, Toby Whitticomb sẽ không lấy con, Victoria. Chẳng nghi ngờ gì chuyện đó. Ngược lại, Charles Dawson đã đồng ý cho con mang họ của anh ấy. Chúng ta đã nói chuyện rất lâu. Đó là một người đàn ông thông minh, biết lẽ phải. Một trái tim mcao quý, một tâm hồn mẫu mực. Anh ta hiểu hoàn cảnh. Anh ta không có một ảo tưởng nào về tình cảm của con đối với anh ta. Dù không biết chi tiết, nhưng anh ta ít nhiều hiểu lý do vì sao chúng ta đã phải rời New York. Chính anh ta cũng góa vợ. Anh ta đã mất đi người vợ mình yêu sâu sắc. Không bao giờ có ai thay thế được cô ấy trong trái tim anh ta, nhưng anh ta cần một người mẹ cho con trai mình.

Victoria nhìn cha, sửng sờ.

- Vậy coi như con sẽ đóng vai trò đó, phải vậy không? Mẹ của con trai anh ta, nhưng không phải người vợ trong trái tim anh ta. Ôi, ba, sao ba có thể làm như thế với con.

- Sao ta có thể à? Ông gầm lên với giọng của một bạo chúa, một giọng kinh khiếp mà hai cô gái chưa từng nghe thấy – Thế mà, sao mà dám đặt câu hỏi ấy với ta sau khi đã dẫm thanh danh của ta xuống bùn, khi ngang nhiên làm tình nhân của một thằng đàn ông đã có vợ dưới con mắt của cả thành phố New York, rồi thì trở về đây mang theo cả cái bào thai ô nhục? Sao mà dám làm vậy hả Victoria? mà phải vâng lời mà không được nói một lời nào. Như thế hoặc là vào tu viện, hoặc ra đường. Tao sẽ tống mày ra khỏi cửa, không một xu.

- Được, ba hãy làm thế đi – cô la lớn, hất cằm lên – Ba sẽ không bắt được con cưới một người đàn ông mà con mới chỉ biết sơ sơ, người mà con không yêu và anh ta cũng không yêu con. Con từ chối hạ mình thành nô lệ, bị bán như một đồ vật, như một đồ gỗ! Ba không có quyền định đoạt con theo cách này, không có quyền bàn soạn mọi việc sau lưng con với gã luật sư của ba, đưa cho anh ta cái mệnh lệnh phải cưới con. Ba phải trả bao nhiêu cho sự phục vụ này?

Olivia hết nhìn người này sang người kia. Kinh hoàng, tuyệt vọng, cô gái tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với gia đình mình thế này.

- Tao không phải trả cho ai hết, Victoria. Charles là một người đàn ông hiểu biết. Anh ta chắc chắn còn nắm được tình hình tốt hơn cả bản thân mày. Mày còn gì để mà chờ đợi một hoàng tử hào hoa cười bạch mã, cũng không thể cùng sống mãi dưới cùng một mái nhà với tao và chị gái mày. Không ai trong cái nhà này dám đặt chân tới New York cho đến khi địa vị của mày được điều chỉnh. Mày có món nợ với cả gia đình, Victoria. Và nhiệm vụ của mày là phải dựng lại những gì mày đã phá bỏ của chúng ta vì cách cư xử của mày.

- Cứ nhốt con lại, cạo tóc con, chém đầu con, nếu ba muốn! Con không chịu bán mình để trả nợ cho dù đó là cái gì.

Bị buộc phải kết hôn trong mắt Victoria là điều sỉ nhục cuối cùng. Điều ghê tởm nhất vi phạm đến những lý tưởng tiến bộ của cô.

- Chúng ta đang ở năm 1913 rồi thưa ba, không phải ở thời Trung cổ - cô tiếp – ba không thể làm một điều như vậy.

- Ta sẽ không ngần ngại đâu, và mày sẽ phải tuân theo ý của ta Victoria. Nếu không, tao sẽ từ mày. Tao sẽ không cho mày hưởng thừa kế. Tao không cho phép mày hủy hoại mày, hủy hoại cuộc đời Olivia với các lý do mày là một đứa có đầu óc mạnh mẽ. Charles là một người đàn ông tốt, mày đã may mắn đấy. Nếu không có thằng bé con, không nghi ngờ rằng anh ta sẽ không bao giờ muốn có mày. Mày phải cảm ơn chúa, con gái ạ. Victoria nhìn ông, không tin nổi vào tai mình. Ngồi bên cạnh cô, Olivia dường như cũng đang hoàn toàn thần thờ vì những lý do trái ngược.

- Ba nói nghiêm túc đấy chứ? Ba sẽ tước quyền thừa kế của con nếu như con không lấy anh ta sao?

Chắc chắn vậy, chưa bao giờ ta nghiêm túc hơn thế. Và mày sẽ phải vâng lời ta, đó là cái giá phải trả cho lỗi lầm của mày. Điều đó không quá khủng khiếp đâu. Con sẽ sống đầy đủ ở New York cùng với người chồng của mình. Một người đàn ông chính trực, với đường công danh rạng rỡ, một tương lai bảo đảm. Và tới một ngày, con sẽ cùng Olivia chia sẻ phần thừa kế ba dành cho các con, nó sẽ mang đến cho con cuộc sống thoải mái hơn. Không có cái đó, thì hãy sống nốt phần đời còn lại bằng việc lau sàn với tiền trợ cấp của gia đình và ta không nói đùa đâu. Con hãy biết vâng lời để tốt cho tất cả chúng ta. Hay ít nhất cũng là vì Olivia. Làm sao con có thể muốn chị con lại xuất hiện ở New York, trong khi người ta vẫn tiếp tục coi chị con như một thứ hèn mọn không ra gì? Con sẽ kết hôn với Charles Dawson, Victoria, cần phải như vậy. Ồ, không phải ngay lập tức, không phải ngay tuần tới. Chúng ta có thể chờ đến mùa xuân, để người ta sẽ không rêu rao được rằng... vì những lý do tất yếu, chúng ta buộc phải xoay chuyển nhanh chóng. Nhưng chúng ta sẽ thông báo đính hôn ngay sau Lễ Tạ Ơn.

Victoria tái nhợt, đứng dậy và đến bên cửa sổ, lưng quay về phía cha

- Rõ chưa nhỉ? Ông hồi thúc.

- Vâng, thưa ba. Rất rõ ràng rồi.

Vào lúc này, cô căm ghét ông cũng như Toby, cũng như Charles. Tất cả đàn ông đều như nhau. Những kẻ độc đoán, những kẻ chiếm hữu nô lệ, những kẻ buôn bán phụ nữ. Trong tâm trí họ, một người phụ nữ không đáng giá hơn một đồ đạc. Rồi cửa sổ, cô nhìn thấy Olivia đang khóc. Có lẽ vì trong tương lai họ sắp phải sống chia cắt. New York không xa, nhưng cô ngờ rằng ba cô sẽ không cho phép Olivia đến thăm cô em tai tiếng.

Edward khẽ vỗ vai cô gái lớn để làm cô nguôi ngoai.

- Ba rất tiếc đã bắt con chứng kiến cảnh đau lòng này. Ba tự bảo rằng sự có mặt của con sẽ thuyết phục em con biết nghe lẽ phải hơn. Ba muốn con

cũng như Victoria hiểu rằng nó không có sự lựa chọn.

- Vâng, thưa ba, Olivia nhỏ nhẹ - Ba muốn tốt cho chúng con.

Là lòng thay, cú đòn tai ác đã giáng vào Victoria, đối với Olivia còn nặng nề hơn. Chính cô là người si mê Charles Dawson, và Victoria là người coi anh như một kẻ hay can thiệp chán ngắt. Cô đánh giá cao anh, còn Victoria thậm chí không thèm nhìn anh... Sự nghiệt ngã của số phận đã muốn người cha làm tổn thương cả hai con gái đến chết mà ông không hề biết. Nhưng chẳng phải là nữ thần công lý có dải băng đen bịt mắt hay sao?

- Bây giờ hãy lên phòng các con đi, nếu các con muốn nghỉ ngơi. – Edward gợi ý.

Lúc này, ông nói vậy là đủ rồi. Rõ ràng không thể sáng tỏ hơn. Ông đã khuất phục được Victoria. Nó có thể căm thù ông, nhưng ông biết nó sẽ chấp thuận theo ý ông.

Hai cô gái rời khỏi phòng, đầu óc mụ mẫm, chầm chậm bước từng bước lên trong im lặng. Chỉ đến khi cánh cửa phòng khép lại Victoria mới được tự do xả cơn điên dại.

- Sao ba có thể làm thế với em? Sao ông có thể đi New York để bán em cho cái gã kém cỏi đó? Sao ba dám thế?

Olivia mỉm cười qua màn lệ.

- Đó không phải là gã kém cỏi. Charles là người đàn ông có trí tuệ và tử tế. Anh ấy sẽ làm em vui lòng.

- Ồ, tào lao! Victoria la lên – Mọi người chỉ nghe ba thôi.

- Có lẽ ba nói đúng. Có lẽ em đã không còn sự lựa chọn. Cưới Charles Dawson, em sẽ trở nên được tôn trọng và...

- Em không quan tâm đến chuyện được tôn trọng hay không. Em không biết còn điều gì ngăn em lên chuyến tàu thủy đầu tiên đi Anh quốc. Em sẽ kiếm được một việc làm và em sẽ được gặp chị em nhà Pankhurst.

- Đó không phải là mấy cô đã bị tù 3 năm sao? Một trong số họ đã bị kết án, nếu chị nhớ chính xác những gì em đã nói với chị mùa hè vừa rồi. Và em trả tiền vé thế nào? Em yêu quý, chị tin rằng ba nói đúng. Em không có sự lựa chọn.

- Nhưng ai lại muốn có một người vợ bắt buộc theo cách này chứ? Cái anh nhà Dawson là loại đàn ông gì vậy?

- Em đã nghe thấy lời ba giải thích rồi. Anh ấy muốn tìm mẹ cho con trai mình.

Cô kiềm chế để không nói thêm rằng chính cô cũng cảm thấy kì quặc. Olivia biết về Charles hơn Victoria, vì họ đã hơn một lần tranh luận cùng nhau. Không nghi ngờ gì chuyện anh khó có thể nuôi dạy con một mình. Tuy vậy đó không phải là điều mà cô đã tưởng mình hiểu. Đúng, tất cả đều được suy nghĩ kỹ rồi, quyết định của anh ấy có thể lạ lùng, nhưng đó là giải pháp tốt nhất cho Victoria. Nhưng Olivia, bỗng nhiên cô chẳng còn gì nữa.

- Victoria – cô thủ thỉ - ít nhất hãy cố gắng trân trọng anh ấy.

Cô không bao giờ thú nhận với ai, kể cả em gái mình, rằng cô yêu Charles. Và cô đã cố xử sự tốt. Victoria không hề biết những đờn đau mà chị cô đang phải tự vật lộn, dù điều đó thể hiện rất rõ. Bởi vì, cô quá bận tâm đến việc than khóc cho số phận của mình nên không nhận ra được nỗi âu sầu của Olivia. Tối hôm ấy, cô từ chối xuống ăn tối cùng cha.

- Nó thế nào? – Ông hỏi khi Olivia một mình bước vào phòng ăn.

- Em bị sốc... suy sụp... Tuần qua đã không dễ dàng với nó. Em sẽ quen dần. Ba hãy cho em thời gian.

Ông gật đầu. Hết bữa ăn, ông vỗ vai Olivia.

- Chỉ có hai cha con mình ở đây. Con sẽ không cảm thấy cô đơn quá chứ?

- Em sẽ thiếu vắng khủng khiếp đối với con. – cô nói, mắt loáng ướt.

Vĩnh viễn mất đi là một sự hụt hẫng lớn trong tâm hồn cô, nhưng không được sống cùng người em gái sinh đôi nữa, cô tưởng như không chịu đựng nổi.

- Con sẽ không bỏ ba đâu, ba. Con hứa đấy.

- Sẽ đến một ngày con ra đi. Khi vụ tai tiếng đã rơi vào quên lãng, và khi em con đã kết hôn, chúng ta sẽ quay lại New York. Ở đó, có thể con sẽ gặp chàng hoàng tử hào hoa của mình.

Ông mỉm cười, âu yếm với con, không một giây hay biết nỗi buồn ông đã đem đến cho con gái mình.

- Con không muốn một hoàng tử hào hoa, ba. Con thuộc về ngôi nhà này. Con không muốn kết hôn – cô tuyên bố với niềm tin tuyệt đối.

Edward thở dài. Ông thấy không công bằng khi kết án Olivia mãi mãi là cô gái già. Trong lúc đó, một phần ích kỷ của chính con người ông vẫn muốn giữ cô lại. Cô duy trì hoạt động của dinh cơ này một cách đáng ngưỡng mộ. Cô sẽ cai quản tài sản của ông tốt hơn hẳn, trong khi Victoria không bao giờ làm nổi.

- Ba sẽ luôn chăm nom cho con. Đó là một lời hứa. Một ngày nào đó, đất đai này sẽ trở thành của con. Ba để lại cho con điền trang Henderson, Olivia. Con có thể sống yên ả nơi đây, miền quê mà con yêu quý bao nhiêu. Ba dành cho Victoria dinh thự ở New York, nó sẽ gây dựng ở đó cùng với Charles, khi ba không sống được nữa. Còn con, con không cần...

Ông đã quyết định thay các con gái mình. Tất cả đều đã sắp xếp xong. Cô sẽ phục vụ cha cho đến ngày cuối cùng của đời ông, còn Victoria có Charles. Olivia tự hỏi cô đã làm gì chống lại ông trời mà lại xứng đáng một số phận như vậy. Cô chưa từng thực sự mơ đến việc kết hôn cùng Charles, nhưng cô không thể tưởng tượng rằng anh lại được đặt trên khay bạc để dâng cho em gái cô như là một sự trừng phạt vì những lỗi lầm của em.

- Ba sẽ cho con đến thăm em ở New York chưa ạ? – Cô hỏi, gần như nín thở.

Cùng một lúc cô mất đi hai người quý giá, một người cô mơ ước, một người cô yêu thương hết mực. Sự hành hạ quá ác nghiệt.

- Tất nhiên, con gái yêu. Ba không có ý chia rẽ hai con. Ba chỉ muốn giúp Victoria thoát khỏi tình cảnh khủng khiếp này.

Vừa nghe cha nói, Olivia vừa cay đắng trách mình đã không biết cách tách xa em gái khỏi Toby, kẻ trogn chốc lát đã hủy hoại cuộc đời cả hai chị em cô.

- Đúng, con sẽ có thể đến thăm em lúc nào con muốn, với điều kiện là đừng hoàn toàn bỏ rơi ba. Cô mỉm cười và choàng tay ôm lấy cha.

Dòng nước mắt chậm chậm chảy trên gò má. Cô không còn ước mơ nào nữa, không còn hy vọng nào nữa. Cô sẽ là người tùy tùng bên cạnh cha cô mãi mãi. Olivia cảm tưởng như cuộc đời cô đã dừng lại ở đây.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Charles và Geoffrey Dawson đến Croton-on-Hudson vào 1 ngày mùa thu đẹp trời, cuối tháng 11. Trời hanh khô, có đồng lửa được đốt lên đầu đó, mùi khói gợi cho người ta thấy mùa đông đang đến gần. Ở điền trang, người đầu bếp đang làm thịt con gà tây... Đó là hôm trước lễ Tạ ơn.

Edward đi Tarrytown mua sắm vài thứ, Victoria đang phi ngựa trên bình nguyên, chuyện này đã dần dần trở thành thói quen của cô. Điền trang gần như trống không khi Charles rẽ ở lối vào. Olivia nhận ra nó từ cửa sổ nhà bếp. Cô chùi tay vào tạp dề và chạy nhanh ra mở cửa cho anh mà không cần mặc thêm áo ấm. Cô suýt nữa ôm choàng lấy cổ anh. Khi họ đã là người 1 nhà, cô sẽ có quyền hôn lên má anh. Còn bây giờ cô chỉ có thể hài lòng đưa tay cho anh và mỉm cười, trước khi nhìn xuống Geoffrey. Tim cô nhói lên. Cậu bé này tạo cho cô ấn tượng đã từng nhìn thấy nó. Hay hình như số phận đã định đoạt cho 2 người gặp nhau. Vừa cúi xuống cô vừa bắt tay cậu bé 1 cách trịnh trọng:

- Xin chào, Geoffrey. Cô là Olivia, chị của cô Victoria.

Qua biểu hiện của Charles, cô hiểu rằng cậu bé vẫn chưa biết chuyện. Hẳn anh muốn nói chuyện với Victoria trước khi thông báo với con trai về đám cưới sắp tới.

- Victoria và cô là chị em sinh đôi, - Olivia giải thích, và ngay lập tức khiến cậu bé chú ý. – Cô đánh cược là cháu sẽ không phân biệt được bọn cô nếu cô ấy có ở đây, ngay lúc này.

- Cháu đồng ý đánh cược! – Cậu bé nói đầy tự tin, mái tóc vàng bông bênh, đôi mắt lấp lánh tinh nghịch.

Cậu giống Charles và cả Susan nữa, cô đoán, lòng tràn ngập niềm xúc động chỉ có thể có ở người mẹ của Geoffrey. 1 ước muốn được bao bọc, được che chở... 1 cảm xúc không lý giải nổi.

- Hôm nào cô sẽ nói cho cháu bí mật mà nhờ đó cháu sẽ biết được ai là ai, - cô thăm thò với Geoffrey như những kẻ có chung 1 âm mưu riêng và dẫn 1 cha con vào nhà bếp, mời họ những chiếc bánh ngọt vừa mới ra lò.

- Thực sự có 1 bí mật sao? – Charles mỉm cười. – Tại sao không thấy cô nói với tôi? - Vì tôi chưa bao giờ tin tưởng tiết lộ bí mật cho ai. Nhưng tôi sẽ dành 1 ngoại lệ cho Geoffrey.

Bàn tay cô dịu dàng đặt lên vai cậu bé. Cô không biết tại sao cô lại dành cho cậu bé nhiều yêu thương trìu mến như thế. Cô không có lý do nào để cảm thấy gần gũi cậu đến vậy. 1 đứa trẻ sẽ tỏa sáng những ngày tháng cuộc đời cô, đứa trẻ cô không bao giờ có. Khi ba cô mất, hẳn cô đã quá già để có thể xây dựng gia đình. Chỉ trong 1 tuần cô đã mất em gái và tương lai của mình. Cho đến tận lúc đó, cô vẫn không đánh giá hết được sức nặng của lời hứa với cha.

- Thật không ạ? Không ai khác biết chứ ạ? – Cậu bé hỏi, háo hức và tự hào.

- Không. Trừ bà Bertie.

Vừa lúc đó, bà quản gia xuất hiện. Olivia giới thiệu 3 người với nhau. Bà Bertie có vẻ hài lòng khi gặp Charles. Bà dẫn 2 cha con lên gác, chỉ dẫn phòng ở cho họ. Nửa giờ sau Charles quay xuống, lần này chỉ có 1 mình. Geoffrey đang giúp bà Bertie đỡ đồ đạc.

- Con trai anh thật tuyệt vời, - 1 nụ cười nồng hậu nở trên môi Olivia.

Charles buồn rầu nhìn cảnh vật qua ô cửa sổ.

- Nó rất giống mẹ, - anh nói trước khi quay về phía Olivia. – Có gì mới không từ khi cô rời New York?

Thay vì an ủi Olivia, sự ân cần của anh chỉ làm tăng thêm nỗi đau mà cô đang cố giấu. Cô cầu khẩn có ai đó đến với họ lúc này.

- Tôi vẫn khỏe, và rất bận rộn.

Cô không nói đến chuyện đi viện của Victoria và tự hỏi không biết anh có hay chuyện đó.

- Bận để tránh cho cô em gái khỏi bị tống vào nhà giam phải không?

Cả 2 cùng cười vui vẻ, đúng lúc Victoria bước vào phòng khách: quần cưỡi ngựa, áo jacket, ủng vấy bùn và tóc bù xù thành 1 quầng tối xung quanh gương mặt.

- Buồn cười quá nhỉ! – Cô gất và ném về phía họ cái nhìn bực bội.

- Charles vừa đến đây, - Olivia hơi căng thẳng.

Victoria vẫn giữ vẻ khó chịu.

- Em thấy rồi. Và em nói thật rằng câu chuyện biểu tình ở New York không làm em thích chút nào nữa.

Charles và Olivia nhìn nhau như những cậu học trò mắc lỗi.

- Xin lỗi Victoria, - anh nhã nhặn bắt tay cô. – Cuộc dạo chơi vừa rồi thú vị chứ?

Anh chứng tỏ sự cố gắng chân thành gần gũi và hiểu cô hơn. Cô trả lời cụt ngủn và lạnh lùng, sau đó lui đi, viện cớ phải thay quần áo.

- Cô ấy có vẻ không vui, - Charles nhận xét.

Cách nói quá nường nhẹ đến nỗi Olivia không khỏi bật cười.

- Vâng, có thể nói như vậy. Cô ấy đã trải qua nhiều lúc khó khăn từ khi chúng ta vội vã rời New York.

Cô ngưng lại, ngần ngại. Cô không biết cha đã tin tưởng Charles đến mức nào.

- Và rồi, cô ấy bị ốm, - cô thận trọng nói thêm.

Luôn luôn trong tiềm thức, Olivia luôn tìm cách chuộc lỗi thay cho em gái.

- Tôi nghĩ cô ấy sẽ vất vả mới làm quen được với ý nghĩ kết hôn, - Charles tâm sự cởi mở. 1 cú sốc ngay cả với chính tôi. Nhưng tôi tin đó là giải pháp tốt nhất cho Geoffrey.

- Đây có phải lý do khiến anh chấp thuận?

"Lý do duy nhất?" cô muốn hỏi như vậy, nhưng cô đã chỉnh lại câu hỏi của mình. Dù sao, cô vẫn chỉ mới biết anh.

- Cô biết đây, tôi không thể 1 mình nuôi dạy con 1 cách đúng đắn được, - anh trả lời và nhìn cô hơi bối rối.

- Ba tôi đã nuôi dạy tốt chúng ta dù chỉ có 1 mình, - cô bình thản nói

Charles khẽ cười.

- Có phải cô đang gợi ý cho tôi không nên kết hôn với em gái cô?

Cô rất muốn có lòng dũng cảm ấy.

- Không, tôi chỉ muốn gợi ý rằng có lẽ còn có những lý do khác.

- Chắc chắn sẽ có khi tất cả chúng ta hiểu về nhau hơn.

Có tiếng nói chuyện vọng từ phía cầu thang. - Cô giống hệt như cô Olivia, - Geoffrey nói, thích thú ngoái nhìn cô gái tóc đen bước xuống sau cậu.

- Cô biết, cháu tên gì?

- Geoffrey, - cậu đáp ngay không chút dè dặt.

- Cháu mấy tuổi? Cô đặt câu hỏi mà không thực sự quan tâm, và cậu bé nhận ra điều ấy tức khắc. Trực giác không bao giờ đánh lừa cậu, và bỗng nhiên cậu tự hỏi không phải Olivia và cô này rất khác nhau sao.

- 9 tuổi ạ.

Họ đã xuống đến chân cầu thang. Victoria không hề nắm tay cậu, cũng không hề chạm vào cậu.

- Có phải cháu bé hơn tuổi nhiều không? – cô hỏi, ngạc nhiên vì cậu đã không nhỏ tuổi hơn.

- Không, cháu còn lớn hơn bạn bè cùng tuổi ấy chứ, - cậu vẫn kiên nhẫn.

- Cô không biết gì về trẻ con cả. - Olivia thì có đấy. Cháu rất yêu cô ấy.

- Cô cũng vậy, - Victoria nói và mỉm cười.

Cô bước vào thư viện và đến bên Olivia. Sự giống nhau lỳ lợ của 2 người khiến Geoffrey tròn miệng. Họ đúng là phiên bản của nhau. Tóc, mắt, miệng, váy, giày, tay, cười, tất cả đều giống nhau. Geoffrey nheo mắt ngắm nghía 2 người 1 lúc lâu, rồi cậu gật gù khiến người lớn đều ngạc nhiên.

- 2 cô không hoàn toàn giống nhau đâu, - cậu tuyên bố, già hơn hẳn cái tuổi lên 9, làm mọi người bật cười.

- Ngay thứ 2 này, ba sẽ chạy đi mua cho con 1 cái kính, - Charles nói, 2 chị em lại càng buồn cười.

Geoffrey vẫn khăng khăng.

- Con đảm bảo với ba đấy. ba nhìn 2 người đi. - Nhưng ba đã nhìn họ suốt rồi, con biết đấy, và lần nào trông ba cũng thật ngỡ ngàng. Nếu con có thể phân biệt được 2 cô ấy, thì hoan hô! Còn ba, ba không làm được.

Anh đã quên 1 phần sự thật. Nếu chỉ đơn giản nhìn họ ngồi gần bên nhau, anh sẽ không thể nào phân biệt. Nhưng đôi khi anh biết mình đang trò chuyện cùng ai vì mỗi người cô gái này khơi dậy trong anh những tình cảm khác nhau. Và Geoffrey cảm nhận điều đó theo khía cạnh khác. Nếu như đối với Charles là 1 điều gì đó mơ hồ, sâu kín, như 1 hấp lực giới tính, thì với Geoffrey bài tập toán này được giải quyết theo những tiêu chuẩn đơn giản hơn nhiều. Cậu biết, chỉ vậy thôi!

- Cô, là Olivia, - cậu nói, chỉ chính xác không 1 giây dẫn đo, - còn cô, là Victoria.

Sau đó các cô đổi chỗ cho nhau, và cậu lại nhìn đúng. Rồi, 2 người cầm tay nhau quay tròn, lần này thì cậu bắt đầu nhầm. Nhưng chỉ lát sau, cậu đã nhận biết được 2 người 1 cách rất trí tuệ khiến tất cả đều thán phục, kể cả Victoria, cô gái vốn luôn khẳng định rằng mình rất ghét trẻ con. Olivia đã từng khuyên cô không nên đề cập đến chi tiết này.

- Tại sao chứ? Có thể anh ta sẽ không cưới em nữa, vì em không có xúc cảm mẫu tử, - Victoria trả lời dữ dằn.

- Đúng thế đấy. và thế là ba sẽ tống em đến 1 tu viện ở Siberi, hay ít nhất cũng gả em cho 1 lão đánh cá ở Alaska. Chị xin em đấy, Victoria, đừng làm tổn thương mọi người.

- Vâng, vâng, được rồi.

Và cô giữ lời. Cô không hề chạnh lòng dù bất cứ ai, ngay khi cha cô về, cô không hé răng lời nào nữa. Bữa tối, cô cũng im lặng. Chính Olivia phải đảm đương tất cả cuộc trò chuyện.

- Tại sao chị không lấy anh ta nhỉ? – Lát sau, khi 2 chị em đã về phòng, Victoria hỏi. – Chị chẳng có khó khăn gì khi nói chuyện với anh ta.

- Chị không phải là người cần được bảo vệ trước những điều tiếng của dư luận. Mặt khác ba cần chị điều hành công việc trong nhà, - Olivia giải thích rành rọt.

Edward Henderson đã bày tỏ đầy đủ quan điểm của ông. Ông đã giải thích rõ ràng điều ông chờ đợi ở từng đứa con. Đám cưới của Victoria và Charles sẽ chẳng đóng vai trò gì trong kế hoạch của ông, mặc cho họ có hàng tá chuyện để nói với nhau.

- Geoffrey rất dễ thương, em không thấy thế sao? - Olivia đổi chủ đề

Họ đang nằm cạnh nhau trên giường, với 2 chiếc áo ngủ giống hệt nhau.

- Em không biết. Em không để ý điều đó. Bọn trẻ con không làm em thích thú, chị biết mà.

- Nó thích mê sự giống nhau giữa 2 chị em mình.

Olivia mỉm cười nhớ lại lúc Geoffrey cố sức phân biệt 2 người và gương mặt hân hoan của nó mỗi lần đoán đúng. Dường như 1 mối dây vô hình đã gắn bó Olivia với cậu bé có mới chỉ gặp lần đầu tiên. Cô rất yêu quý nó, và nó đối với cô cũng vậy. Nó có vẻ thích Victoria mặc dù cô ấy không tỏ ra chú ý gì đến nó. Nó đã ăn tối với Bertie, bà vui lắm. Có 1 đứa trẻ trong nhà gợi cho bà nhớ đến những hạnh phúc xưa.

Hôm sau, Edward đưa Geoffrey chơi quanh vùng, Olivia cũng đi theo họ. Cô trông thấy Victoria dạo trong vườn với Charles nên vội vã tránh đi. Hy

vọng em gái mình sẽ tỏ ra thù mị hơn. Nếu Victoria làm phật lòng anh ấy, anh sẽ từ chối kết hôn và ba họ sẽ vô cùng tức giận.

- Thật là 1 hoàn cảnh không bình thường. Charles nói khi 2 người cùng đi dạo, - tôi chẳng biết nên nói gì với cô cả. Tôi đã hơi ngạc nhiên khi cha cô đề nghị tôi kết hôn cùng cô. Nhưng thực tế chuyện đó không hề làm tôi khó chịu, nhất là cho Geoffrey.

- Anh muốn kết hôn chỉ vì con trai anh sao? – Victoria hỏi khô khan. Tại sao có người đàn ông đi lấy phụ nữ mà anh ta không yêu.

- Đó là lý do chính, - anh trả lời chân thực. – Thằng bé tội nghiệp cần có cả cha và mẹ, chứ không phải 1 người cha độc thân. Chị cô đã làm tôi nhận ra điều đó ở New York... Mẹ của Geoffrey là tình yêu của đời tôi, - giọng anh trở nên u buồn, - chúng tôi đã gặp nhau khi còn rất trẻ. Cô ấy sôi nổi, yêu đời. Cô ấy cười suốt... Cũng thông minh, cứng đầu nữa. Hơi giống cô, - anh mỉm cười. – và cô ấy rất yêu trẻ con.

- Ba tôi nói chị ấy đã mất trong vụ tàu Titanic, - Victoria nói nhạt nhẽo.

Cô cũng muốn tỏ ra quan tâm, nhưng ít hơn rất nhiều so với chị cô. Và lại, thật ra, anh thấy dễ dàng tâm sự cùng Olivia hơn. Nói chuyện cùng Olivia về Susan, Charles gần như muốn được khóc. Cô ấy quá nhạy cảm, quá dịu dàng...

- Đúng vậy, cô ấy sắp sửa lên chiếc cano cứu nạn cùng với Geoffrey nhưng cô ấy lại muốn nhường chỗ cho 1 trong những đứa trẻ đang đứng trên cầu tàu. Tôi chắc rằng nếu còn chỗ cô ấy cũng chưa lên ngay đâu. Cô ấy đã ở lại sắp chỗ giúp 1 nhóm trẻ khác trên chiếc xuồng cuối cùng và 2 chiếc bè nữa. Cô ấy còn dành áo phao của mình cho 1 bé gái. Người cuối cùng nhìn thấy cô ấy đã nói rằng cô ấy vẫn đang ôm trong tay 1 đứa trẻ. Ông chúa, đó không phải là Geoffrey.

- Cô ấy là 1 phụ nữ phi thường. – Anh kết luận sau 1 hồi im lặng.

- Tôi rất tiếc, - Victoria thì thầm. Lần này cô nói rất chân thành.

- Tôi có thể hình dung cô cũng sẽ hành động y như thế, - anh nói 1 cách hào phóng.

Cô lắc đầu.

- Olivia mới là người luôn hi sinh vì người khác. Còn tôi, tôi quá ích ích kỷ. Hơn nữa tôi không được lòng bọn trẻ con lắm.

- Cô sẽ học dễ thôi. – Anh ân cần. – Nhưng hãy nói 1 chút về cô đi nào. Về hôn lễ, tôi đoán rằng cũng chưa chính tức, phải vậy không?

Quả là 1 sự tế nhị khéo léo khi miêu tả cuộc phiêu lưu tình ái của cô với gã đàn ông đang có vợ.

- Không, chưa, thực tế là vậy. Ba tôi đã nói với anh?

- Không hẳn, - anh mỉm cười, hy vọng đã không làm tổn thương cô. (Edward đã trung thực nhất trong khả năng có thể). – Tôi chắc cô đang sống trong nỗi đau riêng. Nhưng này Victoria, tôi không có ý định tin rằng giữa chúng ta có tình cảm yêu đương. Tôi nghĩ dù sao chúng ta cũng có thể trở thành những người bạn tốt. Tôi muốn tìm 1 người mẹ cho Geoffrey. Cô cần 1 nơi trú ẩn, 1 bến đỗ an toàn sau cơn bão giông vừa qua.

Anh đã nghe thấy điều tai tiếng về chuyện tình ái giữa cô và Toby, nhưng anh không phải tí người quan tâm đến những chuyện đặt điều via hè.

Anh biết có chuyện tán tỉnh với 1 người đàn ông có vợ, có những lời hứa không thành, có sự rũ bỏ phũ phàng. Anh không biết chi tiết về cách cư xử phóng túng của cô cũng như việc cô bị sảy thai suýt chết.

- Chúng ta còn may mắn hơn nhiều người khác, anh tiếp, - vì chúng ta không có những ảo tưởng. Không có những mơ mộng hảo huyền, không có

những lời hứa hẹn về hạnh phúc, và rồi những trái tim rạn vỡ. Ở thời điểm này tôi chỉ mong nơi cô 1 tình bạn. Tôi cũng luôn sẵn lòng dành cho cô 1 tình bạn chân thành nhất.

Anh sợ có thể mình lại rơi vào tình yêu 1 lần nữa. Sức hút anh cảm nhận từ Victoria đã đặt anh trong 1 tình thế khó xử.

- Tại sao anh không thuê 1 người quản gia? – Victoria thẳng thắn gợi ý. – 1 người như bà Bertie chẳng hạn.

Anh không khỏi bật cười vui vẻ.

- Cô hẳn rất lấy làm kỳ cục khi tôi muốn cưới 1 cô gái không yêu mình, tôi hiểu. Nhưng thực sự, tôi không muốn yêu nữa, vì không muốn bị mất người mình yêu. Tôi không chịu đựng được điều đó.

- Thế 1 ai trong 2 chúng ta bỗng nhiên yêu người kia thì sao? – cô hỏi, chỉ để chống đối.

- Cô đã cảm thấy hơi xiêu lòng vì tôi ư? – Anh hỏi lại, hoàn toàn ý thức được sự hờ hững của cô. – Cô thấy không thể cưỡng lại được? Cô nghĩ rằng cô sẽ mau chóng si mê tôi?

-Ồ không! Chẳng có nguy cơ ấy, - Victoria cười giòn.

Chung quy lại, anh ta cũng không quá khó ưa, không buồn tẻ. Anh ta không cuốn hút cô, nhưng cô ngạc nhiên nhận thấy ở anh ta có 1 chút gì đó quyến rũ.

- Tốt hơn nhiều chứ. Nếu tôi thuê 1 bà quản gia, cô sẽ không có 1 ông chồng. Cô sẽ buộc phải tìm 1 ai khác và điều đó chắc chắn cho cô nhiều buồn chán hơn. Lấy tôi, đơn giản hơn bao nhiêu. Nhưng có 1 điều kiện. - điều kiện gì?

1 ánh tinh nghịch lóe lên trong đôi mắt xanh của Charles.

- Cô có nhiệm vụ không được để vài ngày lại phải vào đồn cảnh sát. Có thể làm ảnh hưởng đến tương lai sự nghiệp làm luật sư của tôi đấy.

- Tôi sẽ làm hết khả năng có thể.

Cô tự hỏi cuộc sống của cô ở New York sẽ ra sao, và liệu cô có tình cờ gặp Toby. Cô căm ghét hẳn biết bao! Cô sẵn sàng móc mắt hẳn nếu thấy lại hẳn ta. Cô đã suýt phải chết vì hẳn. Cô nhìn Charles và tuyên bố rất giản đơn:

- Tôi sẽ không thôi đi đến các cuộc mit tinh đâu. Tôi là người ủng hộ nữ quyền, tôi đấu tranh vì sự nghiệp giải phóng phụ nữ. Nếu điều đó làm anh phật lòng...

- Hoàn toàn không. Tôi không hề phản đối những quan điểm chính trị của cô. Tôi tôn trọng những lý tưởng của cô.

- Tôi không biết tại sao anh lại làm vậy, - cô lí nhí, thấy mất tinh thần.

Vì anh thấy cô rất đẹp, vì anh là 1 thằng ngốc. Anh biết cô ngang bướng và anh thầm mong ước sẽ chế ngự được cô. Nhìn theo cách nào đó, Victoria giống như 1 thách thức, ngay cả việc cô không yêu anh. Cuộc hôn nhân của họ sẽ là tất cả, trừ sự yên ổn.

- Chính tôi cũng không biết nữa, - anh trả lời. – Chắc chắn là những nguyên nhân do ngoài sự kiểm soát của tôi.

Khi 2 người trên đường vào nhà, anh đặt câu hỏi cuối cùng:

- Cô muốn khi nào tổ chức hôn lễ?

Muộn nhất có thể được, cô muốn hét lên như thế. Nhưng cô nói:

- Không phải bây giờ, chúng ta đâu cần vội vàng. (Để không ai dám nói rằng cô đã kết hôn vì đang mang thai). Anh nghĩ tháng 6 thì sao?

- Rất hay, khi ấy Geoffrey đã kết thúc năm học. Đó là thời điểm lý tưởng để nó làm quen với cô. Còn về tuần trăng mật, cô nghĩ sao? – anh hỏi, (chưa có ai trong 2 người từng có cuộc trò chuyện kỳ khôi như thế). – Cô thích đi du lịch chứ?

- Có – cô trả lời không hào hứng lắm.

- California? – Anh đề nghị với giọng điệu như đang thỏa thuận 1 điều khoản trong hợp đồng.

- Châu Âu! – Victoria chối từ gợi ý.

- Tôi không muốn đi tàu thủy, - anh tuyên bố vì những lý do rất hiển nhiên. Nhưng chuyện đó không phù hợp với tính ngoan cố của cô dâu tương lai. - Còn tôi, tôi không muốn đi California.

- Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau nhé.

- Đồng ý.

Họ nhìn nhau, không xúc động, không lãng mạn, không tình yêu, chỉ có 1 sự ham muốn từ phía Charles. Họ không có gì chung để làm cùng nhau chứ đừng nói đến việc kết hôn. Họ sắp xây dựng cuộc sống không có gì là cơ sở. Vì nhu cầu 1 người mẹ cho con trai anh, vì sự cần thiết lấy lại danh dự cho Victoria. Đó là tất cả những gì họ cần dành cho nhau. 2 người bước vào nhà, trầm ngâm, lặng lẽ.

Trái với mọi chờ đợi, kỳ nghỉ lễ Tạ Ơn diễn ra thật dễ chịu. Chính Edward cũng ngạc nhiên vì ý thức tốt của Victoria. Cô không làm gì khiến ông phiền lòng. Cô còn "hạ cố" tranh luận với ông đôi chút – ít nhất có thể được – thỉnh thoảng cũng nói vài lời với Geoffrey. Cậu bé dường như đã

hoàn toàn bị Olivia chinh phục, trong khi Charles tìm cách hiểu hơn về bố vợ tương lai và thích thú được nghe ông nói hàng tràng về công việc của mình.

Nỗi ưu phiền Olivia luôn cảm nhận và luôn phải sống khi ở gần Charles được bù đắp bằng sự trù mẫn đối với Geoffrey. Thứ 7, cô cho cậu bé ngồi lên con ngựa tốt nhất – Sunny, và 2 người cưỡi ngựa rất lâu qua các cánh đồng và đồi núi. Và sáng chủ nhật, ngồi trên mỏm đá với Geoffrey, cô đã chỉ cho cậu bé vết chàm bí mật. Nó nằm ở bàn tay phải, rất nhỏ đến nỗi người ta phải nheo mắt lại mới nhận ra. Cô bảo cậu phải hứa không được tiết lộ với ai, kể cả ba cậu. Cô dạy cậu cách giơ tay lên và thề 1 cách trang trọng, trong khi cô cất giọng hát 1 bài ca thổ dân mà ngày xưa cô đã từng hát với Victoria.

- Hồi bọn cô ở tuổi cháu, bọn cô thương chơi trò đánh lừa mọi người. người này đổi cho người kia. Cô giả làm Victoria và Victoria giả làm cô. Buồn cười lắm. Không bao giờ có ai nhận ra, trừ bà Bertie.

- Các cô sẽ làm thế với ba cháu chứ? – cậu hỏi, tỏ vẻ quan tâm.

Olivia cười phá lên.

- Chắc chắn là không, Geoffrey, thế thì xấu lắm! Bọn cô chơi trò tráo đổi cho nhau từ lâu lắm rồi, khi bọn cô còn bé thôi.

- Thế các cô không bao giờ làm thế nữa à?

Cậu bé rất thông minh so với tuổi của cậu. và tự nhiên thấy rất yêu người bác mà mối quan hệ mới mang tới. ba cậu đã thông báo hôm trước rằng sẽ kết hôn cùng với cô Victoria. Geoffrey chỉ tỏ ra ngạc nhiên chứ không hề e ngại.

- Rất hiếm khi, - Olivia thừa nhận. – Thường bọn cô chỉ đóng kịch với những người mà bọn cô không ưa. Hay 1 trong 2 người phải đi đến đâu mà

không thích.

- Đến nha sĩ?

- Không, không phải nha sĩ. Nhưng ví dụ như 1 trong 2 người đã đồng ý dự 1 buổi tối, mà cuối cùng lại không thích, người kia có thể đi thế... Nhưng thường thì cả 2 cùng được mời 1 lúc.

- Cô có nhớ cô Victoria không khi cô ấy đến ở nhà cháu?

- Ồ có chứ, cô sẽ nhớ Victoria khủng khiếp. Mọi người sẽ phải thường xuyên về chơi với cô thường xuyên đấy.

Cô mỉm cười với cậu bé.

- Cô vui vì cháu đã dự lễ Tạ ơn cùng gia đình cô.

- Cháu cũng vậy, - cậu nói và đặt tay mình vào tay cô. – Cháu sẽ không nói với ai về vết chàm đâu.

- Cháu được ưu tiên đấy! Cô ôm cậu bé trong vòng tay. Hạnh phúc biết bao được làm mẹ đứa trẻ này! Cùng 1 lúc, Victoria đã có 2 niềm hạnh phúc.

Họ thong dong đi về trang trại. Cuối buổi chiều, Charles và Geoffrey lên xe trở lại New York. Họ sẽ còn tới vào dịp Noel. Geoffrey nói vậy, rất hào hứng với ý định này. Olivia đã hứa sẽ dành cho họ 1 buổi dạ tiệc tuyệt hảo. Đó sẽ là buổi tiếp tân đầu tiên của họ sau khi thông báo buổi lễ đính hôn. Olivia sẽ mời tất cả bạn bè, tất cả những người quen biết trong vùng. Cha họ không giấu sự mãn nguyện khi Charles đi khỏi. Còn Victoria không đứng vững nổi nữa. Cô đã chịu đựng căng thẳng trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần vừa rồi. Tối hôm đó cô lên giường sớm, mệt rũ rời. Olivia ngồi rất lâu trước ngọn lửa. Tâm trí cô đang hướng về Geoffrey và Charles. Victoria, Charles và Geoffrey. Sự kết hợp kỳ lạ của những suy nghĩ. Từ giờ trở đi, họ

gắn bó với nhau. Bông chốc họ làm nên 1 gia đình. Và cô, cũng bông chốc, sẽ trở thành 1 gái già.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lễ đính hôn của Victoria Elizabeth Henderson và Charles Westbrook Dawson được thông báo trên New York Times thứ Tư ngay sau lễ Tạ ơn. Đám cưới sẽ diễn ra vào tháng 6, thông báo nói rõ vậy, nhưng chưa định ngày chính xác. Edward Henderson gập tờ báo lại và xếp cẩn thận trên bàn làm việc, rất hài lòng.

Đó là điều tốt đẹp nên làm! – ông nghĩ.

Liên tiếp những cú điện thoại không tránh khỏi và những lá thư chúc mừng dồn dập. Trên thành phố, lời đồn đại đã bớt gay gắt hơn. Người ta có nói về chuyện tình trăng gió giữa cô gái với Tobias Whitticomb. Theo 1 số ý kiến thì vài người trông thấy họ cùng nhau ở chốn ít nghiêm chỉnh. Nhưng tất cả những lời khẳng định ấy đều thiếu chứng cứ thuyết phục. Về phần Toby, đương nhiên cuối cùng hẳn cũng hiểu ra tốt hôn là nên câm miệng. Victoria kể như được cứu thoát. Đối với cha cô, cô chỉ tìm được chốn dung thân khi trở thành bà Dawson.

Victoria đọc thông báo lúc nó vừa được xuất bản với cảm giác đầy bất công. Sao cô lại đến nông nỗi này? Tại sao những người khác lại quyết định thay vị trí của cô? Vì tội cô đã yêu say đắm Toby và đã tin tưởng anh ta, mà ba cô trừng phạt cô. Đám cưới cô không hề mong muốn này, hết như 1 cực hình. Cô sắp phải chấp nhận dành cho chồng cô điều cô đã dành cho người tình, và cái viễn cảnh ấy giờ đây, chỉ đem lại sự ghê tởm. Ôi, cô không thể... Charles đã nói họ sẽ là những người bạn tốt. Anh không chờ đợi rằng cô sẽ yêu anh. Anh muốn 1 người bạn tâm giao và 1 người mẹ cho Geoffrey. Ngay điều đó thôi cũng khiến Victoria phẫn nộ. Cô không muốn chút nào làm mẹ 1 đứa trẻ xa lạ. Đứa con của cô, cô đã mất nó, cái kinh nghiệm

khủng khiếp đã in sâu vào máu thịt cô. Cô không muốn có 1 đứa con nào khác nữa. Sau khi kết hôn với Charles, cô đã chủ định sẽ dùng những biện pháp phòng tránh cần thiết để không phải có con nữa. Cô không biết chính xác sẽ như thế nào nhưng cô sẽ tìm hiểu. Tận đáy lòng, cô hy vọng rằng cô không phải chịu nghĩa vụ quan hệ vợ chồng. Rằng Charles sẽ hài lòng, như anh đã nói, làm "1 người bạn". Có nghĩa là anh sẽ không đòi hỏi cô. Đúng thế, cô hy vọng mãnh liệt. Chỉ nghĩ đến việc Charles sẽ chạm cô như cách của Toby, cô đã thấy toàn thân ớn lạnh.

- Sao em u ám quá thế? – Olivia hỏi.

Cô vừa chạy qua phòng, trong tay trĩu nặng 1 ôm khăn bông đã được giặt là. Nhìn thấy em gái cúi xuống tờ báo, Olivia mỉm cười triu mến.

- Em sẽ hạnh phúc với anh ấy, Victoria. Đó là người đàn ông tốt... và em sẽ tự do hơn khi ở New York.

Điều đó đã từng có 1 giá trị nhất định. Nhưng Victoria lắc đầu ngược lên với đôi mắt buồn thảm. Nỗi tuyệt vọng của riêng mình đã nhấn chìm cô đến mức cô không nhận ra vẻ ưu sầu của Olivia.

Giờ đã thành thói quen, cô luôn đi dạo thật lâu vào mỗi buổi chiều. Olivia không nói gì khi em gái cô biến mất hút. Victoria đến Croton, đến Dobbs Ferry hay Ossining, tất cả nơi những người phong trào vì nữ quyền tập hợp. Mỗi lần từ đó về, cô lại càng cứng rắn hơn. Mỗi tức giận đàn ông sâu sắc đang sống trong cô, đã dần chuyển thành nỗi căm thù. Cô đã biết cách kiểm soát cách cư xử của mình, nhưng mỗi khi có dịp, cô lại không ngần ngại khẳng định chính kiến – mà cô cho rằng thuộc về chính trị, nhưng chẳng thể đánh lừa được Olivia. Cô hiểu Victoria đang nuôi dưỡng tình cảm gì để chống lại mọi đàn ông trên trái đất. Victoria coi phụ nữ như nạn nhân của sự điều khiển và thống trị của nam giới. những ý tưởng đó bắt nguồn từ Tobias Whitticomb và thậm chí cả từ Charles Dawson. Với Charles. Cô thấy anh như kẻ cướp đã liên minh với cha cô để trừng phạt cô vì tội đã yêu Toby.

Buổi tiếp tân Olivia rất vinh dự được tổ chức lại bị Victoria quá ghê lạnh. Chẳng khác gì khổ hình khi phải ngồi nghe chị đọc danh sách khách mời. Victoria không quan tâm đến việc ai đến ai không, cô bảo vậy. Việc những người nhà Rockefeller và người nhà Clark đã chấp nhận lời mời cũng không khiến cô vui vẻ. Trong mắt cô không có gì đáng để làm nổi đình nổi đám. Sau tất cả mọi chuyện, đám cưới này chỉ là 1 thương vụ.

- Đừng nói thế, - Olivia buồn rầu. Đó là trước hôm cha con Dawson đến Croton mừng lễ Noel. - Charles thực sự có ý tốt. Em và Charles, mỗi người đều có thể dành tặng cho nhau 1 cái gì đó rất quan trọng. Anh ấy cứu thanh danh của em. Và em, hãy nghĩ đến bé Geoffrey, tới niềm vui của nó khi có 1 người mẹ.

- Em không muốn làm mẹ nó! - Victoria hung hăng - Em không biết chăm sóc nó như thế nào hết. Hơn nữa, nó không yêu em.

Từ lễ Tạ ơn, cô suốt ngày chỉ nhai đi nhai lại nỗi oán hận ấy.

- Tất nhiên nó yêu em chứ. Đừng ngốc nghếch thế.

- Chính chị mới là người nó yêu quý, - Victoria trả lời đầy chắc chắn. - và nó có lý, nó biết được chúng ta rất khác nhau và nó cảm thấy em không yêu trẻ con.

Cô nói đúng điểm này, mặc dù Olivia không muốn thừa nhận. Geoffrey dễ dàng phân biệt các cô với 1 sự tinh nhạy đáng ngạc nhiên, thậm chí không cần đến vết chàm Olivia đã chỉ cho nó.

- Nó rất thích cả 2 chị em mình. Chị chắc chắn chỉ trong 1 thời gian ngắn em sẽ yêu nó.

Victoria biết rằng không, người ta không thể bắt buộc cô thích bất cứ ai. Cô ghét mọi sự bắt buộc. Cô chỉ đơn giản muốn 1 dàn xếp ổn thỏa với Charles, giữa những người có học; muốn vẫn còn có thể kết bạn ở New

York và được tham dự những cuộc hội họp. Cô mơ ước 1 ngày nào đó sẽ làm chính trị. Cô xem mình như 1 Jeane D'Arc, 1 tâm hồn thuần khiết sẽ hi sinh cuộc đời cho những lý tưởng.

Cảm thấy em mình đang muốn thử vận may với những thí nghiệm mạo hiểm, Olivia lo lắng.

- Tốt hơn hãy nghĩ đến những điều thực tiễn, Victoria à. Hãy nghĩ đến người chồng sắp cưới của em chẳng hạn, hay tới tổ ấm tương lai của em, tới đám cưới của em.

Với cô vẫn quá lạ lùng khi gọi Charles là "chồng sắp cưới của Victoria".

Giống như 1 cú sốc, 1 lưỡi dao bén ngọt thọc sâu vào tim. Nỗi hổ thẹn làm má cô ửng hồng. Thật tồi tệ khi thêm muốn chồng của em gái mình, chỉ vì anh ta tốt bụng và có thích trò chuyện cùng anh ta. Cô không được quyền nghĩ về anh theo cách này nữa. Cô chưa bao giờ có anh, thực tế là vậy, nhưng ở New York cô có thể tự do mơ mộng miên man. Bây giờ thời kỳ ấy qua rồi. Cô và Victoria đã không còn là những cô thiếu nữ non tơ nữa. Họ sắp sửa kỷ niệm sinh nhật thứ 21. Và vì những lý do khác nhau, họ đã trở thành 2 người đàn bà. Victoria đã nếm mùi tình yêu xác thịt và chuẩn bị kết hôn. Còn Olivia giờ đây đã hoàn toàn thuộc quyền định đoạt của cha. Cô sẽ trải qua 10, 20, 30 năm có thể để phục vụ ông, nếu Chúa vẫn ban cho ông cuộc sống. Victoria sẽ duy trì 1 sự tồn tại được gây dựng trên cơ sở những thỏa thuận. Cuộc đời Olivia sẽ mãi mãi dành cho sự hi sinh, cho sự quên mình.

Cô lại quay về chuyện chiêu đãi và lần này Victoria đã miễn cưỡng lắng nghe. Olivia đặt 2 bộ váy mới bằng nhung đen, được trang trí thêm 1 đôi váy ngắn. 2 kiểu đang rất thời trang mà cô học theo mẫu của chị em nhà Callot ở Paris.

Victoria nhìn chị âu yếm. Cô khâm phục nghị lực của chị, cho dù cô không luôn luôn biểu hiện lòng biết ơn ấy.

- Khi em đến Paris, em sẽ mua 1 mẫu "thật" may bởi chính những nhà mốt chị ngưỡng mộ như Berr... Worth... Poiret... chị lên danh sách đi, em sẽ mua cho chị.

Sự xa cách sắp tới đặt 2 người trong khổ ải. Olivia không muốn đổi diện sự thật rằng, không lâu nữa, cô sẽ không còn được trông thấy em gái. Tưởng tượng cảnh Victoria kết hôn là 1 chuyện, phải sống với điều đó lại là chuyện khác. Phải cảm nhận nỗi đau tàn nhẫn giày vò khi em cô ra đi. Bao lâu nay, họ vẫn luôn sống bên nhau, đêm cũng như ngày. Họ chưa bao giờ rời xa nhau quá vài giờ. Mất đi Victoria, cô giống như mất đi 1 phần trong tâm hồn. Chỉ nghĩ đến điều đó, cô đã thấy như không còn không khí để thở, cô kinh hãi, 1 cơn đau âm ỉ cào cấu lòng cô.

Cô đứng lên, ôm Victoria vào vòng tay mình, nói với Victoria rằng cô sẽ thiếu em biết bao... Hơn sức cô có thể chịu đựng.

- Đến sống với bọn em đi, - Victoria năn nỉ. Cô đã suy nghĩ kỹ, cô muốn có chị gái ở bên mình.

- Ô, tất nhiên rồi! Thế thì Charles sung sướng lắm! - Olivia vờ cảm thán với tiếng cười không niềm vui. Cô sẽ luôn chịu giằng vặt nếu phải sống chung dưới 1 mái nhà với Charles...

- Anh ta sẽ mua 1 mà được 2. - Victoria nói nhẹ hẫng. - Chị sẽ chăm sóc Geoffrey. 1 giải pháp quá hoàn hảo.

Cô châm 1 điếu thuốc, và Olivia chạy vội ra mở cửa sổ.

- Bertie sẽ giết em nếu bà ấy nghi ngờ em đang hút thuốc, - cô cảnh cáo, rồi khóa trái cửa buồng lại. - Nhưng... Victoria này... nếu chị đến, ba cũng sẽ tới, đúng không nào?

Các cô hãy cứ bông đùa đi, sẽ đến ngày các cô sẽ phải đối diện với sự thật. Sau lễ thành hôn, con đường của họ sẽ mãi mãi chia về 2 ngã.

- Ba đã hứa với chị rằng chị rằng chị có thể đến thăm em mỗi khi chị muốn.

- 2 chuyện ấy không giống nhau, Ollie, chị biết mà.

- Em nói đúng, không giống nhau. – Olivia thở dài.

Sau 1 hồi lâu im lặng, 1 ý tưởng chợt vút qua tâm trí cô, giống như 1 nguồn an ủi.

- Thế Geoffrey? 2 người có đưa nó đi trong kỳ trăng mật không?

- Chúa ơi, em hy vọng là không!

Victoria nhăn nhó thốt lên. Olivia xua xua tay tránh làm khói thuốc đậm đặc.

- Kinh quá! Chị hối hận đã để em nhiễm cái thói xấu này.

- Tất cả phụ nữ Châu Âu đều hút thuốc. Là một đấng. – Victoria bật cười.

- Họ còn tự vắt sữa bò nữa. Có đôi cả vàng trên trái đất chị cũng không làm điều đó, cho dù nó không tệ như hút thuốc... Nhưng quay lại chuyện Geoffrey nhé, 2 người không mang nó theo ư?

- Bọn em chưa nói về chuyện đó, nhưng em không nghĩ anh ấy muốn. Em đã bảo anh ấy là em thích đi Châu Âu.

Tim Olivia thắt lại. Lại 1 dấu hiệu chứng tỏ cô sắp không còn là 1 phần cuộc sống của Victoria nữa.

- Nếu vậy, Geoffrey có thể ở lại với chị, chị sẽ rất vui được đón nó,

- Dự định tuyệt vời!

1 nụ cười rạng ngời trên môi Victoria. Ý nghĩ để thằng bé lại Croton khiến cô sung sướng. Không gì làm cô khó chịu hơn cái viễn cảnh phải chăm lo cho 1 thằng nhóc trên tàu và sẽ còn tệ hơn khi ở châu Âu... nếu đột nhiên Charles chấp thuận sẽ nghỉ tuần trăng mật bên đó. Anh vẫn tiếp tục đề nghị tới California, nhưng Victoria khẳng khẳng giữ nguyên ý kiến cũ. Theo lời mọi người kể, California là 1 vùng kinh khủng, chẳng có tiện nghi gì.

- Chị sẽ thử đề nghị với h, ít nhất là nếu em thích chị đảm nhận việc đó –
Olivia nói

Cô ra khép cửa sổ lại. Đang đợt tuyết rơi thứ 2 từ sau lễ Tạ ơn, thời tiết giá lạnh.

- Chị hãy đề nghị anh ấy đi. Phần em, em sẽ thuyết phục anh ấy cùng em sang châu Âu.

Khi cùng khoác tay nhau đi xuống tầng, tinh thần 2 chị em đã tốt hơn nhiều. Victoria nghĩ đến chuyến du lịch của cô, đến những người phụ nữ cô sẽ gặp ở London. Cô đã viết thư cho họ. không hề nói với Olivia, cô gửi 1 bức thư cho Emmeline Pankhurst đang ở trong tù. Còn Olivia, cô xúc động nghĩ về Geoffrey... trải qua 1 mùa hè cùng cậu bé sẽ bù đắp phần nào sự thiếu vắng Victoria.

Ngày hôm sau, cha con nhà Dawson đến trên chiếc Packard mới. Chiếc xe vừa dừng lại, Geoffrey lao ngay vào điền trang. Cậu chỉ hơi do dự khi đụng phải Victoria đang đợi họ ngoài thềm.

- Cô Ollie đâu ạ?

- Trong bếp.

Geoffrey lại vụt đi như tia chớp, chạy vòng qua nhà và hướng thẳng về khu phục vụ dưới ánh mắt của cha nó. Anh nhìn cô gái, mỉm cười bối rối: anh chỉ muốn có sự tinh tường của con trai anh.

- Thăng bé nói đúng chứ? Cô là Victoria?

Anh thậm chí không thể xác định được vị hôn thê của mình! Những ngày nghỉ vừa rồi ở trang trại chỉ làm trầm trọng thêm sự lẩn lộn. Nhiều khi Victoria tỏ ra ý tứ, giữ kẽ, giống như chị gái cô; còn Olivia đôi lúc lại thật tự nhiên thoải mái. Táo tợn hơn, thậm chí là vậy, từ khi Olivia coi Charles là người của gia đình. Trong tâm trí anh những điểm khác biệt giữa 2 chị em nhà Henderson đã dần bị lu mờ. Anh phát hiện ra họ cùng có một tính hài hước như nhau. Tất thấy ở họ đều giống nhau, nụ cười, tiếng cười, dáng điệu, cử chỉ và cho cả đến cách họ hắt hơi. Tóm lại, anh thấy họ giống nhau hơn bao giờ hết.

Victoria gật đầu, khẳng định với anh cô chính là người vợ tương lai của anh, Charles hôn phớt lên má cô và nói anh vui mừng gặp lại.

- Tôi sẽ tặng mỗi chị em em 1 chiếc ghim cài áo có khắc chữ cái đầu tiên, - điều đó giúp tôi tránh khỏi trở thành ngờ nghệch.

Họ phá lên cười. Charles để cô vịn lên cánh tay mình, rồi 2 người cùng bước vào tiền sảnh rộng lớn của dinh thự Henderson.

- Ý kiến rất hay đấy, - cô tán thưởng.

Rồi cô ngược nhìn anh bằng ánh mắt láu lỉnh, với 1 ham thích không cưỡng nổi, muốn trêu chọc và quan sát phản ứng của anh.

- Làm sao anh biết tôi không phải là Ollie? – cô hỏi về ngây thơ, khoái chí khi thấy rõ sự hoang mang.

- Cô là Olivia?

Anh vội lùi lại, xấu hổ vì đã tỏ ra gần gũi với cô đến vậy. Đứng vào lúc Victoria cúi đầu, sẵn sàng giả bộ tính cách chị gái, Geoffrey cắt ngang, nó chạy ùa vào, má đỏ hồng, tóc bù xù, tay kéo theo Olivia: - Chào cô Victoria! Bực bội thấy mình không có khả năng nhận biết được 2 chị em cô gái sinh đôi, Charles nhìn hết người này đến người kia. Nếu con trai anh nhầm... Nhưng không! Geoffrey rất chính xác: Olivia đang giơ ngón tay lên dọa Victoria:

- Em, em lại đang xoay Charles tội nghiệp đấy! – cô mắng

Ý tưởng đổi vai cho nhau luôn đến với Victoria.

- Quả có vậy! – anh nói, mặt đỏ ửng với cái nhìn đầy biết ơn người chị vợ tương lai, cô đã chấm dứt trò đùa tếu này. Cô ấy đang nhận mình là cô. Và thú thật, trong thoáng chốc, cô ấy đã lừa được tôi.

Geoffrey bật cười thích thú. Ba cậu thật sự không thấy được vẻ khác nhau giữa 2 người phụ nữ này, dù nó rất hiển nhiên.

- Thế con, làm sao con nhận ra được 2 cô quá chắc chắn thế nhỉ? – Charles hỏi, gần như muốn cáu.

Anh ngạc nhiên khi 1 thằng bé nhỏ tuổi như nó lại có thể chỉ đích danh từng người trong chị em họ, không hề nhầm lẫn, trong khi anh lẫn lộn suốt. Có lẽ anh đã để mình bị chìm trong những cảm xúc riêng tư.

Geoffrey nhún vai.

- Con không biết, 2 cô ấy đâu có giống nhau đến vậy.

- Ngoài bà Bertie, cậu bé là người duy nhất nhận biết được chị em tôi, - Olivia vui vẻ thừa nhận.

Charles bắt tay cô trước khi quay sang vị hôn thê của mình. Victoria có nín cười, thích thú vì đánh lừa được anh. Anh cảm nhận được rằng cô có chủ ý muốn làm anh bối rối.

- Tôi sẽ không bao giờ tin em nữa đâu Victoria Henderson, - anh tuyên bố 1 cách trịnh trọng. Đó là 1 quyết định khôn ngoan đẩy anh Charles, - Olivia cười tán đồng. – Anh hãy nhớ đấy nhé.

- Chuyện gì đây?

Edward Henderson vừa bước vào sảnh, ông đưa mắt nhìn quanh tất cả mấy người đang tụ họp. Ông tỏ vẻ hài lòng khi chứng kiến cảnh ấy. Xưởng thép đã bán xong và ngay trong thời gian điều đình, Edward đã rất ngưỡng mộ sự khéo léo của Charles. Dáng vẻ điềm tĩnh và vững vàng, người con rể tương lai của ông ẩn chứa 1 nhà đàm phán đáng gờm.

Bữa tối hôm đó diễn ra sôi nổi. 2 người đàn ông nói chuyện về công việc làm ăn. Sau khi uống rượu, ăn bánh tráng miệng, Olivia và Edward để đôi vợ chồng sắp cưới ở lại 1 mình với nhau. Cô gái muốn kiểm tra xem Geoffrey đã ngủ yên chưa. Còn Edward, ông viện cớ mệt phải đi nghỉ. 2 cha con cùng bước lên cầu thang. Ba cô bảo ông nhẹ cả người. Sự hòa hợp giữa Victoria và Charles vượt ngoài mong đợi của ông, - ông nói vậy. Olivia chỉ gật đầu không nói, những cảm xúc trái ngược đang xâm chiếm lòng cô.

Nhưng nhìn thấy Geoffrey cô quên ngay tất cả. Bertie đã đi nằm, song cậu bé vẫn chưa ngủ. Nằm trên chiếc giường rộng mênh mông, cậu ôm trên tay 1 chú khỉ bông nhưng đã sờn.

- Nó là ai thế? – Olivia hỏi đầy quan tâm, - cô ngồi xuống đầu giường.

- Nó tên là Henry. Nó đã già lắm rồi, nó bằng tuổi cháu đấy. Cháu mang theo nó đi khắp mọi nơi, trừ đến trường học. –

Geoffrey trả lời với nụ cười. Geoffrey dường như quá bé nhỏ giữa cái giường rộng này. Olivia kèm lòng để không ôm choàng lấy cậu bé. Cô chưa thể cho phép mình làm như vậy, khi họ còn chưa đủ quen biết nhau.

- Nó đẹp lắm, - cô khẳng định rất nghiêm túc. – Nó có cần không? Loài khi đôi khi rất hung dữ, cháu biết không?

- Không, nó không cần đâu, - cậu bé nói, và nhìn cô, tự nhủ cô ấy thật đẹp và còn vui vẻ nữa... - Cháu thích mình có anh em sinh đôi. A, cháu sẽ chơi trò giả vờ với mọi người như cô Victoria đã làm với ba cháu chiều nay. Ba đã hoàn toàn bị lẫn lộn...

- Làm thế nào cháu lại phân biệt được bọn cô? – cô hỏi, tò mò

Sự ngây thơ của trẻ nhỏ phải chăng là nguồn gốc của sự sáng suốt lạ thường này.

- Các cô suy nghĩ khác nhau, - cậu bé trả lời đơn giản, - cháu thấy tỏa ra như vậy mà.

- Cháu thấy được các cô suy nghĩ như thế nào ư? – Olivia kêu lên, ngỡ ngàng.

Mặc dù còn nhỏ tuổi, cậu bé sở hữu sự khôn ngoan đáng kinh ngạc. Những đứa trẻ phải chịu thiệt thòi thường chín chắn nhanh hơn những đứa trẻ khác. Trí tuệ già dặn của cậu bé hẳn đã đến sau cái chết của người mẹ.

- Vâng, đôi khi – cậu thì thầm – và nữa, - cô Victoria không thích cháu.

- Có mà, cháu thấy đấy! – Olivia vội trả lời, vẻ lúng túng. – Chỉ là cô ấy không quen với trẻ con thôi.

- Cô ấy không thích trẻ con, - cậu nhấn mạnh. – Cô, cô cũng đâu thường chơi với trẻ con... Cô Victoria không nói với cháu như cô... nhưng ít nhất,

cô ấy có yêu ba cháu thật không cô?

Thằng bé đặt câu hỏi quá trực diện, quá thích đáng, hiếm có với 1 đứa trẻ ở tuổi nó. Trong 1 giây, Olivia ngần ngại.

- Có chứ, cô tin là cô ấy quý mến ba cháu nhiều, Geoffrey à. 2 người còn chưa biết thật rõ về nhau. Cùng thời gian, điều đó sẽ đến.

- Vậy thì, tại sao 2 người lại cưới nhau mà không hiểu biết về nhau? Thế là ngốc phải không cô?

Cậu đã không sai, nhưng cuộc đời không đơn giản như thế. Olivia không thể giải thích cho cậu tất cả mọi phức tạp của hoàn cảnh.

- Đôi khi người ta lấy nhau vì họ chắc chắn rằng họ sẽ hiểu nhau... rằng họ sẽ học được cách yêu nhau. Và thường, những cuộc hôn nhân xây dựng trên cơ sở lý trí và tình bạn lại bền vững nhất...

Geoffrey không tỏ vẻ tin tưởng.

- Mẹ cháu yêu bố con cháu hôn tất cả mọi người... Mẹ nói mẹ yêu ba hơn tất cả khi họ kết hôn, còn hơn cả ông bà. Và khi mẹ có cháu, mẹ đã nói rằng mẹ yêu cháu bằng ba. – Cậu hạ giọng như đang tiết lộ 1 điều mờ ám: - Thực ra, mẹ yêu cháu hơn, nhưng nó là 1 bí mật, mẹ không muốn làm ba buồn.

- Cô hiểu mẹ cháu, Olivia nói, cảm thấy con tim mình đang hoàn toàn hướng về phía cậu bé, về người mẹ đã mất của nó, về thời thơ ấu bị tàn phá của cậu. – Mẹ hẳn yêu cháu nhiều lắm.

- Vâng, - cậu đáp, buồn bã

Yên lặng, không ai nói gì nữa, cậu nhớ mẹ. Cậu thường mơ thấy mẹ, trong những giấc mộng, cậu thấy mẹ đến, mẹ mỉm cười, mẹ mặc chiếc váy trắng muốt. Nhưng cậu luôn tỉnh dậy trước khi mẹ tới bên cạnh mình.

- Cháu yêu mẹ lắm, - cậu thì thào, nắm chặt tay Olivia. – Mẹ cháu đẹp lắm... và mẹ hay cười... hơi giống cô đấy...

Ngay lúc đó cô cúi xuống ôm ghì cậu bé trong vòng tay, hôn lên má cậu. Nó là đứa trẻ mà cô sẽ không bao giờ có được, là 1 tặng vật của trời đất, đứa trẻ sẽ thay thế phần nào em gái cô.

- Cô yêu cháu, Geoffrey, - cô dịu dàng nói và vuốt mái tóc cậu.

Cậu bé mỉm cười hạnh phúc.

- Mẹ cháu cũng gọi cháu như thế..., nhưng cô cũng có thể làm như vậy. Cháu tin là mẹ cháu sẽ đồng ý.

- Cảm ơn cháu.

Cô kể chuyện cho Geoffrey. Chuyện 1 lần Victoria và cô được mời dự tiệc trà tổ chức ở trường. Các cô đã giả vờ người này là người kia và tất cả, thầy giáo, học sinh, đều bị cuốn vào trò chơi... Cuộc vui kết thúc bằng sự lẩn lộn hoàn toàn khi người ta đã phát hiện ra rằng mỗi người đều không hay biết gì về những điều đáng ra họ cần biết. Geoffrey cười thích thú. Olivia ở bên cậu bé hơn 1h đồng hồ, cho đến khi cậu đã mơ màng ngủ, bàn tay nhỏ bé níu chặt vào cô, con khỉ bông để trên gối. Cô hôn cậu lần nữa, trước khi nhón chân rời khỏi phòng. Cô cảm thấy có mối đồng cảm đặc biệt với người mẹ của cậu bé này. Dường như họ đã biết nhau.

Victoria đang nghỉ ngơi thoải mái trong phòng. Cô hút thuốc mà chả thèm mở hé cửa sổ lấy 1 chút.

- Chị chỉ muốn em nhanh đi đi! – Olivia làm ra vẻ ghét bỏ.

Cô đảo mắt lên trần nhà, vờ như sắp ngất vì ngạt thở khiến Victoria bật cười khanh khách. Tiếng cười mà cô sắp không được nghe thấy nữa. Các cô

đã hạnh phúc biết bao khi ở bên nhau. Olivia luôn ủ ê với ý nghĩ về sự chia cắt của 2 người.

- Chị đã đi đâu thế?

- Chỗ Geoffrey, thằng bé tội nghiệp... Nó nhớ mẹ nó lắm.

Victoria gật đầu không bình luận thêm.

- Em đã thuyết phục được Charles rồi: bọn em sẽ nghỉ trăng mật ở châu Âu.

Olivia mỉm cười.

- Anh chàng bất hạnh! Em đúng là 1 con quý! Anh ấy đã biết em hút thuốc chưa?

Victoria lắc đầu và cả 2 người cùng cười phá lên.

- Em sẽ phải hoặc là nói cho anh ta, hoặc là bỏ thuốc đi, đó còn lâu mới được coi là 1 ý kiến hay

- Có thể anh ấy cũng sẽ phải bắt đầu hút thuốc.

- A! Hay quá nhỉ!

Olivia thay quần áo và cố nghĩ đến Charles như nghĩ đến 1 người anh em.

- Em đã nói với anh ấy về Geoffrey. Ý định gửi nó cho chị trong mùa hè này làm anh ấy hài lòng. Anh ấy không muốn mang nó đi châu Âu. Anh ấy nghĩ việc lại phải đi tàu thủy sẽ khủng bố tinh thần nó.

- Đúng, chắc chắn vậy, - Olivia tán đồng.

Hiển nhiên, cái chết bi thảm của mẹ nó đã như sắt nung đỏ hằn sâu vào trí nhớ thằng bé. Nó đã mất mẹ hơn 1 năm rưỡi... và sẽ là 2 năm lúc ba nó tái

hôn.

- 2 người đã định được ngày đám cưới chưa?

Victoria gật đầu bức bối. Họ đã tranh luận về điều đó, đúng như vậy, tối nay.

- 20/6... tàu Aquatania sẽ khởi hành từ New York ngày 21. Đó là chuyến trở về từ lần đi khánh thành của nó.

Victoria mỉm cười với viễn trên con tàu nhưng không phải vì đám cưới.

- Nhưng em không thấy rằng đi tàu thủy sẽ là 1 kỷ niệm nghiệt ngã đối với Charles sao? – Olivia lo lắng cho trạng thái tinh thần của anh.

Sau 1 chút do dự, Victoria nhún vai.

- Đúng, nhưng hẳn là anh ấy sẽ bị tổn thương khủng khiếp! hãy cư xử thật tế nhị với anh ấy trong chuyến đi nhé, - cô nói vẻ nghĩ ngợi.

Victoria thoáng buồn.

- Chị hãy đi thay em đi. Anh ấy sẽ không nhận ra sự khác biệt đâu.

- Có thể vậy không... - Olivia thì thầm.

Nhưng Geoffrey, thằng bé, nó sẽ nhận ra cô.

Ngày hôm sau, Charles đã quen với hoàn cảnh. Anh đưa Victoria đi dạo ven sông Hudson sau bữa ăn trưa. Họ ngồi trên 1 chiếc ghế băng ngắm nhìn dòng nước.

- Phong cảnh thật đẹp! – anh nói. – Anh khó hiểu được tại sao em lại muốn đi khỏi đây.

Victoria cố kìm ý muốn la lên rằng chính cha cô đã buộc cô phải đi. Nhưng thay vì vậy, cô nói:

- Em luôn thích sống ở New York. Người ta buồn đến chết ở đây. Chính Olivia mới là người yêu cảnh thôn dã. Em, em thích sự sôi động của các thành phố lớn.

- Vậy sao? – giọng anh vui vẻ. – Thật thế à?

Anh biết cô nhiều hơn là cô tưởng, ngay cả khi anh thường không nhận ra cô giữa 2 chị em.

Victoria bật cười. Cô thích tính hài hước của Charles. Về bề ngoài, anh không tỏ ra ảo tưởng gì về cuộc hôn nhân giữa họ.

- Anh đã suy nghĩ từ lâu có cách nào để trông em khác biệt với Olivia. Rồi anh tìm thấy 1 giải pháp. Anh hi vọng nó sẽ làm em hài lòng.

Cô mở miệng định phản đối, tưởng tượng những dải rubăng màu, nhưng anh đã cầm tay cô và lồng vào ngón áp út 1 chiếc nhẫn. 1 món nữ trang tinh tế gắn viên kim cương không thật lớn nhưng chắc chắn thuộc hàng đẹp nhất, nó đã từng thuộc về mẹ anh. Bà đã qua đời vài năm trước, và để lại cho anh tất cả đồ trang sức. Anh đã tặng phần lớn cho Susan, nhưng không có chiếc này, vì khi anh tổ chức đám cưới lần đầu tiên mẹ anh vẫn còn sống.

Victoria cúi nhìn viên kim cương. Cô bàng hoàng không nói nên lời. Chiếc nhẫn rất vừa với ngón tay cô, tay cô run rẩy. Charles nhìn cô. Anh thấy cô thật bé bỏng trước mắt mình. 1 tia hy vọng lóe lên trong đôi đồng tử. Nhưng trái với Toby, anh không kéo cô vào lòng và không nói những điều to lớn.

- Trước đây nó là của mẹ anh, - đó là tất cả những gì anh muốn nói.

Anh trách mình không có can đảm để hôn cô.

- Nó rất đẹp... cảm ơn anh... Victoria quay về phía anh.

Trong giây lát cô muốn mọi việc khác đi.

- Anh hy vọng đến 1 ngày chúng ta sẽ hạnh phúc, - anh thì thầm, nắm tay cô. – không ai cấm người ta nghĩ rằng 1 đám cưới giữa những người bạn tốt có thể đi tới hạnh phúc.

- Thật thế ư? – cô hỏi, giọng buồn bã.

Những khoảnh khắc ngắn ngủi mê đắm cô đã từng chia sẻ với Toby, tình yêu mãnh liệt, niềm đam mê mà cô đã dành cho anh ta bùng lên trong tâm trí cô.

- Có chứ, nếu người ta may mắn, - Charles trả lời, lãng quên trong kỷ niệm những mất mát của riêng mình.

Cuộc đời anh đang đi 1 bước ngoặt không ngờ. Có thể nếu anh chinh phục được cô, Victoria sẽ trở thành 1 người vợ tốt. Anh tự hứa với mình như vậy, vì Geoffrey.

- Có điều gì kỳ lạ hơn tình yêu, phải vậy không? – Anh khoác vai cô. – Người ta thường gặp được nó không không còn chờ đợi nữa. Anh sẽ không làm điều gì không tốt cho em đâu Victoria, - anh nói chân tình. – Anh sẽ là bạn em. Và anh sẽ bảo vệ em, nếu em muốn vậy.

Cả 2 đều biết rằng cái thời điểm đó chưa đến. Rằng cô vẫn còn giữ khoảng cách với anh. Anh không biết điều đó sẽ kéo dài bao lâu, nhưng cô khiến anh có ấn tượng như đang đứng trước 1 chú ngựa hoang dã, cần phải kiên nhẫn không ngừng nghỉ để thuần hóa được nó.

- Anh sẽ không làm em phải sợ, - anh nói.

Cô gật đầu.

- Em rất tiếc, Charles

Nỗi sầu não mà anh đọc trong mắt cô là thật. Tới khi nào cô sẽ quên đi nỗi đau mà Toby đã gây ra cho cô? Cô sẽ không thể nói với anh điều đó. Không bao giờ, chắc chắn là như thế.

- Không cần phải vậy, - anh điềm tĩnh nói

Những điều kiện được soạn thảo vì đám cưới của họ không có chỗ nào cho 1 ảo tưởng. - Em không phải làm gì cho anh cả, - anh nói thêm Đúng, nhưng sau đó? – cô tự hỏi. Anh sẽ không có những đòi hỏi gì ư? Và cô? Cô có ham muốn anh như cô đã từng ham muốn Toby chỉ với lý do cô đã mặc 1 chiếc váy trắng và 1 linh mục đã tuyên bố thành hôn cho họ.

- Em cho rằng đây là chính thức, - cô nói thận trọng, nhìn vào chiếc nhẫn sáng long lanh trên ngón tay. – Chúng ta đã đính hôn.

Cô diễn đạt với 1 vẻ không tin tưởng làm Charles phì cười.

- Vợ chồng chưa cưới, đúng thế đấy. Tháng 6, em sẽ trở thành bà Dawson. Anh cho em 6 tháng để làm quen với ý nghĩ ấy.

- Anh có thể thể hôn cô dâu... trước 1 chút được không? – Anh thận trọng xích lại gần cô nhẹ nhàng đặt 2 bàn tay lên vai cô.

Không biết trả lời sao, cô gật đầu.

Anh ôm lấy cô trong vòng tay mình. Thật trân trọng, thật dịu dàng, anh hôn cô. Cảm thấy cơ thể cô áp sát vào người anh, anh bị nhấn chìm trong dòng kỷ niệm. Sự yêu thương, niềm khao khát tràn ngập trong con người anh, trong tâm trí anh, Victoria và Susan hòa trộn vào nhau. Anh phải gắng hết sức kiểm soát cảm xúc của mình. Cô là người phụ nữ đầu tiên anh đụng chạm từ gần 2 năm nay và cử chỉ đơn giản ấy đã thổi bùng ngọn lửa mà anh tưởng chỉ còn lại tro tàn. Victoria không hiểu bước ngoặt ấy trong anh. Cô

cảm thấy đang phải gấn môi lên người đàn ông mà cô không yêu và cô đã bị buộc phải lấy làm chồng. Anh giữ cô trong vòng tay rất lâu, biết rằng cô không hề chán động vì anh, nhưng anh tin điều đó sẽ đến. Ngay lúc ấy, chuyến du lịch châu Âu đối với anh giống như 1 điềm lành.

- Chúng ta về nhé? – anh thoải mai đề nghị

Anh nắm lấy tay cô và cảm thấy viên kim cương cộm lên trong bàn tay mình.

Victoria không nói 1 lời về chiếc nhẫn. Trong bữa ăn trưa, Olivia nhìn thấy nó. Thực tế đã đập vào cô 1 cú đòn khô khốc. Đó là sự thật, lễ đính hôn, đám cưới, chuyến đi sắp tới của Victoria, sẽ chỉ còn lại cô 1 mình với cha. Cô muốn trào nước mắt. Lúng túng, cô quay đi. Victoria ngay lập tức cảm thấy nỗi ưu phiền của chị. Cô nhìn chiếc nhẫn bằng ánh mắt ăn năn. Bữa ăn vừa kết thúc, cô chạy đến ôm chị. Charles, không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn 2 người đang nắm chặt tay nhau trong im lặng.

- Chị sẽ thiếu vắng em kinh khủng, - Olivia thì thầm khi 2 người rời phòng ăn.

- Chị phải đến với em, - Victoria trả lời quả quyết.

- Em biết là không thể được mà, - Olivia nói, lại ứa nước mắt, trong khi đó từ xa, Charles nhìn 2 người, tự hỏi họ đang nói về việc gì.

- Em sẽ không yêu ai ngoài chị, - Victoria tuyên bố.

Những lời cô vừa nói hoàn toàn chân thực, nhưng Olivia lắc đầu.

- Không, em cần yêu Charles, em phải làm vậy. Em phải học cách yêu anh ấy.

Cô nói và bước đến gần vị hôn phu của em gái mình. Cô tán dương chiếc nhẫn anh tặng Victoria. Anh mỉm cười với cô và cả 3 khoác tay cùng đi dạo ngoài đồng cỏ, nơi mặt trời mùa đông đang tỏa những tia nắng dịu nhẹ.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mặc dù thái độ e dè của Victoria, lễ Noel đã diễn ra vui hơn thường lệ, nhờ sự có mặt của cha con nhà Dawson. Olivia sung sướng nhìn gương mặt non nớt của Geoffrey mỗi lúc 1 rạng rỡ hơn khi mở những món quà Giáng sinh. Buổi sáng Noel, họ cùng đi chơi bằng xe trượt tuyết. Hôm trước tuyết rơi rất nhiều, và sau thánh lễ, 1 chiếc áo choàng dày như nhung trắng đã khoác lên những triền đồi Hudson.

Olivia để Geoffrey điều khiển xe trượt. Họ khiêu chiến bằng những cục tuyết, ném Victoria và Charles tới tấp đến độ 2 người buộc phải rút về trang trại. Olivia giúp cậu bé đập 1 người tuyết, đến khi bóng tối buông xuống 2 người mới chịu về nhà. Chỉ duy nhất có 1 điểm đen trên bức tranh tuyết mỹ của dịp lễ: Edward bị cảm, ông phải nằm trên giường cho đến tận buổi giao thừa đón năm mới. Ông đã ngồi dậy để tham dự đêm vui được Olivia tổ chức với danh nghĩa mừng đôi vợ chồng sắp cưới: 1 buổi chiêu đãi tuyết hảo đến từng chi tiết. Rượu sâm banh chảy như suối, khách mời thưởng thức đủ món ăn ngon, họ cười, họ nói. 1 ban nhạc chơi hết bản này đến bản khác, những đôi nhảy tào nhả nhanh chóng lấp đầy cả đại sảnh được bài trí chuyển thành phòng khiêu vũ.

Geoffrey được giới thiệu với tất cả mọi người, sau bữa ăn tối nó lên giường. Các khách mời nồng nhiệt hoan nghênh Victoria. Không lao xao dù chỉ 1 lời đàm tiếu nhỏ nhất. Vụ tai tiếng đã tắt, thanh danh của Victoria đã được cứu vãn, tương lai của cô đã được đảm bảo. Tất cả mọi việc đều kết thúc tốt đẹp. Lễ đón năm mới, Victoria và Charles có vẻ hoàn toàn thoải mái cùng nhau. Có lẽ không như những đôi tình nhân nhưng là những người bạn tốt... Vẫn còn 1 gợn sạn nhỏ, Victoria cảm thấy khó xử khi có mặt Geoffrey,

Olivia rất hiểu. Mỗi khi có thể, cô lại tách cậu bé ra xa Victoria, để không làm Charles nhận ra sự thờ ơ của người vợ sắp cưới với Geoffrey. Đồng thời cô khuyến khích Victoria gần gũi hơn với thằng bé.

- Đó chỉ là 1 đứa trẻ, 1 thằng bé mới 9t. Nó đã làm gì em? Hãy xem xem, đừng quá cứng nhắc thế!

- Nó ghét em, Victoria trả lời đơn giản.

- Không đâu, nó không ghét em. Thậm chí nó rất thích em. Nó đã quen với em hơn, đó là tất cả. Nếu chúng ta trao đổi vị trí cho nhau và chú ý 1 chút nó sẽ không nhận ra đâu.

Đó là 1 lời nói dối đầy thành ý. Cả 2 đều biết vậy.

Ngày đầu năm, như mọi hôm, Olivia lại đưa Geoffrey đi theo cô, để giữ cậu cách xa em gái mình.

Mặc dù mặt đất nhiều nơi đã phủ 1 lớp băng giá, cô vẫn chọn những chú ngựa cho chuyển dạo chơi.

- Cô phải thận trọng đấy, - người giữ ngựa nhắc nhở. – Thời tiết này độc hại hơn người ta tưởng.

1 cơn bão tuyết đang vần vũ trên cao, sau những đám mây.

- Chúng tôi sẽ không đi xa đâu, Robert. Cảm ơn bác.

Cô lựa cho Geoffrey con ngựa hiền nhất. Còn cô cười con ngựa đua cô vẫn yêu thích, 1 chú ngựa kiêu hãnh, tràn đầy sinh lực.

Suốt cả tuần, Olivia đã không thể cười ngựa vì thời tiết quá xấu. Cô phi nước kiệu, luôn để mắt trông chừng Geoffrey và chỉ cho nó từng nơi cô yêu thích khi còn thơ ấu, cái chuồng nhỏ bằng ván nằm gần cây sồi lớn, khi rừng thưa bí mật mà cô thường trốn cùng em gái khi Bertie đi tìm.

Một lần, hồi mới 12t, Olivia kể, các cô đã ở ngoài suốt cả đêm. Cả 2 cô đã làm quá nhiều điều ngốc nghếch ở trường học, đến nỗi quá sợ cơn thịnh nộ của cha. Người cha hốt hoảng đã gọi cho ngài quận trưởng cảnh sát, ông ta đến ứng cứu ngay với bầy chó. Tất nhiên là ông ta tìm được 2 cô bé. 2 cô đang giằng giụa nước mắt, nhưng cha họ thậm chí không hề mắng mỏ. Ông luôn dành cho các cô sự yêu chiều và lòng vị tha vô bờ bến. Cho đến lần cư xử buông thả của Victoria ở New York. Lời đồn đại, vụ tai tiếng đã nhuộm bẩn tên tuổi ông, khiến ông trở thành hung dữ. Ông từ chối trở thành con tin cho những lầm lạc của con gái mình. Vì thế ọng đã buộc Victoria cưới Charles Dawson... Hiển nhiên, Olivia giữ lại không giải thích tất cả với cậu bé.

- Có bao giờ các cô bị ăn đòn không? – cậu bé tò mò.

Cô lắc đầu. Ông chưa bao giờ đưa tay đánh các cô.

- Cháu cũng không, - cậu bé nói, còn Olivia cảm thấy vui lòng.

2 cô cháu chơi trò những người cao tuổi và thổ dân. Thật không thể nghĩ rằng cô đã 20t chứ không phải lên 10 khi nhìn họ phi ngựa đuổi nhau hò hét hoang dại, nhảy qua những con khe và những con suối đóng băng. Olivia cho ngựa nhảy những bước dài qua những gốc cây, nhưng cô chú ý không để cho Geoffrey bị nguy hiểm. Khi họ trở lại con đường dẫn về điền trang, trời đã ngả sang chiều. Olivia chạy đuổi theo mấy con thỏ, chúng nhanh chân lúi vào trong tuyết khiến chú bé cười nắc nẻ. Họ còn vài bước nữa về tới chuồng thì tiếng sấm đầu tiên vang lên. 1 tia chớp sáng lòe xé tan bầu trời đen thẫm, tiếp đó là tiếng sấm thứ 2, và trước khi Olivia kịp phản ứng, con ngựa của Geoffrey đã tạt ngang. Cô chỉ có đủ thời gian nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ của cậu bé, còn con ngựa của cậu đã phi nước đại về phía đồng đất đang đóng băng.

- Geoffrey, giữ chặt nào, - cô hét lên trong gió, cầu mong cậu bé có thể nghe được. – Giữ chặt dây cương vào, cô đến đây!

Con ngựa già đã hàng năm trời ngủ gà gật trong chuồng nay bỗng nhiên biến thành 1 tia chớp. Olivia thúc ngựa chạy thật nhanh. Cô đã đến được ngang tầm Geoffrey và nghiêng mình, 1 tay giữ chặt vào yên con ngựa của mình, 1 tay túm lấy dây cương con ngựa đang hoảng sợ. bằng 1 động tác dứt khoát, táo bạo, cô đã buộc nó phải phi chậm lại. 1 tiếng sấm nữa vang lên làm con ngựa cô đang cưỡi chồm dậy, nó dựng đứng lên 2 chân sau. 2 chân trước khua loạn xạ trong không khí dưới những ánh chớp sáng. Olivia cố sức trấn an nó. Con ngựa của Geoffrey đã tỉnh trí, dường như nó đã mệt. Tiếng sấm sét hung bạo bùng bùng trên bầu trời. Con ngựa cất vó lên khỏi mặt đất lao vút qua hàng rào. Luống cuống, nữ kỵ sĩ buông tay cương. Cô ngã văng xuống đất 1 tiếng khô khốc, ngất xỉu.

- Cô Olivia! Cô Olivia!

Geoffrey òa khóc. Cậu không dám xuống ngựa, sợ rằng sẽ không thể trèo lên được. Nước mưa đã lấp xấp trên con đường về khi cậu bé nước mắt giàn giụa hướng về phía chuồng ngựa.

Cha cậu và người coi ngựa trông thấy cậu trở về, chân tay khua loạn xạ. Đúng lúc đó, con ngựa của Olivia phi vượt qua. Nó chạy thẳng về ô của mình. 2 người đàn ông nhìn nhau. Không có ai trên yên cương. Cậu bé thuật lại tai nạn... những tia chớp... tiếng sấm...con ngựa hốt hoảng... cú ngã... Robert đã đặt chân lên bàn đạp. Bác ta nhìn Charles.

- Anh biết cưỡi ngựa không?

Charles gật đầu, anh đỡ con trai anh xuống và dùng ngay con ngựa đó. Anh phải cố hết sức để thúc con ngựa già mệt mỏi tiến lên phía trước, nhưng thời gian đang rất gấp. Họ sẽ mất những giây phút quý báu nếu đóng yên cương 1 con ngựa khác.

Robert đã đoán chừng vị trí xảy ra tai nạn. 2 người tới nơi dưới trời mưa tầm tã, tìm Charles căng phồng. Thoạt đầu, suýt nữa họ bỏ qua Olivia. Cô

chỉ còn là 1 đồng xúm áo, với chiếc áo cưỡi ngựa màu nâu lẫn vào đất nhão, 1 mái tóc đen dài. Người coi ngựa xuống trước. Charles theo sau. Khuôn mặt Olivia trắng bệch như sáp. Cô dường như đã bất tỉnh. Nỗi kinh sợ lan tỏa khắp cơ thể, Charles tự hỏi không biết sẽ thông báo cho Geoffrey, cho cha Olivia và em gái cô thế nào đây cái tin khủng khiếp này.

- Cô ấy..., - anh lắp bắp.

Tiếng gió rít làm Robert không nghe thấy. Bác ta chỉ quay sang phía Charles để bảo rằng bác sẽ đi tìm 1 cái xe kéo.

- Anh hãy ở lại đây cùng cô ấy. 10 phút nữa tôi quay lại. Tôi sẽ gọi bác sĩ.

Charles quỳ bên cạnh Olivia. 1 hơi thở rất nhẹ khó có thể nhận ra khiến lồng ngực cô hơi biến động. Cô ấy vẫn còn thở nhưng đã mất ý thức. Anh cởi áo khoác che cho cô khỏi trận mưa rào và anh ngạc nhiên nhận ra nước mắt mình đang hòa lẫn với nước mưa. Cô ấy đã trả giá quá đắt cho sự bất cẩn của mình. Geoffrey cũng có thể ngã ở đây, thay vào vị trí cô, nhưng Charles biết rằng cô sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra. Và lại, con ngựa của con trai anh đã quá già, quá mệt mỏi, nó sẽ không đủ sức để nhảy qua hàng rào. Charles nhìn cô, anh thấy mình đang run lên, 1 cái gì đó thật buồn bã, thật ảm áp làm anh nhớ tới Susan. Cũng như cảm xúc anh có khi nói về Susan, khi anh hoài niệm về dịu dàng của cô, đôi mắt tươi cười của cô. Susan, anh đã mất cô 2 năm rồi và kỷ niệm về cô cứ nhói lên trong anh như 1 lưỡi dao nhọn. Ánh mắt anh lại chăm chăm nhìn xuống Olivia. Geoffrey đúng. 2 chị em sinh đôi họ không hề như 1. Họ rất khác nhau. Victoria phóng túng, tự do, lãnh đạm với những nỗi đau của người khác song lại rất đa tình... Anh muốn thuần phục cô, sở hữu cô, muốn kìm hãm cô trong vòng tay của anh, dù vẫn luôn biết rằng không bao giờ anh yêu cô. Nhưng người con gái đang nằm đây gọi lên trong anh bản năng được che chở. Đối với anh, quá khủng khiếp khi 1 chuyện như thế lại xảy ra, Victoria đại diện cho sự an toàn, trong lúc Olivia với anh là 1 sự thân thiết không thể chấp nhận nổi... và nếu bây giờ cô chết... nếu cô bỏ đi... anh sẽ không chịu

đựng được. Không thể hơn 1 lần. Không thể tiếp tục thế nữa. Như thế thật quá không công bằng. Anh bỗng nhiên cảm nhận được những tình cảm hỗn độn mơ hồ anh dành cho cô... dù biết rằng, anh sẽ lấy em gái cô.

- Olivia...

Anh nghiêng xuống phía cô, gọi tên cô, gọi, gọi nữa, anh vuốt mái tóc cô, cầu mong cô đừng bị gãy xương sống. Cô vẫn thờ.

- Olivia... hãy nói với tôi đi... Ollie... tôi xin cô đấy...

Anh khóc như 1 đứa trẻ. Anh bị nhận chìm trong 1 tình yêu thương dào dạt. Anh căm ghét mình vì sự yếu đuối ấy.

- Olivia...

Cái thân thể bất động bỗng khẽ rùng mình. Cô chớp chớp mi mắt, anh phải lấy lại tư thế đúng mực, phù hợp. Cô nhìn anh, hơi dờ dẫm, dường như cô không nhận ra anh.

- Đừng nhúc nhích. Cô vừa bị ngã nặng đấy, - anh kêu lên trong cơn mưa gió mạnh thổi bạt. Họ đều như đã ướt tới tận xương tủy. Chiếc áo măng tô Charles đã dùng làm bạt che trên gương mặt Olivia. Khuôn mặt anh nhòe nhoẹt nước mưa lẫn nước mắt, nhưng Olivia đang bị sốc nên không thể nhận ra. Bất thần, cô chợt nhớ ra.

- Geoffrey sao rồi?

Cô khó nhọc phát âm từng từ, đầu óc quay đảo, 1 màn sương mờ che trước mắt cô. Lại 1 lần nữa, cô mở mắt nhìn người đàn ông đang cúi xuống. Cô chợt nhận thức rằng đó là Charles và cố nở 1 nụ cười nhợt nhạt, nụ cười ấy gần như làm cô bỗng rạng rỡ lên.

- Nó vẫn ổn. Nó đã gọi chúng tôi.

Cô cố gắng gạt đầu, nhưng cơn đau làm cô rùng mình. Cô nhắm mắt lại dưới cái nhìn nôn nóng của Charles. Những tình cảm dành cho Olivia làm nảy sinh trong anh 1 nỗi khiếp hãi. Anh vẫn luôn tin rằng anh đúng khi cưới Victoria. Anh sẽ đặt mình trong mỗi nguy hiểm quá lớn khi cho phép mình yêu 1 người con gái như thế này. Anh chưa bao giờ cảm thấy tình cảm mạnh mẽ như vậy đối với ai, trừ Susan... Đúng, Victoria là hiện thân của sự an toàn. Nguy hiểm theo cách của cô ta, nhưng không phải với anh, không phải đối với tâm hồn anh. Victoria làm anh lưu tâm, thích thú. Nhưng người con gái này, người đang nằm dưới đất như 1 con búp bê dễ vỡ, với tấm lòng thanh cao và sự dịu dàng, chính cô đã có thể tàn phá anh.

- Cô cảm thấy thế nào?

Cô nhìn anh mỉm cười yếu ớt. Anh đưa tay, khẽ vuốt gò má cô, kịch liệt chống trả những cảm xúc lạ đang xâm chiếm anh. Đó chỉ là giây phút duy nhất bộc phát trong cả cuộc đời, 1 sự nhầm lẫn thoáng qua.

- Anh có thể đỡ tôi đứng lên không? – cô đề nghị.

Cô không chắc mình có thể tự làm được điều đó.

- Đừng động đậy, rất nghiêm trọng đấy. Robert sẽ đến ngay bây giờ và mang theo xe kéo.

- Tôi không muốn ba tôi lo lắng.

- Cô có thể tự giết mình đấy, Olivia. Tôi van cô, hãy tỏ ra thận trọng hơn.

Anh không biết mình muốn trách mắng cô hay muốn ôm chặt cô vào lòng nữa.

- Tôi khỏe mà.

- Cô không có vẻ như vậy.

Anh mỉm cười, ánh mắt họ nhìn nhau chất chứa biết bao tình cảm không lý giải nổi. 1 không gian huyền bí rất riêng đang bao trùm quanh họ. Olivia đã quên đi tất cả, quá khứ và tương lai, chỉ còn lại hiện tại mà thôi. Cái giây phút quý báu này, dưới cơn mưa tầm tã, cô nằm trên nền đất lạnh ngắt, bàn tay Charles đặt trên má cô, đôi mắt Charles âu yếm nhìn cô, "Mình điên mất rồi", cô nghĩ.

- Con ngựa của tôi không sao chứ?

- Quả thật, lòng vị tha của cô luôn làm tôi ngạc nhiên. Vâng, con ngựa già cũng có vẻ đáng yêu đấy. Nó khỏe hơn cô, dù trong bất cứ trường hợp nào.

Cô muốn ngồi dậy nhưng lại nằm xuống ngay lập tức, đầu cô như suýt nổ tung. Bóng dáng chiếc xe bò kéo đã hiện ra trên sườn đồi và trong khoảnh khắc, Charles ham muốn dữ dội được giấu Olivia khỏi Robert, được giữ cô lại bên anh đến trọn đời. Cả 2 đều biết rằng giờ phút này sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Họ sẽ không bao giờ gọi lại nó nữa. Cần phải quên nó đi. Đôi mắt họ đăm đăm tìm nhau, rồi như những cánh cửa đột ngột khép lại, mãi mãi.

- Cô ấy thế nào rồi? – Robert vừa nhảy từ trên xe xuống vừa hỏi.

- Tốt hơn rồi.

Charles cúi xuống, bằng 1 động tác nhanh gọn, anh bế xốc cô lên đặt vào chỗ ngồi. Cô ngã đầu lên thành xe, khẽ rên rỉ, khuôn mặt tái nhợt như xác chết. Không bị gãy ở đâu cả, anh nhận định. Cô đã bị 1 chấn động nghiêm trọng. Đến lượt mình, Charles trèo lên xe ngồi đối diện với người bị nạn. Robert buộc con ngựa Charles cười đặng sau.

Trên đoạn đường ngắn ngủi về trang trại, Charles không rời mắt khỏi Olivia. Anh có ngàn điều muốn nói với cô, nhưng tốt hơn là giữ im lặng. Điều đó sẽ quá mạo hiểm. Anh đã trải qua bước ngoặt thiên định khi xảy ra

cái chết của Susan. Bây giờ, anh đã chọn con đường cho mình. Cuộc hôn nhân của anh với Victoria sẽ không làm lu mờ đi chút gì tình yêu trọn vẹn của anh dành cho người vợ quá cố. Đó chỉ là 1 thỏa ước. 1 cuộc trao đổi. Olivia... lại là chuyện khác. Cô là ngọn lửa đe dọa sẽ nuốt gọn anh. Victoria chỉ là tàn lửa của lòng ham muốn, sự yêu thích. Olivia chứa đựng 1 điều gì đó mà anh từng biết đến và anh không bao giờ biết đến nữa... anh không dám biết đến nữa, anh sợ sẽ lại mất nó.

Olivia hé mở mắt. Cô chăm chú nhìn anh cứ như cô đã đoán được những gì anh đang nghĩ. Cô khẽ lắc đầu,. Cô đưa tay cho anh và anh nắm lấy những ngón tay lạnh giá của cô.

- Tôi rất tiếc, - anh thì thầm, tựa hồ anh đã nói to tất cả những suy nghĩ của mình.

Cô mỉm cười, trước khi khép mi lại. Cô tin rằng cô đang ở trong giấc mơ: Charles ở bên cạnh cô, giông bão, mưa gió, bàn tay anh nắm tay cô... Tất cả điều đó có vẻ quá phức tạp, quá khó khăn để hiểu nổi. Cô quay cuồng tìm lý do của những cảm xúc lạ lùng này, rồi bỗng nhiên, Victoria xuất hiện... cùng với Bertie... cha cô... và bác sĩ. Olivia chóng mặt quá.

Mọi người đặt cô lên giường. Victoria ngồi ở đầu giường cô. Cô đòi được nhìn thấy Geoffrey, để nó không quá hoảng hốt. Cô nói với cậu bé rằng cô đã quá ngốc nghếch. Đáng lẽ họ không được đi chơi trong 1 thời tiết xấu như thế. Cậu bé gật đầu. Vâng, nó hiểu. Nó hứa sẽ quay lại thăm cô sớm. Rồi nó ôm hôn cô và cử chỉ ấy mơ hồ gợi cho cô nhớ lại 1 điều gì đó... dường như 1 ký ức đã rời bỏ cô. Cô không biết ai nữa... không biết khi nào nữa... Victoria đang ngồi bên cạnh cô khi cô đang buồn ngủ trỉu mắt. Bertie đã định lay cô tỉnh dậy, nhưng Victoria phản đối... Olivia có vài chuyện cần nói với cô ấy... 1 vài chuyện quan trọng kinh khủng...

- Hãy yêu anh ấy, Victoria, cần phải thế... anh ấy cần em.

Cơn buồn ngủ lại nhấn chìm cô, và tất cả mọi người bỗng đang ở trên boong tàu thủy, Victoria trong bộ váy cô dâu, Charles đứng bên cạnh cô ấy và nói cạ gì đó mà Olivia không nghe thấy, Geoffrey đứng bên kia, nắm tay mẹ nó. Susan nhìn nhưng Victoria không nhận ra điều đó, và lại không ái để ý đến điều đó, rồi con tàu bỗng dần chìm ngấm trong im lặng.

Trưa hôm sau, cô tỉnh dậy. Đầu đau khủng khiếp, xuyên suốt 2 thái dương. Cô vẫn mệt như chưa hề chớp mắt đêm qua, dường như cô đã phải trải qua trận chiến trong ảo mộng với những con quỷ dữ. Victoria thông báo cha con nhà Dawson đã đi rồi. Geoffrey để 1 bó hoa cho cô, còn Charles để lại 1 dòng nhắn rằng anh rất lo lắng và mong cô mau chóng bình phục. Olivia nằm trên giường. Cô đọc đi đọc lại lời nhắn của Charles và tự hỏi không biết có phải cô đã mơ không. Cô đã nhận ra 1 điều gì đó trên nét mặt anh mà cô chưa từng thấy từ trước đến nay... hay sự tưởng tượng đã trêu đùa cô? Và làm sao để phân biệt sự thật và ảo giác?

- Chị đã bị 1 cú nặng vào đầu đấy, chị của em ạ! – Victoria tuyên bố và lấy đầy 1 tách trà, Olivia ngẩn ngơ nuốt.

- Chị tin là vậy. Chị đã gặp những cơn ác mộng!

Những suy nghĩ mông lung vẫn ám ảnh cô, cô vẫn chưa thể phân biệt được đâu là thật và đâu là mơ.

- Điều đó không làm em ngạc nhiên. Bác sĩ đã nói chị cần phải nghỉ ngơi trong vài ngày. Nhắm mắt lại và ngủ đi!

Người quan trọng nhất trên thế giới này đối với Victoria là chị gái sinh đôi. Cô ngồi bên chị hàng giờ liền, suốt ngày hôm đó. Cô nhìn chị ngủ, vuốt mái tóc chị, nói chuyện với chị khi chị mở mắt. và 1 vài ngày sau, khi Olivia đã đứng lên được và vịn đi được vài bước, cô biết rằng những bóng ma trong giấc mơ của cô chỉ là kết quả của sự tưởng tượng từ chính cô... 1 sự tưởng tượng đôi khi làm cô bối rối. Dường như cô đã trông thấy Charles

quỳ bên cô, bàn tay anh đặt lên má cô... và khi họ đi trên chuyến xe bò trở về trang trại, anh khóc...

- Chị cảm thấy khá hơn chưa? – Victoria hỏi, cô đang chờ chị xuống cầu thang đến chỗ cha trong phòng ăn.

- Khá hơn nhiều rồi, - Olivia khẳng định bằng giọng nói vẫn còn run.

Cuối cùng cô đã dẹp bỏ được những ảo tưởng của mình. Cô không có thời gian lãng phí cho những mơ mộng ngốc nghếch.

Cuối cùng cô đã dẹp bỏ được những ảo tưởng của mình. Cô không có thời gian lãng phí cho những mơ mộng ngốc nghếch.

Victoria không trả lời. Còn Olivia, riêng phần cô, đang kiên quyết quét đi những hình ảnh mờ ảo của đêm tối. Cô sẽ tập trung vào nhiệm vụ của mình. Những chuyện còn lại, trong đó có cả nỗi đau rấ rứt trong tim cô lúc này, chẳng có gì quan trọng.

- Dáng vẻ của con tuyệt lắm rồi, Olivia! – người cha khen ngợi, vui mừng vì cô đã có thể đứng lên được.

Cô nở nụ cười đẹp nhất dành cho ông, sung sướng vì lại được nhìn thấy ông, hạnh phúc vì đã thoát khỏi những suy nghĩ đã cầm tù cô suốt mấy ngày nay, cô lập cô với thế giới bên ngoài.

- Cảm ơn ba, - cô nhẹ nhàng

2 chị em ngồi vào chỗ của mình 2 bên cạnh cha, bàn ăn cho bữa tối đã sẵn sàng.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Charles quá bận rộn nên suốt tháng Giêng, rồi tháng 2 anh không trở lại Croton. 1 vụ kiện quan trọng đã ngốn hết thời gian của anh, và anh còn phải quan tâm đến những chuyện làm ăn của ông bố vợ tương lai nữa. Cuối tháng 2, Olivia quyết định lên New York tìm chọn áo cưới cho em gái. Cô em đã đồng ý đi cùng, nhưng với đám cưới của mình cô chỉ có 1 sự quan tâm tương đối. Trái lại, những tin tức từ London được đăng tải trên các báo thì khiến cô mê mết. Emmeline Pankhurst, đã ra tù sau 1 năm bị giam giữ, vẫn trung thành với chiến lược cực đoan của mình, chị ta tổ chức 1 cuộc biểu tình chống lại văn phòng bộ nội vụ. những chiến sĩ tranh đấu đã ném vỡ cửa kính của trụ sở, sau khi cho 1 mồi lửa vào câu lạc bộ quần vợt sân cỏ, lấy danh nghĩa vì tự do phụ nữ.

- Tuyệt quá! – Victoria thích chí.

Từ khi đính hôn, cô chưa bao giờ "vì nữ quyền" hơn thế.

- Victoria! – Olivia la lên, bị xúc động sâu sắc. – Điều đó hoàn toàn không thể chấp nhận được. Sao em có thể cảm thông với hành động hung bạo như thế?

Hình phạt giam giữ gần nhất của Pankhurst là do 1 vụ tấn công bằng bom.

- Họ đã tranh đấu vì 1 mục đích tốt đẹp. Đó cũng như chiến tranh thôi, Ollie. Nó không hay ho gì, nhưng đôi khi nó cần thiết. Phụ nữ có quyền được tự do.

- Em cứ nói quá! – Olivia bác bỏ, bực bội. – Dù sao họ cũng đâu bị nhốt trong chuồng như những con vật làm mồi, dù bất cứ trường hợp nào.

- Nhưng chính xác là chúng ta đang như thế đấy. Dù sao chúng ta cũng như những con vật. những vật nuôi trong nhà mà những người đàn ông nắm quyền điều khiển họ. Đó, vậy đâu mới là nơi hung bạo thật sự?

- Nếu em đừng bao giờ hành động kiểu đó trước công chúng... - Olivia tức tối.

Cô ném về phía em cái nhìn mệt mỏi, trước khi bỏ cuộc tranh luận. Chẳng cần phải nói thêm nhiều: Victoria luôn đấu tranh kịch liệt vì giải phóng phụ nữ. Quyền bầu cử của phái nữ là châm ngôn nằm lòng của cô.

Olivia thích cho em xem những mẫu váy cưới hơn là phí sức cho những cuộc cãi cọ vô bổ thế này. Victoria chỉ liếc mắt qua chuyện đó. Hôn lễ của cô chẳng gọi cho cô xúc động nào. Cô để mặc chị lựa chọn những thứ cần thiết, đến mức cô gợi ý rằng Olivia chẳng cần cô đi cùng tới các cửa hàng.

- Chị không bao giờ làm thế! Chạy 1 mình qua các cửa hiệu không làm chị thích đâu. Em phải đi với chị, dù em có muốn điều đó hay không.

Cuối cùng Victoria đành khinh khỉnh chấp thuận. Cô chế giễu thậm tệ các nghi lễ, những váy áo, những khách mời, tất cả. Như thói quen, trách nhiệm tổ chức lại đặt lên vai Olivia. Cô cũng đã lấy được danh sách khách mời của Victoria. Charles đã gửi riêng danh sách của anh. Họ chỉ trao đổi ngắn ngủi với nhau, không đầu cuối.

Anh muốn mới dự khoảng 100 khách, nếu cha con nhà Henderson không thấy có gì phiền hà. Toàn là bạn bè, các mối quan hệ công việc – anh không còn ai trong gia đình cả. Danh sách off Edward gồm 200 người, và của mỗi chị em khoảng 50 người. Tổng cộng 400. Olivia tính thực tế sẽ có khoảng 300. Những người còn lại quá nhiều tuổi, sống quá xa hoặc được mời chỉ vì

lý do duy nhất là sự lịch duyệt. Hôn lễ sẽ cử hành ở Croton-on-Hudson, sau đó sẽ là tiệc chiêu đãi ở điền trang Henderson.

Geoffrey sẽ phải cầm nhẫn cưới. Victoria không muốn phải theo nghi thức rườm rà với 1 đoàn các cô phù dâu đằng sau.

- Em chỉ muốn có mình chị thôi, - cô đồng dạc nói với Olivia, vừa nhả ra 1 làn khói thuốc. – Chỉ có chị và duy nhất mình chị sẽ là cô phụ dâu cho em. Em không muốn người nào khác.

- Còn chị, chị muốn rằng em hãy hút thuốc ở chỗ khác! (Thời gian này, Victoria đặc biệt hay hút thuốc). Hãy nghĩ đến các bạn cùng lớp của chúng mình. Họ sẽ rất sung sướng được đưa em đến bàn lễ.

- Em không nghĩ vậy. Chúng ta và bè bạn đã không nhìn thấy nhau hàng thế kỷ rồi. Chị em mình đã ở lại trường không lâu, mà em khó mà tưởng tượng những gia sư nghiêm khắc của chúng ta trong trang phục phụ dâu.

Các cô cười phá lên. Thực chất họ đã có 1 sê-ri toàn những cô gia sư gât gông và khô khan.

- Được rồi, đồng ý, chị chịu. Nhưng trong trường hợp này, váy áo của em phải càng ấn tượng hơn.

- Của chị cũng phải vậy, - Victoria trả lời.

Mỗi khi nhắc tới các vấn đề liên quan đến đám cưới, đôi mắt cô lại sẫm lại. Chỉ chuyến du lịch trăng mật đến châu Âu. Những người mà cô sẽ gặp ở đó, rồi chuyện sẽ trở lại New York, được sống cuộc sống riêng rẽ với sự độc lập đáng kể để an ủi cô phần nào. Hôn lễ của chính cô, cũng như tiệc chiêu đãi, chẳng có 1 chút quan trọng đối với cô trong cái thế giới này.

- Tại sao chúng ta không mặc váy áo giống hệt nhau trong hôm tổ chức đám cưới nhỉ? – cô nói với 1 nụ cười ranh mãnh. – Tưởng tượng xem: 2 cô

dâu y hệt nhau, đi vào giữa đám cử tọa ngờ ngàng. Chị nói gì đi chứ?

- Chị nói rằng em không chỉ hút thuốc mà còn đang uống say nữa đấy.

- Em thì em thấy đó là 1 ý kiến tuyệt vời. Chị có nghĩ ba sẽ nhận ra điều đó không?

- Không, nhưng Bertie sẽ không nhầm đâu, và tóm lại em hãy quên cái trò ranh ma đó đi.

Olivia dí ngón tay vào mũi em đe dọa, và cô lại cảm thấy 1 nỗi đau đã thành quen thuộc dội lên khi nghĩ rằng em cô sẽ ra đi. Rằng cô sẽ vắng Victoria. Rằng Victoria sẽ không còn ở đây nữa, sẽ không còn phi khói thuốc trong phòng ngủ này. Chỉ còn 4 tháng nữa là đến ngày thiên định ấy.

2 chị em đến New York vào cuối tháng 2, như dự tính. 2 người đặt 1 phòng ở Plaza, để không phải mở cửa nhà. Cha họ đã cố bắt họ đi cùng với bà Bertie, nhưng Victoria kiên quyết hủy bỏ kế hoạch của ông. Cô nhấn mạnh rằng giờ họ không còn ở tuổi cần đến bảo mẫu nữa. Vừa bước chân vào căn phòng khách sạn, cô đã tung mũ lên trời. Cuối cùng chỉ còn lại 1 mình. 1 mình ở New York nơi các cô có thể vui chơi thỏa thích theo ý mình. Cô bắt đầu bằng việc đặt 1 món khai vị và châm 1 điếu thuốc.

Olivia nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm khắc.

- Victoria, em có thể làm gì em muốn ở trong phòng này. Nhưng nếu em không giữ mình như cần phải thế khi đi lại trong khách sạn hay ở bất kỳ đâu thì chị sẽ trả em về trang trại sau khi đã mách ba đấy. Rõ ràng chưa?

- Vâng, Ollie, - Victoria thở dài

1 ngọn lửa nhỏ nhảy nhót trong đôi mắt cô. Cô thích ở chỗ này, bên cạnh Olivia, không có người giám sát. Tối nay cô phải dùng bữa với Charles. Trong khi chờ đến tối, họ sẽ đi xem các mẫu thời trang của Bonwit Teller.

Ngoài váy cưới, Victoria còn cần nhiều đồ mặc cho chuyến du lịch tàu thủy và châu Âu. Olivia đã lên 1 danh sách những nhãn hàng danh tiếng nhất ở Paris. Đây là lần đầu tiên, họ sẽ chỉ mua 1 bộ cho mỗi mẫu trang phục. Olivia không cần phải chưng diện nhiều. cô không đi tàu thủy, họ sẽ không bao giờ cùng nhau may chung 1 kiểu trang phục nữa. Ý nghĩ ấy khiến con tim Olivia tan vỡ. Nhưng còn nhiều thời gian để cô quen với viễn cảnh về chuyến đi của Victoria.

Sau bữa trưa nhanh chóng ở khách sạn, họ lên 1 chiếc taxi và dừng lại ở Saks. Ở mọi nơi họ đến, nhà ăn khách sạn, trong tiền sảnh, khi bước chân ra khỏi taxi, tất cả những cái nhìn đều hướng về họ. Ngay khi họ đặt chân vào cửa hàng của B. Alman, cả gian hàng đều trở nên hỗn độn, và cả 1 đoàn các nhân viên bán hàng dẫn đầu là 1 thợ may ào ra đón họ. Olivia đã mang theo những hình vẽ, những tranh ảnh cô cắt từ các tạp chí, những bức ký họa cô tự phác thảo. Cô có 1 ý tưởng rất rõ ràng về chiếc váy cưới mà cô mong muốn: sa tanh trắng, hàng kilomet đăng ten trắng, đuôi váy dài quý phái. Victoria sẽ đội chiếc vương miện kim cương của mẹ cô, phủ bên trên là 1 khăn voan ren mỏng. Cô sẽ trông như 1 nữ hoàng... Olivia nói những dự định của mình với thợ may chính của Bonwit Teller; anh ta trả lời rằng không có khó khăn gì thực hiện điều đó. Họ cùng bàn bạc hàng giờ liền, chúm vào các xúc vải, trong khi Victoria đi đi lại lại thử các kiểu mũ, giày, thờ ơ với cuộc tranh luận.

- Họ cần lấy số đo của em, - cuối cùng Olivia tuyên bố.
- Chị chỉ việc đưa số đo của chị cho họ, cũng như nhau mà
- Không giống hoàn toàn đâu. (Vai Olivia hơi rộng hơn 1 chút, thân eo mảnh hơn 1 chút, nhưng 1 milimet cũng làm nên sự khác biệt rồi). nào, cởi bớt áo ra.
- Được rồi, được rồi...

Victoria sẵn sàng vào cuộc phẫu thuật với các số đo. Sau đó Olivia và người thợ may bàn về trang phục phụ dâu. Olivia muốn 1 cái gì đó thật đơn giản, bằng satin xanh da trời lạnh. Kiểu hơi giống như chiếc váy cưới của cô dâu, nhưng ngắn hơn, không có đuôi, không có đăng ten. Trong khi họ vẽ phác thảo, người thợ may có 1 nhận xét thích đáng rằng chiếc váy của cô có nguy cơ thiếu ấn tượng khi đi bên cạnh chiếc váy cưới lộng lẫy đến vậy. Họ thêm vào 1 đuôi váy ngắn, 1 áo choàng dài bằng đăng ten phớt xanh, và 1 chiếc mũ đồng điệu. 2 mẫu đó đạt đến sự hoàn hảo. Olivia chỉ chỉ Victoria xem, cô gái mỉm cười với chị rồi thì thầm vào tai chị;

- Chúng mình hãy đổi váy cho nhau vào ngày cưới nhé, sẽ không ai nhận ra đâu.

- Thôi đi nào...

Olivia nhắc lại mệnh lệnh với giọng thật nghiêm khắc. Sau đó 2 chị em bắt đầu chọn vô số bộ trang phục Victoria cần khi tới châu Âu. Mùa hè sẽ dài... Phải hơn 1 buổi chiều mới thiết lập xong 1 tủ quần áo. Olivia quyết định ngày mai sẽ trở lại 1 mình để chọn những kiểu túi xách, giày, và những đồ phụ trợ khác. Cô đang cảm ơn người thợ may thì bỗng thấy em gái mình đứng sững. Victoria vừa thấy 1 cặp vừa bước vào. 1 đàn ông cao lớn, tóc nâu. Người ta nghe tiếng anh ta cười. Ngay lập tức anh ta bị bao vây bởi 1 đám các cô bán hàng. Người phụ nữ đi cạnh anh ta tóc vàng, ấm áp trong chiếc áo măng tô bằng da sóc... Tobias Whittcomb và vợ anh ta – đang trong những tháng cuối cùng chờ ngày sinh nở. Cô ta cởi áo khoác, phô bày những đường nét tròn trịa trên cơ thể qua lần áp lụa xám. Olivia lùi lại như 1 cái máy, và đưa mắt về phía em gái. Victoria vẫn đứng bất động, choáng váng. Olivia chào người thợ may và nhẹ nhàng đẩy em ra lối cửa.

- Đi thôi. Chúng ta xong xuôi rồi.

Victoria không hề nhúc nhích. Đôi chân cô như mọc rễ. Cô nhìn Toby trân trối. Hình như cảm thấy bị quan sát, anh ta quay lại. Hẳn nhận ra cặp

sinh đôi và nhìn từ người này sang người khác, ngạc nhiên, bực bội trước sự hiện diện của người tình cũ. Dĩ nhiên hẳn ta không phân biệt được Victoria với chị gái cô. Hẳn nhanh chóng quay đi và dẫn vợ sang tới 1 quầy hàng khác. Nhưng cô ta cũng nhận ra được chị em nhà Henderson và bắt đầu la lối, trong khi chồng cô ta cố gắng trấn an.

Ngày hôm sau, Charles mời cả 2 chị em ăn trưa. Anh đưa họ đến Della Robbia. Olivia kể cho anh nghe những câu chuyện vui về cuộc viếng thăm các nhà máy của họ. Victoria yên lặng, nhưng thái độ cử chỉ của cô đã gần gũi, thân mật hơn. Anh tháp tùng họ bằng ô tô đến nhà máy Bonwit, họ tiếp tục việc mua sắm. Ngay tối hôm đó, 2 chị em trở về Croton không báo trước cho anh. Donovan lên đón họ bằng ô tô như đã định và đưa họ về điền trang. Olivia tiếc không có thời gian gặp Geoffrey. Cô tự hứa sẽ đến thăm nó vào tháng 3, khi quay lại New York để mua nốt những đồ dùng cuối cùng.

Nhưng dự định của cô không thực hiện được. Cuối tháng 2, cha cô bị 1 đợt cảm cúm nặng phải nằm lì trên giường. Olivia sợ nguyên nhân do bệnh phổi của ông nặng thêm. Nhưng may thay, không phải vậy, chỉ đơn thuần là cảm cúm. Ông ở trong phòng suốt cả tháng trời. Cô gái không thôi túc trực bên cạnh ông trước khi ông cảm thấy khá hơn. Ngày 1/4, ông đã xuống phòng ăn được 1 lúc. Và 2 tuần sau, cha con Dawson đến nghỉ lễ phục sinh tại điền trang. Olivia đã chuẩn bị cho Geoffrey 1 điều ngạc nhiên thú vị: 2 chú gà con vừa mới nở ở sân gia cầm và 1 chú thỏ bé xíu.

- Ôi, cảm ơn cô! Bọn chúng đáng yêu quá! Ba, ba nhìn thấy chúng chưa?
- cậu bé mừng rơn khi Olivia dẫn đi xem.

Cô cố năn nỉ Victoria đứng ra tặng nó cho Geoffrey, nhưng Victoria chối phắt. cô còn ghét những con vật hơn bọn trẻ con. Olivia có ấn tượng như đang phải khuyến khích 1 cô học sinh làm bài tập. Nhưng hoàn cảnh cũng từ từ được cải thiện. việc đón tiếp Charles rất chân thành. Đó là 1 điều đáng kể rồi.

Họ được mời đến 1 vài cuộc chiêu đãi, cùng tham dự 1 buổi hòa nhạc do nhà Rockefeller tổ chức. Đó là dịp lý tưởng để giới thiệu Charles với những người anh chưa quen biết. Anh đã làm tròn vai trò con rể tương lai của Edward Henderson với 1 cách cư xử tao nhã. Tất cả đều khen ngợi đôi vợ chồng sắp cưới, và Olivia phải liên tục nhắc với Victoria rằng họ đang chuẩn bị cho hôn lễ chứ không phải 1 đám tang.

- Chị xin em, hãy luôn giữ điều đó trong đầu! – Olivia sáng giọng khi 2 cô kiểm lại đến lần thứ 100 danh sách khách mời.

Olivia phải mất hơn 3 tháng mới lôi được Victoria vào cuộc thảo luận thực đơn. Những món quà bắt đầu ùn ùn được gửi đến. Chính Olivia là người phải gò lưng làm nhiệm vụ chán ngắt là mở các gói quà và lên danh sách. Victoria thậm chí chẳng thèm liếc qua những việc đó. Thất vọng, Olivia đành thay vị trí em gái viết lời cảm ơn.

- Toàn trò kiểu cách hết! Vì điều này mà người ta trở nên ngô nghê ư?! – Victoria càu nhàu (trông giống 1 cô bé được nuông chiều hơn là thành viên cuồng nhiệt vì quyền bầu cử của phụ nữ). – Ngốc nghếch, phù phiếm, vô ích và quá đắt! Tốt hơn là người ta gửi tiền cho những người phụ nữ đang phải ngồi trong nhà tù vì những tư tưởng giải phóng.

- Tử tế quá! – Olivia cảm thán, ngược mắt lên trần. – Em sẽ giải thích cho người ta xem nên gửi những món quà của họ đến nhà giam nào.

Cả 2 chị em cùng phá lên cười. Victoria châm chọc, chế giễu chị mình nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, cô sợ đến giờ phút chia cắt. Cô sẽ thấy thiếu vắng Olivia khủng khiếp. và ý nghĩ về đám cưới còn làm cô căm ghét thêm. Không phải cô ghét cuộc hôn nhân với Charles, nhờ thế cô sẽ được tới New York sinh sống, tự do hơn ở Croton rất nhiều. Nhưng viễn cảnh phải rời xa Olivia làm cô không chịu nổi. Cô cố gắng tuyệt vọng thuyết phục Olivia tới sống cùng cô.

"Chị hòa hợp với Geoffrey hơn em rất nhiều" là lý lẽ được Victoria ưa chuộng nhất. Olivia vẫn khẳng khái lắc đầu.

- Không. Anh ấy cưới em để làm mẹ của con trai anh ấy. và thật ra chị nghi ngờ rằng không chỉ có vậy...

Thực chất, cô e Charles còn có những lý do khác, sâu xa hơn.

- Anh ấy không muốn chị chăm nom con trai anh ấy đâu, vì anh ấy sẽ có 1 người vợ trong nhà. Và em biết đấy, chị không thể rời bỏ ba. Tháng vừa rồi, ba ốm, ai sẽ chăm sóc cho ba nếu chị không có ở đây?

- Bertie.

- Chuyện đó không giống nhau. – Olivia tin tưởng đáp.

- Thế nếu chị lấy chồng? Làm sao ba xoay xở được khi không có chị?

- Chị sẽ không bao giờ lấy chồng, - Olivia nói thanh thản. – Ba biết vậy. Thế nhé, dừng câu chuyện ở đây. Bây giờ, hãy quay về với chủ đề của chúng ta thôi. Em muốn món tráng miệng gì trong tiệc cưới?

Victoria giả đò hét toáng lên, khiến Charles phải chạy đến trợ giúp.

- Ollie làm em phát điên lên vì đám cưới của chúng ta. – Victoria buộc tội.

- Quá là khó khăn phức tạp để có được 1 câu trả lời của cô ấy, - Olivia phàn nàn. – Tôi báo trước với anh, anh sẽ phải đánh roi cô ấy đấy nếu anh muốn cô ấy quan tâm đến nội vụ trong nhà.

- Ý tưởng tuyệt vời, tôi sẽ sắm cho mình 1 cây roi.

Anh mỉm cười cợt Olivia trước khi đưa Victoria đi dạo trên bờ sông Hudson. Họ để Geoffrey lại điền trang. Thăng bé bám riết "dì Ollie" như

cách nó gọi. Cô đã hoàn toàn chinh phục Geoffrey khi tặng cho nó 1 món quà khác trong dịp sinh nhật. Charles đã tặng cho Victoria 1 chiếc lắc vàng và cho Olivia 1 lọ nước hoa. Olivia mang tới cho Geoffrey 1 món quà độc đáo hơn nhiều. Cô có hỏi trước ý kiến Charles, anh đã miễn cưỡng đồng ý rồi cũng quên hẳn. Nhưng Olivia không quên. Cô đã tìm mua nó ở New York lúc cô lên lên hoàn thành nốt những việc mua bán cho đám cưới Victoria, rồi cô đã đến nhà Charles với món quà. Đôi mắt cậu bé sáng bừng khi cô lấy từ cái giỏ mây ra 1 chú chó săn xù bé bỏng. Ngay lập tức, Geoffrey ôm lấy chú chó con và cả 2 cùng kêu lên sung sướng.

- Cô thật quá tốt bụng đối với nó, - Charles cảm kích. – Nó đã phải trải qua 2 năm khó khăn không có mẹ.

- Đó là 1 cậu bé tuyệt vời. Chúng tôi sẽ cùng có 1 mùa hè không thể quên, - cô khẳng định, lạc quan, và không nghĩ đến việc cô sẽ phải chia tay với em gái mình.

Cả 2 chị em đều đang bắt đầu thấy hoảng sợ.

- Chúng tôi sẽ viết thư từ châu Âu về cho cô, - anh nói, dường như cảm nhận được nỗi đau trong lòng cô.

Nhưng những lá thư dường như không bao giờ thay thế được sự xuất hiện hàng ngày. Olivia tự nhủ rằng cuối cùng cô cũng sẽ vui khi sống cùng với em gái ở nhà riêng của em trên New York, và ý nghĩ đó khiến trên môi cô xuất hiện 1 nụ cười. Đó vẫn là 1 điều không thể, cô biết.

- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi, - cô trả lời, trong khi Geoffrey đang chạy trở lại, chú chó con bám gót. – Cháu sẽ đặt tên nó là gì?

- Cháu chưa biết, - Geoffrey thở hốt hển, nó vừa chạy dứt hơi, mái tóc vàng bù rối... - Jack... George... Harry...

- Tại sao không gọi là Chip? – Olivia gợi ý.

- Chip! – cậu bé hơn hở, sượng như rân. – Cháu thích cái tên này lắm!

Rõ ràng chú chó con cũng thích tên đó, vì nó ngoáy đuôi rồi nằm lăn ra đất, chống 4 vó lên trời và sủa nhanh nhách làm cả 3 cùng cười. Geoffrey bế nó lên và co cẳng chạy đi khoe bác đầu bếp và bà quản gia. Họ đã sống trong 1 ngôi nhà hấp dẫn nhưng diện tích khiêm tốn ở East Side, nhìn ra dòng sông. Không xa hoa nhưng vẫn chấp nhận được. Victoria đã nói không dọn dẹp và làm lụng gì hết. Vào địa vị cô, Olivia đã bắt tay cho đầu vào đấy rồi. Cô sẽ tấn công vào những cây cối ngoài vườn, sẽ bọc lại các gối đệm và mua 1 cây đàn piano. Victoria tỏ ra chẳng chút hứng thú nào với các việc nội trợ. Chính trị, sự độc lập của mỗi cá nhân là điều cuốn hút cô hơn cả.

Olivia không ở lại lâu. Cô còn cả ngàn thứ mua bán. Charles đã năn nỉ cô ăn tối cùng họ. Vì vậy, cuối chiều cô trở lại, và họ có 1 buổi tối thật dễ chịu. họ cùng tranh luận, cùng đồ vui và cười rất nhiều.

- Victoria nói đúng, - Charles nói khi chị trông trẻ đã đưa Geoffrey và chú chó đi ngủ. – Có lẽ cô phải đến đây sống cùng chúng tôi.

- Tôi tiếc rằng cô ấy đã làm anh buồn chán với câu chuyện ngốc nghếch đó.

Olivia nhìn qua cửa sổ, 1 con phà đang chầm chậm rẽ dòng nước sông tối sẫm.

- Anh sẽ nhanh chóng thấy quá đủ những cuộc viếng thăm của người chị vợ đấy... và dù sao đi nữa, tôi không thể bỏ mặc ba tôi được, cô ấy cũng biết vậy.

- Cuộc sống của cô không vui vẻ, Olivia. – Anh trầm giọng.

Cô sẽ ra sao khi em gái đã ra đi? Cô sẽ duy trì cuộc sống của 1 người phụ nữ đã 60 tuổi...

- Vậy thôi. Người ta luôn quyết định được số phận của mình, những gì đến với anh, anh cần phải chấp nhận nó. Anh cũng không hơn, trong 2 năm vừa rồi, cuộc sống của anh cũng không phải không có gì vui vẻ ư?

- Đúng vậy.

Cái nhìn họ gặp nhau, anh bất chợt quay đi. Anh có cảm tưởng anh sẽ bùng cháy nếu anh đến gần cô. Những cảm xúc hiện lên khuôn mặt cô giống như 1 khoảng lặng chờ đợi những giông tố tiếp đến. Cô quá biểu cảm đến nỗi anh gần như cảm nhận được những gì cô đang chất chứa trong lòng.

- Tôi giận mình đã lấy đi của cô Victoria.

Thay cho mọi câu trả lời, cô chỉ gật đầu. Charles bắt đầu nhìn thẳng vào nỗi đau buồn mà cô đang phải sống. Olivia chỉ còn 1 hy vọng: rằng ít ra, em gái cô sẽ được hạnh phúc.

Cô đến bên giường Geoffrey hôn thẳng bé và chúc nó ngủ ngon. Nằm giữa 1 bên là con khi bông, 1 bên là chú chó con, cậu bé cười ngoác đến tận mang tai. Khi cô nhìn thấy cậu, cô bật cười.

- Đừng quên mang Chíp về Croton, khi nào cháu về, - cô nói với cậu, chắc rằng lời khuyên đó là không cần thiết.

Geoffrey không hề có ý định chia lìa với chú chó của mình, không hề dù chỉ 1 phút. Cô xuống thang gác. Charles đưa cô về khách sạn và họ còn nấn ná 1 lúc ở tiền sảnh.

- Tôi ngờ rằng tôi sẽ không gặp lại cô trước hôn lễ. – Anh nói với âm sắc đặc biệt.

Anh thấy điều này thật lạ lùng: kết hôn lại. Phản bội hương hôn Susan. An hài lòng nghĩ rằng anh đã đi đến quyết định này vì điều tốt cho con trai mình. 1 cậu bé cần có 1 người mẹ, anh tự nhắc với mình. Chính những cuộc

viếng thăm ngắn ngủi của Olivia đã minh chứng điều đó. Victoria không có được ảnh hưởng hết như vậy, nhưng cùng với thời gian, điều đó sẽ đến... không phải họ là những chị em sinh đôi thực thụ sao?

- Anh hãy nhớ tôi nhé. Tôi sẽ là người mặc váy màu xanh, - Olivia nhắc lại và mỉm cười với anh. – Anh sẽ không nhầm lẫn chúng tôi nữa đâu.

- Đó có thể là lần đầu tiên tôi không cần đến chiếc nhẫn của mẹ tôi như 1 vật nhắc nhở, - anh cười lớn.

- Hoặc là phải nhờ đến Geoffrey, - cô đùa với anh. – Cậu bé sẽ nói cho anh biết đấy.

Cô nhìn anh, và hiểu rằng lần gặp gỡ sau sẽ khác... Khi họ gặp lại nhau, anh sẽ là 1 người đàn ông đã kết hôn, chồng của em gái cô.

- Chúng ta sẽ gặp nhau hôm đám cưới, - cô thì thầm.

Anh cúi đầu, 1 tia sáng nuối tiếc hiện trong ánh mắt.

Anh ôm hôn cô, quay gót và rải những bước dài về phía cửa.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đêm cuối cùng của Victoria trong buồng 2 chị em thật khác lạ, với cả 2 người. Sẽ không bao giờ Victoria như thế này nữa. Khi về thăm nhà, cô sẽ phải ở bên chồng, trong 1 căn phòng khác. Olivia và Victoria sắp dứt khoát lật qua trang cuộc đời chung giữa họ. Phải chia lìa nhau là nỗi đau như xé ruột gan, như cắt xương thịt, làm tan nát trái tim. 1 cảm giác ngọt ngào không thể chịu đựng nổi. Cuối cùng Victoria cũng ngủ được, nằm cuộn tròn bên cạnh giường, như mọi ngày, Olivia nhìn em. Cô vuốt mái tóc đen, mượt mà, thật giống cô, khẽ xoa gò má Victoria. Em cô đang ngủ yên, cô cầm tay em và cầu xin mặt trời đừng bao giờ thức dậy nữa. Nhưng bình minh sắp dần sáng lên nơi chân trời, báo hiệu 1 ngày rực nắng.

Olivia đã không hề chớp mắt. Trong đêm, cô lắng nghe tiếng chuông điểm từng giờ trôi qua và vẫn không rời mắt nhìn em. Victoria vươn vai, ngáp dài, mở mắt quay nhìn chị mỉm cười rồi cô chợt nhớ ra. Nụ cười tắt ngấm. cái ngày của buồn và vui, cái ngày của hi sinh và tự do đã đến. 1 cái giá phải trả, 1 lời hứa phải nói, 1 cuộc sống mới, 1 chuyến đi sang bên bờ đại dương xa lạ. Trái tim cô rạn vỡ khi nghĩ đến ngày hôm nay.

- Hôm nay là ngày cưới của em đây, - Olivia nói với giọng trang trọng lúc họ cùng nhóm dậy trong 2 bộ đồ giống hệt nhau

Họ bước đi với vẻ duyên dáng giống hệt nhau cho dù cả 2 người không chú ý đến điều đó. Cái ý nghĩ rằng 1 trong 2 người sắp kết hôn mới đáng ngạc nhiên làm sao. 1 nỗi tức giận giãy lất bùng lên trong trí Olivia. Nếu em gái cô không mắc vào những chuyện điên rồ hồi 9 tháng trước ở New York, họ đã không phải ở trong hoàn cảnh này.

2 chị em lặng lẽ tắm rửa và thay quần áo. Họ chẳng cần nói lời nào hết. Họ cảm nhận được các ngôn từ, nghe thấy nó trong sâu thẳm trái tim mỗi người, giống như lúc còn là những cô bé. Họ có thứ ngôn ngữ riêng, 1 hệ thống giao tiếp không cần lời nói, duy nhất bằng ý nghĩ.

Họ chải tóc, gom lại thành búi nặng sau gáy. Họ cùng đi tắt lùa dài, mặc váy lót satanh. 1 nét chì mờ trên mi mắt, 1 chút son đỏ trên môi làm nét mặt thêm rạng rỡ. Họ giống nhau hơn bao giờ hết. Không ai phân biệt nổi họ trong sáng nay. Chiếc nhẫn của Charles đang lấp lánh trên bàn ngón.

- Vẫn chưa quá muộn đâu, - Victoria nói với 1 nụ cười. – Đây sẽ có thể là đám cưới của chị. Olivia không khỏi bật cười. 1 khoảnh khắc, những trò đồng mưu ngày xưa sống lại trong cô. Họ sống riêng 1 thế giới mà không bao giờ, 1 người xa lạ nào có thể thâm nhập.

- Chúng ta có thể đặt mọi người trước 1 trở ngại, phải đoán xem trong 2 người ai là cô dâu... Em cược với chị rằng thậm chí Charles cũng không biết nói gì.

- Có lẽ. Nhưng em, em biết điều đó, - Olivia nhẹ nhàng. Đây là ngày của em và anh ấy... và của Geoffrey nữa. Ôi! Victoria yêu quý, nếu em biết được chị yêu em ngần nào. – Nước mắt cô long lanh nơi khóe mi. – Chị hi vọng em sẽ thật sự, thật sự hạnh phúc.

Họ ôm chầm lấy nhau. Victoria cũng khóc, cô khẽ nhích ra chút ít để nhìn chị, ánh mắt mãnh liệt, gần như say mê.

- Thế nếu không được thì sao? – cô thì thầm lo sợ.

- Sẽ là như vậy, Victoria. Chị cam đoan với em điều đó. Hãy cho anh ấy cơ hội. Anh ấy yêu em.

Đó ít nhất cũng là điều cô hi vọng.

- Ollie, nếu em không hạnh phúc, em sẽ li dị. Toby không có có thể can đảm làm điều đó, nhưng em, em sẽ không ngần ngại đâu.

Olivia nhìn em nhú mày.

- Ra thế là cách em bắt đầu 1 đám cưới đấy! hãy mở cửa trái tim em với anh ấy, Victoria. Anh ấy sẽ không làm em thất vọng.

- Vậy nếu em, chính em làm anh ấy thất vọng? Hôn lễ của chúng em sắp diễn ra với những bảo hộ kỳ dị. Anh ta sẽ đến trước bàn lễ cùng bóng ma của người vợ cũ. Còn em, em sẽ đi với tội lỗi khủng khiếp của mình... với Toby, - cô kết luận, chua chát.

- Không, tất cả những chuyện đó đã chấm dứt. Cả 2 sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới. Charles và em. Anh ấy mất vợ 2 năm rồi... Anh ấy đã có nhiều thời gian rồi mới kết hôn lần nữa. Victoria, em sẽ hạnh phúc, em yêu của chị, chị cảm nhận được điều đó.

- Thật ư? – Victoria thì thầm buồn bã. – Thế mà sao em không cảm thấy gì nhỉ? Ollie, em tuyệt đối không cảm thấy xúc động gì không ở bên anh ta.

Tệ hại nhất là, Olivia, chính cô lại cảm thấy có quá nhiều xao xuyến vì sự xuất hiện của Charles.

- Hãy cho anh ấy cơ hội, - cô nhắc lại lần nữa. – Hãy chờ tới khi chỉ có 2 người với nhau. Chuyến du lịch tàu thủy, kỳ nghỉ tuần trăng mật, sẽ có bao lãng mạn!

- Em không phải là người lãng mạn, - Victoria tuyên bố và nhìn sang chị lo lắng. – Đôi khi em tự nhủ em sẽ không thể đi tới tận cùng. Vậy mà điều đó thậm chí còn chưa bắt đầu.

- Hãy kiên nhẫn, chị xin em... vì anh ấy, vì em, vì Geoffrey...

- Á à, chị đang mong chóng thoát khỏi em đúng không? – Victoria cười lém lỉnh. – Chị nói thật đi, rằng chị đang muốn chiếm hết tủ quần áo của em.

- Đúng đấy, chị muốn nhất cái mũ vàng gắn long chim xanh của em.

Đó là 1 đồ vật kỳ dị 2 cô mua trong 1 phiên chợ vùng quê nhiều năm trước. Chỉ có mỗi 1 cái và Victoria nhất định đòi lấy.

- Em cho chị đấy. Và lại chị có thể đội nó ngay hôm nay. Nó rất hợp với chiếc váy của chị.

Các cô ý thức được rằng các cô đang cố tìm cách giành lại thời gian. Lát sau Bertie ngó vào phòng và la mắng tại sao vẫn còn chưa thay váy áo.

- Chỉ còn mỗi váy thôi bác Bertie, Olivia thanh minh. – Tất cả đã xong hết rồi mà. Từ tóc tai đến giày dép.

- Nhưng theo tôi biết các cô sẽ không đến nhà thờ chỉ với trang phục như vậy. Thôi nào nhanh lên. Mặc váy vào đi, nhanh lên.

Olivia mặc váy trước. Bộ váy thật ấn tượng, 1 màu xanh da trời láng mượt ôm khít lấy thân hình mảnh mai. Cô đeo chuỗi vòng cổ bằng ngọc biển của mẹ, lắc tay và khuyên tai cùng bộ. Cô khoác ngoài 1 áo choàng ren, đội lên đầu 1 chiếc mũ duyên dáng. Vẫn chỉ có tất dài lụa và giày gót nhọn satin trắng, Victoria chiêm ngưỡng chị.

- Rồi chị sẽ là 1 cô dâu tuyệt vời, Ollie.

- Tất nhiên rồi... nhưng hôm nay cô dâu là em, em bé của chị.

Cô đã không còn gọi em như thế từ khi họ không còn là những đứa trẻ. Tay trong tay, 2 cô bước vào gian phòng bên cạnh, Olivia giúp em mặc chiếc váy cưới lộng lẫy. Cô chỉnh lại thật đẹp cái đuôi váy dài tưởng như vô

tận, gắn chiếc vương miện nhỏ lên đầu Victoria bằng nhiều gim cài và trùm voan trắng bên trên. Cô giống như 1 nàng tiên vừa bước ra từ truyện cổ tích. Bertie nhìn họ ứa nước mắt. Các cô làm bà nhớ lại người mẹ của các cô trước kia.

- Ôi, lạy Chúa,... ôi, những cô bé đáng yêu... - bà chỉ nói được có thế và đưa tay sửa sang đến lần thứ 20 chiếc khăn voan của Victoria.

Nhan sắc họ rạng ngời. bà quản gia vừa sụt sịt vừa chạy đi lấy hoa. Mỗi người mang 1 bó hoa lan và hoa ly, hương hoa nồng đượm tỏa mãi trong không khí. Ollie theo Victoria xuống đến thềm nghỉ, cha họ đang đứng đợi. Ông sững lại, 2 tay buông thõng, miệng không nói nên lời. Trong giây lát, ông dường như sắp ngất đi, rồi ông thốt lên bưng bình. Bertie đoán được ông đã nghĩ đến ai. 2 cô gái giống Elizabeth khủng khiếp... bà chủ cũng đang ở tuổi này khi qua đời. 2 cô gái chính là phiên bản kếp của người mẹ.

- Ít nhất thì hôm nay ba biết được ai là ai, - ông nói, giọng nghẹn lại và chấm khăn múi soa lên khóe mắt. Ông mỉm cười, cố gắng không nghĩ đến mẹ chúng nữa. – Hay các con vẫn còn đang làm 1 trò tráo đổi ác ý. Anh chàng Charles tội nghiệp liệu có được 1 vị hôn thê thực sự của mình đến trước linh mục không đấy?

- Ai biết được hả ba? – Victoria đáp.

Cả 3 cha con cười phá lên, rồi cùng bước xuống thang gác. Olivia đi sau đỡ vạt váy cho cô dâu. Tất cả người làm trong nhà tròn mắt chiêm ngưỡng Victoria. Họ chưa bao giờ nhìn thấy 1 chiếc váy mỹ miều xa hoa đến thế.

Phải mất tới 10 phút mới xếp được cô dâu cùng áo váy lượt sượt và khăn voan bông bênh vào ô tô. Donovan, ngồi ở tay lái phải chứng tỏ sự kiên nhẫn của 1 thiên thần. Cuối cùng họ cũng đã thẳng tiến hướng nhà thờ. Bertie đi theo sau cùng với Petrie trên chiếc xe Ford. Olivia gợi ý đưa theo

Geoffrey, nhưng Charles thích có con trai bên mình ở phòng khách sạn, nó sẽ đi đến nhà thờ cùng với anh sau.

Trên đường đi, những người bộ hành phải dừng cả lại để dõi nhìn họ. Những chiếc ô tô nhẩn còi inh ỏi, bọn trẻ con hoan hô cô dâu như với 1 nữ hoàng. Nhưng Victoria chỉ phớt nhìn qua họ. Cô chăm chăm nhìn vào hư không, đắm chìm trong những suy nghĩ. Cô nhớ lại những sự kiện đã dẫn dắt cô đến bước đường cùng không lối thoát này. Đám cưới này, dù cho là thiên định thế nào đi nữa, cũng là 1 sai lầm của cô. Khi cái tháp nhọn của nhà thờ hiện ra ngang bầu trời sáng, cô suýt nữa hét lên là cô đã thay đổi ý kiến, rằng cô thà bị nhốt trong 1 tu viện còn hơn. Nhưng trước khi cô kịp mở miệng, ô tô đã dừng lại và Olivia đỡ cô bước xuống. Đã quá muộn rồi.

Người ta nhanh chóng đưa họ vào bên trong nhà thờ. Victoria tuyệt vọng tìm cách ở 1 mình chốc lát với chị gái. Vẫn còn 10 phút nữa trước khi mọi việc sẵn sàng. Khi những nốt nhạc dạo bắt đầu cất lên. Victoria sẽ phải bước tới khu trung tâm trong tay cha cô. Victoria đông cứng người bởi 1 nỗi sợ hãi khủng khiếp, cô bám chặt vào Olivia.

- Em không thể! – cô rên rỉ. – Em không thể! Ollie, cứu em! Chị hãy giúp em!

- Cần phải thế! – Olivia thì thào cay đắng, gương mặt Victoria bệch bạc sau tấm khăn voan. – Em không thể dừng lại bây giờ được. Đi đi, em yêu quý, em sẽ không nuối tiếc đâu.

- Thế nếu đó là 1 thất bại hoàn toàn thì sao? Nếu anh ấy từ chối li dị thì sao?

- Victoria, đừng nghĩ đến điều đó! Không phải lúc này. Em chỉ được luôn luôn nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ thành công... Đi đi, bé ngoan, chị xin em đấy, đi nào.

Nước mắt mờ nhòe, Victoria cảm lạnh vì sợ hãi và đau buồn, cô nhìn 1 cánh cửa đang mở ra. Tiếng đàn ống cát lên. Trước khi có thể quay đầu lại, Victoria đã ở trong cánh tay cha, bước lên từng bước trang trọng. Ôi, cô muốn rằng mọi chuyện dừng lại ở đây biết bao! Cô vẫn có thể quay gót và bỏ chạy khỏi đây trước khi quá muộn... Than ôi, đã quá muộn rồi. Khi cô đến trước bàn làm lễ dưới ánh mắt của 400 quan khách cô biết được cảm tưởng khi người ta đang đến gần cái chết. Ba cô khẽ nắm bàn tay con gái trước khi rút về cùng bạn bè và người quen. Qua làn nước mắt, đơn độc trước bàn lễ, cô nhìn anh. Charles đứng thẳng, cao lớn, kiêu hãnh, và hào hoa trong bộ comple màu sẫm, quần là thẳng nếp và áo sơmi trắng như tuyết. anh ấy thật quyến rũ, lần đầu tiên cô nghĩ như vậy. Đôi mắt trìu mến, và 1 cái nhìn dịu dàng đến nỗi cô cảm tưởng gần như đây là 1 đám cưới vì tình yêu. Anh cầm tay cô, nhận ra cô đang rất run, anh siết chặt tay cô hơn như muốn trấn an. Anh muốn cô hiểu rằng anh sẽ bảo vệ cô... Anh muốn dành cho cô nhiều hơn sự bảo vệ, nhưng vào lúc này, anh không có gì khác tặng cô. Cô nhìn anh trong im lặng, rồi cúi xuống. Cô đã hiểu. Họ sắp kết hợp nên 1 cuộc hôn nhân vì lý trí. Cuộc hôn nhân của họ là 1 thỏa thuận xây dựng trên sự hiểu biết lẫn nhau, lời hứa trang trọng, lời nói danh dự của 2 người, đã cùng nhau đi tới thống nhất, chấp nhận từ bỏ mọi ước mơ thời tuổi trẻ.

Họ trao nhẫn cho nhau, trao cho nhau lời thề thiêng liêng. Victoria đã thôi không còn run nữa. Cô mỉm cười khi bước đi trên lối đi bên cạnh Charles. Olivia khoác tay cha theo sau. Cô dắt theo Geoffrey. Trong lòng Olivia lẫn lộn bao nhiêu là cảm xúc: mất mát, tang tóc, vui sướng, yêu thương. Bây giờ, ngoài cha cô ra, cậu bé đã chịu nhiều khổ đau này là tất cả những gì còn lại cho cô trên trái đất này.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cuộc chiêu đãi sau hôn lễ đạt được thành công rực rỡ nhờ có Olivia đã lo toan đến mọi chi tiết dù nhỏ nhất. Hàng tháng tất bật chuẩn bị giờ mới đạt được thành quả. Thức ăn hảo hạng, phối cảnh tuyệt vời, những bình hoa được bài trí khéo léo, những tượng băng đẳng tuyệt hảo. Dàn nhạc đến từ New York chơi những tình khúc đang được ưa chuộng. Mọi đàn ông tới dự đám cưới, trẻ hay già, đều không tiếc lời ca tụng cô dâu. Victoria đẹp vô cùng! Cũng có những lời đàm tiếu, tất nhiên, nhưng khi thấy cô dâu rạng rỡ đến thế, sang trọng đến thế và được 1 người chống quyển rũ yêu đến thế, người ta khó mà tin được chỉ chút ít những lời bịa đặt. 400 khách mời vỗ tay vang dội chào mừng đôi vợ chồng mới cưới mở màn sàn nhảy trong giai điệu Sông Danuyp xanh. Họ cùng quay trong điệu valse, chiếc váy của Victoria chập chờn quanh cô như 1 biển đăng ten và lụa là. Olivia dù có ít lông lẩy hơn, nhưng cũng không kém phần xinh đẹp. Cô khiêu vũ với ba, với Charles và cả với Geoffrey.

Lúc cuối chiều, Charles lại mời cô nhảy. Bay bổng trong vòng tay anh, Olivia vẫn tỉnh từng phút. Victoria sẽ mau chóng thay bộ váy cưới bằng bộ trang phục dành cho tuần trăng mật. Đôi vợ chồng sẽ trải qua đêm tân hôn ở Wald-Astoria và sẽ lên tàu Aquatania sáng ngày mai. Cũng có thể đưa họ ra bến cảng, nhưng Geoffrey căng thẳng khủng khiếp khi biết rằng cha nó sẽ lên 1 chiếc tàu thủy, thẳng bé đã khiến Olivia đổi ý định. Thời gian nói lời chia tay vì thế sẽ ngăn lại. Charles và Victoria sẽ chào tạm biệt Croton.

- Cô đã hoàn thành công việc quá tuyệt diệu, Olivia, - anh khen ngợi cô, - cô đúng là 1 người tổ chức xuất sắc.

- Tôi đã điều hành việc nhà cho ba tôi từ nhiều năm nay. Tôi rất vui vì hôm nay anh hài lòng.

Cô hơi nghiêng đầu, làm bộ quan sát anh, đôi mắt nheo lại giấu những tình cảm thật của mình dưới vẻ mặt nhân nhó.

- Anh thấy như thế nào bây giờ khi là 1 người đàn ông vừa kết hôn?

- A, cô nhận xét cách tôi khiêu vũ đấy hả? Xiềng xích và cùm chân đã không khiến bước nhảy tôi còn dễ dàng nữa.

Cô cười giòn tan.

- Anh không thể thế được!

Anh có vẻ hạnh phúc.

Còn Victoria giờ đã cảm thấy tràn ngập 1 cảm giác nhẹ nhõm. Thực vậy, cuối cùng cô cũng tới được lúc này đây. Khi ở nhà thờ, cô đã suýt nữa vấp chân lên cổ chạy trốn, nhưng những thời khắc điên rồ ấy nay chỉ là 1 phần của quá khứ. Chính cô cũng cảm thấy hài lòng, bỗng nhiên trở nên thật thoải mái, cô đón tiếp những người khách mời, nhảy với bạn bè của ba hay của chồng mình. Cô bí mật ra hiệu cho Olivia, chị cô đang nhảy với Charles. Đã đến lúc phải đổi bạn nhảy rồi, Olivia viện cớ rồi lén chuồn theo em gái. Charles quay sang chuyện gẫu với bạn bè. Geoffrey đứng bên cạnh ba. Thằng bé buồn. Cha nó sắp đi vắng lâu ngày. Olivia đã hứa sẽ chăm sóc nó, nhưng cũng vậy thôi. Nó sẽ nhớ ba lắm.

Victoria chờ chị ở chân cầu thang, miệng vẫn mỉm cười, khác với buổi sáng, bây giờ cô rất vui.

- Có chuyện gì thế? – Olivia hỏi, cầm tay em và cùng lên gác. – Em bỗng nhiên có vẻ rất sung sướng.

Trừ 2 kiểu váy áo, còn lại 2 cô gái tuyệt đối giống nhau. Khuôn mặt, đôi tay, mái tóc, những điệu bộ phản chiếu lên nhau như trước 1 chiếc gương..

- Em cũng không biết... Em tin rằng em đã quyết định dẫn lên phía trước. Chấm dứt những âu lo. Rồi người ta sẽ thấy ngay mọi cái sẽ phát triển theo hướng nào. – Victoria nói đầy triết lý.

Cô đã uống 1 chút rượu. Không nhiều, nhưng đủ để cô thấy cuộc đời trong 1 màu hồng.

- Hoan hô, tất cả rồi sẽ tốt đẹp cả mà, - Olivia tuyên bố với giọng chắc chắn.

Vào phòng, Victoria trút bỏ bộ áo cô dâu lộng lẫy. Các cô thận trọng trải nó lên giường. Olivia đi lấy bộ váy trắng 2 chị em đã mua từ New York cho dịp này. Victoria mặc nó, đội lên đầu chiếc mũ cao đồng điệu, cô bỗng mở tròn mắt.

- Ôi, Ollie, em sẽ trở thành ra sao nếu không có chị? – cô nói như hơi thở.

Olivia phải chống chống chọi nỗi đau đớn cuộn sóng trong lòng mình.

- Đừng nghĩ đến điều đó, - cô thủ thỉ, nuốt nước mắt. – Chị sẽ vẫn ở đây. Chị sẽ đợi em. Charles, em và cả Geoffrey nữa.

- Ôi, chúa ơi, Ollie... Em không thể bỏ chị được.

Họ cùng nhào vào nhau, ôm nhau thật chặt.

- Chị biết... chị biết... - Olivia không thể cùng 1 lúc tỏ ra dũng cảm cho cả 2 người. – Em cần phải đi... Charles sẽ rất giận nếu em để Geoffrey thay chỗ của em trong kỳ nghỉ tân hôn.

Chúng ta hãy thử xem. Có thể anh ấy sẽ không thấy như vậy.

Họ cười qua làn nước mắt. Họ đang sống trong thời khắc tồi tệ nhất của cuộc đời mình. Sau đó, 2 chị em cùng xuống cầu thang, mắt đỏ hoe, mũi cũng đỏ hoe.

- Các con vừa đi đâu đấy? – cha các cô hỏi, ông đang tranh luận với Charles.

Các cô trả lời qua quýt. Đã đến thời điểm Victoria tung bó hoa vào nhóm những người trẻ tuổi độc thân, họ đang nóng lòng chờ đợi. Từ trên thềm cao, cô chủ ý gởi bó hoa đến người chị gái song sinh của mình, Olivia bắt được ngay nó trên không trung mà gần như chẳng cần cố gắng. Những tiếng la ó vang lên tứ phía: "Như thế không công bằng! Cô ấy chơi ăn gian", nhưng tận đáy lòng không ai trách cứ cô cả. Trong chốc lát, Victoria và Charles đã ở bên xe ô tô. Olivia đứng cạnh cha, ánh mắt cô bắt gặp cái nhìn của em gái. Ngực cô nghẹn lại... Victoria chạy về phía chị, và 1 lần nữa họ lại ôm chặt nhau, yên lặng, trong ánh nhìn như hồi hận của người cha. Charles thấy mình rơm rớm nước mắt.

- Chị yêu em... hãy tự chăm sóc cho mình nhé..., Olivia khóc nức nở, cô không cần kìm giữ, những người khách mời đứng quanh đều lặng đi khi chứng kiến cảnh xúc động này.

Victoria không thể nói được gì. Cô cứ ôm chặt chị, rồi cô chậm chạp tách ra, quay sang ôm ba và chạy nhào vào xe. Charles xiết chặt cậu con trai trong vòng tay mình, bắt tay ông bố vợ, ôm hôn Olivia.

- Hãy chăm sóc cô ấy, - giọng cô run rẩy.

Anh nhìn thẳng vào cô không giấu giếm những tình cảm anh đã chôn sâu tận đáy lòng.

- Hãy tin ở tôi, Chúa ban phước lành cho cô, Olivia... và nữa, cô hãy chăm nom cho con trai tôi, nếu chúng tôi có chuyện gì...

- Sẽ không bao giờ có gì xảy ra với 2 người đâu.

Cô mỉm cười với anh qua làn nước mắt và nhìn anh đến ngồi bên cạnh Victoria trong xe.

Họ vẫy tay tạm biệt nhau lần cuối. Chiếc xe khởi động, và từng người thấy mình chỉ còn lại 1 mình chỉ còn lại 1 mình, bị bỏ rơi, như những người đắm thuyền bị dạt trên đảo hoang. Olivia nắm chặt tay Geoffrey. 2 cô cháu lặng lẽ trở về điền trang. Sự chờ đợi bắt đầu. 1 mùa hè dài và cô đơn đang trải ra trước mắt.

Trên đường đi, Charles đưa cho Victoria chiếc khăn mùi soa. Anh hiểu nỗi lòng của cô. Và anh biết anh không thể làm gì khiến cô an lòng. 2 chị em sinh đôi trước đây chưa từng xa nhau... 1 mối dây bền chắc, không thể đứt bỏ, đã mãi mãi gắn kết người này với người kia, anh có thể nhận thức rõ điều đó trong những tháng vừa qua.

- Em khá hơn chứ? – anh ân cần hỏi, trong khi cô đã hỉ mũi lần thứ 3, và vẫn không thôi khóc.

- Rồi, em chắc như thế...

Cô nhìn anh, cố gắng mỉm cười, nhưng chỉ làm nước mắt trào thêm lên. Cô chưa từng cảm thấy bất hạnh như thế bao giờ, ngay cả sau khi cắt đứt với Toby.

- Ban đầu sẽ rất khó khăn cho cả 2 người, - Charles dịu dàng. – Nhưng rồi các em sẽ quen đi. Những cặp song sinh khác cũng phải lấy chồng và cũng phải chia tay nhau. Các em chưa bao giờ được chuẩn bị trước về chuyện này sao?

Cô lắc đầu, xích lại gần anh. Cử chỉ này tác động đến anh sâu sắc. không có Olivia, cô dường như rất dễ bị tổn thương... Vẻ kiêu hãnh và thói khiêu khích của cô đã bay biến đâu mất.

- Khi nào lên tàu, em sẽ được vui chơi thoải mái, - anh nói cốt chỉ để làm cho không khí bớt nặng nề. – Em đã bao giờ đi tàu thủy chưa?

Cô lại lắc đầu và thở dài. Anh rất cố gắng để gương mặt cô tươi lên, nhưng vô ích. Đó không phải là lỗi của anh, nhưng Victoria cảm thấy thật khủng khiếp khi chỉ có 1 mình, không có Olivia.

- Em rất xin lỗi, - cô nói và lại 1 lần nhận ra anh quỵến rũ đến chùng nào. – Em không nghĩ rằng lại đau buồn đến thế.

Cô đã không tưởng tượng được rằng việc rời xa Ollie sẽ làm đảo lộn choáng váng như vậy.

- Rồi em sẽ ổn thôi. Rồi sẽ đâu vào đấy, Victoria.

Anh choàng tay qua vai người vợ trẻ. Suốt quãng đường còn lại, họ im lặng. Tối hôm đó, ở khách sạn, Victoria mệt rã rời đến nỗi cô ngủ thiếp đi trước khi đức ông chồng từ nhà tắm bước ra.

Anh đã đặt trước chai sâm banh. Cái chai được để lạnh ở phòng bên. Anh mỉm cười khi thấy cô đã ngủ.

- Ngủ ngon nhé, cô bé – anh thì thào và kéo chăn đắp cho cô. – Cuộc sống của chúng ta còn dài. Chúng ta sẽ uống sâm banh vào 1 dịp khác.

Anh sang phòng bên và tự rót cho mình 1 ly. Tâm trí anh bây giờ bay về phía Olivia và Geoffrey, anh tự hỏi giờ họ đang làm gì.

Vào lúc đó, Olivia đang ngủ, cả Geoffrey nữa, 2 cô cháu ôm nhau ngủ trên 1 chiếc giường lớn. Henry, chú khỉ lông lá, cũng ở đó, còn Chíp, chú cún con đang nằm dưới chân giường. Khung cảnh này hẳn sẽ khiến Charles ấm lòng nếu anh có thể trông thấy... Anh trở lại phòng mình nơi Victoria đang thiêm thiếp giấc nồng. Cuộc sống với cô sẽ ra sao? Nhìn trên 1 phương diện nào đó, cuộc hôn nhân sẽ hứa hẹn nhiều đam mê, say đắm,

nhưng mặt khác, viễn cảnh ấy khiến anh lo lắng. Quả thật, người ta không thể nào đoán trước được tương lai.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sáng hôm sau, lúc 9h, khi Victoria tỉnh dậy, Charles đã dậy lâu rồi. Tắm tấp, cạo râu, trang phục chỉnh tề, anh đã gọi cà phê và báo buổi sáng.

Cô bước sang phòng bên với chiếc áo thun, vẫn còn ngái ngủ. Rượu sâm banh uống cả ngày hôm qua làm cô đỡ đỡ.

- Xin chào, công chúa ngủ trong rừng, - anh đón cô với 1 nụ cười. – Em ngủ ngon chứ?

- Rất ngon.

Cô tự rót cà phê cho mình, lục trong túi xách tay lấy điếu thuốc và châm lửa hút.

Anh nhướng mắt qua tờ báo, nhìn cô có vẻ ngạc nhiên.

- Em hút thuốc vào giờ này ư?

Điều đó thực lòng anh thấy thú vị. Cô hoàn toàn giống với hình ảnh của những ý tưởng nổi loạn mà anh gán cho cô.

- Đúng vậy, trong những thời điểm thế này. Em có thể không?

- Tất nhiên rồi,... với điều kiện em đừng phì khói vào trước mặt anh khi anh uống tách cà phê đầu tiên của buổi sáng. Anh không thích mùi thuốc lá, nhưng anh sẽ thử chung sống với nó xem sao, nếu cần phải vậy.

- Hay lắm, - cô mỉm cười, hài lòng vì rào cản đầu tiên giữa 2 người được gạt đi 1 cách dễ dàng đến thế.

Bây giờ, rào cản thứ 2.

Cô cúi xuống tờ báo giăng rộng, buông lời bình luận về những bạo động ở Italia và về vụ tuyệt thực của Mary Recharson trong tù ở Anh quốc. Theo lời bài báo, cô ấy đã được nuôi sống bằng sức mạnh tinh thần.

- Em rất đam mê chính trị, phải vậy không?

Cô làm anh đặc biệt chú ý. Và giờ đây khi họ chỉ còn 1 mình bên nhau, anh muốn biết nhiều hơn về cô.

- Em khao khát tự do, - cô trả lời. – Người ta luôn làm bùng lên những trận giao tranh để dành được điều đó. Để được giải phóng, để bỏ dỡ những ách thống trị, hay nhiều cái nữa. Nhưng em tin trước hết phải giải phóng cho phụ nữ. dù cô không nhận ra điều đó

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Và thêm 1 lần anh bị chấn động bởi vẻ khiêu khích tỏa ra từ cô, cho dù cô không nhận ra điều đó.

- Vậy thì tại sao lại có đám cưới này? – anh mạo hiểm hỏi.

- Vì đó là bước đầu tiên trên con đường đi đến tự do. Khi ở bên anh em được tự do hơn rất nhiều so với hồi ở cùng ba em.

- Làm sao em biết được?

- Hôm nay em đã là người trưởng thành. Hôm qua em vẫn là 1 đứa con trong gia đình. Em phải làm tất cả những gì ba muốn.

- Còn bây giờ, em sẽ phải làm tất cả những gì mà anh muốn, của chính anh, - anh bác lại với dáng vẻ 1 tên bạo chúa tự mãn vì quyền uy của mình.

Cô im bật, nhìn anh để xem anh nói những lời ấy có nghiêm túc không. Anh vội vàng trấn an cô.

- Không, không, Victoria, anh đâu phải là 1 con quý. Em cứ việc cư xử như thế nào em cảm thấy tốt, với điều kiện không được đặt anh vào tình trạng khó xử trước công chúng và không được lao vào chỗ nguy hiểm. Anh đã nói với em rồi: hãy tránh đừng để bị bắt giam. Phần còn lại thuộc về em... Em có thể ủng hộ tuyệt thực, tham dự những cuộc họp chính trị, dùng thời gian cùng với nữ quyền phản đối sự hung bạo của cánh đàn ông... Anh cho em toàn quyền...

- Cảm ơn anh.

Cô có vẻ trẻ và ít táo tợn hơn ngay cả khi cô đang kẹp giữa 2 ngón tay điều thuốc lá.

- Bây giờ thì em thay quần áo đi, nếu không chúng ta sẽ bị muộn giờ tàu thủy đấy. – Anh nhìn đồng hồ. 10h. Họ phải tới cảng lúc 11h30. – Em có muốn ăn sáng 1 chút không?

Cô có ấn tượng đang đi du lịch với 1 người bạn rất hào hoa, phong nhã và rất có học thức.

- Em không đói.

Họ đã cùng trải qua 1 đêm bên nhau, cùng trên 1 chiếc giường... Anh đã đi nằm khi cô đã ngủ, và trở dậy lúc cô còn chưa thức. Cảm giác lạ lùng khi nằm chung giường với 1 người đàn ông không lưu lại trong cô 1 chút kỷ niệm nào. Cô chưa coi anh là chồng mình. Còn ít hơn là 1 người tình. Không có cái gì giống với cảm giác cùng Toby trước đây... Cô hiểu rõ 1 người đàn ông có quyền chờ đợi gì ở người vợ, nhưng cô chưa hình dung được sẽ ra sao khi trong vòng tay Charles... Thực ra cô e sợ thời khắc đó. May mắn thay, Charles cư xử rất đàng hoàng. Cho đến lúc này, anh vẫn chứng tỏ với cô sự quan tâm của tình bạn.

Cô đi thay quần áo. 1h sau, cô quay lại buồng khách. Cô mặc chiếc váy đỏ son Olivia đã mua cho, cùng cới 1 chiếc áo khoác ngắn đồng bộ. Tóc

cuộn thành búi sau gáy, cô đội thêm chiếc mũ chop cao trông rất đẹp.

1 cảm giác kỳ lạ khi được là chính cô, là 1 cá thể đầy đủ hoàn toàn và không phải 1 nửa của 1 cặp nữa. Cô sống trong cảm giác tự do sung sướng khi Charles và cô rời khách sạn, chào những người nhân viên trực. Anh đưa cô ra xe, người ta đang đợi. Mọi hành lý đã được đưa đến cabin của họ, trên tàu Aquatania.

Con tàu chở khách cặp vào kè số 54. Một dàn nhạc đang chơi những giai điệu hân hoan, giấy màu tung bay khắp nơi, hành khách và những người đi tiễn ăn mặc thanh lịch đứng kín trên cầu cảng đăng ký hạng nhất. những đám người hiền kỳ xúm lại chiêm ngưỡng con tàu xa hoa. Không khí như 1 ngày hội. Victoria tròn xoe mắt. Ôi, giá như Olivia có ở đây với cô! 2 chị em sẽ hạnh phúc dường nào khi cùng khám phá 1 con tàu tráng lệ như thế này! Về âu sầu trong giây lát không lọt qua sự quan tâm của Charles. Anh đoán được điều cô đang nghĩ.

- Có thể cô ấy sẽ cùng đi với chúng ta lần sau. – Anh gợi ý chân thành.

Victoria biết ơn anh vì điều đó.

Khoang của họ ở cầu B, gần như 1 căn hộ nhỏ, sáng sủa lạ lùng. Nó ở gần 1 phòng khách rộng bài trí theo kiểu vườn Anh, trông tự nhiên hơn cả 1 vườn hoa thật. Vừa dạo bước, Victoria vừa xúc động nhìn những trang phục của những phụ nữ khác, thực đúng là những mẫu bước thẳng ra từ tạp chí một tâm đắc của Olivia. May mắn làm sao Olivia đã buộc cô phải mang theo tất cả những quần áo mới đựng đầy trong 1 rương to mà vào lúc này cô tiếp viên đang phải dỡ ra để xếp vào trong chiếc tủ áo lớn.

- Thích quá nhỉ! – cô kêu lên và vỗ tay như 1 đứa trẻ.

Charles choàng vai cô. Anh cũng thích những chuyến đi bằng tàu thủy. Nhưng, sau sự ra đi của Susan, anh tự răn mình sẽ không bao giờ cố vũ kiểu du lịch đó nữa. Victoria đã thành công trong việc khiến anh thay đổi ý kiến.

Họ cùng tản bộ đến cầu tàu giữa, nơi 1 bể bơi đang phản chiếu ánh nắng lung linh, rồi cùng bước lên lối đi dạo để chứng kiến phút khởi hành. Tiếng nhạc bắt đầu mạnh mẽ hơn. Con tàu kéo những hồi còi dài, rồi Aquatania kiêu hãnh dần xa bờ, dưới những ánh mắt ngưỡng mộ của công chúng, ép sát vào lan can, Victoria giơ mũ vẫy chào đoàn người và lập tức, mái tóc cô bị phủ đầy những giấy màu. Đó là chuyến đầu tiên của tàu Aquatania sau chuyến khánh thành. Charles hy vọng Aquatania sẽ may mắn hơn Titanic, tuy nó nổi danh là con tàu không thể chìm. Theo lời người ở công ty hàng hải, Aquatania kết hợp cả sự sang trọng và an toàn. Đã có sẵn trên boong đủ số ca nô cứu hộ... nhưng điều đó không ngăn nổi vẻ ưu tư của Charles khi họ cùng trở về cabin. Không tránh được rằng Susan vẫn luôn ám ảnh tâm trí anh.

- Cô ấy là người thế nào? – Victoria bạo dạn hỏi, tay châm 1 điếu thuốc.

Anh không bực mình vì điều đó. Anh muốn cô cư xử thoải mái với anh.

- Sẽ không đúng khi nói rằng "hoàn hảo", - anh thành thật. – Nói 1 cách khách quan, cô ấy không được như vậy. Nhưng cô ấy là người phù hợp với anh. Anh yêu cô ấy bằng cả trái tim. Anh đã rất khó khăn để có thể chấp nhận sự ra đi của cô ấy... Để quen với sự thiếu vắng này... Có thể, bây giờ chúng ta đã kết hôn, mọi cái sẽ thay đổi.

Giọng anh tràn đầy hy vọng, giống 1 người đã trải qua 1 trận ốm dài mà vẫn chưa chắc chắn rằng đã được chữa khỏi.

- Anh thật dũng cảm, - Victoria nói. – Anh hiển nhiên còn chưa biết nhiều về em.

- Anh nghĩ là có. Cả 2 chúng ta đều đang trong hoàn cảnh khó khăn và cả 2 chúng ta đều cần được giúp đỡ.

- Đúng là 1 lý do kỳ cục để kết hợp thành 1 đám cưới.

- Dù sao đi nữa, kết hôn cũng đã là 1 việc kỳ cục rồi... 2 con người gắn kết nhau cho cả đời, em hiểu không? Như thế có nghĩa là chấp nhận mạo hiểm, nhưng anh nghĩ rằng cũng chẳng đáng kể.

- Nếu mọi chuyện không suôn sẻ thì sao?

Câu hỏi làm anh bất ngờ, nhưng anh cũng không nhụt chí.

- Khi người ta muốn, người ta có thể làm được, - anh bác bỏ chắc chắn. – Đúng, chỉ cần muốn là đủ

Đến lượt anh, anh gài 1 câu hỏi bẫy.

- Thế em, em có muốn không?

Sự yên lặng kéo dài, cuối cùng Victoria đáp.

- Em tin. – Cô trả lời. – Hôm qua em bị khủng bố tinh thần trầm trọng. Em suýt nữa đã bỏ trốn trước hôn lễ.

Hôm nay, cô cười nỗi sợ hãi của mình.

- Điều đó hiểu được. Nếu mọi người đều trung thực, phần lớn họ sẽ nói với em như vậy. Ngay bản thân anh cũng đã ngần ngại, trong 1 giây.

- Sự ngần ngại của em kéo dài lâu hơn thế, - cô nhẹ nhàng nói.

- Thế bây giờ? Em có còn muốn chạy trốn nữa không?

Anh áp sát cô và nhìn cô mãnh liệt. Lại 1 lần nữa anh cảm nhận được sức hút thể xác tỏa ra từ cô, khác hẳn Olivia. Victoria đắm mình trong cái nhìn của anh. Cô không biết cô đang muốn gì nữa. Dù sao cũng không phải là chạy trốn.

- Em sẽ không đi quá con tàu này được. – Anh nói, giọng khản đi.

Charles ngồi xuống bên cô. Anh đặt ly rượu, ôm cô trong vòng tay mạnh mẽ. Cô bỗng hụt hơi, rồi cô đáp lại nụ hôn của anh với 1 sự mãnh liệt mà anh chưa từng cảm nhận bao giờ. Cô đúng là những điều anh tưởng tượng: 1 con ngựa hoang dã, không thể thuần phục... 1 người bạn gái không bao giờ đòi hỏi anh 1 tình yêu mà anh không thể dành cho cô.

- Em đẹp lắm, Victoria.

Anh không biết những kinh nghiệm rộng rãi cô đã có. Anh biết rằng cô không còn ngây thơ nữa, nhưng cha cô đã không đi vào chi tiết và anh không tìm cách tìm hiểu thêm.

Anh thận trọng cởi chiếc áo khoác son đỏ của cô và lại kéo cô trong vòng tay. Họ ngồi trên tràng kỷ trong phòng khách. Khoang dành riêng cho họ, với sự xa hoa hiếm thấy, giá trị như 1 góc cung điện. Anh không bận tâm đến chi phí, chỉ muốn thỏa mãn ham thích của người vợ trẻ.

Trên môi cô anh cảm thấy vị thuốc lá sợi vàng, nhưng với anh cũng vậy thôi. Tất cả con người cô đốt cháy anh. Cô ngả đầu ra sau, buông thả trong những nụ hôn cho đến khi anh bế bổng cô trên cánh tay mạnh mẽ và đưa cô vào phòng ngủ.

Con tàu đã đưa họ ra giữa đại dương, qua những ô cửa kính vẫn trông thấy những con mòng biển đang chao cánh trên bầu trời xanh ngắt.

Họ chỉ có 1 mình, không ai đến đây quấy rầy họ. Charles cởi chiếc váy đỏ của Victoria, ném nó bên cạnh giường. Trong im lặng anh ngắm cơ thể tuyệt đẹp của cô, đôi chân dài, vòng em mãnh mẽ, bộ ngực căng tròn. Không rời mắt khỏi cô, anh kéo rèm... 1 ngọn lửa đã bùng lên trong anh, cháy bỏng hơn bao hết. Anh tận hưởng làn da nuột nà, tấm thân kiều diễm của cô. Cuộc đời anh chưa từng cảm nhận 1 ham muốn như thế. Từ khi Susan ra đi anh không hề có 1 phụ nữ nào bên mình. 2 năm chay tịnh chỉ làm cháy

bóng những ham muốn. Anh siết chặt Victoria trong vòng tay mình và thấy cô run rẩy như 1 chiếc lá.

- Đừng sợ, - anh thì thầm hôn lên tóc cô. – Anh sẽ không làm em đau, anh hứa mà.

Nhưng cô đã đẩy anh ra. Cô xoay lưng về phía anh và run lên dữ dội không sao kiềm giữ nổi. Anh choàng tay qua cô, ôm cô thật chặt, thật lâu, rồi anh buộc cô quay nhìn thẳng vào anh.

- Anh sẽ không dùng sức mạnh buộc em làm gì mà em không muốn, Victoria. Đừng sợ anh, anh xin em đấy. Anh biết điều đó khó khăn với em chừng nào...

Đêm tân hôn cùng Susan dội lên trong trí anh. Cô ấy rất trẻ, rất ngây thơ, chẳng có chút kinh nghiệm, trái ngược với Victoria tỏ ra táo bạo và liêu lĩnh hơn nhiều, nhưng ở trong sâu thẳm tâm hồn cô có lẽ không như vậy. Cô chỉ là 1 cô gái 21 tuổi. Charles nghĩ rằng mặc dù trái tim cô tan vỡ, nhưng cô vẫn là 1 cô gái trinh tiết. Anh hơn cô 16 tuổi. Anh thèm khát cô nhưng anh cần kiên nhẫn.

- Em không thể... - cô lúng túng, dụi mặt vào ngực Charles... - em không thể làm điều đó với anh.

Những hình ảnh lướt nhanh trong trí làm cô đảo lộn, những nỗi đam mê mà cô đã biết bên người đàn ông cô đã biết bên người đàn ông cô đã từng yêu, câu chuyện tình đẹp của cô đã kết thúc bi ai trong căn phòng tắm, giữa nhầy nhụa những máu.

- Anh sẽ không ép buộc em... chúng ta còn cả cuộc đời trước mắt...

Nghe những từ này, cô òa lên khóc. Cô mong muốn 1 cách vô vọng sự có mặt của chị gái lúc này.

- Em rất tiếc..., - cô nức nở, - em thật sự rất tiếc... em không thể làm điều đó...

- Suyt...

Anh lại ôm choàng lấy cô và dịu dàng đu đưa cô như anh thường ru ngủ Geoffrey nó bị sưng đầu gối hay khóc lóc vì chuyện đau khổ gì đó... Cuộn tròn trong tay anh, cô dần mơ màng ngủ. Anh đứng lên, choàng chiếc áo ngủ để khi cô thức dậy không thấy anh ở trần. Anh gọi trà, anh đưa nó cho cô cùng với bánh ngọt khi cô vừa hé mắt.

- Em không xứng đáng được như vậy, - cô kêu lên đau khổ.

Cô không muốn gì ở anh hết, thậm chí chỉ làm 1 tách trà. Cô có cảm giác kinh khủng là mình đã phản bội anh. 1 bức điện gửi từ Croton chỉ làm trầm trọng hơn những khó xử của cô.

"Chúng tôi yêu 2 người. Chuyến du lịch tốt lành và kỳ trăng mật hạnh phúc nhé! Olivia và Geoffrey."

Victoria bỗng chốc bị nhấn chìm trong hoài niệm. Cô chồm dậy và lao ra buồng tắm. Cô quá đẹp đến nỗi Charles dù cố ý không nhìn cô vẫn phải đưa mắt theo.

Lát sau, Victoria trở ra, quần mình trong chiếc áo choàng lụa mà Olivia đã mua cho.

- Em đừng quá lo lắng, - anh an ủi cô lần nữa và hôn lên trán cô.

Ngọn lửa cô thắp lên trong anh đã lụi tàn. Lòng ham muốn của anh đã bùng lên đột ngột nhưng anh không có thêm cố gắng tiếp cận cô nữa.

Cô xuất hiện trong bộ váy bằng sa tanh trắng ôm sát người. Cổ khoét sâu xuống lưng để lộ những đường cong của thân hình.

- Em sẽ thu hút tất cả mọi ánh nhìn, - Charles ngắm cô, vui vẻ.

Tối hôm đó, họ được xếp chung bàn với thuyền trưởng Turner. Ngay khi dàn nhạc dạo những đoạn nhạc đầu tiên, Charles kéo vợ mình ra sàn nhảy. Cùng nhịp bước tango, anh cảm thấy những đường nét gợi cảm trên cơ thể cô áp sát vào mình... Anh phải kiềm chế để không ôm ghì lấy cô chạy về cabin.

- Anh sẽ không để em đi chơi đâu cả, - anh nói khi những nốt nhạc ghita cuối cùng tắt hẳn. – Em sẽ làm quay đảo tất cả cánh đàn ông mất.

Victoria cười giòn tan. Cô đã không nhận thấy mình là tâm điểm mọi ánh mắt của nam giới... Cô không ý thức về vẻ đẹp của mình. Và lại, cô không tỏ ra lo sợ điều gì... trừ Charles. Đúng cô sợ anh, theo 1 cách lạ lùng nào đó.

Tối hôm ấy, nằm bên cô, ban đầu anh không dám đụng vào cô. Nhưng dần dần, ngọn lửa bị vùi dưới tro tàn lại ngọ nguậy và anh không thể kìm giữ ham muốn của mình. Bàn tay anh lướt trên đôi vai tròn, để rơi 2 dây áo ngủ, anh cởi dần chiếc áo của cô, ve vuốt và hôn lên từng mảng da thịt mịn màng mà anh vừa khám phá. Cô nằm trong vòng tay anh, đẹp tuyệt mỹ và thụ động. Cô biết rằng cô phải thực hiện đầy đủ nghĩa vụ làm vợ. Về phần Charles, trong lòng anh quyết không làm cho cô hoảng hốt. Anh muốn dẫn cô đến sự vui lòng, hay truyền cho cô niềm đam mê mà anh cảm nhận được từ cô.

Anh ve vuốt cô thật nhẹ nhàng, thật chậm rãi, nhưng niềm đam mê đối với cô đã nhanh chóng lên đến tột đỉnh. Anh là người tình giàu kinh nghiệm và dịu dàng. Đúng, dịu dàng hơn rất nhiều so với Toby, hẳn thường tỏ ra rất thô bạo. Nhưng cô đã yêu Toby sâu sắc, đã ham muốn anh ta đến phát điên, đến mức mà cô đã phục tùng anh ta với tất cả sự cuồng nhiệt, tất cả sự táo tợn, không sợ hãi, không ân hận. Cô đã muốn cư xử vậy với Charles... trở thành vợ anh với tất cả ý nghĩa của khái niệm này. Charles đã đạt đến đỉnh điểm của sự hưng khởi, trong khi cô lại chẳng cảm nhận được điều gì.

Anh thì thầm tên cô, chiếm hữu đôi môi cô, thân thể cô, vừa trấn an cô để không làm cô hoảng sợ, rồi đột nhiên anh hiểu ra.

- Đây không phải là lần đầu tiên phải không? – anh hỏi, giọng khản đi, anh gục xuống khuôn ngực cô trước khi ngẩng lên đối diện cô. Và vì cô nhắm mắt buồn bã, anh nói tiếp. – Đáng lẽ em phải nói với anh, Victoria. Anh đã lo lắng với ý nghĩ sẽ làm em đau đớn.

- Anh đã không làm vậy, - cô bình thản nói.

Anh vẫn còn run vì niềm đam mê vẫn chưa nguội lạnh, và 1 phần vì lòng trắc ẩn, cô không cảm nhận được gì hết. Nhưng cô không tin vào bất cứ mỹ từ nào về tình yêu nữa...những điều này không thể học được, cô tự nhủ. Người ta yêu nhau hoặc không yêu. Cô đã bị lừa gạt và đến lượt cô, cô lại lừa gạt Charles. Cuộc hôn nhân của họ sẽ không đi đến đâu cả. Họ chỉ đơn giản trải qua cuộc sống cạnh nhau, như 2 người xa lạ.

- Em đã yêu anh ta, phải vậy không?

Bây giờ anh muốn biết tất cả.

- Vâng, - cô trả lời thẳng thắn, chịu đựng cái nhìn của anh.

- Mỗi quan hệ của 2 người kéo dài bao lâu?

- Hơn 1 tháng.

Charles thở phào. May mắn là cô đã không từng là người tình của Toby 1 hay 2 năm... nhưng cuối cùng điều đó cũng không quan trọng.

- Hắn đã lừa dối em, - cô tiếp. – Hắn đã dối trá đủ đường. Hắn ta chưa bao giờ thực sự yêu em. Hắn đã nói rằng hắn bị rơi vào bẫy của 1 cuộc hôn nhân không tình yêu, hắn sẽ ly dị để cưới em. Em đã tin. Nếu không, em sẽ không bao giờ hiến dâng cho hắn ta... Hay có lẽ là có, em chẳng biết nữa.

Cô tỏ ra bất cần, nhưng ít nhất, cô không nói dối anh.

- Hẳn đã bắt đầu nói về chuyện 2 người. Đùa cợt cả những giây phút riêng tư nhất... Khi John Watson thay mặt cha em hỏi, hẳn đã nói rằng chính em là người đã mời chài. Hẳn còn nói thêm rằng chưa bao giờ có ý định bỏ rơi vợ mình, rằng hẳn đã không hứa hẹn gì hết...

- Quân đốn mặt! Và bây giờ, em không tin anh, phải vậy không?

- Không phải vậy... - những ngón tay cô lướt nhẹ trên khuôn mặt Charles.
- Nhưng quả là em không biết... em... em không thể, tất cả chỉ vậy thôi... giống như có 1 bức tường giữa em và những người đàn ông... tất cả những người đàn ông... em không muốn người ta chạm vào mình.

1 viễn cảnh tồi tệ cho tương lai của họ, Charles nghĩ. Nhưng anh nói.

- Còn gì khác em giấu anh không?

Anh đã dần như đoán được, trước khi cô thừa nhận. Cô uể oải lắc đầu, sau đó, dưới cái nhìn thúc giục của Charles, cô so vai, không tin tưởng lắm.

- Chẳng có gì cả...

Trực cảm cho anh biết cô nói dối. Anh nâng cằm cô lên, cô ngược nhìn anh u buồn.

- Em đã mang thai, - cô nói, bằng giọng gằn như không nghe thấy được.

- Anh đã chắc như vậy.

- Em đã ngã ngựa và bị mất đứa bé, ngay sau khi chúng em trở về Croton. Olivia đã ở bên cạnh em. Em đã không nói gì với chị ấy. Chị ấy đã cứu sống em. Em đã bị mất máu rất nhiều... em suýt chết... Người ta đã đưa em đến bệnh viện và...

Những dòng nước mắt chảy ròng ròng trên đôi má nhợt nhạt.

- Em không muốn có con.

- Em biết đấy, chuyện đó không luôn xảy ra như nhau đâu... trao gởi cuộc sống không phải luôn bao gồm việc lại trở thành cô đơn... hoảng hốt... phạm tội... mang thai 1 đứa trẻ với 1 người đàn ông đã không yêu ta...

Anh cũng không hề yêu cô. Ít nhất là không như cách anh yêu Susan.. và theo mọi cách, cô cũng không hề yêu anh.

- Mẹ em đã chết khi sinh em, em đã giết mẹ, - cô nói khô khốc.

Những dòng nước mắt lạ ướt đẫm trên gương mặt cô. Charles ôm cô trong vòng tay vỗ về.

- Anh tin chắc rằng không phải vậy, - anh thì thào.

- Mẹ đã rất khỏe khi Olivia sinh ra... em là 1 đứa trẻ to quá, mẹ đã chết để cho em chào đời, 12 phút sau khi sinh Ollie.

- Điều đó không thể nói là em đã giết mẹ.

Ở cô hòa trộn sự thuần phác và kêu gọi, sự ngây thơ và thông minh.

- Anh không bắt buộc phải có thêm những đứa con, - anh nói rõ ràng. – Nhưng đừng để trong đầu em ý nghĩ rằng nhất định em sẽ không trở thành 1 người mẹ. Khi Geoffrey ra đời, nó là 1 niềm hạnh phúc lớn lao đối với Susan. Dù rằng chuyện sinh nở không hề dễ dàng gì, Geoffrey cũng là 1 đứa trẻ rất to.

Anh tưởng như thấy lại khuôn mặt rạng ngời của Susan, khi cô cho con bú. Charles đã xúc động trào nước mắt. 10 năm trôi đi kể từ ngày ấy và anh không hề quên bức tranh tuyệt đẹp.

- Có thể 1 ngày nào đó em sẽ thay đổi ý kiến, Victoria. Điều quan trọng đối với 1 người phụ nữ là những đứa con. Chúng ta sẽ dần quen với nhau... Chúng ta sẽ quên đi những điều làm ta đau đớn.

- Susan đã làm anh đau đớn ư? Như thế nào?

Cô rất muốn tin rằng họ sẽ quen dần nhau như lời anh nói. Nhưng cô không tin như vậy. Họ quá khác nhau, quá xa cách. Cô cảm thấy lòng ưu ái dành cho anh nhưng không có tình yêu. - Cô ấy đã chết! Cô ấy đã nhường chỗ của mình trên tàu cứu hộ cho 1 thằng bé, 1 thằng bé mà anh không hề biết, và anh có lúc căm ghét nó... Cô ấy đã bỏ anh mà đi.

Đôi mắt anh loáng ướt. Anh đã biết đến nỗi đau đớn, nỗi mất mát, nỗi tức giận. Anh đã đắm chìm dưới đáy sự điên cuồng, khủng hoảng. và anh đã tự đứng lên. Anh đã tự nguyện đưa bàn tay cho Victoria, để kéo cô khỏi dòng sông dữ. Nhưng anh không thể cứu thoát cô nếu cô không muốn.

- Cần phải tự tranh đấu, - anh nói ôn tồn. – Ta không thể mãi nhìn lại đằng sau, nhớ lại những người đã rời bỏ ta. Dù anh ta đã làm tổn thương em, dù anh ta đã phản bội em, em phải quên anh ta đi.

- Em chưa làm thế được.

- Em sẽ làm được, anh sẽ chờ.

- Vậy trong thời gian đó?

Cô nhìn trân vào anh với ánh nhìn lo ngại, Charles mỉm cười. Mọi quan hệ giữa họ còn lâu mới đạt tới độ hoàn hảo, nhưng như vậy vẫn còn tốt hơn sự cô độc trong 2 năm vừa qua.

- Chúng ta sẽ cùng làm tốt nhất trong khả năng của mình... chúng ta sẽ cùng chờ đợi... chúng ta sẽ cùng trở thành những người bạn... anh sẽ cố gắng không quấy rầy em nữa...

Cô biết rằng cô không có quyền từ chối anh, và anh biết rằng cô không có chút ham muốn nào dành cho anh.

- Để rồi xem, - anh nhắc lại. – Chúng ta không có sự lựa chọn, chúng ta đã kết hôn rồi, Victoria.

- Anh xứng đáng hơn nhiều những gì em có thể dành cho anh, Charles.

- Nếu đúng như vậy, điều đó cũng sẽ đến, 1 ngày nào đó. Đối với em cũng vậy... và trong khi chờ đợi, chúng ta sẽ cùng hài lòng với những gì chúng ta đang có.

Anh mỉm cười nhìn cô thông cảm. Anh chấp nhận cô như chính con người cô. 1 người vợ trẻ đẹp, gợi lên trong anh niềm ham muốn, không yêu anh. Nhưng tuổi trẻ của cô là để dành cho anh.. Cuối cùng rồi cô cũng sẽ quên Toby. Và thay cho nỗi u uất sẽ là ước muốn thuộc về chồng mình. Khi thời điểm đó đến, anh sẽ ở bên cô.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tuần trăng mật không được như hi vọng của Charles. Thái độ ương bướng của Victoria đối với anh cũng không hề được cải thiện trong suốt chuyến đi. Họ đến châu Âu ngày 26/6 và, 2 ngày sau đó, 1 thanh niên ái quốc người Serbi ở Sarajevo đã ám sát quận công Franoois-Ferdinand, cháu của quốc vương nước Áo, và vợ anh ta.

Việc đó thoát tiên chỉ thoáng qua như 1 sự kiện cá biệt, chẳng ngờ không bao lâu sau lại nhấn chìm cả châu Âu trong nỗi kinh hoàng. Vào lúc đó, Victoria và Charles đang ở London, đón tiếp bạn bè tại 1 bữa tiệc trong khách sạn Claridge. Victoria vốn quan tâm hơn cả đến các cơ sở đầu não của phụ nữ đòi quyền bầu cử, chỉ dành chút chú ý tương đối cho vụ bạo động ở Sarajevo. Trong người quen biết của Charles, cô có gặp vài người ủng hộ quyền bầu cử của phụ nữ, họ đã nồng nhiệt đón tiếp cô với những bài phát biểu dài lê thê. Nhưng mong muốn cuồng nhiệt nhất của cô là thăm chị em nhà Pankhust ở nhà tù lại vấp phải sự bác bỏ kiên quyết của Charles. Lần đầu tiên, anh phản đối ý muốn của vợ mình. Họ tranh cãi gay gắt, Victoria đã không giành phần thắng. Charles luôn muốn tỏ ra độ lượng, nhưng điều kiện cô không được vượt qua 1 vài giới hạn.

- Nhưng em đã trao đổi thư từ với họ, Charles! – cô hét lên, dường như nghĩ rằng lý lẽ này sẽ thuyết phục được anh.

- Anh không thấy rằng việc em viết thư cho họ hay họ đã hiện ra trước mắt em dưới lăng kính huyền bí là có gì xấu, Victoria. Nhưng việc đó nằm ngoài vấn đề em sẽ đi thăm những người phụ nữ đó trong nhà tù. Tên em sẽ bị ghi vào sổ đen và nhà cầm quyền Anh sẽ quăng chúng ta ra ngoài.

- Thật phi lý, ở đây, tư tưởng người ta rộng rãi hơn nhiều.

- Anh ngờ điều đó, em thấy rồi đấy.

Sự ngây thơ của cô không làm anh muốn cười nữa. những ngày gần đây, anh thường hay cáu bẳn. dễ dàng đoán được nguyên nhân của tâm trạng xấu đó. Những cố gắng của anh mong đạt được chút ân huệ từ Victoria đã thất bại thảm hại.

Chuyện chần gối giữa người đã đi từ xấu đến tồi tệ. Khi đến Pháp, Victoria nhảy dựng lên mỗi khi anh đến gần cô. Cô không biết căn nguyên của sự ghê sợ ấy. Nó xuất phát từ 1 cái gì sâu thẳm trong tâm có thể. Cô không muốn 1 người đàn ông nào chạm vào cô nữa, dù anh ta có là chồng cô. Cô không tin tưởng vào 1 ai là đàn ông và ý nghĩ rằng lại mang thai 1 đứa trẻ làm cô kinh hãi. Dù Charles có giải thích với cô rằng chỉ cần sử dụng 1 vài biện pháp phòng tránh là đủ... Anh đã nỗ lực làm đủ mọi cách cần thiết. Chẳng được gì. Cô bắt đầu run lên và khóc nức nở khi anh đặt tay lên người cô. Anh đã mất dần kiên nhẫn.

- Tại sao em không nói gì với anh? Tại sao không cho anh biết về sự ác cảm của em về chuyện này? – 1 đêm trong căn phòng khách sạn Ritz, Paris, anh vặn hỏi.

Phản ứng của Victoria làm anh mệt mỏi. Anh vẫn luôn ham muốn cô, nhưng với anh như thế đã quá đủ rồi khi ái ân với người phụ nữ cứng đờ, nước mắt giàn giụa trong vòng tay anh, khi cô ta đã thôi run lên bần bật. Anh có ấn tượng như mình là kẻ hãm hiếp.

- Em không biết rằng mọi chuyện sẽ thế này, - cô nấc lên giữa 2 cơn khóc.

Họ đang ở trong 1 khách sạn rất sang trọng, nhưng cô đã làm hỏng chuyến du lịch trăng mật của họ. Paris chỉ làm tăng thêm sự ức chế trong cô, bị nhốt giữa thành phố xa lạ này, với Charles đang ngày càng bức bối.

Cô chỉ muốn 1 điều mà thôi: nói chuyện chính trị, gặp gỡ những phụ nữ vì quyền bầu cử, tham gia những cuộc hội họp vì quyền bình đẳng của phụ nữ... Từng ngày trôi qua, tình hình mỗi ngày thêm thảm hại. Dần dần ngày càng thấy rõ rằng Victoria muốn tất cả chỉ trừ 1 người chồng.

- Với Toby đã không như vậy!

Câu nói ấy không thể bật ra. Charles nhợt nhạt. Bị sỉ nhục, anh lao ra khỏi phòng, cửa đóng đánh sầm. Anh lang thang 1 mình rất lâu giữa Paris. Lúc anh trở về, cô xin lỗi ráo hoảnh, và biểu hiện 1 nỗ lực chân thành để an ủi anh. Trẻ trung, gợi cảm, rất nhiệt tình, cô nhanh chóng đạt được mục đích. Anh đã cảm thấy cô run lên hưng phấn, rồi, gần như ngay lập tức, co cứng người vì sợ hãi và ghê tởm.

- Em sẽ không mang thai đâu, Victoria, - anh hỗn hển, niềm hưng phấn trong anh đã lên đến cực điểm.

Nhưng trong lúc anh đang yêu cuồng cô thì cô vẫn nằm trơ trơ trong vòng tay anh. Dường như cô không còn tồn tại. 1 điều gì đó nơi cô đã chết, không thể nào hồi sinh được nữa.

- Tôi không phải là bác sĩ, cũng không phải là ảo thuật gia, - anh hét lên, tuyệt vọng.

Anh chưa từng phải chịu đựng nỗi tra tấn như thế này: ham muốn đến phát điên 1 người phụ nữ mà cô ta tuyệt đối không có chút cảm xúc gì. Charles đau khổ, uất nghẹn.

Đôi khi, họ nhận được tin tức từ Olivia. Victoria dường như chỉ sống để mở thư của chị mình. Hay để cắm đầu vào những tờ báo và tìm những bài viết về quyền bầu cử cho nữ giới. những thứ còn lại ít quan trọng đối với cô. Cô tỏ ra thoải mái hơn khi đi bên những người phụ nữ, đến độ cuối cùng Charles tự hỏi cô có bao giờ thực sự yêu đàn ông hay không. Có lẽ đó mới là gốc gác của vấn đề. Anh oán trách Edward Henderson đã kéo anh vào

cơn ác mộng này. Trong những lá thư gửi tới, Olivia nói rằng tất cả đều ổn. 1 đợt nóng khiến Hudson biến thành lò lửa. Sức khỏe của cha đã khá hơn. Geoffrey ra dáng 1 chàng trai đàng hoàng và bây giờ sắp trở thành 1 kỵ sĩ hoàn hảo. Olivia đã nghĩ đến việc tặng cậu bé 1 con ngựa, nếu cậu tiếp tục đạt được những tiến bộ đáng khâm phục như thế. 1 con ngựa sẽ không là vấn đề lớn đâu, cậu sẽ cưỡi nó cho họ xem khi 2 người về thăm Croton. Còn Chíp, chú chó đã là 1 kẻ chuyên phá hoại thậm 1 cách không thể thương xót... và nó còn gặm tất cả các đồ đạc khác nữa.

Olivia hy vọng rằng đôi vợ chồng đều khỏe, rằng họ hạnh phúc và vụ bạo loạn phi lý ở Sarajevo không ảnh hưởng gì đến chuyến du lịch của họ. Cô có nghe 1 vài tiếng vang, nhưng không có lý do gì để cho cuộc xung đột này thành phổ biến. Ngoài những người dân nước Áo, những cư dân còn lại không cảm thấy liên quan gì đến vụ việc tình cờ này.

Charles có chung cách nhìn nhận như vậy. Anh vẫn tiếp tục tỏ ra lạc quan ngay cả khi đến thăm miền nam nước Pháp, anh được biết, Áo đã tuyên chiến với Serbie. Dù vậy, 4 ngày sau, khi Đức tuyên chiến với Nga, rồi Pháp 2 ngày sau đó, anh đã thực sự kinh sợ. Tình hình xuống dốc quá nhanh.

Khi đó họ đang ở Nice, trong 1 khách sạn Anh quốc. Charles đã quyết định trở về London ngay tức khắc.

- Nhưng thế thật nực cười, Charles! – Victoria phản đối.

Nước Pháp làm cô thích thú, cô không muốn ra đi. Họ sắp sửa sang Italia.

- Chúng ta sẽ không thay đổi kế hoạch chỉ vì lý do 1 đất nước bé xíu có những trò phá phách thất thường!

- Trò phá phách thất thường ấy là vấn đề của cái gọi là "chiến tranh". Và nước Đức không phải là "1 đất nước bé xíu". Nó có nguy cơ tấn công bất cứ lúc nào. Xếp hành lý đi, chúng ta đi.

- Em sẽ không đi đâu hết.

Cô ngồi trên chiếc salông của căn phòng khách sạn, tay khoanh trước ngực.

- Em điên rồi! Em sẽ làm điều anh nói.

Anh bắt đầu chán nản. Mùa hè thật quá dài.

Ngày hôm sau, họ vẫn còn cãi vã khi quân đội Đức tấn công Bỉ. Lần này, Victoria đã nhận ra thông điệp. Cô đóng gói các hòm xiềng và qua 1 đêm khi nước Áo có được tuyên bố chiến tranh từ Montenegro, họ rời Nice. Châu Âu ngập trong biển cát lầy của những lời buộc tội, những lời mạ sát.

Họ quay lại khách sạn Claridge của London nơi từ đó họ liên tiếp nhận được các tuyên bố chiến tranh: của Serbie, rồi của Montenegro với Đức, và của Áo với Nga. Ngày 12/8, Anh và Pháp tuyên bố chiến tranh với Áo.

Sáng, Charles lao về khách sạn. Anh đã đổi vé tàu thủy cho họ. Đáng lẽ họ còn hơn 1 tuần nữa, nhưng thời gian đang rất gấp. Anh cần phải đưa Victoria an toàn và lành lặn về Hoa kỳ nhanh nhất có thể được. Ngay sáng ngày mai, họ sẽ lên tàu Aquatania. Khi Victoria đi dạo về, tất cả đã sẵn sàng: hành lý đã sắp xong, khách sạn đã thanh toán, Olivia đã đánh điện thông báo. Cô nhìn thẳng vào anh, khinh khỉnh.

- Sao cơ? Chúng ta đi? Anh đã quyết định mà thậm chí không thèm nói với em!

- Chính xác. Nước Đức vừa tuyên chiến với nước Anh. Anh sẽ không chờ những phát đại bác. Anh phải giữ lấy tài sản và vợ mình, chúng ta sẽ trở về đất nước của chúng ta.

- Tài sản và vợ anh! Tôi không phải 1 đồ vật, Charles. 1 đồ vật mà anh mang trong hành lý của anh không hỏi ý kiến trước.

- Chúng ta đã cãi cọ nhau đủ những ngày này rồi, Victoria. Anh thấy đủ lắm rồi.

- Tôi chán ngấy nghe anh nói điều đó.

Tâm trạng cô bất ổn suốt cả ngày. Cô cảm thấy như cứ đầu kéo dài. Tối ngày, họ luôn sẵn sàng phá tung những cuộc vui để rồi lại thất vọng tràn trề. Cái mà ban đầu họ gọi là tình bạn đã dần dần biến đổi, nhưng chắc chắn không phải thành tình yêu như họ từng mong muốn mà là 1 cơn giận dữ tiềm tàng. Victoria không có khả năng điều hòa những bất ổn trong cô. Toàn thân luôn co rúm lại mỗi khi Charles ôm hôn cô. Cô không có kinh nghiệm, cô ít hiểu biết về anh, nhưng điều đó không hề xảy ra khi cô cùng Toby... Charles cũng thú nhận với cô rằng chuyện đó cũng chưa bao giờ xảy ra với anh, Susan chưa bao giờ tỏ ra như vậy. Họ ngủ cùng nhau, kinh hãi, người này nằm bên người kia, cảm nhận sự nặng nề mỗi lúc 1 tầng của nỗi cô độc, dù cả 2 luôn ở cạnh nhau.

- Chúng ta sẽ khởi hành vào 10h sáng mai, - anh tuyên bố lạnh lùng.

- Anh có thể về, Charles. – Victoria bướng bỉnh. – Còn tôi sẽ ở lại.

Cô cảm thấy 1 sự thích thú ma mãnh khi chống đối anh, khi đặt anh trước những trở ngại. Anh nhìn xoáy vào cô.

- Ở đây? Nơi chiến tranh đang âm ỉ? Trước tiên thể xác em thuộc về anh. Hãy thôi đua cọt đi! Em sẽ đi với anh.

- Hãy chú ý anh Charles... có lẽ chúng ta cần rút ra 1 bài học...

Cô nhìn thẳng vào anh, cằm vênh lên. Trong đôi mắt cô ánh lên 1 niềm hứng khởi tối sẫm, điều đó gần như làm Charles kinh sợ. Anh tự hỏi quý dữ nào đã xui khiến anh cưới 1 phụ nữ đã khơi dậy trong anh nhiều ham muốn đến vậy và anh lại không bao giờ làm thỏa mãn được cô ta.

- Có thể số phận đã muốn rằng chúng ta ở đây giữa những cuộc xung đột này. – cô kết luận. Trẻ tuổi, mơ mộng và có lẽ 1 chút điên rồ, anh nghĩ. Ánh lửa chống đối trong cô vẫn không hề thuyên giảm. Thiên hướng cho những cuộc phiêu lưu của cô đã vượt qua lý trí. Không nghi ngờ gì, đó chính là lý do tại sao Edward Henderson lại vội vã lấy chồng cho cô ta đến thế... và giữ lại bên mình đứa con gái có tư tưởng và trí tuệ ngoan hiền... Nhưng sâu thẳm hơn, bên ngoài nổi tức giận, Charles biết Victoria không phải bị mất cân bằng. Đơn giản là cô ấy có 1 cá tính khó hiểu hơn bình thường. Anh cảm thấy quá già nua để có thể suốt ngày cãi vã với cô vì những chi tiết nhỏ nhặt. Điều tồi tệ nhất là cô lại thích như vậy. Cô khoái chí việc được hành hạ anh, làm anh quay cuồng, từ chối ngay tức khắc tất cả những gì anh gợi ý để thay vào đó là những giải pháp không có chút lý trí nào, ví dụ như đòi ở lại châu Âu, trong lúc chiến tranh đang nóng bỏng trên lục địa già này.

- Điều đó đối với em chắc sẽ buồn chán khủng khiếp, Victoria, - anh nói, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. – nhưng không phải là khôn ngoan khi lần nữa ở lại 1 đất nước đang trong chiến tranh. Nếu anh để em ở lại đây, ba em sẽ giết anh. Dù em muốn hay không, dù số phận chúng ta có ở đây hay ở đâu khác, em vẫn sẽ theo anh về New York... và nếu em không nghĩ đến anh hay đến ba em thì ít nhất hãy nghĩ đến chị em. Cô ấy sẽ phát ốm vì lo lắng... Còn về phần anh, anh sẽ trở về. Anh còn 1 đứa con trai 10 tuổi, nó đã mất mẹ. Anh không hề có ý định tự sát vì 1 viên đạn lạc. Như vậy đã đủ rõ ràng chưa?

Lần này cô chấp thuận trong yên lặng. Lời gợi nhắc Olivia đã đưa cô trở lại lý lẽ. Olivia cũng sẽ nói với cô những lời như thế. Cô ấy cũng sẽ đưa ra những lý luận như thế... Dù sao đi nữa cô cũng coi sự ra đi của họ như 1 sự trốn chạy hèn hạ. Theo sát từng sự kiện, ở giữa trung tâm của những cuộc chiến ác liệt, chính là điều mà cô say mê.

Cô vẫn ngồi yên rất lâu sau khi anh đã đi ngủ. Như những mảnh của trò chơi xếp hình, những sự kiện đã qua dẫn cô đến ngõ cụt này dần dần hội tụ... Mỗi quan hệ với Toby... đứa bé cô đã mất... thanh danh bị hoen ố... hôn

lẽ bắt buộc với Charles... bây giờ, nghĩa vụ làm vợ mà cô phải chấp nhận... và cô không thể chịu đựng được nữa. Tương lai báo hiệu sự u ám. Trong thoáng chốc, mong muốn bỏ đi, mong muốn biến mất mãi mãi không để lại dấu vết gì lướt qua trong tâm trí cô. Nhưng cô vẫn không nhúc nhích. Ít nhất cô cần phải gặp Olivia. Tuy nhiên, viễn cảnh về New York làm cô hãi hùng. Sống cùng với Charles và con trai anh ta, khoác lên lưng không chỉ những nghĩa vụ bắt buộc của 1 người làm vợ, mà còn trách nhiệm của 1 người mẹ làm cô ghê sợ. Châu Âu đã cho cô dự cảm về 1 cuộc sống mà cô mong ước. Cô khao khát 1 cuộc sống sôi động, đam mê với những cuộc tranh luận chính trị, với tự do. Không có 1 mối ràng buộc lý trí hay xác thịt nào, cô không gắn bó với người đàn ông này. Sau 2 tháng chung sống, mặc cho lòng hào hiệp của anh, cô biết rằng mọi cái vẫn không hề được cải thiện. Anh cũng hiểu điều đó. Dù vậy, anh không bao giờ muốn thừa nhận. Vậy thì sao đây? Cô sẽ yêu cầu anh ly dị như cô đã từng nói với Olivia ngay hôm đám cưới sao? Charles sẽ không chấp nhận. Cô đã bị mắc vào bẫy. Bị ràng buộc với người đàn ông này, cô sẽ kết thúc bằng sự chết chìm theo anh ta. Hay cô sẽ chết vì buồn chán. Cô sẽ nói điều đó với Olivia, cô tự hứa với lòng mình, dù cô biết chính xác điều gì chị sẽ nói với cô. Họ đã thỏa thuận 1 cuộc mua bán, đã trao nhau những lời chúc tụng. Họ đã cùng chơi, và họ đã lạc lối...

- Em có tính đi ngủ hay không đấy?

Giọng nói của Charles làm cô giật mình. Anh đang đứng trước ngưỡng cửa. Cô nhìn anh, lưỡng lự giây lát trước khi gật đầu. Anh lại muốn bắt buộc cô theo những ham muốn của anh hay muốn thấy cô có vâng lời không? Trong cả 2 trường hợp cô cũng có thể thoát ra trong chiến thắng.

Cô chui vào trong chăn và ngạc nhiên thấy anh chỉ hài lòng với việc choàng tay qua cô.

- Anh không biết làm thế nào để có được em, Victoria, - anh nói, buồn rầu. - Anh biết rằng em ở đây, vậy mà anh vẫn không tìm thấy em.

Vợ anh là 1 cô gái kỳ lạ. Vì cô anh đã bắt đầu mất hết hy vọng. Hôn lễ mới diễn ra được 2 tháng, song anh có cảm tưởng như nó dài vô tận.

- Cả em cũng không tìm thấy chính mình, anh Charles.

Họ đã mắc vào nhau, người này mắc với người kia, như 2 chiếc xà lan chở nặng phiêu dạt trên đại dương.

- 1 ngày nào đó, chúng ta sẽ tìm thấy nhau. Nếu chúng ta kiên nhẫn... Anh sẽ không từ bỏ em nhanh vậy đâu. Anh đã cần rất nhiều tháng để hiểu Susan đã chết. Anh cứ hy vọng mãi rằng những nhân viên cứu hộ sẽ tìm thấy cô ấy.

Cô gật đầu, cảm thấy thân thể và tâm hồn như được khỏe lại, bất chấp những chuyện đã qua. Yêu anh thật đơn giản biết bao. Nhưng cô không biết làm cách nào để đạt được điều đó. Có lẽ cô không có khả năng yêu. Không có chỗ cho anh trong trái tim cô. Điều tệ nhất là anh ý thức được điều đó.

- Đừng bỏ rơi em, Charles, - cô nói, giọng thật nhỏ. – Đừng bỏ em vội...

Không có Olivia, cô sợ.

- Anh bảo vệ em, - anh thì thầm, ôm sát cô vào mình. – Anh sẽ bảo vệ em, lâu, rất lâu...

Ý nghĩ cuối cùng trước khi anh chìm vào giấc ngủ là kỳ nghỉ trắng mặt của họ không quá thảm hại như anh đã tưởng tượng. Có thể mọi cái sẽ ổn thỏa. Và khi anh đã ngủ, Victoria, trong vòng tay anh, lại mơ về tự do.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chuyến trở về trên tàu Aquatania đối với Charles và cả Victoria dường như dài gấp đôi lúc ra đi. Duỗi dài trên những chiếc ghế bố, họ cùng nhìn ngắm biển; hoặc anh thì ngủ gà gật trong khi cô đọc báo... Trên boong tàu, cô làm quen với Andrea Hamilton, cô ta liên tục tranh luận với cô những lý thuyết mới nhất về tự do của nữ giới. Charles chỉ sẵn sàng lắng nghe để giải trí. Cái điều mà với anh giống như 1 trò nông cuồng lỗ bịch thì với Victoria lại thực sự là 1 niềm đam mê. Mỗi quan tâm thái quá tới quyền bầu cử cho phụ nữ của Victoria trở nên quý ám. Cô chỉ còn sống, còn hít thở vì điều đó. Căn bệnh nam nữ bình quyền thực sự đã ăn sâu vào cô... những thứ cô đọc, những chủ đề tranh luận của cô đều chứng tỏ điều đó. Sự khát khao, cuồng nhiệt hân hoan của cô cho phong trào vì phụ nữ làm gợn lên trong Charles nỗi buồn sâu thẳm.

- Thuyền trưởng mời chúng ta ngồi cùng bàn tối nay, - anh nói giọng ngái ngủ, khi thấy cô nằm nghỉ ngơi thoải mái trên chiếc ghế dài bên cạnh.

- Ông ấy thật tử tế, - cô trả lời hờ hững. – Anh có muốn bơi với em không?

Đôi khi Charles cảm nhận rõ sự khác nhau về tuổi tác giữa họ. Anh thích nghỉ ngơi yên tĩnh dưới ánh mặt trời hơn, trong khi cô không ngừng đi tìm những bạn rạn mới. Anh đi theo cô cũng chỉ vì muốn cô được vui lòng.

Lát sau, họ đi xuống cầu thang giữa. Charles cố không nghĩ đến thân hình của Victoria. Mặc trên người bộ áo tắm đen, cô lao vút trong mặt nước sáng như gương của vể bơi bằng những sải tay tuyệt mỹ. Anh không thể không chiêm ngưỡng vóc dáng cô, những đường nét thon thả mềm mại. Anh cũng

lao xuống nước và họ bơi bên nhau. Cuối cùng, cô dừng lại và quay về phía anh mỉm cười. Trông thấy rõ cô đã cảm thấy khá hơn nhiều.

- Em thật tuyệt vời, - anh khen ngợi cô

Cô luôn làm anh phiền lòng, khó xử, mỗi lúc muốn đặt quyền uy của anh lên trước những trở ngại, chống đối anh không thương tiếc. Đôi khi, anh muốn hiểu hơn về cô, và cũng đôi khi, anh muốn không bao giờ gặp lại cô nữa... Nhìn cô, tâm trí anh lại hướng về người chị gái sinh đôi của cô và anh tự hỏi, liệu từ bây giờ có khi nào anh phân biệt được 2 người với nhau không. Hay điều đó sẽ còn khó khăn hơn trước... Victoria đã phá bỏ trực giác của anh. Cô không giống 1 chút gì với những điều anh tiên đoán.

- Em có nhớ Olivia nhiều không? – Anh hỏi khi cả 2 đang lau khô người và ngả mình trên 2 chiếc ghế, nhìn những người khác bơi.

- Nhớ khủng khiếp, - cô trả lời thành thật. – Em đã luôn luôn nói rằng em sẽ không thể sống được nếu không có chị ấy. Khi em còn nhỏ, em đã tin chắc rằng nếu 2 đứa bị chia lìa, em sẽ chết.

Anh cũng đã từng có những tình cảm y như vậy với Susan.

- Thế bây giờ?

Tất cả những gì thuộc về các cô khiến anh tò mò. Cách họ giao tiếp với nhau không cần lời nói, gần như 1 sự thần giao cách cảm, bản năng bí ẩn đã nối liền họ.

- Bây giờ, em biết rằng em có thể chịu đựng được... Cho dù điều đó khiến em u buồn. Em rất mong muốn Olivia đến New York sống cùng chúng ta! Nhưng chị ấy không muốn rời bỏ ba. Ba không cho phép chị ấy làm thế. Ba đã quyết định 1 lần cho tất cả, rằng Olivia sẽ là cái gậy chống cho tuổi già của ba... Thật không công bằng, nhưng chị ấy lại chẳng cảm thấy như vậy.

Charles gật đầu. Được 1 lần họ đồng ý với nhau.

- Chúng ta sẽ nói với ba chuyện đó khi trở về. Anh hy vọng rằng ít nhất chị ấy cũng có thể ở chơi với chúng ta lâu hơn những lần chị ấy đến thăm. Geoffrey thích thế lắm.

- Anh chấp nhận chị ấy sống cùng chúng ta ư?

Sự hào hiệp của Charles làm cô ngạc nhiên, cũng như sự độ lượng của chị gái cô đối với ba họ. Ông ấy chỉ là 1 ông già ích kỷ, ba sẽ tiếp tục điều khiển cuộc sống của các con gái ông làm sao cho họ luôn phải vâng lời ông. Nhưng, chính Olivia, cuối cùng là người trả giá đắt nhất.

- Anh không thấy điều gì không tốt cả. Chị ấy thông minh lắm, thanh lịch, tốt bụng, ưa giúp đỡ người khác...

Anh nhận ra nét mặt vợ mình và dừng lại. Theo 1 cách kỳ dị nào đó, anh thật sự coi cô là vợ mình. Cho dù, sau 2 tháng sống cạnh nhau, họ hoàn toàn giống như 2 người xa lạ.

- Đáng lẽ chị ấy mới là người anh nên kết hôn! – Victoria buông thông.

- Ba em đã không cầu hôn cô ấy cho anh! – anh phản bác.

Nỗi bí mật lại trào lên trong anh mỗi khi anh nghĩ đến những bí mật mà ông già đã giấu anh. Victoria không hề chỉ biết đến 1 thiên tình sử bị tan vỡ... cô ấy ít nhiều đã có quan hệ với 1 người đàn ông đã có vợ, và cô ấy từng mang thai. Những điều đó đâu hề giống nhau, mặc dù, Charles vẫn sẵn sàng chấp nhận cô.

- Được thôi, có thể 1 ngày nào đó, chúng em sẽ trao đổi vị trí cho nhau, nếu anh muốn.

- Đây không phải là chuyện đùa! – anh cau mày lại tức tối.

Ý nghĩ bị đánh lừa bởi 2 chị em sinh đôi gây cho anh cảm giác khó chịu khác thường.

- Chúng ta trở lên cabin của mình không? – anh đề nghị.

Cô gật đầu. Trong thời gian này, những cuộc tranh luận của họ luôn thường xuyên thành cãi vã.

Họ mặc quần áo riêng rẽ rồi cùng nhau bước ra khỏi cabin. Ở bàn ăn của thuyền trưởng, tất cả những cuộc trò chuyện đều xoay quanh chiến tranh tại châu Âu, 1 trong những chủ đề ưa thích của Victoria. Các nhận xét thích đáng của cô rất gây ấn tượng cho người tham dự. Charles tự hào vì có 1 người vợ kiêu diễm và thông minh như vậy. Tiếc rằng cô ấy không dễ sống, anh nghĩ.

Họ đi lên cầu dạo mát sau 1, 2 điệu nhảy. Không ai trong 2 người có cảm hứng khiêu vũ. Màn đêm trong trẻo đầy sao sáng bao trùm lên Đại Tây Dương. Victoria châm 1 điếu thuốc lá, lặng ngắm cảnh trời nước mênh mông trải ra trước mắt.

- Thế nào, - anh hài hước, - quý bà nghĩ sao về kỳ nghỉ trăng mật, bà Dawson? Bà được vui vẻ chứ?

- Có... và không..., nếu trả lời thẳng thắn câu hỏi của ngài, thưa ông Dawson. Điều đó còn tùy thuộc vào từng lúc...Thế ngài, ngài thấy thế nào?

- Rất thú vị, nhưng không được nghỉ ngơi hoàn toàn.

Họ đang trở về Hoa Kỳ và chiến tranh đang đuổi sau lưng họ.

- Thế đấy, phải theo cuộc sống thôi. – Anh triết lý. – Người ta không bao giờ 2 lần có cùng 1 may mắn cả.

Anh liên tưởng đến Susan... và Toby, anh ta không phải là người đàn ông lý tưởng nhưng Victoria đã yêu anh ta đến phát điên.

- Điều đó cần có thời gian... Chúng ta sẽ làm tốt nhất có thể... Có thể, dần dần, chút 1 chúng ta sẽ học được cách yêu nhau, - anh nói thêm.

Giờ đây, anh nghi ngờ điều đó, cũng như cô.

- Thế em phải làm gì? Phải biến mình thành 1 bà nội trợ thời hiện đại với đủ thứ việc vặt ư?

- Vậy bà có kế hoạch khác ư, thưa bà Dawson? Trở thành bác sĩ, hay thành luật sư?

- Không. Chính trị phù hợp với em hơn.

Cuộc chiến tranh vừa nổ ra ở châu Âu làm cô say mê.

- Em muốn nghiên cứu về thời sự, tham gia vì 1 lý tưởng nào đó. Làm cho mình trở nên có ích.

- Tức là sao? Lái 1 chiếc xe cứu thương ư? – anh hỏi, vẻ hết hoảng.

- Tại sao không?

- Chuyện đó không nằm trong vấn đề! Những cuộc biểu tình đòi hỏi giải phóng phụ nữ là đủ náo nhiệt lắm rồi, cảm ơn! Còn liên quan đến chiến tranh thì... không!

Nhưng không có gì có thể ngăn cản cô khi cô đã thực sự quyết định quay trở lại châu Âu, cô tự nhủ. Olivia, cả chị ấy cũng sẽ không tán thưởng cô đâu. Dù sao đi nữa, cô không hề tính đến chuyện để chị gái hay ba cô tham dự vào những quyết định sống còn của mình. Từ khi tàu thủy nhổ neo cảng Southamton, cô không ngừng nghĩ về điều đó. Rồi châu Âu đã có 1 tác động chuyên biến đổi với cô. Trốn chạy khỏi dòng chảy của lịch sử. Quay

lượng với những gì chính yếu để lao về chui vào tổ kén êm ấm của cái gọi là an toàn. Giọng nói của chồng cô kéo cô ra khỏi ưu tư.

- Và còn Geoffrey, trong tất cả những cái đó, nó có nằm trong những hoạt động của em không? Liệu em có định dành chút thời gian cho nó không?

Cô biết anh tha thiết với con trai anh chừng nào. 1 bóng tối lo lắng thoáng hiện trên nét mặt cô gái.

- Đừng bận khoăn, em sẽ chăm lo cho nó.

- Tốt rồi.

Anh mỉm cười hài lòng, rồi họ cùng trở về cabin. Trời nóng quá, họ phải mở 2 ô cửa cho thoáng gió. Tối hôm đó, anh không hề chạm đến người cô. Nhiệt tình, lòng dũng cảm anh đều thiếu.

Ngày hôm sau, 9h, các hành khách tham gia vào 1 bài tập cứu hộ. Vì đang trong thời gian chiến tranh, thuyền trưởng và các thủy thủ đều tỏ ra nghiêm túc hơn, tỉ mỉ hơn thói quen. Trong khi họ cùng lao về vị trí trú ẩn, Victoria tự hỏi không biết Charles có nghĩ đến Susan không. Nhưng anh tỏ ra dừng dưng, và, 1 lát sau, khi trở lại cabin của họ ăn buổi sáng, anh hôn lên má cô.

- Nhân dịp gì vậy?

- Nhân dịp hôn lễ của chúng ta, – anh mỉm cười với cô. - Chúng ta đã không hòa hợp nhau lắm. Anh sẽ cố cư xử tốt hơn sau khi đã trở về nhà. Trở lại với cuộc sống thường ngày đem lại cho anh cảm giác tốt lành... Các kỳ nghỉ trăng mật luôn khó khăn, em không thấy vậy sao?

Rõ ràng anh muốn ám chỉ đến quan hệ vợ chồng thất bại giữa anh và cô.

Ngay tối hôm đó, họ thử lại 1 lần nữa. Victoria cũng đã chứng tỏ 1 cố gắng mơ hồ, nhưng vô ích. Sự lạnh lùng, lãnh cảm của cô làm cho Charles điên tiết. Chuyện này sẽ không bao giờ dàn xếp được sao? Geoffrey đã là trái ngọt của những giây phút kỳ diệu giữa anh và Susan... Victoria, cô chỉ đem đến cho anh cảm giác như 1 kẻ chiếm đoạt và cô độc. Khi nhìn cô ngủ, anh nhận ra rằng anh đã bắt đầu mất hy vọng về 1 cuộc sống đôi lứa thực sự. Đây đúng là thời điểm cần trở về, anh tự nhủ. Để xem xem liệu mọi việc có được cải thiện không, sau khi đã ổn định ở nhà...

Khi con tàu đi qua trước tượng Thần Tự Do, Victoria và Charles cùng chống tay trên lan có thể, chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt diệu, mặt trời đang lên trên thành phố New York. Từ 2 tháng nay, chưa khi nào họ cảm thấy gần gũi nhau đến thế... cùng nóng lòng được gặp lại những người họ yêu thương, cô là chị gái, anh là đứa con trai. Olivia đã thông báo rằng tất cả mọi người sẽ đợi ngay trên bến cảng. Còn tàu cập vào bến cảng đen đúa dành cho du khách lúc 10h sáng và Victoria ngay lập tức hét lên sung sướng. Cô đã nhận ra chị mình, cha mình và Geoffrey ở giữa dòng người. Charles và cô bắt đầu vẫy tay rồi rít cho đến khi Olivia nhìn thấy họ. Olivia kêu to và cuống quýt xông lên, tay dắt theo Geoffrey. Ba cô vẫy vẫy khăn mùi soa. Thậm chí họ còn mang theo cả con Chíp, nó đã lớn nhiều.

Victoria lao xuống cầu tàu chạy bổ về phía đó. Dễ dàng thấy được sự yêu thương của cô dành cho ai. Cô nhào vào vòng tay chị và cả 2 chị em ôm chầm lấy nhau, cùng nháy nhót, nói cười. Họ chỉ còn là 1 vòng xoáy của tiếng cười và nước mắt. Đến khi họ dừng lại thì Charles khám phá ra rằng anh vẫn luôn luôn không thể phân biệt được họ. Victoria mặc 1 chiếc váy đỏ, và Olivia cũng thế. Cô chọn chiếc váy này đơn giản vì nghĩ người ta sẽ dễ dàng nhận ra cô nếu cô mặc màu đỏ. Charles phải cầu cứu đến những ánh mắt thông đồng và chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay Victoria.

- Tốt rồi, - anh thừa nhận vui vẻ, - 1 số điều không hề thay đổi, theo cách nhìn của tôi.

2 cô gái vẫn khoác chặt tay nhau, cười ran. Olivia thú nhận rằng cô đã tưởng chết đi được vì không có người em sinh đôi.

- May mắn thay Geoffrey lại ở đó! Cậu bá đã chăm lo cho tôi đấy, - cô nói nốt, dành cho cậu bé cái nhìn tự hào.

Đó là 1 đứa bé trai khác thường.

- Chuyến du lịch của các con thế nào? – Edward hỏi

Charles vội trả lời:

- Tuyệt vời... ngoài chiến tranh ra, tất nhiên rồi. May quá, chúng ta lại có thể rời đi rất nhanh.

- Có vẻ như cuộc xung đột sẽ đẫm máu đấy. – Edward nói

Trong khi đó, những nhân viên hải quan đang kiểm tra lại những kiện hành lý chằng dây nợ trên bến cảng.

Giấy thông hành của họ đã được soát từ trên tàu.

Olivia lại mở cửa dinh thự đại lộ số 5. Họ dự tính sẽ ở vài ngày trong thành phố, để thăm nom đôi vợ chồng trẻ. Chuyến lưu lại ngăn ngày ngoài ra còn để Edward có dịp ngó ngàng đến những công việc làm ăn của ông. Cậu bé Geoffrey hơi bị giằng xé giữa ba cậu và Olivia. Nó sung sướng vì được gặp lại ba nó, nhưng vẫn chưa hề sẵn sàng rời xa Olivia, người mà bây giờ nó đã coi như mẹ.

- Con quý cô ấy lắm! Cô ấy tốt lắm! Con và cô ấy đã cùng cười ngựa suốt ngày, chúng con đã bơi, đi picnic... Cô Olivia dẫn con đi đủ nơi. Cô ấy thậm chí còn cho con hẵn 1 chú ngựa đấy. Geoffrey không ngừng huyền thuyên đủ thứ chuyện, vừa giúp ba xếp các hành lý vào trong cốp chiếc xe Ford. Edward cho đưa cả 2 chiếc ô tô đến, và khi họ dừng lại trước ngôi nhà của

Charles ở East Side, ông dễ dàng đoán ra đã có bàn tay khéo léo của Olivia ở đó. Cô mở cửa nhà cùng với sự giúp đỡ của chị giúp việc, cô đã chỉ đạo mọi việc 1 cách hoàn hảo. Các phòng được làm thoáng khí, chăn đệm trong nhà được giặt là, bếp và các đồ đạc được cọ rửa, lau chùi. Olivia đã đặt trước cho từng người 1 món quà nhỏ. Vài thứ đồ chơi cho Geoffrey và 1 cái giỏ mới cho chú chó con.

- Ai đã làm tất cả những việc này vậy? Charles ngạc nhiên hỏi.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên Victoria đã hiểu, cô chỉ tán thưởng 1 nửa sáng kiến của chị mình. Đây là nhà của cô, ở đây, cô không muốn bị bỏ qua như 1 người kém cỏi và vô dụng. Nhưng mặt khác, cô không hề có ý định cư xử như 1 bà nội trợ già.

- Olivia, - cô trả lời bình thản.

- Thế thì, tôi hy vọng rằng chị sẽ đến thăm chúng tôi thường xuyên hơn, - anh nói và liếc 1 cái nhìn tinh nghịch đầy dụng ý về phía vợ mình.

- Em không có chút tài năng nội trợ nào, Charles. Em không quan tâm đến những công việc nội trợ. Chúng em rất khác nhau.

- Ai có thể tin được điều đó khi nhìn 2 người? – anh trêu chọc cô.

Lát sau, ở tầng trệt anh lại minh họa cho tính hài hước của mình 1 lần nữa, mặc dù anh không cố ý. Anh ôm hôn lên má vợ mình 1 cách trân trọng, lịch duyệt, cảm ơn cô vì những gì cô đã làm khi anh vắng mặt. Anh nhăm cô là Olivia! Tất cả mọi người đều phá lên cười, cả anh cũng vậy.

Theo lời dặn của Olivia, chị giúp việc đã chuẩn bị những bình nước chanh dầy. 2 người đàn ông bắt đầu bàn luận về chiến tranh, Geoffrey ra vườn chơi với chú chó. Victoria kéo chị lên tầng với lý do để đỡ hành lý.

- Chúa ơi, em đã tưởng là em không thể tới được lúc này chứ, - cô thở dài, ngày khi 2 chị em chỉ còn 1 mình. – Phải rời xa chị như vậy... thật là kinh khủng.

- Chị không tin em đâu, - Olivia mỉm cười, chuyện này cũng có tác động tới cô, mỗi phút tưởng như hàng thế kỷ. – Em đi nghỉ vui chứ? – Olivia hỏi, hơi ngần ngại.

Cô không muốn tỏ ra tọc mạch thiếu tế nhị, nhưng ít nhất cô cũng cần biết em gái mình có hạnh phúc hay không, Victoria nhìn thẳng vào mắt chị rất lâu trước khi trả lời. Cuối cùng cô quyết định nói, giọng rất nhỏ để không 1 ai khác nghe thấy.

- Em không chắc rằng mình có thể tiếp tục nữa không. Ollie... em không biết... em đã hoài công cố gắng... em không thể nào chấp nhận được cuộc hôn nhân này. Charles đã hiểu rất rõ điều đó. Anh ấy đã làm tất cả những gì tốt nhất có thể được, nhưng mọi việc chẳng trôi chảy. Anh ấy vẫn luôn luôn yêu Susan... và em đã không quên được Toby. giữa chúng em luôn có những con người đó.

- Ôi Victoria! Em không thể để cái gã đó phá hoại đám cưới của em được. – Olivia thảng thốt, cô ngồi xuống, nắm lấy 2 bàn tay em gái. – Em hãy cố tìm lại lý trí đi.

- Thế còn Susan? Charles vĩnh viễn yêu cô ấy... Ollie, anh ấy không yêu em, - cô buồn bã. Anh ấy chưa từng yêu em và em sẽ không bao giờ yêu anh ấy. Tất cả những câu chuyện nhảm nhí đều nói rằng tình yêu sẽ đến cùng thời gian! Làm sao người ta có thể yêu được 1 người xa lạ chứ?

- 2 người sẽ quen dần với nhau mà. Hãy kiên nhẫn. Geoffrey sẽ giúp em.

- Nó ghét em. Cả người đó đều ghét em.

- Đừng nói thế!

Mắt ngấn lệ, Olivia nhìn thẳng vào em. Cô không chờ đợi 1 buổi xưng tội như thế này! Cô đã có 1 linh cảm mơ hồ nào đó nhưng cô không nghĩ rằng tình cảnh lại nghiêm trọng đến vậy.

- Có chứ, tình yêu sẽ đến cùng thời gian! Hôn nhân không thể bỗng dưng mà trở nên thơ mộng được, Victoria, hãy hứa với chị rằng em sẽ không làm gì ngốc nghếch.

Họ lại nhìn nhau. Olivia thấy ở em 1 vẻ chín chắn hơn, nữ tính hơn. Có thể đó chỉ là 1 ảo tưởng. Thực tế, Victoria đã không hề thay đổi. Họ chưa bao giờ giống nhau đến thế.

- Em cảm thấy không còn là mình nữa, - Victoria nói tiếp. – Ollie... em sẽ trở thành cái gì bây giờ?

- 1 người vợ tốt của Charles, 1 người mẹ hiền của con trai anh ấy. Hãy cố giữ những cam kết giữa 2 người. Em hãy nhớ lại lời thề nguyện em nói trong hôn lễ.

- Tôn trọng anh ta, yêu anh ta, vâng lời anh ta... còn thiếu khoản nào nữa không? Thật là hèn hạ, cái lời thề nguyện của chị. – Victoria báng bổ, trước khi châm điếu thuốc.

- Làm sao em có thể nói 1 điều như vậy?

Olivia cau mày. Sự yêu thương trìu mến cô dành cho em gái không làm cô mờ mắt đến mức không thể nhận ra những gì Charles phải chịu đựng. Victoria không thể như vậy, dù rằng chỉ đôi khi.

- Em tin rằng Charles sẽ chấp nhận em hút thuốc trong phòng ngủ của 2 người không?

- Anh ấy phải thích chứ, từ giờ trở đi em sống ở đây cơ mà. – Victoria cười ha hả.

Cô không thấy thoải mái trong ngôi nhà này, giữa những người xa lạ. Nếu cô chỉ nghĩ cho mình, cô đã bỏ về cùng chị và cha rồi. Nhưng những người đó sẽ phản đối kịch liệt 1 dự định như vậy.

- Chị sẽ ở lại New York ít lâu chứ? – cô rất muốn biết.

Olivia gật đầu, và chỉ 1 động tác đơn giản thế thôi cũng khiến Victoria tràn ngập 1 cảm giác nhẹ nhõm khó nói nên lời.

- Em không biết bắt đầu từ đâu, - cô thì thầm, bồn chồn.

- Ngày nào chị cũng sẽ đến cho tới khi em sắp đặt xong mọi việc. –
Olivia mỉm cười.

- Thế sau đó? – Victoria kêu lên, bấu chặt tay chị, bị 1 nỗi lo lắng mơ hồ xâm chiếm. – Em, em sẽ làm gì sau đó? Em không biết làm thế nào để trở thành người vợ tốt, em sẽ không bao giờ làm được điều đó.

- Có chứ, chỉ đơn giản em quá căng thẳng thôi.

Olivia ôm em trong vòng tay che chở, và Victoria ngay lập tức cảm nhận được sự yên bình. Giống như cô được trở lại với ngôi nhà của mình, ngôi nhà của 1 người mẹ yêu thương. Ngả đầu lên vai chị, cô òa khóc.

- Điều đó không thể kéo dài lâu, Ollie... em biết mà... chuyến đi nghỉ tuần trăng mật của bọn em đã không thể chịu đựng được.

Dưới cái vẻ ngoài người lớn, triết lý, cô vẫn chỉ là 1 đứa trẻ, cũng dễ bị tổn thương như Geoffrey.

- Ngoan nào... em sẽ làm được điều đó, - Olivia dịu dàng nhắc lại. Bây giờ hãy bình tĩnh lại nào. Đừng lo lắng nữa. Chị em mình sẽ cùng làm tất cả.

Victoria lau mặt, rồi họ đi xuống nhà dưới. Lại 1 lần nữa, mọi người không thể phân biệt được 2 chị em họ. Khi người cha nói "Olivia, đã đến giờ về rồi", cả 2 chị em trả lời cùng lúc "vâng thưa ba" và cùng bật cười.

- Con sẽ buộc họ phải mang 1 dấu hiệu nhận dạng riêng khi nào có cả 2 người trong ngôi nhà này, - Charles tuyên bố vui vẻ, tâm trạng anh đang thoải mái.

Anh cảm thấy hài lòng được trở về, được gặp lại con trai mình. Anh có ấn tượng như được đi ngược thời gian. Lại có 1 người vợ trong nhà, những bông hoa ở khắp mọi nơi...Cho dù những bó hoa đang tỏa hương kia được xếp đặt trong phòng không phải bởi người phụ nữ anh đã cưới làm vợ.

Trước khi ra về, Olivia ôm hôn Victoria và hứa sẽ trở lại vào sáng hôm sau. Cô cúi hôn Geoffrey và ôm chặt nó vào lòng.

- Cô sẽ nhớ cháu nhiều, - Olivia trìu mến nói. – Hãy chăm sóc cho Chip và Herry, đồng ý chứ?

- Cô trở lại sớm nhé. – Cậu đáp, giọng nhỏ lại buồn rầu.

Họ cùng ra đến ngoài thềm và vẫy tay tạm biệt. Rồi, người này nối tiếp sau người kia, gia đình nhà Dawson quay trở vào nhà, đóng cửa lại, bắt đầu cuộc sống chung giữa họ.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Suốt cả tuần sau đó, Olivia giúp Victoria thu xếp tới ngôi nhà ở East Side... Victoria chán ghét nơi này cho dù nó luôn náo nhiệt và rực rỡ nắng mặt trời. Rất thiếu tiện nghi, cô phàn nàn. Cô muốn được quay về trang trại, nơi cô đã sống cả tuổi thơ và suốt thời niên thiếu. Phòng ngủ chung rộng rãi, sáng sủa... nhưng theo Victoria thì quá gần phòng của Geoffrey – nằm ngay bên kia hành lang. Cô nhìn cậu bé trải đầy lối đi những chú lính chì, những chiếc ô tô nhỏ, chú chó, bóng và bi...

- Ôi Chúa ơi, thằng bé này nó không tới đâu ngoài trường học của nó sao?

Cô chỉ thờ nổi khi Geoffrey đi khỏi nhà. Nhưng than ôi, lúc nào nó cũng muốn mau về nhà. Xa ngôi nhà đã 2 tháng, giờ cậu nóng lòng được trở về nhà, trong khung cảnh quen thuộc. Tối nào cậu cũng ngồi trên thềm chờ cha về. Victoria có cảm giác cậu phải có nghĩa vụ, và cô cũng thế, đứng nghiêm trang như 1 chú lính chì để đón chồng cô.

Cô tuyệt đối không có ý tưởng nào về việc 2 cha con thích ăn gì. Bữa tối đầu tiên cô chuẩn bị cho họ chẳng gây chút hứng thú. Cả 2 vẫn tỏ ra lịch sự nhưng chỉ nể sơ sơ. Ngày hôm sau, cô than phiền với Olivia, cô chị lập tức nêu ngay vài món ăn Geoffrey ưa thích.

- Chị ở lại đây với em đi, chị thấy rõ rằng không thể thiếu được chị mà! – Victoria khẩn khoản.

- Em lại nói thế rồi! – Olivia bực bội.

Cô rất hiểu em gái cô không đảm đương được chu đáo vai trò nội trợ trong gia đình. Tệ hơn nữa em cô còn nghĩ loại công việc đó không xứng đáng cho cô ấy làm.

- Thực tế thì anh ấy đâu có phân biệt được sự khác nhau giữa 2 chị em, - Victoria nói giọng tình nghịch. – Chị không muốn thế chỗ em trong 1 thời gian ư?

Thứ ánh sáng nhảy múa trong đôi mắt cô khiến Olivia cảnh giác. 1 dự định đang hình thành trong tâm trí Victoria. May thay, Victoria đã không hối thúc thêm và đến cuối tuần, cô có vẻ hiểu biết hơn tại sao cô phải chịu những bắt buộc mới này.

Mọi việc đang dần tiến triển theo cách tốt nhất trong ngôi nhà ánh nắng của East Side. Charles luôn giữ được trạng thái vui vẻ gần như không đổi. Chất lượng những buổi ăn tối đã tăng lên đáng kể. Anh trở lại với công việc và những tài liệu anh phải nghiên cứu vì tài sản của ông bố vợ ngốn của anh hầu hết thời gian. Geoffrey đã ra dáng 1 cậu thiếu niên hợp mốt. Trong khi đó, việc thu xếp việc nhà cửa đối với Victoria luôn giống thứ lao lực nặng nề nhất. Cô thấy mình đang đứng ở tầng lớp những người phục dịch, và tới 1 lúc, cô hồ thẹn nhận ra mình chưa từng dành thời gian cho niềm đam mê đích thực.

Và chính lúc đó, lại chính Olivia tiếp thêm cho cô can đảm.

- Hãy tiếp tục cố gắng 2 tuần tới nữa thôi, - Olivia khuyên nhủ. – Sau đó, khi em đã nắm mọi việc trong lòng bàn tay, em sẽ có thể đi mua sắm, gặp gỡ các bạn bè, ăn trưa cùng với họ... Được đến những buổi mittinh, tham gia những cuộc biểu tình... được để có thêm những tin tức nóng bỏng về cuộc chiến tranh đang lan rộng ở châu Âu. Cô đọc ngẫu nhiên những tờ báo, cố hiểu được sự phức tạp của những cuộc xung đột... Khi Charles từ chỗ làm về, anh đã quá mệt nên không thể trò chuyện với cô về chủ đề này.

Cuối cùng cũng tới lúc Olivia trở lại Croton với cha mình. Edward cảm thấy ốm mệt, ông muốn con gái đưa ông về trang trại. Cô hứa với Victoria sẽ quay lên sớm. Ngoài ra, Charles và Victoria cũng định sắp tới có 1 kỳ nghỉ cuối tuần ở Croton. Tuy vậy, kế hoạch này không được thực thi, vì Charles bù đầu với 1 loạt các vụ kiện, anh thường xuyên đi rất sớm và về rất muộn, Geoffrey có rất nhiều bài vở ở trường, còn Victoria đang tham gia đầy đủ các buổi mittinh. Thịnh thoảng cô gọi điện cho Olivia, thư thì hầu như ngày nào 2 chị em cũng viết cho nhau. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã cuối tháng 9, và trong thời gian đó, bộ mặt thế giới đã thay đổi, khi đó cuộc đời họ đã có những bước ngoặt mới.

Cuối tháng 8, Nhật đã bước vào cuộc chiến bên phe hiệp ước Anh – Pháp. Trận Marne đã đánh dấu kết thúc cuộc tấn công của Đức lên đất Pháp, nhưng quân Đức vẫn tiến hành công kích trên bầu trời Paris. Người Nga phải chịu những thất bại đẫm máu ở vùng hồ đầm lầy, rồi ở Phổ. Victoria rất hào hứng theo dõi những bước tiến triển của phe đang chống trả, đến nỗi cuối cùng nó đã thay thế niềm đam mê cô dành cho phong trào nữ quyền. Cuộc xung đột đang đặt châu Âu trong máu lửa đã trở thành điều quan trọng to lớn nhất trong mắt cô.

Những tuần đầu tiên, theo lời khuyên của Olivia, cô phần nào lo toan được ngôi nhà của Charles. Nhưng dần dần, bản chất con người thật trong cô lại trỗi dậy, cô muốn hiến dâng cả tâm hồn và thể xác cho những đam mê riêng... Chẳng còn thấy cô ở nhà lúc nào nữa, suốt ngày cô chạy tới các cuộc họp chính trị hay các hội thảo mà chủ đề là những giao tranh dữ dội đang diễn ra ở châu Âu. Khi Charles đi làm về, cô chỉ nói tới chiến tranh, hy vọng sẽ được đàm luận cùng anh vấn đề hấp dẫn này. Không bao lâu, anh đã nhận ra rằng từ khi thiếu vắng Olivia, Victoria đã trở về thói quen cũ. Cô chẳng cần hay biết đến các trách nhiệm bình thường nhất của 1 phụ nữ có gia đình. Olivia không còn ở đó để thúc giục cô thực hiện 1 vài nghĩa vụ hoặc làm đôi việc thay Victoria. Chẳng mấy chốc ngôi nhà bị bỏ quên, ở đâu cũng lung tung, lộn xộn, ngoài vườn cỏ mọc tua tủa um tùm, và mấy

người hàng xóm nhắc nhở với Charles rằng con trai anh ngày càng dành nhiều thời gian rong chơi ngoài phố hơn, vì Victoria chẳng bao giờ có mặt mà bảo ban nó.

- Em không tôn trọng những thỏa thuận của chúng ta, - anh khiển trách.

- Em không tôn trọng những thỏa thuận của chúng ta, - anh khiển trách. Đó chính là điều cô muốn, nhưng tại sao? Cô không biết... và cũng không bao giờ muốn cúi mình trước những quy tắc... bất cứ quy tắc nào. Cuộc sống riêng của họ chỉ ngày càng trầm trọng thêm. Họ không hề có quan hệ gổĩi chẵn nữa. Phản ứng của Victoria luôn không thay đổi mỗi khi Charles tiếp cận cô... Hơn nữa, cô dường như luôn ám ảnh nỗi lo sợ Geoffrey có thể nghe thấy. Charles uống rượu ngày càng nhiều hơn chẳng vì lý do gì, còn Victoria thì hút thuốc suốt ngày. Cái mùi thuốc lá khó chịu ám khắp các phòng khiến anh giận điên người. Rõ ràng, cuộc hôn nhân này đáp lại quá ít những mong đợi của anh.

6 tuần sau, khi Olivia trở lại thăm họ lần nữa, cô nhận ra rằng tình cảnh của 2 vợ chồng đó đã xuống cấp 1 cách nghiêm trọng. Victoria chẳng còn ở yên chỗ của mình nữa, và Charles, trông rõ đã ở cực điểm của sự kiên nhẫn. 1 linh cảm xấu đã khiến Olivia váng vất từ trước khi cô đến, nhưng New York hút cô như 1 thỏi nam châm, và cô đã trở lại. Khi cô bước vào ngôi nhà ở East Side, sự căng thẳng gần như có thể sờ thấy được. 2 vợ chồng không hề hé răng với nhau.

Olivia đưa Geoffrey và chú chó đến khách sạn cùng với mình, hy vọng em gái sẽ làm lành với chồng. Cô khuyến khích em hãy tỏ ra hòa thuận hơn với anh, nhưng khi cô tới vào ngày hôm sau, mỗi bắt đồng giữa họ chỉ nghiêm trọng hơn.

- Nhưng chuyện gì đang diễn ra vậy? Cuối cùng, cái em muốn là gì?

Victoria đáp trả bằng cái nhìn tức tối.

- Đây không phải là 1 cuộc hôn nhân, Olivia. Đó chỉ là 1 sự thỏa thuận, 1 sự dàn xếp, và nó sẽ mãi mãi là như thế cho đến hết đời. Anh ta đã kiếm em về như là 1 người giúp việc, 1 bà quản gia, 1 cô bảo mẫu.

- Vợ vâng! em cứ xử như đứa trẻ con được nuông chiều. Anh ấy đã cho em sự che chở, cho em tên tuổi anh ấy, đã cứu em ra khỏi thảm họa, 1 thảm họa chắc chắn sẽ còn dài sau chuyện tình cảm bất hạnh của em... Anh ấy đã tặng cho em ngôi nhà của anh ấy, con trai anh ấy, 1 cuộc sống dễ chịu. Còn em, em cáu kỉnh với lý do rằng em phải để tâm đến việc người đầu bếp chuẩn bị cho anh ta 1 bữa ăn hợp lý như thế nào. Không, Victoria, anh ấy đâu lấy em về để làm 1 người phục vụ, chỉ có điều em rất không muốn làm vợ anh ấy, không hơn.

- Chị chẳng biết gì hết! – Victoria chống trả, uất ức vì Olivia đã đoán ra sự thật.

- Em đã quá khoan dung với chính mình đấy, - Olivia dịu giọng.

Cô muốn đến chết để lại có em trong vòng tay mình, được ôm ghì lấy em. Victoria thiếu vắng đối với cô khủng khiếp, nhưng không đủ cho cô muốn em mình rời bỏ chồng. Đó là 1 hành động ác độc mà Charles và Geoffrey sẽ phải trả giá cho những hậu quả.

- Chị xin em, Victoria, hãy cố gắng đi. Em phải làm điều đó vì Charles, và vì Geoffrey... Cùng với thời gian, em sẽ quen với những điều đó. Chị sẽ giúp em, - cô nói thêm, đôi mắt van lơn.

- Em không muốn phải chăm lo cho ngôi nhà này hay bất cứ ngôi nhà nào khác. Em chưa từng bao giờ nuôi dưỡng 1 tham vọng tầm thường như thế. Đó là tại ba. Ba muốn trừng phạt em, và đấy, bây giờ em đang phải như vậy.

Olivia lắc đầu. Cô tưởng rằng Victoria đã chuộc được tội lỗi trong cái ngày cô ấy nằm lả trong buồng tắm ở Croton. Những gì còn lại chỉ là những nghĩa vụ, những nhàm chán rất đời thường, 1 cuộc sống mà ai cũng cần

cam chịu. Hay sự quên mình không bao giờ là 1 phần trong những ưu điểm của Victoria. Em cô giống như 1 con chim cứ húc đầu không biết mệt mỏi vào chấn song của chiếc lồng sắt chẳng kể gì đến nguy cơ rã cánh. Không thể bay lượn tự do đã khiến nó trở nên điên dại.

- Olivia, - cô nói giọng u ám, - em muốn chết đi còn hơn là phải ở đây.

Cô buông mình xuống ghế và ngược nhìn chị bằng đôi mắt nhòa lệ. Nhưng Olivia không để bị khuất phục.

- Chị không muốn em cứ ca mãi những lời nhảm nhí ấy nữa.

- Em nói nghiêm túc đấy. Châu Âu đang có chiến tranh. Hàng ngàn người chết. Bao nhiêu người vô tội bị giết hại. Em cần ở nơi đó hơn là ở đây, nơi em chỉ mất thời gian chăm lo cho Geoffrey.

Đôi mắt mọng nước, cô cúi đầu, suy sụp. Trạng thái này chẳng hề giống Victoria. Cô không dễ nản lòng đến như vậy. Thực ra cô đã rất kiên trì. Olivia từng tin rằng nếu em gái cô muốn, em cô đã thành công khi kết hôn.

- Có lẽ em cần nhiều thời gian hơn, - cô dịu dàng nói, có phần bối rối vì những tâm sự tế nhị này.

Nhưng giờ đâu phải lúc để dẫn lòng vì sự rụt rè. Hoàn cảnh đã nghiêm trọng rồi, cô biết vậy.

- Chúng em đã có 2 tháng trăng mật, - Victoria đáp, cô vọng, - và điều đó không hề được cải thiện.

- Chuyện đó khác, - Olivia nói với vẻ khôn ngoan như 1 người mẹ đang an ủi con gái. - Thời gian sẽ giúp 2 người hiểu được người này đang chờ đợi điều gì ở người kia.

Cô bỗng đỏ bừng mặt, đôi má đỏ ửng. Victoria mỉm cười với chị. Olivia trong trắng quá! Cô ấy chẳng hay biết gì về tất cả những phức tạp của mối quan hệ tình ái. Olivia không thể tưởng tượng nổi nặng nề đến mức nào khi rùng mình ghê tởm mỗi lần 1 người đàn ông chạm vào mình... Victoria không thể dành cho anh. điều cô không hề có. Vậy mà anh đã không ngừng cố gắng chinh phục cô, rồi lại bị tổn thương vì sự phản kháng ra mặt của cô.

- Tất cả đều mới mẻ với em, - Olivia vội nói, - cả ngôi nhà của Charles cũng thế. Hãy dành cho anh ấy cơ hội. có lẽ không có Geoffrey... 2 người có thể tìm hiểu nhau tốt hơn...

- Có thể... - Victoria thì thào, không tin tưởng lắm.

- Có thể... - Victoria thì thào, không tin tưởng lắm. Chuyện đó sẽ không thay đổi gì cả. Đối với anh cô luôn cảm thấy tức giận, bức bối. Người ta đã buộc cô gắn kết với cuộc hôn nhân này, và điều đó, cô sẽ không bao giờ quên. Người ta đã bán cô cho 1 người đàn ông đang cô độc sau cái chết của vợ, 1 người chỉ ham muốn thân thể cô mà không hề yêu cô, 1 người không hề tin tưởng trao gởi nơi cô những tâm tư thầm kín. Ít ra, Toby cũng đã làm cho cô tin được rằng cô được yêu, được tôn thờ. Anh ta đã nói dối cô, nhưng anh ta từng làm cho cô hạnh phúc. Đúng, cô đã từng tin vào tình yêu của Toby... Còn Charles, anh ấy thật tử tế, thật ân cần, thật đàng hoàng, nhưng cô tin chắc rằng anh chẳng có 1 chút nào cái cảm giác mà cô gọi là tình yêu ấy.

- Đó là 1 sự nhầm lẫn, Olivia. Hãy tin em đi, em biết mà.

- Em chưa thể kết luận như thế được. Em chỉ mới kết hôn được 3 tháng. Và trước đó em chỉ mới biết sơ qua về anh ấy.

- Thế 1 năm nữa em lại nhắc lại với chị điều đó thì sao? Chị sẽ nói gì?

2 chị em đầu đầu nhìn nhau. Victoria giờ đây rất tin vào mình. Câu chuyện này chỉ có thể dẫn tới chia cắt. Cô biết chắc điều đó như mình đang

thở vậy. Họ sẽ không thể nào yêu nhau được.

- Thế nào, chị Olivia? Khi đó chị sẽ thúc giục em ly hôn chứ?

Cha họ sẽ không bao giờ đồng ý với việc ly hôn. Ngay cả Olivia, cũng không thể tránh khỏi cảm giác bị sốc. Còn cô, Victoria, cô chỉ biết đến có 1 điều: cô sẽ không kéo dài sự trừng phạt này cho đến hết đời mình.

- Em sẽ không ở đây đâu, Olivia. Điều đó sẽ giết chết em mất.

- Em phải ở lại. – Olivia trả lời nghiêm khắc. – Ít nhất phải đủ thời gian để chắc chắn về tình cảm của em... và của anh ấy... Em không thể quyết định ngay 1 điều như vậy lúc này được, Victoria. Còn quá sớm

Nếu tình cảnh vẫn mãi thế này, nếu Victoria thực sự cảm thấy bất hạnh, cô có thể trở về Croton mà không cần đến thủ tục ly hôn. Nhưng sống như thế này cũng đồng nghĩa với việc giết chết cô. Victoria khao khát 1 cuộc sống sôi động, nóng bỏng với những tư tưởng chính trị, những cuộc đàm luận, những mục đích để tranh đấu. Cô sẽ không thể nhốt mình trong nhà, mạng lại tất cho ba như Olivia. 1 phần tiềm thức Olivia mong muốn mãi liệt Victoria trở về Croton, để họ lại được bên nhau như ngày xưa. Nhưng 1 phần khác, bao dung và hào hiệp hơn, cô chân thành mong Victoria ở bên Charles và rằng họ sẽ sống hạnh phúc cùng nhau.

- Thế nếu chị đưa Geoffrey về Croton với chị trong vài ngày? Sẽ không nghiêm trọng nếu nó có ngủ vài buổi học ở trường, phải vậy không? Điều đó sẽ giúp 2 người tìm thấy nhau, với Charles... ai biết được, có thể 1 điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

- Chị mơ mộng rồi, Ollie!

Victoria nhún vai. Olivia không hoàn toàn nắm bắt được tất cả những tế nhị của vấn đề. Cuộc hôn nhân này đã thất bại, chấm hết. Dù vậy cô vẫn công nhận rằng cô sẽ nhẹ nhõm hơn khi Geoffrey vắng mặt. Không phải cô

ghét bỏ nó... Nhưng chăm nom đến nó, nhắc nhở nó, thu dọn đồ chơi cho nó, bắt hộ nó con chó chạy trong phòng, tất cả những điều đó khiến cô kiệt sức. Phải chịu trách nhiệm về 1 người khác, cón gì buồn thảm hơn! Phí tổn biết bao thời gian. - Đúng đấy, chị đưa nó đi... Em nghĩ rằng nếu nó là con trai em thật... thì chuyện sẽ khác. Nhưng lại không phải vậy. và, thực ra, em không hề có ý muốn có con.

Cô đã nói điều đó ngay từ đầu với Charles. Về chuyện này, cô vẫn không thể thay đổi được. Không có con! Olivia kinh ngạc. Bản thân cô rất yêu thương Geoffrey. Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy nó, cô đã thấy quyến luyến rồi. Trong trái tim cô nó thay thế cho những đứa con cô sẽ không bao giờ được có.

- Chị rất sung sướng đón tiếp cậu bé ở điền trang. Với điều kiện em sẽ dành nhiều thời gian bên Charles hơn chứ không phải trong những nhà thờ cũ kỹ được trưng dụng với những mục đích khác, hay trên những con đường tăm tối với các phụ nữ đòi quyền bầu cử của em.

- Á à! Thế đấy, phong trào nữ quyền bị bài xích như 1 hình ảnh ngốc nghếch thế đấy, - Victoria cười giòn tan, tự nhiên thấy nhẹ nhõm vì dù sao cũng được giải thoát khỏi Geoffrey trong vài ngày. - Chị nhằm hoàn toàn. Chị sẽ thấy như em nếu chị cùng em đến cuộc họp, chỉ 1 lần thôi. Nhưng trong thời điểm hiện tại, chiến tranh ở châu Âu đáng giá hơn tất cả những thứ còn lại. Em muốn hiểu những gì đang thực sự diễn ra ở đó.

- Trước tiên hãy cố hiểu hơn về chồng em đi, - Olivia đáp lời, mắt nhìn nghiêm nghị.

Vẫn cười, Victoria ôm choàng lấy chị mà hôn.

- Chị đã luôn bay tới cứu em mà, - cô nói như 1 cô bé bị bỏ rơi, Olivia ôm chặt em vào lòng.

- Lần này chị không chắc có thể giúp em không, - cô thành thật. – Em sẽ cần phải tự tháo gỡ 1 mình thôi.

- Giải pháp là chị sẽ thế chỗ em, - Victoria vẽ bông đùa. – Em đảm bảo với chị, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Olivia không cười. Hôn nhân không phải là 1 trò chơi.

- Thật sao? Liệu em có thể chịu đựng được việc ở điền trang chăm sóc cho ba trong bao lâu? Không quá 1 ngày!

Victoria cũng không thích thú gì khi sống ở Croton. Cô thèm muốn những vùng chân trời rộng mở. Cô đã hy vọng Charles sẽ lấp đầy khoảng trống trong trái tim Victoria. Nhưng bây giờ, khi nghĩ về điều đó, cô lại nghĩ khi Victoria có những đứa con của chính mình, vấn đề mới được giải quyết.

Buổi chiều, Olivia đến đón Geoffrey ở trường với vali, Chip và cả con khi lông lá. Thằng bé trèo lên ô tô, sung sướng vì biết rằng họ sắp về nông thôn chơi. Nó nóng lòng được cưỡi trên lưng con ngựa của nó, được dạo chơi cùng Olivia và được gặp lại ngoại Edward – bây giờ nó đã gọi ông như thế.

Khi về nhà, Charles không khỏi ngỡ ngàng phát hiện ra con trai anh đã đi Croton.

- Thế còn trường học?

- Ồ, nó có thể nghỉ vài tiết học, không phải ư? Và lại, dù gì... nó chỉ mới 10 tuổi... - Victoria vẽ duyên dáng xoa tay gạt đi.

Cô vừa đi đến 1 cuộc hội thảo về trận chiến ở Bruxxelles và trở về rất hân hoan.

- Em có thể hỏi ý kiến anh trước, - anh lớn tiếng, nhưng dù vậy anh cũng nhận ra rằng họ đang chỉ có 2 người với nhau, và Victoria thì đẹp rạng ngời.

Đôi mắt cô lấp lánh niềm vui, chiếc váy dài đen tuyền, mới mới nhất từ Paris, càng làm tôn dáng người mảnh mai của cô.

- Em đã tưởng rằng em được làm mẹ nó!

Ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt chỉ khiến cô thêm quyến rũ.

- Đúng thế, nhưng anh là cha nó. Anh già dặn và khôn ngoan hơn em, - anh dịu giọng. – Mà em cũng có lý... Sống vài hôm ở nơi không khí thoáng đãng là tốt nhất cho nó... và cả cho chúng ta nữa nếu chúng ta đến đó cùng thằng bé kỳ nghỉ cuối tuần này.

Anh biết rằng mặt dù cô không ưa cuộc sống ở nông thôn nhưng cô vẫn thích về thăm chị... Nhưng nếu vậy, chuyến đi của Geoffrey sẽ chẳng phục vụ cho cái gì.

- Để lần khác đi, - cô ấp úng, mơ hồ. – Lần khác, chúng ta sẽ để thằng bé ở đây, rồi về thăm ba và chị Olivia.

- Không có Geoffrey sao? – Charles ngạc nhiên. – Nó sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu. – Anh nhìn cô với vẻ buồn rầu. – Em không thích ở với nó, phải vậy không, Victoria?

- Em... em không thoải mái lắm khi có nó. – cô thừa nhận

Cô châm điếu thuốc, rít 1 hơi dài. Sự có mặt của anh cũng khiến cô không thoải mái... Cô rất muốn thấy ở anh tất cả những ưu điểm mà Olivia vẫn tô vẽ cho anh. Song với Victoria, anh chỉ là 1 người xa lạ.

- Em không quen với bọn trẻ.

- Nó là 1 thằng bé rất dễ tính, - anh phản đối.

Geoffrey xứng đáng được như trước đây, được hưởng tình yêu thương mê mẩn của Susan... 1 sự yêu chiều sâu sắc... Bao giờ cũng đến thời điểm anh so sánh Victoria và Susan. Người vợ thứ 2 này của anh chẳng hề nghĩ đến ai khác, ngoài bản thân và chị em sinh đôi của cô ấy. Olivia luôn phải bảo ban nhắc nhở cô ấy như với 1 đứa trẻ.

- Anh muốn rằng em và Geoffrey, 2 người sẽ hiểu nhiều về nhau hơn...

- Olivia cũng nói y như vậy về chúng ta.

Cô mỉm cười qua làn khói thuốc.

- Sao cơ? Em đã than vãn hết với chị em ư?

Charles đặt sự ý tứ lên hàng đầu của vấn đề đức độ. Theo anh, những chuyện riêng gia đình không được vượt khỏi ngưỡng cửa nhà. Với Victoria, anh không hề có ảo tưởng. Hiển nhiên cô ấy không có 1 bí mật nào với chị. Nhưng sự hệt hẫng trong quan hệ vợ chồng này thì..., với Olivia anh cảm thấy hổ thẹn.

- Đó có phải là lý do cô ấy đã đưa Geoffrey theo không? Để cho chúng ta ở lại 1 mình ư?

- Em chỉ nói rằng em thấy khó thích nghi với cuộc sống mới.

Nhìn ánh mắt cô, anh biết cô đã kể cho Olivia nghe tất cả, đến những chi tiết nhỏ nhặt nhất.

- Victoria, anh mong rằng trong tương lai, em sẽ không tranh luận về cuộc sống riêng tư của chúng ta với chị gái em. Điều đó... nói thế nào nhỉ... rất tế nhị.

Cô lắc đầu không nói 1 lời, vừa lúc đó, người đầu bếp thông báo bàn ăn đã dọn xong.

Bữa tối vẫn diễn ra trong căng thẳng. Ăn xong, Charles về ngay văn phòng riêng. Lúc anh tạm hoàn tất công việc, Victoria đi nằm, cô đang đọc báo. Từ khi trở về New York, tối nào Charles cũng nghiên cứu tài liệu rất muộn. Đó cũng chỉ là 1 cách như nhiều cách khác để đấu tranh với con quỷ háo sắc trong anh. Anh bước vào phòng ngủ, mặt cau lại, mệt mỏi. Người vợ trẻ đang nằm đó, sáng ngời, đắm chìm với những bài báo. Đúng như hình ảnh anh mơ ước khi anh chấp nhận cưới cô. Tim anh thắt lại. Bỗng nhiên, anh yêu cô gần như... ồ không, không hoàn toàn như vậy, vì anh đã tự hứa với lòng mình rằng sẽ không bao giờ biết đến 1 tình yêu lớn như thế nữa. Nhưng tối nay, vẻ đẹp khiến anh choáng váng, mái tóc dài, từng lọn thắm tóc chảy trên vai, trên lưng, trên khuôn ngực căng đầy dưới làn vải ren của chiếc áo ngủ... khiến anh không chống cự nổi.

- Em chưa ngủ ư?

Anh tạt vào phòng thay quần áo rồi trở ra trong bộ đồ ngủ. Victoria vẫn đang đọc

Với Susan ngày trước, anh chẳng cần mặc quần áo khi đi ngủ. Nhưng cuộc hôn nhân này, anh đã thay đổi thói quen. Anh phủ kín từ chân đến đầu khi lên giường và còn phải giữ 1 khoảng cách thận trọng giữa anh và vợ mình. Sau nhiều lần cố gắng đầy thảm hại trong chuyến nghỉ trăng mật, anh đã rút ra 1 kết luận dứt khoát: Victoria không chịu đựng được bất cứ kiểu chung chạ nào với anh.

Khi anh chui vào chăn, cô ngoan ngoãn đặt sách xuống và tắt đèn, rồi cả 2 vợ chồng cùng nằm yên trong bóng tối.

- Buồn cười thật khi ở nhà chỉ có mình mình, - 1 lúc sau anh nói. – Anh muốn bảo là không có Geoffrey.

Cảm giác có con trai gần mình luôn làm anh an tâm. Nhưng anh cũng thích ở đây với Victoria thế này. Cả tầng lầu chỉ có mình họ, anh nghĩ, thấy

quay cuồng vì 1 ham muốn đen tối. Victoria không nói gì... những suy nghĩ của cô đang hướng về chị mình. Cô nhớ Olivia quá. Cô mong muốn với cả trái tim mình được trở về bên chị, không phải chăm sóc cho Geoffrey. Cuộc sống vợ chồng chẳng hề có có dù chỉ 1 chút quyến rũ như cô đã hình dung. Suốt ngày phải phục vụ chồng, con trai chồng... và cuối cùng thật mệt mỏi vì điều đó! Nếu cô biết thế này, cô đã không bao giờ kết hôn. Giờ đây, hình ảnh tu viện giống như 1 hòn đảo bên cạnh hoang mạc khô cằn của hôn nhân.

- Em nghĩ gì thế? – Charles xoay người nhìn cô.

- Về tôn giáo.

- Lời nói dối tệ quá! Em phải đang có những ý nghĩ thật dữ dội.

- Anh có lý. – Cô thành thật.

Đôi lúc họ thấy không hoàn toàn xa lạ, họ thấy gắn bó với nhau bằng 1 tình cảm gần giống như tình bạn.

Charles ngửa bàn tay khê vuốt lên má cô. Thật dịu dàng, anh tiếc rằng mọi chuyện đã bị hủy hoại ngay từ đầu. Làm sao họ lại đến nỗi hiểu lầm nhau thái quá thế? Cuộc sống chung giữa họ giống như 1 vực thẳm của những bất hòa và vụng về... Nhất là đối với Victoria, cô không biết phải hành động như thế nào nữa, không biết làm thế nào để đối diện với những cảm xúc riêng đầy nổi loạn và với những trạng thái tình cảm của Charles. Anh có thể hiểu cô, theo cách cô rừ bỏ anh như vậy.

- Em đẹp lắm, - anh thì thầm và ôm lấy cô, cảm thấy cô đã run lên vì cảm xúc bên cạnh anh. – Victoria... hãy chờ... hãy tin ở anh... Anh sẽ không bao giờ làm em phải đau khổ... Nhưng đã quá muộn rồi. Khuôn mặt Toby đã phủ lên khuôn mặt Charles, và cô lại cảm thấy những cơn đau xé lòng khủng khiếp khi cô phải nằm bẹp trên sàn nhà tắm, cái đêm cô mất đứa trẻ.

- Anh không yêu em.

Câu nói tự nhiên buột ra, và chính Victoria người đầu tiên phải ngạc nhiên.

- Hãy để anh được yêu em... sự thoải mái tâm lý sẽ khiến chúng ta xích lại gần nhau...

Nhưng đối với Victoria chuyện đó diễn ra theo cách khác... Trước tiên người ta phải yêu nhau và sau đó họ mới hiến dâng cho nhau. Cũng chính là điều hoàn toàn khác nhau giữa những người đàn ông và những người phụ nữ.

- Cần phải bắt đầu bằng cách này hay cách khác... - Hãy tin tưởng

Anh nói dối, anh sẽ không bao giờ tin tưởng 1 người phụ nữ nào nữa. Luôn luôn đằng sau những suy nghĩ của anh là nỗi lo sợ cô ấy có thể sẽ chết... Anh coi cái chết của Susan về phương diện nào đó giống như sự phản bội. và anh cũng cảm nhận được 1 tình cảm gần giống như thế vào cái hôm Olivia bị ngã ngựa. Anh thấy cô mong manh quá... yếu đuối quá... nếu cả cô, cô cũng bị chết... không! anh sẽ không cho phép 1 ai nữa nhấn chìm anh trong tang tóc và trong tuyệt vọng. Kể cả Victoria cũng không. Susan đã mang theo xuống mồ cả niềm tin vào cuộc sống của anh.

- Hãy để anh được yêu em, - anh nhắc lại, nôn nóng.

Sự thật hoàn toàn khác, Victoria biết thế. Anh chỉ ham muốn thể xác cô. Cô đã thề nguyện yêu anh, tôn thờ anh... cô phải vâng lời anh. Nhưng cô sẽ không vâng lời 1 người đàn ông nào hết, cho dù đó là chồng cô.

Cô thờ dài, để mặc cho anh ôm hôn, để mặc anh làm những gì anh muốn. Anh rất dịu dàng, rất trù mến... và cô cảm thấy ít khó chịu hơn thông thường, nhưng không vì thế mà cảm nhận được 1 chút hưng phấn. Phần Charles, anh đã hiểu được thông điệp từ tấm thân thu động vô cảm trong

vòng tay anh. Không 1 ảo tưởng mơ hồ nào hết. Sẽ không 1 mối dây nào gắn kết được họ. Cô không cảm xúc chút gì từ anh. Không 1 chút run rẩy nào thoảng qua cô trong suốt trò giả vờ tình yêu ấy. Mọi mưu toan của anh luôn kết thúc thất bại thê thảm càng minh chứng cho điều đó. Charles hiểu sẽ không có điều huyền bí nào xảy ra giữa họ. Đêm hôm ấy, lại 1 đêm lặng lẽ, mỗi người 1 phía.

Sự nghỉ ngơi Olivia muốn dành cho họ cuối cùng chỉ được dùng vào những hội thảo của Victoria và những họp hành làm ăn của Charles. Sau cái đêm hôm ấy, anh ăn ở câu lạc bộ với John Watson và những người đồng sự. Kỳ nghỉ cuối tuần, anh nhốt mình trong văn phòng, xem lại các chi tiết của hồ sơ vụ án đang thụ lý. Hiếm lúc họ trò chuyện với nhau. Chỉ đơn giản là xa lạ, là khoảng cách... hố ngăn cách giữa 2 người mỗi ngày càng như bị khoét sâu thêm, và không còn cách nào lấp lại được nữa. Khi Donovan trả Geoffrey về nhà, tối chủ nhật, Charles sung sướng vì lại được nghe 1 giọng nói trong ngôi nhà tĩnh lặng, lại có 1 ai đó để chuyện trò.

Olivia đã không đưa cậu bé về với bố mẹ tay không. Cô dành cho cậu nhiều quà, 1 bình ủ sôcôla nóng để uống trên đường đi và 1 hộp bánh to mà cả 2 cô cháu cùng làm. Geoffrey thậm chí còn có được 1 khăn mùi soa còn nguyên hương thơm của Olivia. Victoria đau hết mình mảy với ý nghĩ chỉ vài giờ trước đây thằng bé được ở bên Olivia. 1 mũi dùi của ghen tuông mơ hồ xoáy vào trái tim cô và cô bực bội hỏi thằng bé tại sao Olivia đã không đi cùng.

- Cô ấy muốn đến, - Geoffrey trả lời, bị tổn thương vì vẻ buộc tội trong giọng nói của Victoria, - nhưng ngoại Edward bị viêm phế quản, cô ấy không thể để ngoại 1 mình được. Ông ho suốt, cháu và Ollie đã chuẩn bị sẵn cho ông mấy lít xúp rồi, cô Ollie bảo sẽ phải cho ông dùng đến... thấp cao.

- Thuốc cao, - Charles chữa lại và bật cười.

Victoria thậm chí không cười, cô tỏ ra rất thất vọng. Cả tâm trí cô hy vọng sẽ được gặp lại chị. Than ôi, có Chúa mới biết đến bao giờ Olivia có thể tự giải phóng khỏi những nghĩa vụ gia tộc. Thời gian gần đây ba cô ốm yếu hơn nhiều.

Đợt viêm phế quản kéo dài lâu, và vì Olivia đã cấm em gái không được bỏ chồng ở lại để về Croton 1 mình, nên 2 chị em không thể gặp nhau trước lễ tạ ơn.

Edward xanh xao, gầy gò, chỉ vừa mới đứng dậy được. Ông vui vẻ tiếp đón vợ chồng Victoria. Victoria luôn có cảm tưởng như người ta đang nói về 1 ai khác khi họ gọi cô là "bà Dawson". Cô không bao giờ muốn có 1 cái tên nào khác ngoài tên của chính mình. Cô không bao giờ hiểu được tại sao 1 người phụ nữ lại phải lấy tên 1 người đàn ông chỉ vì lý do cô ta đã cưới anh.

Suốt thời gian ở lại, tận dụng dịp trời đang đẹp 1 cách đặc biệt, Geoffrey và Olivia ngày ngày rong chơi với môn thể thao yêu thích, môn cưỡi ngựa. Geoffrey, rất tự hào về chú ngựa của mình, chỉ bằng 1 ánh mắt, 1 ngón tay cậu cũng khiến nó vâng lời, cậu đã trở thành 1 tay đua ngựa hoàn hảo. Sau này cậu sẽ chơi polo, cậu tuyên bố với Charles, sau khi vừa trình diễn tài năng.

Tâm trạng mọi người đều phấn chấn khi họ ngồi vào bàn ăn tối hôm lễ tạ ơn, trừ Victoria. Cô thấy căng thẳng, gần như cả buổi sáng cô ở trong bếp, để nói chuyện huyền thuyên với Bertie. Nỗi hoài niệm quá khứ gặm nhấm trái tim cô. Điều trạng này nhắc cô nhớ đến quá khứ hạnh phúc đã qua và hiện tại đáng ghê sợ. Cô ở chung với Charles trong căn buồng vẫn dành cho bạn bè tới chơi. Nhưng cô cháy lòng mong được nằm lại trên cái giường to rộng mà ngày xưa 2 chị em luôn bên cạnh nhau... Cái đặc quyền ấy, từ giờ trở đi, đã dành cho Geoffrey. Nó đã đánh cắp vị trí của cô... và dường như như thế vẫn còn chưa đủ, tất cả mọi người đều hết lời ca tụng nó: Olivia, Bertie, Charles, Edward... Geoffrey là trung tâm chú ý của tất cả. Tối hôm

ấy cũng thế, khi nó đã đi ngủ và dàn đồng ca ấy lại được cất lên những lời tán dương đẹp đẽ nhất, Victoria phát khùng

- Chúa ơi! Hãy thôi meo meo như 1 đám mèo lụ khụ thế nữa đi! Nó ngoan ngoãn, thông minh, thế thì sao? Nó đã 11 tuổi rồi, đó là bình thường? Nó có gì quá đáng kể chứ?.

Im lặng nặng nề, cô lại chìm xuống những ân hận nuối tiếc thường ngày.

- Xin lỗi, - cô thở dài trước khi rời khỏi bàn ăn dưới cái nhìn thương tổn của Charles và sự sững sờ của cha.

1 lúc sau Olivia đi tìm em ngay. Cô thấy Victoria ở buồng riêng của 2 chị em trước đây, Geoffrey cũng đang ngủ trong đó, 2 bên là chú khỉ và con chó.

- Em ngao ngán lắm, Victoria rên rỉ, hối tiếc vì việc gây lộn vừa rồi. – Em không biết em đã làm sao nữa. Nhưng đầu em đã quá tải rồi khi cả ngày cứ phải nghe rằng Geoffrey thật là 1 đứa trẻ đáng yêu.

- Em đang ghen với 1 đứa trẻ, - Olivia kinh ngạc. - Em cần phải xin lỗi Charles

Cô thương hại cho cả 2 người. Cả 2 quá u ám, quá rầu rĩ. Ngay cả Geoffrey cũng nhận thấy điều đó. Cậu bé tuyên bố rằng Victoria và ba nó cãi nhau tất cả các ngày, từ sáng tới tối... Từ bữa sáng tới bữa tối, nó nói chính xác hơn, vì trong các bữa ăn họ đã chứng tỏ 1 đặc ân dành cho mọi người.

- Được, em sẽ làm vậy. – Victoria nói và nhìn chị chán nản. – Em nghi ngờ anh ấy lại có thể tiếp tục tha thứ cho cái lần tuyên án vừa rồi. 2 con người xa lạ trong cơn giận dữ, không có điểm gì chung, bị nhốt với 1 thằng bé con trong căn nhà chật hẹp.

Olivia không thể nhếch nổi 1 nụ cười. Nói vậy có phần hơi quá đáng, tất nhiên, nhưng rõ ràng đó chính là hoàn cảnh Victoria đang phải sống.

- Em tả lại cho chị 1 bức tranh xinh đẹp quá.

- Đúng vậy đấy, Ollie. Đó là khổ nạn, từng giây phút. Em không biết chúng em đang cùng làm nên cái gì nữa. Nếu Charles là người đàn ông chân chính, hẳn anh ta cũng phải hỏi mình như thế.

- Chị vẫn khuyên em phải suy nghĩ thêm trước khi đi đến 1 quyết định.

Lát sau, 2 chị em xuống cầu thang, tay trong tay. Khi họ bước vào phòng ăn, Charles nhìn thẳng Olivia:

- Em khá hơn rồi chứ?

- Ờ... vâng..., cô ấp úng, không biết phải nói gì, trong khi Victoria phá lên cười.

- Chị ấy thấy khỏe. Chính em mới là con mụ ác mỗ ghê tởm mà anh đã cưới về... Nhưng em cũng xin anh thứ lỗi cho em vì sự bộc phát vừa rồi.

Chuyện lầm lẫn nhỏ nhặt ấy đã là cơ hội để làm dịu bớt bầu không khí. Olivia đỏ bừng mặt, quay đi. Lại thêm 1 lần, anh không thể nhận biết được họ. Cũng bởi họ đã cố ý mặc cùng kiểu váy và để kiểu đầu giống nhau.

Rất dễ nhầm lẫn họ, ngay cả biểu hiện cau có của Victoria, điều có thể giúp anh nhận ra cô, cũng đã biến mất như 1 phép màu khi cô gặp chị gái.

Sau sự kiện nhỏ bất ngờ ấy, tâm trạng mỗi người đều tỏ ra tốt hơn. Kỳ nghỉ trôi đi trong không khí khá dễ chịu. Nhưng Victoria lại lấy lại vẻ u uất lúc ra đi. Cô đã có hàng giờ tranh luận với cha cô về chiến tranh và kế lể dài dòng cho ông nghe về trận đánh chết chóc Ypres. Thật lạ lùng, cô, Victoria vốn chán ghét nông thôn, lại có được cảm giác dễ chịu khi về Croton. Bây

giờ, thời gian ngắn ngủi ấy đã hết, cô sắp phải quay lại trong ngôi nhà mà cô đã gần thù hận.

Charles ngồi trước vô lăng chiếc Packard. Geoffrey, theo đuôi là con Chip, len vào băng ghế sau chất đầy những túi xách du lịch. Olivia, đứng trên thềm, nhìn em gái thật lâu.

- Hãy cư xử tốt nhé, - cô thì thầm lúc ôm hôn em. – Nếu không, chính chị sẽ đến và đánh đòn em đấy.

- Ồ thật nhé, chính chị hứa rằng chị sẽ đến nhé.

Nụ cười của Victoria thật buồn. Mỗi lần phải chia lìa chị, cô có cảm tưởng mình sắp chết. Charles nhìn 2 người ôm hôn nhau, bị mê hoặc bởi mối liên hệ gắn kết họ không thể thay đổi. Mối liên hệ không bao giờ trói buộc giữa anh và vợ, cho dù họ có phải sống bên nhau tới trăm năm, Không 1 cá thể nào trên trái đất này có thể lách vào giữa 2 chị em họ. Vì mối ràng buộc khiến anh ngưỡng mộ ấy đã được hình thành từ trước khi họ ra đời. Họ được làm nên từ 1 và chỉ 1 phôi thai, giống như 2 chiếc váy được may trên cùng 1 chất vải, giống hệt nhau. Người ta không biết đâu là nơi cái này kết thúc và nơi cái kia bắt đầu. Cho dù với tất cả những khác biệt mà họ có, hay họ nói rằng có, đôi khi, trong mắt anh họ gần như chỉ là 1 người. Tuy vậy, người phụ nữ có vị trí ở bên cạnh anh, người đang cùng anh đi xe về New York, không có tấm lòng trìu mến như chị cô. Những tư tưởng lấp lánh của cô, sự thông minh của cô không thể bù đắp cho sự thiếu dịu dàng của cô... Người ta có thể so sánh 2 người giống như 1 đồng tiền xu. Mặt này anh được... mặt kia, anh mất...

- Làm sao anh biết được ai trong 2 cô gái sinh đôi đang đi cùng anh nhỉ?
– anh hóm hỉnh hỏi, thấy thoải mái vì kỳ nghỉ.

Olivia đã lo chu đáo mọi việc. Bữa tiệc lễ Tạ ơn đúng là rất tuyệt. Như mọi lần khác, món ngọt trước khi tráng miệng, hoa quả, rượu vang, tất cả

đều hoàn hảo. Phòng ngủ của họ được bày trí đẹp mắt, sàn nhà, đồ gỗ đều được đánh xi bóng lộn. những người làm được báo trước mọi sở thích nhỏ nhặt nhất của họ. Olivia đã dẫn dắt thế giới của cô với tài năng của 1 nữ chủ nhân thành thạo trong gia đình.

- Đúng đấy, anh chẳng biết đâu, Victoria nói. – và đó chính là sự thú vị.

Anh luôn trách mình thường nhầm lẫn vợ với chị gái. Khi 2 chị em họ bên nhau, dù ở Croton hay ở nhà trên thành phố, anh luôn phải để tâm các hành động và lời nói. Để không đặt Olivia trong cảnh bối rối vì 1 lời nói thiếu tế nhị, từ giờ anh phải luôn giữ cảnh giác. Trái lại, Victoria lấy làm vui thích khi tạo ra những kiểu nhầm lẫn như thế. Cô tận dụng điều đó, kể thêm cho anh 1 trong các lần 2 chị em đã đổi chỗ cho nhau trong trường,

- Anh chẳng thấy có gì là buồn cười cả, - anh làu bà. – Đó là 1 trò gây phiền rất ác. Em sẽ nói sao nếu 1 ai đó lại tâm sự với Olivia những điều mà đáng lẽ người ta muốn dành cho em... và em lại không muốn cho Olivia biết.

- Em và Olivia không có gì bí mật hết.

- Anh hy vọng rằng điều đó sẽ không hoàn toàn đúng nữa.

Anh nhìn thẳng vào cô, nhưng cô nhún vai và khẽ cười mỉm. Trong lúc đó, Geoffrey lại say sưa kể về những cuộc dạo chơi bằng ngựa. Mùa hè tới, Olivia đã hứa cho nó ghi tên 1 giải đua ngựa.

Những tuần tiếp theo lễ Tạ ơn trôi nhanh với 1 tốc độ không thể tin nổi cùng việc chuẩn bị cho Noel, mua quà, tiếp tân...

Trong bữa tiệc Norl được nhà Astor tổ chức hàng năm, họ chạm mắt Tobias Whitticomb và vợ anh ta. Suốt cả buổi tối tìm cách tránh người tình cũ. Toby cố gắng vô ích thu hút sự chú ý của cô. Khi cô đang lạng lẽ hút thuốc trong vườn thì có những bước chân lạo xạo trên sỏi. Đó là hăn. Cô

định bỏ đi thì từ phía sau hắn đã nắm cánh tay cô kéo lại. Chỉ có 1 động tác đơn giản thế cũng khiến toàn thân cô nóng bừng và run rẩy.

- Toby, không! Tôi xin anh...

Cô trào nước mắt. Dù hắn không biết điều đó, nhưng Toby đã thực sự phá hỏng cuộc hôn nhân của cô.

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.

Anh ta quyến rũ hơn bao giờ hết. Rượu anh ta uống suốt buổi tối làm đôi mắt anh ta cháy rực.

- Tại sao em lại lấy hắn ta? – hắn nói như bị xúc phạm.

Cô kiềm chế để không gào lên phẫn nộ, bàn tay quắp chặt lại để không cào vào mặt hắn, điều mà hắn xứng đáng được hưởng. Nếu những con đường của cô và hắn không từng giao nhau, cô vẫn còn đang tự do và hạnh phúc.

- Anh không để cho tôi có 1 sự lựa chọn nào khác, - giọng cô lạnh lùng, nhưng trong lòng cô đang bị thiêu đốt bởi những cảm xúc mà cô đã ngỡ bị chôn vùi hoàn toàn từ 1 năm nay.

- Em muốn nói gì? Em...

Hắn nhìn dữ dội, những lời đàm tiếu chưa bao giờ nhắc đến đứa trẻ. Và nếu trí tuệ của cô không phản lại hắn thì cô đã không kết hôn ngay tức khắc.

- Anh đã gào lên dưới tất cả các mái nhà rằng tôi đã mời chào anh. – cô nhìn thẳng vào mắt

Toby, rã rời.

- Đó chỉ là nói đùa thôi.

- 1 trò đùa dở ẹt!

- Đúng, thật vậy – hẳn đồng tình.

Cô vội quay đi và hấp tấp đi về phía phòng khách, nơi đó Charles đang chờ cô. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Toby bước ngay sau cô, nhưng không đặt câu hỏi nào. Anh không muốn biết và cô cũng ít muốn kể cho anh... Cô đã là 1 con gà, điều đó đã đủ lắm rồi. Cô sẽ sống với gánh nặng, với 1 trái tim tan nát và 1 thanh danh được cứu sát nút nhờ 1 hôn lễ bằng lý trí. Ngày hôm sau, Victoria nhận được 2 tá hồng đỏ. Cô dễ dàng đoán được ai là người tặng món quà ấy... Không ai khác trong cuộc đời cô có thể tặng cô những bông hoa như thế nữa... Mặc dù bị tấn công bởi những tình cảm mơ màng của lần gặp lại tình cờ, cô vẫn bỏ đám hồng đó vào thùng rác. Vài ngày sau, cô thấy trong thùng thư 1 lời nhắn ký tên T. Người viết năn nỉ cô chấp nhận 1 cuộc hẹn. Cô không trả lời, cho dù những tình cảm của cô với hẳn là gì đi nữa,... Cô không muốn nói lại, đã quá muộn rồi...

Charles và cô vẫn tiếp tục sống như thế, mỗi người mỗi ngã của riêng mình. Họ không bao giờ gợi chuyện gì liên quan đến Toby. Trên đường về Croton chuẩn bị nghỉ lễ Noel, tâm trạng của cả 2 đều thoải mái vui vẻ. Hôm nay chiếc xe chất đầy đồ. Victoria đã mua cho Geoffrey 1 món đồ chơi phức tạp, linh kinh. Người bán hàng bảo đảm rằng đó là món quà lý tưởng.

Suốt đường đi, 2 vợ chồng tranh luận về những xung đột ở châu Âu. Những diễn biến của các hoạt động quân sự khiến Victoria mê mải. Cô biết rất nhiều tin tức, cô gây ấn tượng mạnh cho Charles – người so với cô không bị hấp dẫn nhiều bởi cuộc chiến đẫm máu đang tàn phá châu Âu. Ở mặt trận phía Tây, phe tấn công và phe chống trả giành giật từng bước trong trận giao tranh hao tổn: quân đội Đức và Pháp vẫn đang bất động trong tình trạng mặt đối mặt đến kiệt quệ suốt dọc biên giới kéo dài từ Thụy Sĩ đến biển bắc.

- Nước Mỹ sẽ không bước vào cuộc chiến đâu, - Charles tuyên bố, rất thực tế. – Cần phải nhìn mọi việc đang như nó có: xung đột có lợi cho đất nước này.

Người Mỹ bán vũ khí và đạn dược cho tất cả các bên tham chiến.

- Thật bỉ ổi! Victoria phẫn nộ. – Chúng ta cũng có thể bắn thẳng vào phe đối địch thay vì giấu mình trong sự trung lập hờ hững, và vờ như mình có những bàn tay sạch.

- Đừng có bè phái quá như thế! – Anh kêu lên, gần như phát cáu vì sự ngây thơ của cô. – Em tưởng rằng người ta làm giàu thế nào? Ba em cũng từng có 1 xưởng sản xuất thép. Em nghĩ người ta làm ra thép để làm gì?

- Thôi đi. Không nghĩ gì đến chuyện đó, em đã đủ ốm rồi.

Cô nhìn qua khung cửa sổ, nghĩ về những người lính sắp phải trải qua lễ Noel ngoài chiến trường. Cô cảm thấy có tội khi tổ chức lễ ra đời của chúa Jesus một cách long trọng trong khi hàng ngàn sinh mạng con người đang gặp gian nan. Thế mà, ở đây, không ai tỏ ra liên quan.

- Ông Chúa, ba đã bán xưởng thép rồi.

Rõ ràng, Charles và cô không có chung 1 say mê nào. Anh là 1 người đàn ông thực tế, chân anh luôn bám chắc trên mặt đất. Anh chỉ quan tâm đến công việc và chỉ lo lắng cho Geoffrey. Những gì còn lại trên trái đất này không liên quan đến anh.

Tới Croton, Victoria mới biết cha cô lại vừa bị ốm. Lần này, bệnh cảm tấn công ông trong hơn 15 ngày và đã phát triển thành viêm phổi. Gầy guộc, yếu ớt, ông chậm chạp bước xuống phòng khách trong đêm Noel. Tất cả cùng mở quà. Edward tặng cho mỗi con gái 1 chuỗi vòng kim cương. Các cô hét toáng lên mừng rỡ và muốn đeo chúng ngay lập tức. Món trang sức lấp lánh trên áo họ, 2 người, như bao lần khác lại giống hệt nhau. Để

đùa vui, Charles tuyên bố các cô lại đang cố ý, và anh sợ sẽ nhầm các món quà mình mua. Anh tặng vợ mình chiếc áo ngủ xinh đẹp và đôi khuyên tai kim cương, nó kết hợp 1 cách hoàn hảo với chuỗi vòng cổ... Cho Olivia, anh tặng 1 chiếc khăn quàng và 1 cuốn thơ... trước đây nó là của Susan. Nhận ra điều này, Victoria rất quan tâm.

- Tại sao anh ấy lại đưa nó cho chị?

- Chắc chắn là do anh ấy không muốn giữ nó nữa... mà em thì ghét thơ, thế thì, chỉ còn có chị...

Olivia cười nhợt nhạt, món quà khiến cô suy nghĩ mơ hồ. Trên trang bìa lót, anh ghi 1 lời đề tặng cảm động. Cô biết cuốn sách này, cô thích những bài thơ này... hiển nhiên, Susan cũng thích nó...

Victoria im lặng. Lát sau, sự phẫn nộ của cô bùng phát khi Geoffrey mở những món quà Olivia tặng cậu. 2 khẩu súng nhỏ và cả 1 đội quân các chú lính chì. Cậu hò hét đầy thích thú, và ngay lập tức sắp xếp theo những đồng phục Pháp, Đức, Anh... Olivia đã đặt chúng từ hàng tháng nay. Victoria ném về phía chị 1 cái nhìn dữ dội, oán trách.

- Làm sao chị có thể làm thế? – cô run lên vì giận. – Làm sao chị có thể tặng nó những đồ chơi nổi loạn như thế? Và tại sao không nhuộm máu lên chúng nhỉ, trong khi chúng ta cũng đang ở hoàn cảnh đó? Như thế sẽ trung thực hơn.

Nước mắt long lanh trong đôi mắt cô. Chẳng cần bản khoản, Geoffrey đã bỏ rơi món đồ chơi phức tạp mà cô đã mua cho nó.

- Chị không biết em đang công kích cái gì, - Olivia trả lời, hoảng hốt. – Đó chỉ là những đồ chơi thôi mà, Victoria... bọn trẻ rất thích chơi với những chú lính.

- Em không phải không thích cái gì bọn trẻ con thích hoặc không thích. Hàng nghìn người đang phải chết trong những trận chiến... đó không phải là 1 trò chơi. Và không có gì vui thích ở đó cả. Đó là những con người, họ cũng là những con người muốn sống. Họ cũng có vợ, có gia đình đang chờ đợi... Thế mà mấy người, mấy người lấy đó làm trò chơi. Thật không thể chấp nhận được!

Cô quay đi giàn giụa nước mắt. Lo sợ, Geoffrey hỏi Charles xem nó có phải trả lại món đồ chơi cho "dì Olivia" không, nhưng Charles đã khẽ lắc đầu trấn an nó rằng không có gì quá nghiêm trọng cả... 1 lát sau, anh đưa Victoria đi dạo. Họ cùng bước đi trong im lặng cho đến tận mộ mẹ cô.

- Em không cần phải tự đặt mình trong âu lo như thế, - anh nhận xét, rất ân cần. – Chị em không có ý gì xấu... Cô ấy không hiểu hết được sự dữ dội trong những tình cảm của em.

Và cả anh, về phương diện nào đó, anh cũng không hiểu cô. Trong tâm trí anh, Victoria luôn là 1 ẩn số.

- Ôi, Charles, em không thể như thế này được nữa, em không thể làm vợ anh được nữa. Em không được sinh ra dành cho hôn nhân. Tất cả mọi người đều biết điều đó, trừ anh.

Cô hít 1 hơi thật sâu để chống lại sự nôn nao mơ hồ. Nỗi khó chịu ấy trong cô càng trầm trọng hơn khi Charles tặng cuốn thơ cho Olivia. Không phải ghen tuông, không phải buồn chán. Cô bỗng nhiên nhận thức rõ rằng cô đang ở 1 vị trí tồi tệ, bị giam hãm trong 1 thế giới quá chật hẹp không có chỗ dành cho mình.

- Em đã sai lầm khi vâng lời ba, khi ông sắp xếp cho em 1 cuộc hôn nhân. Đáng lẽ em phải để cho tổng em vào 1 tu viện và quên em đi. Em không thể như thế này nữa, thật sự như vậy... Cô khóc sụt sùi, những dòng nước

mắt mặt chất làm cô run lên. Charles quyết định đặt 1 câu hỏi nóng bỏng trên môi anh từ lâu.

- Em đã gặp lại hần phải không? Đó mới là vấn đề đúng không?

Cô nhìn anh kinh sợ. Làm sao anh đoán được rằng Toby đã tìm cách gặp lại cô sau bữa tiếp tân nhà Astor.

- Tất nhiên là không, - cô lạnh lùng. – Đó là điều anh nghĩ sao? Rằng em không chung thủy? Ô, có lẽ tôi đã nên lừa dối anh, điều đó có lẽ sẽ vui hơn đấy...

Ngay lập tức cô thấy hối tiếc vì sự độc địa của mình... cô hối tiếc cả tá việc... nhưng những tiếc nuối, những ân hận không bao giờ thay đổi được điều gì. Cô lại bắt đầu khóc, cô cứ đứng khóc trước mộ mẹ mình, đau đớn vì 1 nỗi bất hạnh sâu thẳm.

- Anh không biết nên nói gì với em. – Charles thì thầm sau 1 hồi im lặng.

Anh đã sai khi nhắc đến Toby. Bác đầu bếp đã kể lại với anh rằng Victoria đã vứt bỏ bó hoa hồng. và bác ta cũng chỉ cho anh 1 mẫu thư trên đó chỉ có 1 vài từ: "Đồng ý gặp lại anh nhé, xin em đấy", ký tên T. Thế là anh nghĩ ngay đến điều tồi tệ nhất. Hiển nhiên anh đã sai... Nhưng điều đó cũng không thay đổi được hoàn cảnh này.

- Anh có muốn em ra đi không? – cô hỏi, thất vọng tột độ.

Anh tới bên cô và ôm cô trong tay mình.

- Tất nhiên là không. Anh muốn em ở lại. Chúng ta mới chỉ là vợ chồng được 6 tháng thôi... người ta bảo năm đầu tiên sau hôn nhân bao giờ cũng rất khó khăn... Anh nói dối chính mình. Năm đầu tiên của anh cùng Susan thật nhiều lãng mạn, thật quá hạnh phúc.

- Anh sẽ cố gắng. Anh sẽ cố gắng biết điều hơn... và nếu về phía em, em tỏ ra kiên nhẫn hơn, chúng ta sẽ có thể qua được bước khó khăn này... Em muốn anh làm gì với những chú lính chì? Nếu em muốn, anh có thể thảo luận với Geoffrey về chuyện này...

- Không, - cô hí mũi vô chiếc khăn mùi soa, bỗng thấy thèm thuốc 1 cách khủng khiếp. – Nó sẽ ghét em, nó đã ghét món quà của em rồi... Cô bán hàng thế mà cứ cam đoan với em rằng nó sẽ thích... chính em cũng không hiểu gì về món đồ chơi đó.

- Anh cũng không. Nhưng anh sẽ học. Anh có thể học làm mọi thứ... Nếu em thật sự muốn chỉ dẫn cho anh...

Nhưng cô không muốn chỉ dẫn điều gì cho anh hết. Cô muốn ra đi. Cô chỉ còn 1 ý nghĩ trong đầu: ra đi, đi thật xa.

Họ quay bước trở lại điền trang, bình tâm hơn, trong im lặng.

Buổi chiều, Victoria đi tìm chị. Cô thấy chị đang ở xưởng giặt là với Bertie.

- Chị buồn quá, Victoria, - Olivia nói ngay khi bác Bertie vừa đi khỏi để 2 chị em lại 1 mình. – Chị không hề ngờ những chú lính chì chị mua lại tác động xấu đến em thế.

Cả 2 đều đang mặc áo xanh dương nhạt, khuyên tai màu ngọc bích... và như mỗi lần 2 người gặp nhau, họ lại khám phá ở nhau những lý do mới để yêu thương nhau hơn. 2 chị em dành cho nhau nụ cười đồng cảm.

- Chị đâu làm vậy, - Victoria thở dài. – Em thật ngốc. Em đã quá bị ấn tượng vì những gì diễn ra ở châu Âu, đôi khi, em quên mất rằng, mình đang ở Mỹ... May mắn thay, ba đã bán xưởng chế biến thép đi rồi. Nếu không em lại đang trong đoàn biểu tình chống những kẻ buôn vũ khí, và em lại bị bắt giữ đấy.

Cả 2 chị em cùng bật cười. Rồi Victoria ngồi xuống 1 chiếc ghế dựa và ngược nhìn chị. Nụ cười của cô đã tắt. Ngay trước khi cô cất tiếng nói, Olivia biết rằng cô sắp yêu cầu 1 sự trợ giúp quan trọng.

- Olivia, - cô nói như mê sảng, - hãy để em đi khỏi đây. Dù chỉ 1, 2 tuần thôi cũng được... trước khi em phát điên hoàn toàn... Em cầu xin chị đấy, Ollie.

Olivia sửng người, cô đoán được chuyện gì sẽ tiếp theo.

- Chị nên trả lời không trước khi em đặt thêm 1 yêu cầu nữa, hay để em hỏi rồi từ chối luôn đây?

- Em xin chị, Ollie, hãy thế vào chỗ của em, - giọng Victoria méo đi vì sắp khóc. – Chị 1 chút thôi... Em cần phải suy nghĩ... em không biết em đang ở đâu nữa, chị có hiểu em không?

Đôi mắt cô phản chiếu 1 nỗi đau mênh mông nhưng Olivia vẫn lắc đầu. Thay thế vị trí cô em gái sinh đôi không phải là 1 giải pháp. Victoria sẽ phải 1 mình đương đầu với những vấn đề của cô ấy. Cô ấy đã thề nguyện, hơn nữa Charles là người rất tử tế, anh luôn chứng tỏ điều đó và không thể có chuyện lừa dối anh.

- Xem nào, Victoria hãy suy nghĩ 1 chút. Đổi chỗ cho nhau sẽ dẫn mọi chuyện tới đổ vỡ thảm hại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Charles phát hiện sự gian trá này? Chị không thể nào làm ra vẻ như vợ của anh ấy được, anh ấy sẽ thấy ngay lập tức. và cho dù anh ấy có không nhận ra điều ấy, thế cũng tồi lắm rồi, Victoria, chị không muốn luôn thường trực trong màn kịch ấy,

Victoria biết Olivia sẽ không chấp nhận. Mắt cô cháy rục, cô bấu chặt vào cánh tay Olivia.

- Em biết, đó là không tốt. Đã là không tốt từ khi ở trường học chúng ta tráo đổi dây buộc tóc cho nhau rồi... hay những khi chị nói dối thay cho em,

vờ ở vị trí của em... Chúng mình đã làm chuyện đó trăm lần, nghìn lần rồi... Anh ấy sẽ không biết gì hết, em thề với chị đấy... Anh ấy không phân biệt nổi chúng ta, chị biết mà.

- Lần này anh ấy sẽ biết. Nếu không sẽ là Geoffrey nhận ra. Dù kiểu gì đi nữa, chị cũng không muốn nói nhiều hơn về chủ đề vô lý này. Không là không! Rõ ràng chưa?

Cô cố ý tỏ ra giận dữ, 1 cách để thuyết phục Victoria rằng đừng có tin tưởng điều đó ở cô.

Victoria không nản nì thêm, cô đứng dậy với 1 cái nhìn tuyệt vọng, rồi chậm chậm bước ra khỏi phòng.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hai chị em không hề nhắc lại chuyện đó trong suốt thời gian Victoria lưu lại. Về âu sầu của Victoria, cái ngày cô phải rời Croton, khiến người ta thấy mà mũi lòng. Olivia ngày càng lo lắng, cô muốn được lên thành phố sớm, nhưng bệnh của cha cô đã giữ cô ở lại. Bệnh viêm phổi tái phát đã bắt Edward phải nằm bẹp ở giường. Rồi, đến lượt Olivia bị cảm cúm khiến cô không đi đâu được. Tận cuối tháng hai, cô mới lên New York... Chẳng có gì thay đổi giữa hai vợ chồng ấy. Tình hình thậm chí còn tồi tệ hơn. Cô thấy Victoria dễ cáu kỉnh hơn và Charles căng thẳng hơn. Sau hôm cô đến Geoffrey bị sốt.

Lúc Olivia phát hiện ra cậu bé đang run cầm cập, Victoria đã đi ra ngoài. Hốt hoảng, cô gọi ngay cho bác sĩ trước khi liên lạc với Charles ở văn phòng. Anh lập tức quay về.

- Cô ấy đâu? – Câu hỏi đầu tiên của anh lúc bước vào nhà.

Dù không muốn, Olivia phải thú nhận rằng cô không biết. Victoria đã đi được vài giờ rồi. Trong thời gian đó, những nốt đỏ đã lan khắp mặt và thân thể thẳng bé. Bác sĩ chuẩn đoán đây là một ca bệnh sởi đặc biệt nghiêm trọng.

Victoria về lúc bảy giờ tối. Cô đã tham dự một buổi hội thảo rất hấp dẫn về tàu ngầm của Đức, ở lãnh sự quán Anh. Quân Đức đã làm tất cả để cô lập hạm đội hải quân Anh. Trong buổi tiệc trà sau cuộc họp báo, Victoria đã bập vào những cuộc tranh luận sôi nổi, đến nỗi không thấy rằng thời gian đang trôi qua. Cô thậm chí không nghĩ đến việc báo cho Charles rằng cô sẽ về ăn tối muộn.

Olivia đang chăm mờ hôi cho thằng bé lúc Victoria ngó vào. Ngôi nhà bao trùm một không khí bồn chồn lo lắng.

- Chuyện gì xảy ra vậy? – Cô hỏi từ lúc chưa bước qua cửa phòng Geoffrey

Như hình bóng Victoria trong gương, Olivia nhón gót tiến lại gần em.

- Thằng bé bị lên sởi. Khổ thân thằng bé, nó đang đau mệt lắm đấy. Tiếc là không ở Croton, chị có thể chăm lo cho nó tốt hơn. Chị tự hỏi không biết có cần gọi bà Bertie lên không. Nó sẽ còn phải nằm trên giường trong nhiều tuần.. Em có muốn chị ở lại đây không?

- Ôi, Chúa ơi, có chứ! Thế Charles?

Cô muốn biết anh có nổi giận vì cô không.

- Chị tin rằng anh ấy đang buồn bực vì em đấy – Olivia trả lời.

Đó là một cách lịch sự để thông báo rằng sự giận dữ của chồng cô cũng không ít hơn những gì cô dự tính. Anh trách cô đã về muộn, luôn hỏi cô ở đâu suốt buổi chiều. Lát sau, trong phòng ngủ, tự anh nói với cô những lời khiển trách.

- Em đã nói rằng em ở đâu? – Anh hỏi lại, vờ như ngạc nhiên.

Một giọng điệu mà cô chưa từng biết đến bao giờ.

- Em đã nói với anh rồi mà, ở lãnh sự quán Anh. Có cuộc hội thảo về tàu ngầm Đức.

- Tuyệt diệu nhỉ! Con trai tôi đang sốt 40 độ còn em, em đi thu thập tin tức về những chiếc tàu ngầm Đức. Tuyệt vời quá.

- Em không phải là siêu minh. Làm sao mà anh muốn em đoán được nó bỗng nhiên ồm vào ngày hôm nay chứ?

Cô biểu hiện một vẻ thần nhiên mà cô không hề có. Tám tháng gần đây, họ đã trở nên điêu luyện về cách đối đầu... Không nghi ngờ rằng họ còn có năng lực hơn cả những chỉ huy tàu chiến đích thực.

- Em phải luôn có ở đây! Anh dồn ép – Tôi đã không phải cấp tốc trở về từ văn phòng nếu có ai biết mẹ nó đang ở đâu.

- Mẹ nó chết rồi, Charles. Tôi chỉ là một giải pháp thay thế cô nói lạnh lùng.

- Một sự thay thế tồi, tôi phải nói điều đó. Chị gái cô còn dành cho nó nhiều quan tâm hơn là cô.

- Chính chị ấy mới là người đáng ra anh nên lấy về.. Chị ấy sẽ là một người vợ tuyệt vời đấy. Một nữ chủ nhân gia đình cực kỳ tốt.

- Than ôi, nhưng không phải cô ấy là người ba cô đã đề nghị với tôi.

Anh giận mình vì đã bôi nhọ cô như vậy. Cuộc sống chung giữa họ đã sa lầy vào những hối tiếc liên tục. Cả hai đều chao đảo giữa những tình cảm sâu muộn và những lời oán trách. Và điều đó sẽ còn tiếp tục cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời họ. Không còn một lối ra nào khác, vì Charles đã loại trừ việc ly hôn.

- Đi mà nói điều đó với ba tôi đi! – Cô cãi lại gay gắt – Có lẽ ông ấy sẽ chấp nhận bán cho anh món hàng tốt đấy. Giống như người ta đi đổi lại giày nếu không mua được đúng cỡ ấy. Đi đi nào! Yêu cầu ông ấy đi.

Họ như những con thú đang nằm trong bẫy. Thậm chí Charles cũng không còn muốn gần gũi cô nữa. Những cố gắng cuối cùng của họ, từ hồi tháng Giêng, còn thê thảm hơn các lần trước. Vậy là họ, mỗi người tự thề

với mình trong im lặng, sẽ không bao giờ bắt đầu lại chuyện đó nữa. Và họ đã giữ lời. Quan hệ xác thật chỉ đem lại những bằng chứng hữu hình nhất của đau đớn và mất mát. Nó phản ánh rõ sự thất bại nặng nề của cuộc hôn nhân này. Charles đã kiên quyết sẽ không bao giờ chạm vào cô nữa, cho dù điều đó có giống như sự chay tịnh vĩnh viễn. Victoria ngấm ngấm tán thưởng. Không còn một lý do nào để tiếp diễn tấn kịch bi đát này.

- Hãy giữ lấy những lời ấy cho cô! – Anh u uất – Đây không phải là trò đùa. Tôi muốn rằng cô ở nhà tất cả các ngày, bên cạnh con trai... con trai của cô, nếu cô thích nói vậy... Tôi muốn thấy cô chăm sóc nó, cho nó ăn, đến khi nó khỏi bệnh. Rõ chưa?

- Vâng thưa ngài! – Cô phác một cử chỉ cung kính – Liệu chị gái tôi có được ở lại đây để giúp đỡ tôi không?

Để chăm sóc cho nó hộ cô, cô muốn nói vậy hả? Anh dừ dằn, không phải không thích đáng (Victoria không biết chăm sóc một đứa trẻ ốm như thế nào) – Dù sao đi nữa, tôi vẫn không thấy sự khác nhau giữa các cô... người này hay người khác thì... Hiểu rồi...

Cô lao khỏi phòng, đi tìm chị mình. Olivia vẫn chưa rời khỏi đầu giường Geoffrey... Nhìn thấy chị, tim cô như bay bổng lên. Cô bị nhấn chìm trong mong muốn được ở bên chị đêm nay, như ngày xưa hạnh phúc. Nhưng một ý tưởng như vậy có nguy cơ sẽ thêm một lời khiển trách nữa vào danh sách quá dài những lời quở mắng của Charles. Anh quá quan trọng vào các biểu hiện bên ngoài. Anh không còn ý định đòi hỏi vợ mình thêm nữa, nhưng từ chuyện đó đến việc ngủ khác phòng... Anh không bao giờ đồng ý chuyện đó, nhất là khi Olivia có mặt ở đây.

- Anh ấy thế nào? – Olivia nhẹ nhàng hỏi.

Geoffrey đang thêm thiếp ngủ, mê mết vì cơn sốt.

- Không tốt lắm.

Victoria mỉm cười với chị. Ngay cả trong những hoàn cảnh tồi tệ nhất, cô vẫn vui khi được bên cạnh chị mình. Olivia là người bạn duy nhất của cô, là người cô tin yêu nhất. Cô không dám giải thích với chị cuộc hôn nhân của cô đã xuống dốc chừng nào, nhưng điều đó, chị cô hẳn đã biết. Chắc chắn, chị ấy đã nghe thấy họ cãi nhau.

Cuối cùng, cả ba cùng lặng lẽ nhốt mình với những suy tư riêng, trong ngôi nhà nhỏ ở East Side. Bệnh sỏi của Geoffrey kéo dài ba tuần. Olivia không phút nào rời khỏi giường cậu bé. Charles biết. Anh cũng tưởng đã vài lần thấy Victoria bên ở Geoffrey. Nhưng anh đã nhầm. Thực tế, vẫn luôn là Olivia, cô không tỏ thái độ gì để cho anh biết anh sai. Đó là sự nhượng bộ duy nhất cô dành cho em gái mình. Mặt khác, Victoria cũng không hề nghĩ cô lần nữa về chuyện trao đổi vị trí.

Thực ra, mối quan hệ giữa hai vợ chồng họ vẫn luôn căng thẳng, nhưng Olivia không mất đi hy vọng với thời gian cuối cùng Charles và Victoria sẽ yêu nhau. Chẳng nhẽ không bao giờ Victoria mong chờ một đứa trẻ, mặc dù cô luôn phủ nhận...

Nhưng Victoria đã không miêu tả cho cô những đêm dài cô độc. Cô cũng không kể với chị rằng vừa mới đây Charles buộc tội cô đã gặp lại Toby. Anh khó tin một phụ nữ lại có thể dứt bỏ một mối tình mà vì nó cô đã hy sinh tất cả, và sống như một tu sĩ. Victoria luôn biến mất tăm không hề báo trước cho anh, và điều đó là cơ sở cho những nghi ngờ của anh. Nhưng anh đã không một câu hỏi nào hết và Victoria cũng không tỏ ra vội vã phải kể cho anh nghe những ngày của cô... Cô đã không gặp Toby, tất nhiên rồi, nhưng cô đã có những cuộc gặp gỡ thú vị: một vị đại sứ Pháp, một đại tá của câu lạc bộ Anh. Theo lời họ, những người tình nguyện luôn là những người được trông đợi ở Châu Âu. Dân chúng đang trong cảnh chiến tranh cần tới họ. Câu chuyện của hai vị đó cứ ám ảnh Victoria mãi. Nhưng cô không hề hé ra một từ, ngay cả với chị gái mình.

Cuối cùng Olivia đã trở về Croton, lúc ấy là cuối tháng Ba. Cô mệt bã người. Sự căng thẳng khiến bầu không khí trong nhà như có điện và những chăm sóc chiều chuộng hết mình không biết mệt cô dành cho Geoffrey đã rút kiệt năng lượng trong cô. Lần đầu tiên, không được nhìn thấy em gái nữa lại khiến cô thật sự thấy nhẹ nhõm... Gia đình Dawson đến trang trại vào lễ Phục Sinh. Buồn hơn, u ám hơn bao giờ hết. Charles và Victoria gần như không nói với nhau lời nào. Mười tháng cấu xé nhau đã cho họ thấy im lặng là giải pháp tốt nhất. Geoffrey đã mất đi nụ cười. Bệnh sởi làm nó gầy yếu nhiều. Nó đã được chữa khỏi là nhờ sự chăm sóc rất tốt của "dì Ollie", nó bảo vậy. Dịch sởi lần này đã tấn công mạnh vào trường học. Có hai cô bé đã không chống chọi nổi căn bệnh này.

Charles nồng nhiệt cảm ơn Olivia trong một lần dạo chơi quanh vùng, và trái tim cô gái trẻ lại xao xuyến vì anh, khi họ cùng chiêm ngưỡng Hudson. Cô nhận thấy ở anh một sự bất loạn sâu thẳm, một nỗi u buồn không cùng. Và một sự tinh táo sáng suốt sắc bén. Anh đã làm nên bất hạnh của chính mình, và anh biết điều đó. Anh đã biết đến tình yêu đích thực từ xa xưa, rồi anh nghĩ rằng mình có thể dễ dàng hài lòng với một điều gì đó ít quý báu hơn. Anh đã hành động vì muốn tốt cho con trai mình, nhưng thực tế chỉ là tự bảo vệ trước sự mất mát của một người thân yêu nhất. Anh đã nhầm lẫn mọi đường...

Anh nhìn Olivia thật lâu, không nói một lời, rồi họ quay gót, trở lại con đường về trang viên. Cô khoác tay anh. Cử chỉ bè bạn này nhắc cho người đàn ông nhớ lại tất cả những gì làm nên sai lạc trong cuộc hôn nhân của anh. Anh rùng mình, tránh ra xa. Với anh thật nặng nề khi quá gần một người phụ nữ nào đó, và đặc biệt hơn khi đó là Olivia – một phần của vợ anh. Olivia ngây thơ tưởng rằng em cô đã chấp nhận số phận. Nhưng trước hôm rời đi, Victoria lách vào căn phòng cũ của hai chị em. Cô nhìn thẳng vào Olivia với ánh mắt dữ dội gay gắt.

- Em cần phải nói với chị giọng Victoria đầy căng thẳng và trong khoảnh khắc, Olivia tưởng cô sắp thông báo rằng cô đang chờ đợi một sự kiên vui mừng.

Cô chưa chuẩn bị gì cho lời tuyên bố của Victoria. Victoria nhìn chị ưu tư. Cô đưa tay vuốt nhẹ lên má chị.

- Em đi đây.

- Cái gì?

- Chị đã nghe rõ đấy thôi, Olivia. Em không chịu đựng được cuộc sống này một phút nào nữa.

- Nhưng em không có quyền làm điều đó. Làm sao mà em có thể quá... quá ích kỷ như vậy? Cô còn chưa nghĩ về chính mình. Tất cả các lo lắng của cô lúc này đang dành cho Charles và Geoffrey.

- Em sẽ chết mất nếu em ở lại... Em tin chắc như vậy, Ollie.

Cô đưa mắt nhìn một vòng quanh căn phòng thật dài và thật rộng, rồi bất ngờ nhìn thẳng vào mắt chị:

- Em van chị đấy. Olivia, hãy thế vào chỗ của em. Dù sao đi nữa em vẫn sẽ đi... ít nhất chị còn có ở đó, vì chị đã lo lắng cho họ.

Olivia nhìn em, kinh hãi.

- Nhưng... em đi đâu?

- Đi châu Âu... đi Pháp, có lẽ vậy. Em sẽ làm việc ngoài mặt trận... Em sẽ có thể lái một chiếc xe cứu thương, em là một nữ tài xế xuất sắc mà.

- Em đi mà nói chuyện đó với ba – Olivia trả lời, ứa nước mắt – tiếng Pháp của em quá khủng khiếp. Chính chị là người thi hộ em chứ.

Nước mắt lại trào ra, cô bắt đầu khóc, không kiềm chế nổi với ý nghĩ sắp mất đi em mình.

- Em sẽ học... Ôi, Olivia, đừng khóc mà... Hãy làm điều đó cho em. Một lần cuối cùng thôi... ba tháng... em không yêu cầu chị hơn đâu... Em sẽ đi chuyển tàu thủy sau ba tuần nữa và em sẽ trở về vào cuối mùa hè... Em xin chị, em cần phải đi, Olivia. Cả cuộc đời em đã đi tìm kiếm mọi thông tin, đã tham dự vào tất cả các cuộc hội họp, em đã muốn tranh đấu vì bao mục đích... nhưng tất cả chỉ trong bóng tối. Em chưa từng bao giờ làm trọn vẹn được chuyện gì cả. Em chưa từng làm được gì có ích cho bất kỳ ai... ngược lại chị...

- Vậy thì, hãy ở lại đây đi. Em hãy trở nên có ích bằng việc giúp chị gấp chăn nệm hay là chăm lo cho khu vườn... Ôi, lạy Chúa, Victoria... cô nước nở đừng đi... chị cầu xin em... nhờ có chuyện gì xảy ra với em thì sao...

Cô ngừng lại, không dám đối diện với những hậu quả chắc chắn sẽ tiếp diễn nếu điều bất hạnh sẽ giáng đầu em cô. Cái ngày em gái cô phải đi sống ở New York cách đây chỉ một giờ ô tô, cô đã như bị mất đi một nửa em mình rồi... Nhưng châu Âu, ở tận bên kia bờ Đại Tây Dương... Không, không thể được.

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em cả, em thề với chị đấy.

Hai chị em đang ngồi đối diện với nhau, như buổi sáng hôm đám cưới Victoria, trong căn phòng họ đã cùng nhau chung sống suốt gần hai mươi năm, giờ đây nó trở nên trống trải một cách vô vọng đối với Olivia.

- Olivia, em không thể sống như vậy nữa. Charles và em không ai sinh ra để dành cho nhau, ở cạnh nhau chúng em đều quá khổ. Nếu em đi, mọi cái sẽ thay đổi.

Olivia sụt sịt trong khăn mùi soa

- Tại sao em không nói điều đó với anh ấy? Cô hỏi bằng giọng đầy lý lẽ anh ấy thông minh, anh ấy sẽ hiểu

- Anh ấy sẽ không bao giờ để em đi – Victoria trả lời, tin tưởng tuyệt đối.

Về điều này, Olivia đồng ý.

- Thế nếu chị thế chỗ của em? – Cô thì thầm, nghĩ ngợi – mọi người sẽ nghĩ chính chị là người đã bỏ đi.

Cô im bật, hoảng hốt. Không tự nguyện nhưng đang dần tham dự vào một dự định điên rồ của em gái.

- Chị chỉ cần nói là chị đã đi... em không biết, em thì... đi California. Vì chị đã muốn chỉ có một mình. Để suy nghĩ. Hay vì cuộc sống của chị quá nặng nề khi không có em... Hãy tìm một lý do nào đó...

- Và chị sẽ bỏ mặc ba ư? Người ta sẽ xem chị như loài ác quỷ, và ba là người đầu tiên. Ba sẽ hiểu mà – Victoria độc đoán, giọng run lên vì hy vọng.

Lần này, cuộc tranh luận đã đi xa hơn. Những ý tưởng của cô đã tự làm nên con đường của nó. Chính cô là người ngạc nhiên trước tiên. Trong cô tràn đầy hào hứng, hai ngọn lửa nhỏ nhảy nhót trong đôi mắt. Olivia tuyên bố dứt khoát bằng cái lắc đầu rằng không thể được... nhưng sự từ chối ấy chẳng khiến Victoria bối rối

- Từ nhiều tháng nay đã không còn gì giữa chúng em. Thậm chí anh ấy cũng không còn đòi hỏi gì em – cô nhấn mạnh thêm – vả lại, cũng sẽ không bao giờ có gì hơn được nữa.

Thế mà mình, mình lại chờ đợi Victoria thông báo rằng cô ấy đã có thai! Olivia nghĩ mà sửng sờ. Nhưng cô nói:

- Tại sao thế?

Charles tỏ ra rất nồng nàn, rất cường tráng và đầy nhiệt tình.

- Em cũng không biết – Victoria trả lời, suy tư – có quá nhiều bóng ma chia rẽ chúng em: Susan... Toby... Có cái gì đó không ổn giữa hai người bọn em... Em tin rằng tất cả chỉ đơn giản vì hai người không yêu nhau... và...

- Chị không tin em đâu – Olivia cắt ngang thẳng thừng.

Đó là sự thật. Chúng em không có chút yêu thương trìu mến nào dành cho nhau. Em không yêu anh ta. Ollie. Và điều đó có nguy cơ sẽ ngày càng tăng thêm. Tình yêu không thể định đoạt được.

- Thế nếu chị từ chối thay thế vị trí của em thì sao?

- Dù vậy em vẫn sẽ đi mà không để lại địa chỉ. Anh ấy sẽ không biết em đã đi đâu. Em sẽ trở về khi em đã sẵn sàng đối mặt với anh ấy... Em sẽ viết thư cho chị ở ngôi nhà của chúng ta ở đại lộ số Năm. Thỉnh thoảng chị có thể đến lấy thư mà không ai biết.

Sự kiên quyết của cô làm người ta phải suy nghĩ. Olivia đắm chìm trong ưu tư. Ba cô vẫn là trở ngại lớn nhất khó vượt qua. Nếu cô làm cho ông tin rằng cô muốn ra đi, ông sẽ tan nát trái tim vì điều đó. Tuy vậy, mỗi ràng buộc cô với người em gái sinh đôi này mạnh hơn tất cả. Olivia đã luôn luôn khuất phục trước những ý muốn của em gái mình. Nhưng, dự định này làm cô sợ hãi. Đó rõ ràng là một sự điên rồ. Làm thế nào cô thay thế được chỗ của Victoria, với một người chồng và một cậu con trai... và Geoffrey, đừng quên rằng nó biết cách nhận ra cô.

- Thăng bé sẽ thấy ngay lập tức, Victoria. Nó phân biệt được chúng ta một cách hoàn hảo.

- Chị chỉ việc cư xử như em thôi... Đừng có quá tốt bụng ân cần với nó, và vòng quay của trò chơi sẽ vận hành.

Cô mỉm cười hài lòng. Olivia nhìn cô, khó tin nổi.

- Em không xấu hổ ư? Làm sao em có thể nói như vậy?

- Được rồi, được rồi, em sẽ tỏ ra rất tử tế với cả hai người trong ba tuần tới. Và họ sẽ không thấy được sự khác biệt khi chị đến thay thế vị trí của em. Em sẽ cần phải dừng hút thuốc lá... Ôi, Chúa ơi, sự trừng phạt! Và em sẽ không uống hơn một chút rượu anh đào và chỉ vào lúc nào Charles mời em một ly.

Cô cười toét miệng, nét mặt sáng bừng. Còn đáng vẻ Olivia lúc này giống như một cô dâu trong tương lai sắp bị ép gả.

- Hy sinh ghê gớm nhỉ? – Cô cao giọng, mĩa mai (rồi trở lại vẻ nghiêm túc) – Cái gì làm em tin rằng chị sẽ chấp nhận?

- Chị không chấp nhận sao?

Victoria nín thở chờ câu trả lời.

- Chị không biết.

- Chị sẽ suy nghĩ về việc đó chứ?

- Có thể.

Trò gian dối này cho cô một dịp được chung sống với Charles và Geoffrey, và nhất là cho cô cơ hội ngăn cản không để Victoria phá hỏng hoàn toàn cuộc hôn nhân này. Nếu Olivia thế chỗ Victoria, nếu cô có thể làm cho Charles không nhận ra được, khi Victoria trở về, cô ấy chắc chắn sẽ lấy lại được lý trí đúng đắn. Cô ấy đã được sống trong những chuyện phiêu lưu vĩ đại mà cô ấy hằng mơ ước và lúc đó cô trở lại với tổ ấm của mình...

Còn nếu Olivia từ chối thay thế vị trí của Victoria, ba tuần nữa, cô nàng ngỗ ngược vẫn sẽ ra đi, thân nhiên đóng sập cửa sau lưng, và thế là tai tiếng tha hồ được đồn thổi. Có lẽ cứu thoát cuộc hôn nhân của Victoria trong lúc này quan trọng hơn là chăm sóc cho ba. Hơn nữa, cô vẫn luôn có thể trở về Croton trong trường hợp khẩn cấp.

- Được chứ? Victoria hỏi, cô vẫn không rời mắt khỏi chị mình và đã đoán được những ý nghĩ của Olivia – ba còn có Bertie, vả lại, chị đâu có ở quá xa.

- Đúng vậy, nhưng ba sẽ nghĩ rằng chị bỏ rơi ba – cô nói buồn bã.

- Như vậy chỉ là công bằng thôi – cô bác lại thiếu tôn kính – Ba đã giữ chị suốt những ngày còn lại của đời chị, ba ngăn không muốn chị lấy chồng...

Lời buộc tội ấy làm Olivia phì cười.

- Chị không muốn lấy chồng mà, Victoria! Chỉ có một mình chị thấy rất vui vẻ.

Nếu như số phận đã không muốn rằng Victoria lấy Charles, có lẽ cô đã phải đối diện với những suy nghĩ về việc liệu có trở thành vợ anh không. Bây giờ, cô không được phép nghĩ về anh nữa. Và ngay cả khi cô thay thế vị trí của em gái mình, điều đó cũng chỉ là nhất thời, cô nghĩ. Nếu cô chấp thuận theo Victoria, cô sẽ phải làm điều đó với tư tưởng hoàn toàn khách quan. Để giúp đỡ họ. Không phải để được gần Charles. Cô không được phép dành một lợi lộc gì khi tham gia vào cảnh này... Một hơi thở không thoát ra nổi đẩy căng lồng ngực cô, khi cô cố gắng tin vào điều đó, sợ rằng ý nghĩ ấy đã quá hấp dẫn cô.

- Ngay cả dù chị không muốn lấy chồng, em vẫn sẵn sàng tặng chị chồng của em! Lâu bao lâu tùy chị. Ba tháng hay mãi mãi cũng được – Victoria nói giọng nhẹ nhàng.

Đó hoàn toàn không phải là một lời bông đùa. Cô không quên rằng trước kia Olivia đã không hề lãnh đạm trước vẻ hào hoa của Charles. Dù vậy cô biết rằng chị cô không bao giờ thử đánh cắp chồng của em gái mình. Olivia quá trung thực, quá chuẩn mực, quá đoan chính để có thể sẵn sàng cho loại trò chơi ấy. Olivia từ lâu đã có thể kiểm soát được mọi xúc cảm của mình. Bây giờ với Charles cô chỉ còn sự quý mến của những người anh em trong gia đình. Bằng chứng là cô mong muốn tận đáy lòng rằng anh được hạnh phúc với Victoria.

- Sẽ tốt cho em nếu em trở về vào cuối mùa hè, hoặc chị sẽ phải nói với tất cả mọi người sự thật và chính chị sẽ đi tìm em về Olivia tuyên bố một cách khoa trương đến nỗi Victoria bật cười.

- Có lẽ họ sẽ tống cổ cả hai chị em mình vào tù đấy nhỉ?

- Đúng thế đấy, và em, em sẽ thấy thích cho mà xem, Olivia càu nhàu.

- Có lẽ vậy

Vẫn cười như nắc nẻ, Victoria choàng tay ôm ghì cổ chị. Olivia là niềm hy vọng duy nhất còn lại của cô, từ sau cuộc tình thảm hại với Toby. Cô cho rằng cô phải trả giá đủ rồi. Bây giờ, cô muốn có tự do...

- Olivia, em xin chị đấy, chị đồng ý nhé... Em xin mà... Rồi em sẽ giữ mình yên ổn đến tận cuối đời, em thề đấy. Em sẽ đan khăn cho chị, em sẽ đánh giày cho chị.. Và em sẽ không bao giờ đòi hỏi chị làm gì cho em nữa. Nhưng hãy làm điều đó nhé, em xin chị đấy!

- Chỉ nếu như em cam đoan rằng em sẽ trở về và làm một người vợ, một người mẹ gương mẫu.

Nụ cười của Victoria kém tươi.

- Em không thể hứa với chị điều đó. Em không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Có lẽ anh ấy sẽ không chấp nhận em nữa – cô nói lên điều cô đang nghĩ trong lòng.

- Vậy thì họ sẽ không bao giờ biết rằng em đã đi – Olivia nói dịu dàng – khi nào em đi.

- Mong một tháng năm.

Ba tuần nữa. Vừa đủ thời gian để làm cho ba làm quen với chuyến ra đi được định trước của cô, để sắp xếp ngăn nắp mọi việc ở trang trại, trước khi chui vào cái vỏ của Victoria. Hai cô gái nhìn nhau thật lâu. Rồi rất chậm rãi Olivia gật đầu. Victoria không nén nổi một tiếng hét thắng lợi, và hai chị em ôm chầm lấy nhau. Trong một giây, Olivia nhận ra, đây hoài nghi, nỗi phẫn chấn của riêng mình. Hai cô bắt đầu nói về nó, với sự hào hứng như những cô học sinh trung học đang chuẩn bị cho một trò nghịch ngợm. Olivia tự hỏi cô sắp ném mình vào một cuộc phiêu lưu gì đây. Nhưng dù cho nỗi lo sợ, nỗi em ngại của cô là gì đi nữa, Victoria không cho phép cô lui bước.

Hai chị em bước xuống tầng trệt, tay nắm tay. Trong tiền sảnh rộng, Geoffrey đang chơi trận giả. Nó đang dùng cây súng nhỏ của nó bắn vào các chú lính chì. Theo bản năng, không hề thỏa thuận trước, hai cô biết phải xử sự thế nào. Victoria giấu bàn tay trái vào túi áo để cậu bé không trông thấy chiếc nhẫn cưới, rồi cô mỉm cười thân ái.

- Cháu có vẻ vui quá nhỉ - cô nói và xoa bù mái đầu thẳng bé – Cô có thể lấy cho cháu một ly nước chanh hay một chiếc bánh ngọt đây?

Nụ cười hơn hở sáng bừng trên khuôn mặt non tơ của thẳng bé. Nó bắn ngã thêm vài chú lính chì nữa, trong khi Olivia nhìn nó, cau có.

- Hãy bớt chơi cái trò đó đi – cô lầm bầm – thật ngu ngốc.

Cô bước về phía cậu bằng những bước đi uể oải. Tim cô đập thùm thụp. Nếu nó nhận ra cô thì sao... Nhưng cậu bé ngược nhìn cô thờ ơ.

- Cháu xin lỗi, cô Victoria. Ba đã nói là cháu có thể chơi được.

Rồi cậu quay sang định nháy mắt với người phụ nữ mà cậu nghĩ là Olivia, nhưng cô đã không có ở đó nữa... Khi hai chị em gặp nhau trong bếp, Olivia không thể tin những gì vừa chính mắt cô trông thấy. Đây là lần đầu tiên, các cô đã làm nó nhầm lẫn.

- Tất cả sẽ ổn hết thôi – Victoria trấn an.

Olivia gật đầu. Cô để lên khay một đĩa bánh ngọt và một ly nước chanh cho Geoffrey và tự hỏi không biết cô có được may mắn như thế với cha thằng bé.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Phần khó nhất trong chiến dịch đối với Olivia là nói dối ba cô. Edward Henderson đã hoàn toàn hồi phục sau căn bệnh viêm phổi. Ông đang tỏ ra tràn trề sức lực và thậm chí còn nghĩ đến việc sẽ lên New York. Olivia thuyết phục ông nên để dự định đó lại sau, như vậy sẽ làm phức tạp thêm kế hoạch riêng của cô. Victoria và Geoffrey sẽ về nghỉ hè vào tháng 6 cùng với 2 cha con ta, cô khéo léo nhắc ông, có nghĩa là chỉ 1 tháng thôi. Edward nghe lời khuyên của con gái. Thực tế, chờ họ ở Croton có vẻ hợp lý hơn.

Vào tháng 7 và 8, gia đình Dawson sẽ đi Newport, nơi đó Charles đã thuê 1 căn nhà thôn quê bên bờ nước. Olivia và cha cô được mời đi cùng. Thời gian họ quay lại New York cũng là lúc Victoria trở về từ châu Âu, ít nhất cũng là điều Olivia hy vọng, và tất cả sẽ đâu vào đấy. Olivia đã đặt giấy thông hành của cô ở 1 nơi chắc chắn để đưa cho em cô.

Cô đang soạn sẵn trong đầu lá thư cô sẽ viết cho cha, giải thích với ông rằng cô theo 1 cái gì đại loại như 1 sự ẩn cư tôn giáo ở California, cầu xin rằng ông sẽ tin cô, bỗng giọng nói của ông Edward cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Con có nghĩ rằng 2 vợ chồng nó hạnh phúc không? Ba lo cho Victoria, đôi lúc... Charles rất tử tế, thế mà vẫn không cảm thấy nó hạnh phúc khi ở với anh ta.

Olivia ngỡ ngàng. Cô nhìn cha cô, ấn tượng mạnh vì những quan sát thích đáng của ông.

- Con không biết, - cô nói, muốn xoa dịu những lo lắng của ông để chuẩn bị dễ dàng hơn cho chuyến Victoria ra đi. – Con tin rằng cuối cùng họ sẽ hòa thuận với nhau. Charles đã rất yêu thương người vợ đầu tiên của mình, con nghĩ rằng chuyện đó rất nặng nề đối với anh ấy và Geoffrey.

- Ba hy vọng là con đúng. Nó không ở yên chỗ của mình, lần cuối cùng chúng về đây... Chúa ơi! Căng thẳng làm sao!

Olivia quay đi để giấu những giọt nước mắt. Trong vài ngày nữa cô sẽ giáng cho ông 1 đòn nặng. Cô căm ghét ý nghĩ này nhưng không thể quay trở lại nữa rồi.

- Thế con, con yêu của ba, con cảm thấy thế nào khi không có em con?

- Em ấy thiếu vắng với con lắm... đôi khi thật khủng khiếp. Nhưng con yêu ba, ba à... dù con có ở đâu đi nữa, con vẫn luôn luôn yêu ba

Ông bỗng nhận thấy 1 biểu hiện khác lạ trong ánh mắt cô, 1 cái gì đó mà ông đã nhận ra, nhưng tốt hơn là ông không nên nói về chuyện ấy.

- Con thật đáng quý, - ông mỉm cười, vỗ nhẹ lên tay cô. – Ba cũng rất yêu con. – ông nói thêm và bước ra vườn.

Cùng với những tình cảm ấy, khi đêm xuống, Olivia viết cho ông bằng bàn tay run rẩy lá thư cô sẽ mang theo lên New York và cô sẽ mang trở lại Croton với tư cách là Victoria. Từng giờ trôi qua, trò dối lừa này với cô càng phức tạp phi lý hơn. Đáng lẽ cô chỉ cần giao là thư cho Bertie và bà sẽ đưa lại cho ông 3 ngày sau. Nhưng điều đó vượt quá khả năng của cô. Thực tế cô đang tìm cách kéo dài thời gian.

Đúng như ba cô đã đoán, - cô viết trong thư, - cô đã cảm thấy quá cô đơn khi không có em gái mình. Cô cần được suy nghĩ riêng 1 mình, tìm lại mình. Vì vậy cô đã quyết định sẽ ẩn cư cầu nguyện 1 thời gian ở California, để nhìn rõ chính mình hơn... (Vừa giải thích những lý lẽ ấy, cô vừa cảm

thấy chúng thật huyền hoặc, nhưng cô vẫn cố sức tiếp tục). Cô sẽ trở về vào cuối mùa hè này. Ở đó cô sẽ đến thăm 1 vài người bạn cũ theo lời mời của họ. Miễn là ông đừng nghi ngờ gì, cô tự nhủ, nhớ lại các cô đã rời trường học từ năm 10 tuổi và cha cô đã gửi gắm việc giáo dục cho các gia sư. Cô nhắc đi nhắc lại rằng cô yêu ông, rằng ông không phải chịu trách nhiệm gì về chuyện ra đi của cô cả, đó chỉ là vấn đề thời gian và những suy nghĩ cá nhân... Nước mắt lăn dài trên gò má, rớt xuống trang giấy... Mắt cô mờ nhòe khi ghi tên mình cuối thư. Sau đó, cô viết 1 lá thư khác cho Geoffrey, và 1 vài từ cho Bertie: "Cháu sẽ trở lại sớm. Chăm sóc cho ba cháu nhé. Hôn bác, Ollie". Rồi cô đi nằm, mắt đỏ hoe, chong chong nhìn lên trần nhà, thở 1 cách khó nhọc. Cơn buồn ngủ cứ chạy biến đi đâu. Hàng ngàn ý nghĩ chất chứa trong đầu. Cô đang dẫn thân vào chuyện điên rồ gì thế này? Victoria đủ táo tợn để sẵn sàng cho những mưu mô bạo gan thế này, nhưng cô, cô đã sai khi chấp nhận. Quá muộn rồi... Cô chỉ còn có thể hy vọng rằng sức khỏe của ba cô sẽ ổn và rằng Charles sẽ không phát hiện ra trò gian trá này.

Vai diễn đang đến gần đè nặng lên vai cô như 1 gánh nặng khôn cùng. Sáng hôm sau, cô trở dậy, quyết tâm sẽ nói chuyện với em gái. Nhưng trong tiềm thức cô biết rằng sẽ vô ích khi thử thuyết phục em. Victoria thà chết còn hơn từ bỏ dự định này.

Olivia ôm hôn ba cô trước khi lên đường đi New York với cái cớ là thăm em gái. Cô choàng tay quanh cổ ông và cứ giữ yên trong vòng tay ông, để ông hôn lên má thật lâu. Cô muốn bên ông mãi mãi, sống cuộc sống ở Croton trong sự bình an êm dịu, dù rằng ngày xưa cô đã từng mơ 1 cuộc sống khác.

- Hãy vui vẻ ở New York nhé, ông nói và ôm hôn con. – Hãy mua váy áo đẹp cho con và em con.

Mũi nhọn của mặc cảm tội lỗi xoáy vào tim cô.

- Tạm biệt ba, con yêu ba lắm.

Cô đã không còn nói với ba theo cách ấy từ nhiều năm nay rồi. Lại 1 cái hôn nữa... 1 cái siết tay thật chặt... rồi Edward trở ra vườn, bắt đầu cuộc đi dạo hàng ngày của mình.

Suốt quãng đường, Olivia ngồi ngây ra im lặng, khác hẳn thường ngày, điều đó không thể không khiến Donovan ngạc nhiên. Người tài xế nhớ lại sau đó, khi mọi người đã hiểu lý do, dù chỉ 1 phần. Olivia hẳn cảm thấy có lỗi khủng khiếp khi trốn chạy tới California như vậy... Người ta không tưởng tượng được rằng cô đã không hề rời khỏi New York, rằng cô đang chung sống với Charles Dawson và đang đổi chỗ cho em gái mình... Điều đó vượt quá những tư duy thông thường.

Olivia đến New York lúc 3h chiều, trước khi Geoffrey từ trường học về. Victoria đang chờ cô, thoải mái tự nhiên gần như lạnh lùng mặc dù trong lòng cô bồn chồn sốt ruột không yên. Cô sẽ phải lên tàu đi châu Âu vào sáng ngày mai. Ban đầu họ dự định sẽ gặp nhau sớm hơn, vì cả 2 đều muốn được ở bên nhau vui vẻ trong những ngày cuối cùng trước khi xa nhau lâu như vậy. Nhưng sự căng thẳng và thái độ khác thường của họ có nguy cơ sẽ phản lại họ, mặt khác, Olivia cũng muốn ở lại lâu nhất có thể được với cha mình.

Cô đưa cho em gái giấy thông hành. Cô em sẽ đi du lịch dưới cái tên Olivia Henderson, không phải là Victoria Dawson. Về ảnh hộ chiếu thì chẳng là vấn đề gì. Đến lượt mình, Victoria đưa cho Olivia chum chìa khóa và 1 danh sách những tên mà cô không được quên: tên những người làm trong nhà, tên thư ký của Charles, cô giáo của Geoffrey. Sáng ngày mai, Olivia chỉ còn việc thế vào chỗ em gái cô nữa mà thôi. Với ý nghĩ này, một nỗi kinh hãi căng thẳng giào vò trong cô. Khi Geoffrey từ trường về, cậu đã thấy ngay cô có vẻ gì rất kỳ cục.

- Có chuyện gì vậy, dì Ollie? Ngoại Edward bị ốm sao?

- Không, ông khỏe. Khỏe hơn nhiều so với mùa đông vừa rồi, quả vậy. Ông hôn cháu nhiều. Ngay ngày mai, cô sẽ phải thận trọng trong cách đối xử với thằng bé, cho dù Victoria đã tỏ ra ân cần với nó hơn. Điều đó chứng tỏ rằng khi muốn cô ấy cũng có thể làm được, cô tự nhủ, - Olivia nói nhận xét đo với Victoria, cô em cười tinh nghịch.

- Đúng, nhưng em phải làm ra vẻ như vậy thôi. Thời gian còn lại em thậm chí không nghĩ đến nó.

- Được rồi, em sẽ nghĩ đến nó khi em trở về, - Olivia trả lời bằng giọng nghiêm khắc. Ngay từ bây giờ cô đã muốn xây dựng dự án cho tương lai rồi. Cô đã đi đến việc tự thuyết phục được mình rằng thời gian gián đoạn ngắn ngủi này sẽ cứu vãn được cuộc hôn nhân của Victoria và Charles. Trong tưởng tượng của Olivia, Victoria sẽ trở lại, sung sướng vì được gặp lại Charles và có được 1 đứa con trai như Geoffrey. Tất cả những gì kết thúc tốt đẹp đều là tốt đẹp... Victoria sẽ ôm chặt họ trong vòng tay và Olivia cuối cùng sẽ được tự do về Croton... "và họ sẽ sống bên nhau hạnh phúc đến trọn đời". trong giấc mơ của cô câu chuyện kết thúc như thế đó...

Cô quá bối rối khi Charles trở về từ văn phòng và, không báo trước, Victoria hồi thúc cô đóng giả mình để trò chuyện với anh. Olivia đã bắt chuyện với anh với vẻ gần như lạnh nhạt, điều đó không có vẻ làm anh ngạc nhiên, cô hỏi anh đã trải qua 1 ngày như thế nào, và nói tới 1 vài điều cô đã đọc được trong báo. Lát sau, anh lẩn vào phòng làm việc trên tầng. Anh tuyệt đối không nhận thức được trong 10 phút vừa qua anh đã trò chuyện với Olivia chứ không phải với vợ anh.

- Chị thấy dễ thế nào chưa? – Victoria đắc thắng. – Chúng ta luôn luôn thành công mà, và không ai, không bao giờ có thể thấy được sự khác biệt.

Đêm đó – đêm cuối cùng – Olivia ngủ trong phòng cùng Geoffrey. Cô ôm nó thật chặt, trong giấc ngủ, cô muốn dành cho nó sự yêu thương trìu mến nhất trước khi cô chui vào cái vỏ bọc Victoria. Dưới danh nghĩa

Victoria, cô vẫn luôn có thể cố gắng duy trì tình bạn. 1 điều còn làm cô lo lắng là Geoffrey sẽ đau khổ khi biết "dì Ollie" đã bỏ đi California mà không nói gì trước với nó. Ngày hôm sau, khi cô giúp nó mặc quần áo để đến chơi nhà bạn cả ngày – Victoria đã phải tốn nhiều thời gian để tổ chức cuộc thăm viếng này – Olivia nói, như muốn thay lời nhắn nhủ:

- Cô yêu cháu nhiều lắm, cháu biết đấy. Dù cô có đi đâu, dù chuyện gì có đến, cô sẽ trở lại... không... (những từ này ngoan cố mắc lại trong cổ họng) không như mẹ cháu đâu... - Cô muốn thằng bé biết rằng cô sẽ không bao giờ bỏ rơi nó.

Geoffrey nhìn cô.

- Cô sẽ đi đâu ư? – nó hỏi giọng lo lắng... - Tại sao cô lại khóc, dì Ollie?

- Cô không khóc. Cô chỉ đang cảm cúm thôi... và cô quá ngốc nghếch... và nữa, cô yêu cháu...

- Vâng, cháu cũng vậy.

Cậu bé mỉm cười với cô, nụ cười đẹp nhất và rời khỏi phòng cùng chú chó nhỏ bám theo gót. Họ gặp nhau trong bữa điểm tâm. Victoria chưa bao giờ vui vẻ hơn thế, hoạt bát hơn thế, nhiều chuyện hơn thế. Cô không ngừng nói, không ngừng dẫn ra những bài báo về chiến tranh và không ngừng cười. Thậm chí chính cô đã đến bên Geoffrey và hôn lên trán nó khi nó chuẩn bị đến nhà bạn. Cô phải nén niềm vui của mình lại. Không phải gặp họ trong 3 tháng nữa đã khiến cô có cảm tưởng như mình được tắm trong suối nguồn tươi trẻ... Chỉ với ý nghĩ này thôi, cô đã muốn hét lên tiếng kêu được giải phóng. Không muộn hơn chiều nay, cô sẽ lại có thể hút thuốc... và cô sẽ được tung cánh bay như 1 con chim vừa thoát khỏi lồng.

Khi Charles rời nhà để đến chỗ làm, điều đó rất thường xảy ra vào các thứ Bảy, cô đã bình tĩnh hơn chút ít.

- Nhiệm vụ của 2 cô là đừng làm quá nhiều điều tai hại nhé, - anh nói với 2 cô gái sinh đôi, với giọng gần như bông đùa trêu chọc. – Tôi có cả ngàn việc phải làm trong sáng nay đây.

Victoria đã tính trước việc đó. Cô hẳn sẽ lúng túng nếu Charles chọn việc tại nhà hôm đó nhưng cô sẽ biết tìm 1 trò xảo trá nào đó. Cô đã quyết, không 1 chướng ngại nào có thể cản trở cuộc trốn chạy của cô.

- Anh vui vẻ nhé! – cô buông lời châm chọc.

Cô nhìn anh chạy nhanh xuống bậc thềm. Cánh cổng đóng lại, và đó là hình ảnh cuối cùng cô lưu giữ về người chồng mình.

Ngay lập tức 2 chị em chui vào phòng. Victoria khóa trái cửa lại. Victoria rút chiếc nhẫn cưới và nhẫn kim cương của mẹ Charles đưa cho Olivia, cô đeo vào ngón đeo nhẫn. Chúng tuyệt đối vừa vặn với tay cô. Không có gì sai khác. Rồi, Victoria đưa mắt nhìn quanh 1 lượt trước khi dừng lại, nhìn thẳng vào chị.

- Thế thôi. Đã xong.

- Đã xong? Em thấy chuyện này đơn giản thế sao?

Victoria gật đầu. Cô không giấu giếm sự hưng phấn của mình nữa. Nỗi buồn phải xa người chị gái sinh đôi có giằng xé cô, nhưng sự nhẹ nhõm vì được bỏ lại đằng sau, thật xa, Charles và ngôi nhà nhỏ New York với tất cả những nhàm chán hàng ngày của nó đã thật sự lôi cuốn cô. Cô biết đó là điều cô muốn. từ 11 tháng nay, cô đã hối tiếc vì cuộc hôn nhân cưỡng ép này, cuộc hôn nhân được tổ chức bởi bàn tay cha cô, 1 người mà cô không bao giờ còn muốn phải vâng lời.

- Hãy chăm sóc cho mình, Ollie, em yêu chị. – cô ôm chị thật chặt vào ngực mình, rồi đứng tách ra.

- Chị cũng thế, chị yêu em, - Olivia trả lời, nước mắt làm giọng cô nghẹn lại... - Nhờ có điều gì xảy ra với em... - Cô dừng lại giữa chừng, không thể nói tiếp nữa.

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu, Trong 3 tháng tới em sẽ lái xe cứu thương, sẽ băng bó, chăm sóc cho thương binh, họ sẽ không được biết đến nước sạch, xà phòng từ rất lâu rồi..., - cô đang mừng vui trong khi Olivia thì nhăn nhó.

- Thật dễ chịu nhỉ! Cái gì đã khiến em ném mình vào cuộc phiêu lưu thế? Chị không hiểu em... Còn hơn là ở lại trong bức bối với Charles và Geoffrey... Không bao giờ, không có ai có thể hiểu được tại sao Victoria lại mong được mạo hiểm cuộc sống của mình chỉ với lý do muốn thấy mình có ích hơn.

- Sẽ có 1 người nào đấy phải làm điều đó, - Victoria trả lời thản nhiên.

Cô thay quần áo, mặc chiếc váy đen đơn giản, và trèo lên tầng áp mái, nơi cô giấu 1 vali hành lý duy nhất. Cô trở lại phòng ngủ để đội 1 chiếc mũ thanh nhã, được trang bị thêm 1 khăn voan đen dày.

- Cái gì thế? – Olivia hỏi.

Người ta có thể nói cô giống 1 góa phụ. Tấm voan nặng nề giấu nét mặt cô.

- Sẽ có những nhà nhiếp ảnh trên bến cảng. Đây là 1 chiếc tàu thủy tuyệt vời, sang trọng hơn tàu Aquatania nhiều.

Chuyến đi này chẳng có gì giống với chuyến trăng mật buồn tẻ của cô. Cô đặt 1 cabin giản dị hạng nhất, đã thận trọng rút 1 phần tiền mặt trong khoản mà ba cô đã cho nhân dịp đám cưới. Charles đã không nghi ngờ gì cả. Cô đang có 500 lirve tiền mặt trong túi xách lúc này. Cô không cần tiền khi ở chiến hào... vali cô đã xếp gọn vài bộ đồ giản dị và tiện dụng, thêm 1,

2 bộ mềm mại lúc đi tàu thủy. Cô dự tính phần lớn thời gian sẽ ở trong cabin, e có 1 người quen biết nào đó của ba cô sẽ có mặt trên tàu.

- Em đã tính hết mọi chuyện, - Olivia nhận xét buồn bã.

Tim cô tan nát khi thấy em mình vui đến thế.

2 chị em cùng đi ra ngoài và vẫy 1 chiếc taxi Đường 14, nó sẽ thả họ ở cảng số 54. Xung quanh con tàu bao trùm 1 không khí lễ hội quen thuộc, tiếng cười, rôm rả những giọng nói.

Rượu sâm banh chảy thành thác ở khoang hạng nhất, trong khi những hành khách và những người đi tiễn dần đến lúc một đông. Người góa phụ trong trang phục đen tuyền đi kèm 1 người chị em gái bước nhanh lên khoang tàu, họ dễ dàng tìm được cabin của mình, những phu khuân vác đã đặt vali từ trước.

Họ đầu đầu nhìn nhau, rất lâu. Không còn gì để nói nữa lúc này. Những từ ngữ không còn cần thiết nữa. Victoria đã để cuộc sống nơi đây vào tay chị gái mình. Olivia sẽ lo toan tất cả khi cô vắng mặt... Giây phút khủng khiếp của sự chia tay đã đến... rất nhanh. Nếu Victoria lắng nghe cô, Olivia sẽ quỳ ngay xuống cầu xin em ở lại. Nhưng cô không có 1 may mắn nào, dù chỉ là 1 thoáng mơ hồ.

- Chị sẽ biết được tất cả những gì em đang làm, chị biết ở đây này..., Olivia đặt tay lên trái tim mình, - hãy đừng làm chị phát điên lên vì lo lắng.

- Em sẽ cố gắng, - Victoria nói và cười. – Còn chị, chị đừng quên sáng tối cãi nhau với Charles nhé, nếu không anh ấy sẽ thấy thiếu vắng em lắm đấy.

Olivia ôm em thật chặt.

- Hãy hứa với chị sẽ trở về bình an vô sự nhé.

- Em hứa với chị!

Còi tàu đã rít lên, báo hiệu mời những người đưa tiễn rời tàu. Trái tim Olivia như bị vo tròn lại.

- Chị không thể... không thể để em đi... - cô bám chặt vào em gái mình, nước mắt

- Có chứ, chị có thể mà, - Victoria bình tĩnh trả lời. – Giống như chị đã có thể làm như vậy khi em đi du lịch trăng mật.

Olivia chỉ có thể tuân theo Victoria mà thôi. Em gái cô dẫn cô lên cầu tàu. 1 lần nữa, Victoria hạ tấm khăn voan xuống... Olivia không thể không mỉm cười vì cách ăn mặc khôi hài này.

- Chị yêu em lắm, em ngọc của chị ạ! Chị không biết tại sao chị lại để em bám vào câu chuyện như thế này.

- Vì chị biết rằng cần phải thế.

Đó là sự thật. Victoria đã kiên quyết ra đi bằng mọi cách, và cô đã ra đi. 1 lần ôm chặt nhau cuối cùng, 1 nụ hôn cuối cùng. Olivia nhận ra đôi mắt em sau làn khăn voan đang nhòa lệ.

- Chị yêu em, - cô nhắc lại.

Victoria ôm chị bằng tất cả sức lực của mình.

- Em cũng vậy... Ôi, Ollie, cảm ơn chị! Cảm ơn vì chị đã trả em về với cuộc sống.

- Chúa phù hộ cho em, - Olivia thì thầm.

Rồi cô chậm chậm bước lên bờ, tàu Lusitania dần dần rời xa bến cảng...

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cả buổi chiều Olivia sống trong tâm trạng buồn nản. Cô hoang mang đi hết buồng này sang buồng khác không biết nên làm gì. Con tàu Lusitania giờ này chắc đã lên đèn ngoài khơi, mang theo em gái cô càng lúc càng xa mãi. Olivia vừa mong Geoffrey và Charles mau mau trở về để phá tan sự cô quạnh này lại vừa e sợ đến giờ phút đó. Thiếu người em sinh đôi, cô cảm thấy mình thật lạc lõng. Suốt thời gian sau khi nghỉ trăng mật về, Victoria luôn ủ rũ mệt mỏi. Giờ đây Victoria đã được bay tới nơi mà cô ấy tin là phương trời tự do, để lại mình Olivia với nỗi lo lắng khôn nguôi.

Ngay khi nào Charles và Geoffrey về nhà, Olivia sẽ phải là người thế Victoria, sống cuộc sống của Victoria. Giống như 1 diễn viên lần đầu tiên chuẩn bị ra sân khấu, Olivia muốn chết vì sợ. Cô đã chuẩn bị sẵn 1 bức thư gửi cho Charles, 1 cho cha cô và cả 1 bức viết cho chính mình. Trong thư cô hứa khi trở lại sẽ giải thích về cuộc bỏ trốn tới California này và thay cho chuyến tàu đi Liverpool cô nói dối rằng sẽ đáp xe lửa đi Chicago chiều nay.

Lúc Charles về, Olivia đã lấy lại bình tĩnh. Cô đã sẵn sàng cho vai diễn của mình. Charles bước vào phòng, nhìn qua gương mặt Olivia anh thấy ngay có điều khủng khiếp đã xảy ra. Quên hẳn cuộc cãi vã giữa 2 vợ chồng, anh gần như lao đến bên cô.

- Victoria, chuyện gì vậy? Em ốm ư?

Olivia xanh nhợt như tàu lá buông mình xuống ghế, biểu lộ 1 nỗi tuyệt vọng khủng khiếp.

- Là Olivia...

Anh chờ cô nói tiếp, hẳn không phải Olivia bị tai nạn, anh tự nhủ, vì nếu vậy Victoria đã phải ở bên cô ấy trong bệnh viện.

... Chị ấy đi rồi.

- Đi đâu, Croton ư? Có vậy thôi sao? – Charles ngỡ ngác.

Nhưng rõ ràng Victoria – hay đúng hơn là cô gái mà Charles nghĩ là Victoria – trông kiệt quệ như vừa mất đi 1 người thân trong gia đình.

- Em và cô ấy cãi nhau à?

Thời gian gần đây, cô ấy gây lộn với tất cả mọi người, kể cả chị gái mình. Olivia lắc đầu. Cô chẳng khó khăn gì để tỏ ra buồn thảm đến thế. Trên thực tế, sự ra đi của Victoria đã nhấn chìm cô trong biển u sầu. Làm sao cô phải nghĩ ra và tìm cách diễn ra nỗi đau mà chính cô đang phải chịu đựng? Cô đưa Charles lá thư đã chuẩn bị sẵn từ trước, để gửi cho Victoria. Không ai có thể phân biệt được chữ viết của 2 cô, kể cả Bertie.

Lá thư giải thích thật đơn giản rằng mặc dù trái tim Olivia tan nát khi làm điều này, nhưng cô đã quyết định sống cách biệt 1 thời gian để suy nghĩ về cuộc đời mình. Từ khi Victoria đi lấy chồng, cô cảm thấy tuyệt vọng, mất phương hướng. Sự tồn tại ở Croton, sự cô độc, sự trống vắng đè nặng lên cô. Và kết quả, cô đã chọn cách ra đi như 1 sự giải thoát, mong rằng thời gian sẽ giải tỏa nỗi trầm uất của mình. Thậm chí cô còn nói có thể cô sẽ sống một phần đời còn lại trong 1 tu viện và sẽ không bao giờ lấy chồng.

- Ôi, lạy Chúa! – Charles kinh ngạc. – Thế này thật đáng sợ! – Anh lục túi áo, túi quần và cả mấy ngăn ví... - ở đây đã đủ tiền rồi, anh sẽ đi Chicago ngay và đưa cô ấy về. Cô ấy không thể làm như vậy, việc này sẽ đánh quỵ ba em mất.

Olivia thẳng thốt ngược lên, Charles vừa nói chính điều cô lo lắng nhất.

- Khi anh đến Chicago, chị ấy đã đón tàu đi California rồi, - cô nói như 1 cái máy.

Nói như vậy thì có lẽ phũ phàng với chị gái mình, nhưng cô sẽ không để cho Charles chạy khắp nước Mỹ tìm kiếm trong khi Victoria đang bình thân trên khoang hạng nhất của chuyến tàu thủy sang châu Âu.

- Anh sẽ chẳng bao giờ tìm thấy chị ấy đâu, Charles.

Anh nặng nhọc thả mình trên chiếc ghế bành, vẫn quá xúc động vì cái tin bất ngờ ấy. Anh không biết rằng đôi mắt mà anh nhìn trên trời mong thấy được nguyên nhân của cuộc ra đi chính là đôi mắt của Olivia. Nếu anh biết rõ hơn về vợ mình, anh sẽ đoán được rằng cô gái trước mặt anh chẳng là gì trong cuộc ra đi bất ngờ này.

- Em phải nghĩ ra điều gì chứ, 1 giả định nào đó. Cô ấy sẽ đến nhà ai? Người bạn nào đã rủ cô ấy tới?

Anh có vẻ rất lo lắng, có lẽ cô cũng lo lắng đến vậy thôi nếu sự thật chỉ có như thế. Trái tim cô nhói lên vì anh. Cô cảm kích vì anh đã tỏ ra tận tâm nhiều tới người chị em của vợ mình.

- Chị ấy rất kín đáo, anh biết mà, - cô nói, trước khi òa khóc.

Em gái cô sẽ bôn ba trên các chiến trường trong 3 tháng liền. Cô không cần phải giả vờ buồn khổ, cô đang đau xé ruột vì bị chia cắt và đắm chìm trong nỗi âu lo không tin tức.

- Ôi, em yêu – anh nói và choàng tay ôm lấy vai cô 1 cách tự nhiên không ngờ. – Anh rất tiếc. Anh hy vọng Olivia sẽ thay đổi ý định và chỉ trong vài 3 ngày nữa thôi, cô ấy sẽ trở về. Có lẽ chúng ta nên chờ ít lâu trước khi báo tin cho ba em.

- Anh không biết chị ấy có thể nghĩ gì trong đầu đâu, Charles. Cô ấy còn lâu mới hiền lành an phận như cái vẻ ngoài.

- Thú thực, anh cũng bắt đầu nghĩ như vậy. Ba em đòi hỏi ở Olivia quá nhiều chẳng? Anh luôn nghĩ rằng ông ấy đã không công bằng khi luôn giữ cô ấy ở bên cạnh. Olivia không có cuộc sống riêng, không có bạn bè riêng, không có những người theo đuổi. Điều đó thật không bình thường. Cô ấy hẳn chưa khi nào cảm thấy thoải mái, vậy mà ba em thì chỉ thực sự hài lòng khi luôn thấy Olivia ở đó, chăm lo cho ba. Có thể chính điều đó đã thôi thúc cô ấy ra đi.

- Có lẽ...

Olivia chưa từng phải đối diện với những tâm trạng nặng nề đến thế... Nếu cha cô cũng suy diễn theo hướng đó, hẳn ông sẽ ngã quỵ vì cảm giác có tội. Nhưng cô thật sự sợ rằng ông sẽ nghĩ như vậy.

- Cô ấy đã để lại cho ba bức thư, em muốn đưa cho ba ngày mai.

Ngày mai là chủ nhật.

- Em chắc rằng nếu đợi thêm 1 vài ngày sẽ không tốt hơn sao?

- Không, Charles, em hiểu chị ấy. Em tin mình phải báo tin này ngay cho ba.

- Anh sẽ đưa em về Croton. Olivia không nói điều gì đặc biệt với em tối qua ư? Không 1 lời ám chỉ xa xôi nào, dù rất nhỏ?

- Không, chẳng có gì cả...

Câu chuyện cứ tiếp tục như thế rất lâu...

Charles nóng lòng hồi thúc cô, muốn hiểu được ý nghĩ tâm tối ẩn sâu trong tâm hồn Olivia. Tại sao cô ấy lại không viết rõ nguyên nhân thật trong

thư? Tại sao cô ấy không dừng lại và suy nghĩ đôi chút, để rồi trở lại như ngày xưa, đoan trang, hiền thực? Lần đầu tiên trong đời, lòng anh tràn ngập 1 tình thương mê mông dành cho Victoria, người vợ trẻ của anh. Bỗng dung cô trở nên nhỏ nhoi quá, mong manh quá, nhìn Victoria người ta càng nghĩ đến chị cô nhiều hơn.

Từ nhà bạn trở về, Geoffrey òa khóc khi biết chuyện. Lá thư Olivia vừa gửi vào tay cũng chẳng làm nó nguôi ngoai.

- Rồi cũng như mẹ con thôi, - nó nấc lên trong tay cha, Olivia nhìn nó, mắt nhòa lệ. – cô ấy cũng sẽ không trở về đâu, không bao giờ nữa. Con biết mà...

- Cô ấy sẽ trở về, - Olivia nói qua nước mắt. – Cháu hãy nhớ lại những gì cô ấy nói với cháu... dù Olivia có đi tới đâu, dù điều gì xảy ra với cô ấy, cô ấy sẽ trở về và yêu cháu mãi mãi. Đó chính là những lời sáng nay cô đã nói khi giúp Geoffrey mặc quần áo. Olivia biết mình lỡ lời nhưng thẳng bé không hỏi làm thế nào cô biết được, Olivia tự hứa sau này sẽ chú ý hơn. - Cô Olivia sẽ không nói dối đâu, Geoffrey, - cô dịu dàng, dịu dàng hơn mức Victoria có thể làm được, - cô ấy yêu cháu như con trai của chính mình vậy, 1 đứa con trai mà cô ấy không có và sẽ không bao giờ có. Chúng ta chỉ cần chờ cô ấy trở về mà thôi.

Cậu bé lắc đầu, tuyệt vọng, cậu không tin vào điều gì nữa.

Tối hôm đó, 2 cô cháu ngồi trong phòng Geoffrey. Olivia giải thích cho cậu hiểu mẹ cậu chắc chắn sẽ trở về nếu bà ấy có thể làm được điều đó. Olivia ngồi duỗi dài chân trên giường cậu bé, ngón tay đeo chiếc nhẫn của Victoria, vừa trò chuyện với Geoffrey vừa gãi nhẹ đầu con Chíp.

- Mẹ có thể trở về, chỉ tại mẹ không muốn thôi. – cậu tức tối công kích mẹ mình và cậu càng oáng trách Olivia đã bỏ rơi cậu.

- Sao cháu lại nói thế?

- Mẹ đâu buộc phải nhường chỗ. Đáng lẽ tốt hơn mẹ nên trèo lên thuyền cứu nạn cùng với cháu.

- Nhưng mẹ đã cứu cuộc sống của 1 người khác. Đó là 1 hành động cao cả.

Geoffrey nhìn cô, phân vân, cô thấy mắt nó loáng nước

- Cháu nhớ mẹ lắm, - nó thì thầm.

Bình thường cậu không trò chuyện tâm tình với Victoria. Nhưng từ nay trở đi, cậu chỉ còn mình cô thôi. Olivia xòe rộng bàn tay cậu, áp lên bàn tay cô.

- Cô biết, Geoffrey, và cô biết cháu cũng rất nhớ Olivia... có thể từ bây giờ, chúng ta sẽ trở thành bè bạn.

Cậu ngược mắt nhìn cô, nghĩ ngợi, dò hỏi và cô vội quay đi, sợ rằng mình đã đi quá nhanh. Cô sẽ không ngừng tự lộ diện mất. Cô ôm hôn cậu rồi hối hả rời khỏi phòng. Charles đang đợi cô ở phòng ngủ... Buổi tối thật nặng nề khiến cô mệt nhoài... Cô sẽ không cảm ơn Victoria khi họ gặp lại nhau.

- Geoffrey thế nào rồi? – Charles hỏi.

Đôi mắt anh lộ rõ vẻ lo sợ mà không biết làm gì. Đây là lần thứ 2 trong cuộc đời ngăn ngủi, con trai anh chịu cảnh mất mẹ... Từ 1 năm nay, Victoria đã không phải là nguồn an ủi lớn của nó, mặc dù anh phải công nhận rằng tối nay cô đã chứng tỏ 1 sự tốt bụng, 1 sự thấu hiểu ít thấy. Cuối cùng, cô ấy không phải hoàn toàn thiếu nhân ái, - anh nghĩ. Anh sẽ không tha thứ cho cô nếu cô bỏ mặc Geoffrey với nỗi âu sầu.

- Nó buồn nản lắm. Em hiểu nó... Chúa ơi, em không hiểu các gì đã nhập vào Olivia. Thật bí hiểm!

Cô ngồi xuống mép giường, rã rời, tự dưng chỉ muốn Victoria bị say sóng khủng khiếp trong suốt chuyến đi. Nó xứng đáng phải chịu như thế... Các cô đã cùng bắt tay vào 1 việc điên rồ... Bây giờ không thể sửa chữa được nữa rồi. và ngày mai, cô sẽ phải thông báo cho cha.

- Em có nghĩ cô ấy đã yêu 1 người nào đó mà không ai biết không?

Giả thiết của Charles khiến Olivia bật cười rầu rĩ. Chỉ có 1 đàn ông thu hút cô, đó là anh, và anh lại là chồng của em gái cô. Thật ra, không ai biết cô đã thắm say mê anh. May mắn thay, nếu mọi người phát hiện ra điều đó cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

- Olivia yêu ư? Ồ không... chị ấy không quan tâm đến cánh đàn ông đâu... Chị ấy nhát lăm...

Anh liếc nhìn cô đầy ngụ ý.

- Nhưng như em đấy thôi, em yêu, - anh nói giọng châm chọc.

- Điều đó có nghĩa là sao? – Olivia nhướn mày. Victoria cũng sẽ đặt câu hỏi như thế.

- Em biết rõ anh muốn nói gì mà. Có nghĩa là cuộc sống của chúng ta đặc biệt thiếu đi sự lãng mạn.

- Em không biết rằng anh chờ cưới 1 cô nàng lãng mạn, - Olivia đối đáp, khá tự hào vì màn diễn này, thật xứng với Victoria.

Cô vội ngừng lời, e rằng cách ăn nói đó đã quá tệ hại, nhưng với anh chuyện đó có vẻ bình thường.

- Không, nhưng anh không mong nó lại tới mức này. Và anh chắc em cũng vậy. – anh trả lời buồn bã

Cô nhìn anh bằng ánh mắt đồng cảm, khiến Charles có phần ngỡ ngàng, anh đổi chủ đề. Mỗi ngày đã có đủ những chuyện mệt mỏi rồi, - những lúc thật minh mẫn anh thường nghĩ như vậy, - anh chẳng cần tạo thêm nữa bằng việc cứ trằm mình vào những cuộc tranh luận không lối ra. Nếu nói về phương diện tình yêu, cuộc hôn nhân của 2 người hoàn toàn chấm dứt, anh biết vậy.

- Ngày mai mấy giờ em muốn về chỗ ba?

- Đường khá xa... em không biết... buổi sáng được không? Nếu không có gì bất tiện cho anh.

- Không, không sao hết. Anh rất mừng được giúp đỡ việc này... Em không phiền nếu chúng ta đưa Geoffrey cùng đi chứ?

Cậu bé vẫn thường làm cho Victoria cáu bẳn. Nhưng Olivia trả lời rất nhanh.

- Tất nhiên là không...

Charles nhìn cô. Anh nhận thấy nơi cô 1 sự đổi thay rất tinh tế. Cú sốc về sự ra đi đột ngột của chị gái đã khiến cô trở nên dịu dàng hơn. Cũng biết vâng lời hơn và nhỏ bé hơn. Không phải về hình thể, không! Mà về tinh thần, ở 1 khía cạnh nào đó. Tối nay cô đã không tìm cách để chọc tức anh.

Đã khuya lắm rồi, trong bóng tối, cô nằm im rất lâu, đôi mắt mở to nhìn vào màn đêm dày đặc. Mặc trên mình chiếc áo ngủ của Victoria, cô co ro ở tít 1 góc giường, tránh xa Charles nhiều nhất có thể. Đây là lần đầu tiên cô nằm chung giường với 1 người đàn ông. Nỗi kinh hãi như khoét sâu vào da thịt cô. Và bất cứ lúc nào cô cũng sợ anh sẽ phát hiện ra âm mưu lừa gạt, anh sẽ tống cô ra đường... Nhưng chẳng có chuyện gì như vậy xảy ra. Charles quan sát cô trong bóng đêm, không dám xích lại gần cô, không dám chạm vào cô. Cô quay lưng về phía anh, nhìn đôi bờ vai run run, anh đoán cô đang khóc.

- Em vẫn thức đấy ư? Em vẫn thấy khỏe chứ?

Cô đáp lại bằng 1 nụ cười mà anh không thể trông thấy.

- Không sao đâu, em nghĩ đến chị ấy...

Đó là sự thật. Từ buổi sáng hôm nay, những ý nghĩ về Victoria choán toàn bộ tâm trí cô.

- Olivia chắc chắn có khả năng tự xoay sở được. Khi nào đã sẵn sàng, cô ấy sẽ trở về. Em đừng sợ, cô ấy có biến mất vĩnh viễn đâu.

Anh không biết anh đang nói về chính người vợ của mình, và như thế lại tốt hơn cho anh, cô nghĩ, không khỏi thoáng buồn mơ hồ.

- Nếu chị ấy... bị thương thì sao? – cô cười mở hơn với anh và rất tự nhiên anh xích lại gần cô.

- Tại sao lại thế được? những bộ lạc da đỏ ở đó sống rất hòa thuận với người da trắng. Đa số họ sống trong những làng riêng của thổ dân. Theo anh, Olivia sẽ nghỉ 1 mùa hè ở đó mà không gặp khó khăn gì.

- Nhờ có động đất thì sao?

- Đã 9 năm nay chúng ta không có động đất.

- Còn hỏa hoạn? Chiến tranh?

- Chiến tranh ư? Ở California? Tại sao em muốn chúng ta tuyên bố chiến tranh ở California?

Anh khẽ xoay cô lại để nhìn thẳng vào mắt cô. Anh đoán đúng, cô đang khóc. Nước mắt nhòe nhoẹt trên gương mặt loáng ước dưới ánh trăng. Anh thấy cô giống như 1 đứa trẻ tội nghiệp đáng thương.

- Em ngủ đi và đừng lo lắng nữa. Có thể ba em sẽ cho mời thám tử và chẳng bao lâu người ta sẽ đưa được Olivia về.

Sẽ chẳng có cuộc điều tra nào tìm thấy được cô ấy. Victoria đang ở rất xa, rất xa California. Olivia đau não lòng, hối hận vì đã giúp cho Victoria ra đi. Cô vẫn có thể gửi đi 1 bức điện đến tàu Lusitania, nói rằng cô đã thay đổi ý định và cầu xin Victoria hãy mau chóng trở lại. Đúng rồi, cô sẽ gửi 1 bức điện, trước khi tàu tới Liverpool. Theo tin tức mới nhất, các tàu ngầm Đức đã phong tỏa các cảng Anh... Được, cô sẽ làm vậy. Đầu óc cô để đi đâu khi chấp nhận cho Victoria dẫn thân vào chốn gió bụi mịt mù này. Nghĩ đến điều đó, nước mắt cô lại trào lên. Cô dường như không lưu tâm gì đến mọi chuyện quanh mình nữa, cô để Charles kéo cô về phía anh, ôm cô thật chặt trong vòng tay. Mùi xà bông và kem cạo râu phảng phất nơi cánh mũi cô. Trước khi đi ngủ, anh đã cạo mặt kỹ lưỡng, đúng theo những chuẩn mực nghiêm khắc nhất của tầng lớp gia giáo. Trong chốc lát, cô để mình được ru ngủ bởi sự ấm áp của anh, và rồi cô giật nảy mình, vội tránh xa ra, vô cùng bối rối. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn chỉ là người em rể của cô, anh không phải là chồng cô, dẫu rằng anh tưởng vậy.

- Em rất mệt, - cô lúng túng.

- Không sao đâu.

Trong thoáng chốc 1 tình thương mến tràn ngập lòng anh... Cô lại thu mình ra tí mép giường. Rồi cả 2 chìm dần vào giấc ngủ cho tới sáng.

Họ thức dậy và thay quần áo ở 2 nơi riêng. Thật là 1 sự giải thoát tuyệt vời cho Olivia. Victoria đã không nói dối. Sự tồn tại của họ được xếp đặt trên cơ sở 1 thỏa thuận ngầm với những điều khoản có văn hóa nhất. Loại bỏ tất cả những gì quá thân mật. Chỉ tới lúc ăn sáng, cô mới gặp lại Charles, quần áo chỉnh tề, râu tóc gọn gàng. Geoffrey cảm mũi vào ly sữa với vẻ u buồn. Nó không thích về Croton lắm. Charles đã thuyết phục nó nhiều, và nó đành lấy có thể đàm đối mặt với hoàn cảnh tồi tệ này. Hôm nay là ngày

nghỉ của người đầu bếp và chị dọn phòng nên Charles không thể yên tâm để con lại 1 mình. Mặc dù vậy, Geoffrey cũng không thể kìm lòng nói toạc ra rằng không có "dì Ollie", điền trang chỉ là 1 nơi buồn tẻ.

Họ đi bằng chiếc Packard. Chuyến đi diễn ra trong im lặng đến trng nghiêm. Suốt thời gian đó, những hình ảnh về người cha không ngừng hiện lên trong trí Olivia. Cô đã nhẩm lại cả nghìn lần những lời sẽ nói, dượt lại trăm lần những điệu bộ, những cách bày tỏ sẽ làm. Nhưng sự diễn tả ấy không ích gì khi cô nhìn thấy 1 nỗi đau không gì diễn tả nổi trong đôi mắt ông. Nếu như cố bắn 1 phát đạn vào ngay giữa tim ông có lẽ cũng không làm ông choáng váng đến thế... May mắn làm sao đã có Charles ở bên cô. Họ cùng giúp ông ngồi xuống, rồi Charles đặt vào tay ông 1 ly cô-nhắc. Ông cố nhấp 1 ngụm, rồi nhìn Charles.

- Tôi chỉ là 1 gã bạo chúa già... Nhưng vừa mới hôm kia thôi, tôi cũng đã bảo nó... Olivia, đây không phải là cuộc sống của 1 cô gái trẻ. Nó đã không muốn biết điều đó và vẫn nói rằng đây chính là cuộc sống mà nó muốn... Thật đê tiện, tôi đã để nó làm như thế. Điều đó làm tôi yên tâm... Tôi sẽ thiếu vắng nó khủng khiếp nếu nó ra đi. Và bây giờ, thì đây, thật vậy rồi...

1 dòng nước mắt chảy xuống gò má nhăn nheo. Tim Olivia thắt lại. Cô cố im lặng. Edward Henderson quay sang Charles.

- Tôi tin rằng con bé đã yêu anh, nếu tôi cho phép nó làm vậy... tôi đã không để nó làm thế, sự thật là vậy...

Ông lắc đầu, trong khi Olivia thật đang đứng đó, cổ họng nghẹn lại.

- Ba, không phải đâu... con chắc mà... Chị ấy chưa từng nói gì cả...

Cô ngừng bật, xấu hổ, mặt đỏ như, nhưng không ai để ý nhận ra vẻ bối rối ấy.

- Những chuyện này không thể nói ra thành lời được, ông quệt nước mắt.
– Tự nó hiện ra. Ba là đàn ông. Ba đoán được bí mật của nó. Nhưng ba muốn cứu vãn thanh danh của con hơn, Victoria. Vậy là, ba làm ngơ trước tình cảm của chị con.

Môi Charles mím chặt. Olivia không dám nhìn anh nữa.

- Ba nhầm rồi, chị ấy sẽ nói với con chứ, - cô cố nói thêm, nỗ lực cuối cùng để lấy lại danh dự riêng.

- Nó có nói với con nó sắp ra đi không? Con hãy thôi nghĩ rằng biết tất cả đi Victoria.

Olivia nuốt nước bọt. Chỉ thiếu việc Charles cũng tin rằng cô đang chạy trốn vì tình yêu. Cô sẽ phải mất cả chục năm trời của cuộc đời mình để thuyết phục anh điều ngược lại. May thay, anh có vẻ chung ý kiến với cô.

- Người ta sẽ không bao giờ có thể biết tại sao người này hay người kia lại xử sự như vậy, thưa ba. Tâm hồn có những bí mật của nó. Trái tim có những lý lẽ của nó. Có 1 mối dây ràng buộc rất mạnh mẽ giữa những người chị em sinh đôi nói chúng và giữa Olivia và Victoria thì là 1 mối ràng buộc đặc biệt. Các cô ấy nhận ra được những điều mà chúng ta thậm chí không thể nào tưởng tượng nổi. Từ khi Victoria có cuộc sống riêng, Olivia hẳn cảm thấy rất đơn độc. và có lẽ cô ấy đang thử tìm lại mình, thử tìm thấy 1 con đường riêng của mình.

- Trong 1 tu viện ư? – Edward hỏi, sững sờ, đó không phải là số phận ông muốn dành cho con gái mình. – Ba đã dọa sẽ tống con vào tu viện, nhưng ba đâu có nói thật, - ông nói với người mà ông cho là Victoria.

- Nhưng con đã tin thế.

Cả 2 cô đều tin như vậy.

- Ba sẽ không bao giờ làm thế.

Thay vào đó ông đã buộc Victoria lấy chồng và đó cũng là lý do đã thôi thúc em cô bỏ trốn. Than ôi, Olivia không thể nói gì được.

Đúng như Charles đoán trước, Edward đã quyết định thuê thám tử tư. Ông nài xin Charles đảm đương việc này, ngay sáng ngày mai. Họ thu lại các thứ và Olivia hứa sẽ cố gắng vận dụng trí nhớ để ghi lại được tên của những người bạn cũ ở trường. Chắc chắn rằng không ai sinh quán ở California, cô nghĩ. Những thám tử đã bắt đầu trên những dấu vết giả.

Cô để 2 đàn ông lại trong thư viện. Cô cần hít thở 1 chút. Trong bếp, Geoffrey và Bertie đang khóc. Bà quản gia đọc đi đọc lại vài dòng của Olivia. Bà vẫn đang bị sốc đến nỗi không thật chú ý đến cô gái. Cô thừa dịp đó để lẩn đi, sau khi khẽ hôn lên trán bà... Cô đi dạo ngoài đồng cỏ. Cô thậm chí không lên căn phòng cũ của mình, sợ rằng mình sẽ lại để cho nước mắt tự do tuôn trào.

Edward Henderson bảo họ nên nghỉ lại điền trang, nhưng Charles từ chối hào ý đó. Sáng mai anh phải có mặt ở tòa sớm. Ngoài ra, anh muốn mau chóng liên hệ với các nhà điều tra. Tuy nhiên, anh rất muốn Victoria và Geoffrey ở lại đây. Olivia vội vàng khước từ. Không có người chị em sinh đôi, trang trại chỉ làm cô nghĩ ngợi nhiều hơn. Thực ra, cô e ngại sự nhạy bén của Bertie. Tốt hơn là không nên mạo hiểm lúc này. Sau khi bình tâm lại, bà quản gia có nguy cơ nhận ra cô. Olivia cần thời gian để che giấu con người thật của mình. Hiện tại, cô đã đảm đương tốt vai trò của mình. Cha con Charles đã không có chút nghi ngờ nào.

Lúc ôm hôn chia tay, cha cô rơm rớm nước mắt. Đứng bên cạnh, Bertie cầm khăn múi soa sứt sứt. Chiếc Packard rẽ lối mòn... Ngồi trên băng ghế sau, Geoffrey không hé răng. Cậu thậm chí không trèo lên con ngựa của mình. Khó mà có thể xuống chuồng ngựa mà ngắm nó.

- Cô ấy có hình dung 1 chút về những nỗi đau mà cô ấy gây ra cho mọi người không chứ? – Charles nói khi họ băng qua ranh giới địa hạt.

Ông thấy thương hại ông Edward. Cho dù ông ta đã chịu đựng được chuyện này tốt hơn họ dự đoán. Charles chẳng có gì bình luận về khẳng định của Edward rằng Olivia yêu anh. Anh nghĩ chắc ông ấy đã tự ảo tưởng.

- Nếu chị ấy biết, chị ấy sẽ không bao giờ ra đi, - Olivia nói và nghĩ về người con gái thực sự đang bỏ trốn.

Victoria thiếu vắng với cô khủng khiếp. Từng phút, từng ngày, nỗi u buồn lại tăng lên trong cô cùng với thời gian và không gian chia cắt ngày 1 lớn. Cô ngày càng thấy giải pháp đánh điện là đúng đắn. Victoria sẽ không ở lại đó lâu... chắc chắn không phải là 3 tháng...

Lúc họ trở về tới New York, đã quá 9h tối. Họ vẫn chưa ăn gì. Olivia khoác tạp dề, đi vào bếp, lục lọi trong đó 1 hồi. Lát sau, cô đã nướng và phết bơ lên bánh mì, nấu 1 nồi canh gà với rau và làm xong 1 đĩa salad trộn.

- Sao em làm bếp nhanh thế được? Em đang giấu anh điều gì sao?

Anh mỉm cười dè dặt. những biến đổi bất thường của vợ luôn khiến anh phải thận trọng.

- Nhiều hơn những gì anh có thể tưởng được, - cô trả lời với 1 nụ cười.

Charles ngồi vào bàn, nheo mắt nhìn. Geoffrey từ trên gác đi xuống, nó đã thay bộ pyjama. Món canh ngon lành, những lát bánh mì bơ hảo hạng, đã xoa dịu lòng cậu bé. Thậm chí cậu còn đề nghị ăn thêm salad trộn.

- Ngon lắm cô Victoria, - cậu nói, mồm đầy thức ăn.

Olivia kèm lòng để không ôm cậu bé vào lòng. Cô phải đảm nhiệm vai diễn của mình. Khi cô đưa cho cậu 1 đĩa bánh ngọt, Geoffrey mở to mắt.

- Chính cô làm ư?

- Ồ không, là bác đầu bếp, - cô cười đáp.

Geoffrey nhắm nháp, rồi bẻ 1 mẩu cho con Chip, nó nuốt chửng. Charles đưa con trai vào giường ngủ. Nửa giờ sau, cô lên tầng. Geoffrey đã ở trong phòng của nó. Cô dừng lại trên ngưỡng cửa. Em gái cô thật may mắn, 1 niềm hạnh phúc kỳ diệu mà Victoria đã không biết nắm bắt lấy. Em cô lại đang lên đên trên đại dương thay vì được ở bên cạnh người chồng và 1 đứa trẻ đáng yêu trong ngôi nhà ấm cúng.

- Cô có thể đắp chăn cho cháu không? – cô hỏi, giọng lạc đi.

Thằng bé nhún vai. Trong sự rầu rĩ của nó đã lớn dần lên hy vọng dì Ollie sẽ quay về. Cuối mùa hè này, cô đã viết như thế trong thư. Xa lắm, cuối mùa hè, nhưng Geoffrey đã quyết tâm chờ.

- Vâng, tất nhiên rồi...

Cậu đẩy con khi bông Henry ra, vẩy Chíp nhảy lên nằm cuối giường, nhưng con chó ngoe ngoẩy đuôi và liếm tay Olivia.

- Ngủ ngoan nhé, - cô thì thầm.

Cô quay gót và đi nhanh về phòng ngủ. Chuyển đi và về từ Croton quá dài làm lưng cô đau nhức. Ngày hôm nay tưởng như không thể kết thúc, cô thêm được nghỉ ngơi thật sự.

- Anh sẽ đến tòa án ngày mai à? – cô hỏi, vừa gỡ các ghim cài trên búi tóc.

Anh rời mắt khỏi mớ giấy tờ đang nghiên cứu, ngược lên, nhú mắt. Đây là lần đầu tiên cô hỏi về công việc của anh.

- Ừ... à mà không có gì quan trọng đâu, chuyện bình thường ấy mà. Cảm ơn em vì buổi tối. Anh thấy ba phản ứng cũng tương đối tốt.

- Vâng, em cũng thấy vậy.

Đó là cuộc trò chuyện thật sự đầu tiên giữa Charles và vợ anh đã từ lâu lắm, trừ những cuộc cãi cọ.

Họ thay quần áo ngủ trong những phòng riêng đầy tôn trọng. Họ cùng nằm, quay lưng vào nhau. Vừa chìm dần vào giấc ngủ, Olivia vừa tự hỏi tại sao Charles và Victoria lại đến nông nỗi này. Sự tách biệt hoàn toàn giữa 2 người là 1 khám phá quá kỳ lạ với cô.

Hôm sau cô dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng thay cho đầu bếp. Cô cố làm theo thói quen của Victoria nhưng sự nhàn rỗi đối với cô quá nặng nề. 1 lần nữa, Charles nhận ra sự thay đổi. Vợ anh bỗng nhiên tỏ ra hăng hái chăm sóc đến cha con anh và nhà cửa, đó là 1 ngạc nhiên dễ chịu. Về phần Geoffrey, nó cố tìm cách nhìn lòng bàn tay Olivia, để tìm xem vết chàm nhỏ xíu. Vết chàm trước vốn rất khó thấy bây giờ còn khó nhận ra hơn vì Olivia luôn dùng những chiếc lót tay để đặt các đĩa thức ăn lên bàn. Cô luôn tự răn mình chú ý.

- Tối trường ngoan nhé, - cô nói giọng thờ ơ và không ôm hôn cậu.

Cô cũng không nói gì với Charles khi anh chuẩn bị đến văn phòng. 1 sự thận trọng bậc nhất phải tồn tại. Ở vị trí mình, Victoria chắc chắn không nói 1 lời sáng nay. Cô ấy chắc chắn còn không thèm dậy nữa... Thực tế, Charles ngạc nhiên vì thấy Victoria dậy sớm vậy... Còn Geoffrey, lúc từ trường về, nó mở to mắt kinh ngạc trước 1 cảnh tượng bất thường, 1 Victoria đang ngồi trong bếp mạng mấy chiếc bát tất.

- Nhưng... cô... cô làm cái gì thế?

- Cháu thấy đấy... Cô Ollie đã chỉ cho cô cách sửa lại, - cô trả lời, mặt đỏ ửng.

- Đây là lần đầu tiên cháu thấy cô làm cái đó.

- Mọi việc đều phải có khởi đầu... Cháu không muốn ba cháu bị trơ chân khi làm việc chứ?

Cô mỉm cười, còn Geoffrey thì bật cười thành tiếng. Rồi cậu tự lấy 1 cốc sữa, 1 đĩa bánh nướng, trước khi miễn cưỡng lên gác trả nợ nốt bài tập ở trường. Trong 1 tháng tới, năm học sẽ kết thúc. Cậu mong chóng đến kỳ nghỉ hè.

Những ngày còn lại trong tuần diễn ra không có sự cố nào đáng kể. Olivia ít nói, cô cân nhắc từng từ, để ý từng cử chỉ. Sống thường xuyên bên cạnh họ không giống chút nào với 1 cuộc thăm viếng đơn giản. Cô không lúc nào được quên ai là người đang sống. 1 câu nói không đúng lúc có nguy cơ trở thành móng vuốt cào rách mặt nạ cô đang đeo. Tới thứ Sáu, cô mới cảm tưởng như được hít thở trở lại. Geoffrey đến nhà bạn. Charles có nhiều cuộc hẹn với khách hàng trong thành phố. Sau đó anh còn có 1 bữa tối cùng các cổ đông, và anh biết rằng Victoria ghét thậm tệ những kiểu lao dịch này nên anh không mời cô.

Olivia trút hơi thở nhẹ nhõm. Cô muốn được ở 1 mình, kiểm tra lại kỹ càng hơn những công việc của em gái, ngó qua 1 chút những thứ Victoria thường đọc, ví dụ như những bài báo mà cô ấy đã cắt ra cẩn thận, những lời mời mà cô ấy đã chấp nhận: mấy cuộc họp, 1 cuộc họp báo ở Ogden Mills trong 15 ngày... May thay, Victoria đã kể cho cô tất cả những chuyện đó. Đột nhiên, khoảng 9h sáng, 1 cảm giác kỳ lạ xâm chiếm cô. Cô suýt nữa mất thăng bằng, phải bám vào cạnh tủ để khỏi ngã. Cô thấy ớn suốt cả ngày. Đến cuối buổi chiều, 1 cơn đau đầu không tả nổi bóp chặt lấy 2 thái

dương cô như 1 gọng kìm. Cô không biết nguyên nhân của sự khó chịu này từ đâu đến. Cô không bị gió lạnh đột ngột, cũng không bị sốt. Khi Charles về nhà, cô đang trắng bệch như tấm chăn ga, nằm bệt trên giường bởi 1 cơn đau đang dội lên.

- Hay em đã ăn cái gì đó khó tiêu?

- Em không biết, - cô thì thào như hơi thở.

Căn phòng quay chậm chậm. Từ trưa, những cơn buồn nôn cứ xóc lộn trong dạ dày cô.

- Trong trường hợp nào chúng ta cũng biết rằng em không mang theo, - anh tuyên bố, với chút mỉa mai.

Cô không trả lời. Cô đang quá ốm để có thể đôi co với anh. Tối hôm ấy, cô nằm dài, mắt mở to, suy sụp vì 1 dự cảm xấu. Khi vừa chớp mắt được 1 chút, cô có ấn tượng như mình bị ngập nước. Cô nhồm dậy, miệng há ra, hỗn hển, cổ họng không khí đầy phổi. Không ngồi tại chỗ được nữa, cô trượt khỏi giường. Charles cựa mình, mở mắt.

- Em không khỏe à? – anh hỏi giọng ngái ngủ.

Cô lắc đầu, thấy nghẹt giọng. Anh đưa cho cô 1 cốc nước. Olivia uống 1 ngụm, muốn nôn ngay. Anh đỡ cô ngồi xuống 1 chiếc ghế.

- Em không biết chuyện gì xảy ra với mình nữa... Em mơ thấy 1 cơn ác mộng.

Cơn khủng hoảng lại trào lên, dữ dội hơn bao giờ hết. Cô đã hiểu ra rằng có điều gì đó xảy ra với em cô. Cô ngược đôi mắt lo lắng về phía Charles, anh nắm vai cô. Đã hơn 1 lần, mối dây liên hệ giữa 2 chị em họ làm anh cảm phục. Người ta nói rằng họ giao tiếp với nhau bằng tình cảm, bằng những suy nghĩ.

- Em đã quá lo lắng thôi, - anh dịu dàng, - dù cô ấy có ở đâu, anh chắc rằng cô ấy cũng sẽ tốt cả, - anh nói thêm, bình tĩnh.

Olivia bầu chặt vào anh, toàn thân co rúm lại bởi 1 nỗi hoảng hốt u ám.

- Không, Charles! Chị ấy không tốt đâu, em biết mà,

- Em có biết gì đâu nào. – anh nói giọng chắc chắn.

Anh muốn kéo cô vào giường nhưng cô cự lại.

- Em không thể thờ được! – Cô kêu lên, kinh hãi. Không, không phải con tàu đó! 1 con tàu cỡ như vậy không thể nào đắm được! – Em không biết chuyện gì xảy ra với chị ấy. Nhưng chị ấy đang ốm.

Cô cảm thấy điều đó trên mỗi mạch máu trong cơ thể. Charles nhìn cô, mệt mỏi. Cô như đang là miếng cho 1 nỗi đau đớn quái lạ. những dòng nước mắt xối xả, những cơn nấc không kìm nén nổi. Cô ấy bị khủng hoảng tinh thần, anh tự nhủ, cô ấy quá hoảng hốt.

- Em có muốn anh gọi bác sĩ không Victoria?

Cái tên của em gái làm cô giật nảy mình.

- Em không biết... - cô thờ hồn hển, 2 má dẫm nước mắt. – Ôi Charles, em sợ lắm!

Anh quỳ bên cạnh cô, nắm lấy tay cô. Cuối cùng anh cũng thuyết phục được cô nằm xuống. Anh nằm bên cạnh cô, vẫn nắm chặt bàn tay cô. Mỗi lần Olivia nhắm mắt lại, cảm giác bị đuối nước lại nhấn chìm cô. Cô không ngủ được 1 chút nào. Đến sáng, cô vẫn nằm bất động, gần như nhập đồng.

- Victoria, em muốn uống 1 tách trà nóng không?

Anh đã quyết định gọi bác sĩ. 11 tháng chung sống với nhau, Victoria chưa từng bị 1 lần cảm nhẹ. Cô ấy may mắn có được sức khỏe vững vàng. Vì vậy thật sự là hiện tượng đặc biệt khi thấy cô yếu nhiều đến thế trong khoảnh khắc. Cú sốc về chuyện ra đi của chị gái đã ảnh hưởng đến cô mạnh hơn anh tưởng.

Anh xuống bếp để chuẩn bị pha trà. lát sau, cô xuất hiện, đi chân đất, tóc chải sơ sài. Cô đã có vẻ khá hơn 1 chút. Cô giờ mấy bài báo, mong được thư giãn đôi chút. 1 dòng tít lớn thu hút ngay sự chú ý của cô... Cỗ họng khô rát... Trong phút chốc cô như ngừng thở, lá phổi trống rỗng. Theo bài báo dưới mắt cô, 1 quả ngư lôi của quân Đức đã đâm vào tàu Lusitania ở giữa đại dương trong vùng biển Ailen. Con tàu đã chìm hẳn trong 18 phút. Từ trên bờ Ailen người ta có thể nhìn được cảnh con tàu đắm. Bài báo bày tỏ niềm thương xót vì nhiều người đã bị mất tích. Hiện tại, người ta vẫn không biết có bao nhiêu người thực sự sống sót, vì những con sông có thể cuốn nhiều nạn nhân theo các cửa sông lớn.

- Ôi, lạy Chúa! Lạy Chúa! Anh Charles! – cô hét lên.

Anh vừa kịp đến túm lấy cô, trong khi cô ngã xuống, ngất xỉu.

Charles ra lệnh gọi ngay bác sĩ, và cầu mong ông ta đến nhanh nhất: bà Dawson ốm nặng. Cô ấy đang không còn biết gì nữa.

Anh nhắc bông cô bế lên tầng gác, đặt xuống giường. Anh cho cô hít thuốc muối, thứ Susan thường dùng khi mang thai Geoffrey. Gần như ngay tức khắc, mi mắt cô động đậy. Olivia mở mắt, hướng cái nhìn tuyệt vọng về phía Charles.

- Em... ôi lạy Chúa... anh Charles...

Con tàu đã bị đắm. Em gái cô đang ở trên tàu. Victoria còn sống hay đã chết? Làm sao để biết được đây? Làm sao có thể tiếp tục yên lặng được? 1 dòng nước mắt lại trào ra ướt đầm gương mặt tái xanh.

- Victoria, em đừng nói gì. Hãy nhắm mắt lại nào.

Anh không thể nào trấn an được cô. Căn bệnh này có vẻ là kết quả của 1 chấn động tình cảm rất ghê gớm. Khi nghe tiếng chân bác sĩ trên cầu thang, anh thấy nhẹ cả người... May thay, Geoffrey vẫn đang ở nhà bạn nó, cú sốc mới này đã tha cho nó.

- Thế nào? Có chuyện gì xảy ra vậy? – ông bác sĩ lớn tiếng.

Nhìn qua đã thấy ngay phu nhân Dawson đang chịu 1 chứng căng thẳng thần kinh đặc biệt. Rõ ràng bà ấy đã khóc rất nhiều.

- Thứ lỗi cho tôi, bác sĩ, - cô nói, những dòng nước mắt lại làm mờ nhòa đôi mắt cô

Charles nhìn cô chăm chú. Có 1 cái gì đó rất không bình thường đang diễn ra, nhưng là cái gì? Từ khi Olivia đi khỏi, vợ anh không còn là cô ấy nữa. Cô cố sức giải thích cho bác sĩ những điều mà cô cảm thấy, nhưng dù vậy vẫn không thể nào phác họa nên được bức tranh thật sự với những bóng ma đang ám ảnh cô. Chỉ mình cô đang nắm giữ chiếc chìa khóa bí mật. Sự khó chịu bắt đầu từ khi quả thủy lôi tàn ác lao vào tàu Lusitania. Và kể từ đó tình trạng này ngày càng tồi tệ hơn. Giờ đây duy nhất 1 câu hỏi bám lấy cô: Victoria còn sống hay đã chết? Ai là người có thể mách cho cô biết số phận của em gái mình đây.

Bác sĩ kéo Charles ra khỏi phòng. Charles kể cho ông ta nghe những sự kiện đã xảy ra tuần trước và cả 2 cùng đồng ý rằng: phu nhân Dawson đang chịu những cơn ức chế, 1 thể cuồng loạn rất thường thấy ở những cặp song sinh khi bị chia xa... Bác sĩ ngạc nhiên rằng cô ấy đã không bị khủng hoảng trong thời gian nghỉ tuần trăng mật... những kiểu chuyện như thế này thường tấn công lúc này lúc khác, ông ta kết luận. Theo lời ông ta, mỗi người trong cặp song sinh đôi khi có 1 phần hoặc hoàn toàn những đặc điểm cơ địa của người kia, thậm chí bao gồm cả cá tính. Charles lắng nghe,

gật gật đầu. Lý thuyết này tương thích với những đổi thay anh quan sát thấy ở Victoria. 1 sự hiền dịu, 1 vẻ dễ tổn thương rất gần với Olivia.

Bác sĩ yêu cầu cho cô nghỉ ngơi hoàn toàn. Dần dần cô sẽ lấy lại tinh thần ổn định, nhưng trong thời gian đó không được làm trái ý cô, ông khuyến cáo. Không có những thông tin làm cô khó chịu, không được điều gì có thể làm cô xúc động mạnh. Charles nhắc lại việc cô bị ngắt là sau khi đọc bài báo có nói đến vụ đắm tàu Lusitania.

- Đúng, tôi bảo rồi mà. Như thế là không thể chịu đựng được. Quân Đức đã tấn công...

Nhớ ra phu nhân Dawson trước đã bị mất tích ngoài khơi, ông ta vội thay đổi chủ đề. Ông khuyên nên giữ Geoffrey tránh người bệnh trong 1, 2 ngày cho đến khi Victoria bình tâm lại. Rồi ông nêu ra 1 giả thiết mà từ đầu đã nảy ra trong trí ông: có thể người vợ trẻ đã mang thai. Charles trả lời rằng không thể được, rồi 1 sự hoài nghi bỗng len vào tâm trí anh...

- Tôi sẽ nói lại với ông việc này sau, rồi để xem sao. – anh nói, giọng bình thản.

Trước khi ra về, bác sĩ đưa cho Charles ít thuốc an thần. Chúng sẽ giúp thư giãn thần kinh. Ông ta hẹn sẽ trở lại vào thứ Hai. Olivia từ chối uống thuốc.

- Sẽ ổn thôi mà, - cô nói, yếu ớt.

Chỉ 1 điều có giá trị đối với cô lúc này: có được những thông tin về con tàu bị trúng ngư lôi. Cô không thể ngồi yên được. Khi Charles đến bên giường, vẻ mặt căng thẳng khó tả, cô hỏi:

- Điều gì khiến anh bận tâm vậy?

Trống ngực cô đập liên hồi. Anh đã đoán ra? Anh đã nhận được 1 cú điện từ hãng hàng hải sao?

- Không có gì nghiêm trọng. Ít nhất là anh vẫn dám hy vọng như vậy. bác sĩ hỏi anh 1 câu mà anh không biết trả lời sao?

- Gì vậy? ông ta hỏi...?

1 lần nữa nỗi sợ hãi làm cô bấn loạn, mặc dù cô cố hết sức không để lộ ra.

- Ông ta hỏi phải chăng em đã mang thai?

Olivia nhìn anh, kinh hãi. Em gái cô thề rằng họ không hề có quan hệ chần gối gì nữa từ lâu. Vì đâu có câu hỏi này?

- Không... tất nhiên rồi.

- Không phải anh, đó là điều chắc chắn. Nhưng anh không thể tự ngăn mình tự hỏi không biết em có nối lại với Toby không. Anh biết anh ta có gửi hoa cho em, nhưng anh không biết chuyện gì xảy ra sau đó, Victoria, mặc dù em có cho rằng chuyện đó không liên quan gì đến anh...

Nó giải thích cho những lần vắng mặt của cô, những chuyến đi chơi, những khi về nhà lúc tối muộn.

- Làm sao anh có thể gieo rắc được 1 điều như thế vào đầu? – Olivia phẫn nộ, cô không biết chuyện Toby gửi hoa cho em gái mình. – Làm sao anh dám buộc tội tôi ngoại tình? Tôi đã chưa từng gặp anh ta, - cô khẳng định, hy vọng những điều cô nói là sự thật.

Victoria không ngu ngốc đến độ rơi vào lưới tình của cái gã Don Juan mặt hạng đó.

- Không, Charles. Tôi không mang thai.

Victoria cũng không, cô đảm bảo điều đó. Cô ấy đã quá đau đớn, quá bị tổn thương, quá căm giận những người đàn ông, tất cả đàn ông, quá khát khao về tự do. Victoria thà chết còn hơn là quay về với Toby sau sự phản bội của hắn. Còn chính Olivia, thì chắc chắn rằng cô không mang thai.

- Anh rất xin lỗi nếu đã làm em giận. Em phải thừa nhận rằng khả năng này không thể loại trừ.

- Tôi có thể là đứa ngây thơ nhưng không phải là đứa ngốc! – Olivia nói, cũng lạnh lùng như chính Victoria.

- Anh hy vọng thế

Anh rời khỏi phòng. Nhưng khi quay lại, anh thấy cô đang khóc. Thực tế cô không còn ở đó nữa. Tâm hồn cô đang bay ra đại dương để tìm xác con tàu Lusitania. Buổi chiều, nhân lúc Charles vắng mặt cô đã chạy xuống tầng dưới và đọc lại bài viết trên báo. Sau đó cô gửi chị dọn phòng đi mua tờ báo tin tối, cô đọc ngẫu nhiên. Người ta chưa biết gì thêm, ngoài việc vài trăm người đã bị chết ở ngoài đại dương Queenstown. Biển đã xô những thi thể ấy lên bờ cát sỏi. Chân cô run cầm cập khi đọc tờ báo. Thứ Hai, hang hàng giải có danh sách những người còn sống sót. Cô bầu víu tất cả sức lực mình vào bất cứ hy vọng nào dù mỏng manh nhất. và trong thời gian đó, để được tự do hành động, cô cần phải tránh để Charles nghĩ rằng cô đang bị điên.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Olivia đã không nhận ra mẫu tin xuất hiện trên tất cả các báo của New York và Washington. Còn Victoria, cô đã nhìn thấy nó hôm cô chuẩn bị ra đi. Mẫu tin nói rõ rằng những người khách khởi hành đi châu Âu sẽ phải tính đến tình trạng chiến tranh giữa Anh và Đức. Vùng chiếm giữ của phe gây chiến đã ngày càng mở rộng, trong đó có cả lãnh hải của Anh quốc. Những tàu ngầm quân sự Đức tự ban phát cho mình cái quyền được phá hủy tất cả những con tàu mang cờ Anh hay cờ của nước nào có liên quan với Anh. Những hành khách lên các tàu mang quốc tịch Anh cũng được thông báo trước về những nguy hiểm đe dọa họ. Thông báo đề ngày 22/4/1915, được phát đi từ đại diện của đế quốc Đức ở Washington.

Mặt khác, không 1 tàu thủy nào, dù mang màu cờ gì đi nữa lại có thể bị đánh đắm trước khi được cảnh báo trước, điều đó cho phép di tản dân cư ở trên tàu. Trong trường hợp nào, những hành khách trên tàu Lusitania không phải trải qua 1 nguy cơ nào hết. Victoria đã lưỡng lự giữa tàu của Mỹ New York và Lusitania. Cô đã chọn con tàu thứ 2. Lusitania này nhanh hơn nhiều, có thể dễ dàng tránh khỏi những tàu ngầm khác. Vào thời gian này, nó chạy tuyến Liverpool – New York 1 lần mỗi tháng. Không 1 lá cờ nào chỉ ra nó thuộc quốc tịch Anh, đó là cách để không gây ra sự chú ý của quân Đức. 1 lớp sơn dày đã che đi tên và cảng nó sẽ cập bến. Những cửa kính được kéo rèm đóng kín suốt chuyến đi. Sau khi tới vùng biển Ailen, các thủy thủ phải tháo sẵn các canô cứu hộ và tập trung chú ý gấp đôi. Tất cả đều dành để bảo vệ cho con tàu khổng lồ này, với 4 ống khói đồ sộ được sơn đỏ đen, với 10 cầu tàu, 7 ở trên mực nước biển và 3 dưới mực nước biển. Từ 8 năm nay, nó đã nổi tiếng là con tàu có khả năng vận hành hoàn hảo và bây giờ nó đang chạy chuyến thứ 220 rồi.

Tàu Lusitania không phải là tàu Titanic...

Để đảm bảo sự an toàn cao nhất, thuyền trưởng và các thủy thủ tàu đã tuân thủ nghiêm chỉnh quy định giới nghiêm tất cả các tối, họ yêu cầu các hành khách che kín rèm cửa các khoang và không được hút thuốc lá trên boong.

Ngay ngày đầu tiên, Victoria đã cảm nhận được sự khoan khoái dễ chịu tuyệt đối. Cô nhận ra lady Mackworth, tên con gái là Mageret Thomas, phần tử tích cực của Liên hiệp xã hội và chính trị các phụ nữ, bạn thân tín của Emmeline Pankhust. Magaret có trong tay 1 vụ cháy đồn cảnh sát và 1 án tù, chuyện đã gây ảnh hưởng lớn đến uy tín của người cha đáng kính, thành viên lỗi lạc của hạ viện.

Sau 1 thời gian nghỉ lại New York, Mageret trở lại quê hương mình. Victoria bắt chuyện với chị ta trên boong tàu lúc dạo chơi, và họ cùng tranh luận say sưa.

- Cô thật dũng cảm khi đi du lịch châu Âu trong những thời gian thế này.

Victoria tự giới thiệu như 1 góa phụ tình nguyện vì nước Pháp trên mặt trận khối hiệp ước. Cô đã tự trang bị cho mình nhiều tên các nhận vật quan trọng của Hội chữ thập đỏ và của quân đội Pháp.

- Chúng ta có lẽ cũng cần những người như bạn ở Anh quốc. Cô Mackworth mỉm cười. Tư tưởng tiến bộ của người góa phụ rất trẻ và xinh đẹp này, lòng nhiệt tình hăng hái của cô ấy thật ấn tượng. Chị ta quay đi để dùng bữa tối với cha mình, trong khi Victoria đặt 1 suất phục vụ tại cabin.

Phòng ăn hạng nhất huy hoàng lộng lẫy, được xây cao 2 tầng, bên trên là mái vòm được trang trí nhiều họa tiết và được đỡ bằng những cột đẹp. Con tàu còn có 1 thư viện, nhiều phòng hút thuốc, 1 phòng trẻ em rộng rãi đầy trò chơi và nhiều trò giải trí khác nhau giành cho nhiều lứa tuổi. Mặc cho

chiến tranh, 1 tâm trạng thoải mái vui vẻ vẫn ngự trị trên khách sạn nổi sang trọng này.

Những người đàn ông nói về những trận chiến gần đây nhất, 1 vài phụ nữ cũng vậy, nhưng không ai lo ngại vì điều đó. Những chiếc tàu ngầm không bao giờ được nhắc tới.

Victoria biết Alfred Vanderbilt đang có mặt trên tàu và cô cố tìm cách tránh mặt anh ta, vì anh ta biết chòng cô. Anh ta cùng độ tuổi Charles, cô nhớ mùa đông vừa rồi 2 đàn ông này có lần đã từng ăn tối với nhau. Thực ra cô đi dưới cái tên Olivia Henderson, nhưng cô không muốn Vanderbilt nói ngược lại câu chuyện Olivia bỏ đi California. Cô cũng phải tỏ ra thận trọng về mọi mặt hơn. Cô ít tham gia những hoạt động của giới thượng lưu và phần lớn thời gian cô ở trong cabin của mình hoặc ở trên cầu tàu ngắm cảnh.

Charles Frohman, 1 nhà sản xuất các vở nhạc kịch nổi tiếng cũng có mặt trên chuyến tàu này, luôn bị bao vây bởi những người trẻ tuổi hiếu kỳ hâm mộ. Ông ta tới London để xem buổi diễn vở mới của Jame Barrie, *The Rosy Rapture*, vở ông có ý định sẽ sản xuất ở Broadway. Cô cũng nhận ra Charles Klein, nhà viết kịch danh tiếng, ông đang làm việc với những trang bản thảo cuối cùng của mình, ông không thường trò chuyện với Frohman. Cô thích tranh luận với họ nhưng với sự kín đáo nhất. Cô cũng từ chối lời mời của chính thuyền trưởng Turner trong 1 buổi chiều dài. Thực ra người thuyền trưởng này đã trông thấy cô đứng trên boong tàu và vẻ đẹp của cô đã chinh phục anh ta.

Tự do có tác động với Victoria như 1 liều thuốc tiên. Sau 1 năm bị ràng buộc vào cuộc hôn nhân cưỡng bức, giờ đây sự cô độc này thực sự giải thoát. Chỉ có mình Olivia là thiếu vắng đối với cô. Olivia luôn luôn nằm trong suy nghĩ của cô. Victoria cầu xin chị cô sẽ không để lộ bí mật. Dù trong sâu thẳm trái tim cô biết chắc Olivia sẽ không nói. Cô dành cho chị

mình 1 niềm tin tuyệt đối. Nhưng nỗi giằng xé bởi sự chia ly mới này sẽ luôn ám ảnh Olivia.

Suốt cả hành trình thời tiết rất đẹp. Không 1 cơn giông bão nào tấn công con tàu, bầu trời luôn giữ 1 màu xanh trong trẻo. Tuy vậy ai cũng nóng lòng được đến đích. Thứ Sáu, Victoria đóng hành lý từ sáng sớm, lúc 12h trưa, cô gặp lady Mackworh, chị ta đưa cho cô địa chỉ ở Newport và nhắn cô hãy gọi cho mình. Từ Liverpool Victoria sẽ đến Douvres, từ đó cô sẽ bắt phà đi Calais. Sau hi đã liên lạc được với những người mà cô đã ghi tên trong danh sách, cô sẽ xông ra tiền tuyến.

Cô ăn bữa trưa 1 mình. Họ đang đi trong vùng biển Ailen. Trời nóng bất bình thường, những tiếp viên đã mở cửa sổ các phòng ăn và những cabin của khoang hạng nhất. Sau hi ăn trưa, những hành khách sẽ đi thay đồ. Đất Ailen đã ở trong tầm nhìn, chỉ cách 12 hải lý về phía Nam là ngọn hải đăng Old Kinsale. Niềm hứng khởi dâng cao... Họ sắp được ủa lên bờ.

Victoria bước ra cầu tàu, chống khuỷu tay lên lan có thể, đưa mắt tìm cảng Liverpool. Dàn nhạc đang hòa tấu 1 bản nhạc sôi động, Danuyp xanh. Đang chiêm ngưỡng đại dương, Victoria bỗng trông thấy 1 vệt trắng dài chạy trên biển về phía con tàu, giống như 1 con cá đang rẽ sóng... Victoria nhìn theo đường vạch của nó trên mặt nước. Cô đang mặc chiếc váy đỏ mà Olivia đã mua 2 mẫu trong bộ sưu tập mới nhất, cô để mũ lại trong cabin, mái tóc ánh lên trong nắng... Đột nhiên cả con tàu chở khách tròng trành 1 cách dữ dội, Victoria bị xô dúm vào thành tàu. 1 cột nước quét ngang cầu tàu trên cùng. Mũi tàu dội hẳn lên, lộ ra trên mặt nước. Bám chặt hết sức mình vào lan có thể, Victoria tưởng như sắp văng ra khỏi boong tàu, nhưng cô vẫn giữ vững. Cầu tàu như bị nâng bổng lên rồi mũi tàu lại rơi tùm xuống, bọt sóng mờ mịt, trong khi con tàu phóng hết tốc lực hướng mũi về phía ngọn hải đăng.

Xung quanh, những tiếng la hét, những tiếng với gọi rộn lên. Con tàu nghiêng về phía bên trái. Victoria cảm đầu chạy về phía cabin của mình,

cầu tàu B, cầm lấy chiếc áo phao và tiền. Cô vấp phải 1 dòng người đang đổ về các phía... Dù vậy cô gái vẫn mở được 1 con đường đi. Sau khi đã ở trong hành lang, cô cảm thấy sàn dưới chân mình ngày càng chao đảo dữ dội, đến mức cô phải bám vào vách để tiến lên.

- Chúng ta bị trúng đạn rồi! – 1 ai đó hét lên. – 1 quả thủy lôi!

Hồi còi báo động đình tai bỗng làm lu mờ tất cả những âm thanh hỗn độn, nhưng người ta vẫn nghe thấy dàn nhạc đang chơi, và câu chuyện trong ký ức về Susan trên con tàu Yitanic bỗng hiện lên trong trí Victoria.

- Không! Không phải lúc này! – cô hét lên thành tiếng.

Cô dẫn lên phía trước, va phải các vách ngăn, cố chống cự để giữ thăng bằng. Con tàu ngã dần sang bên. Cô đến được cabin vừa kịp thời gian vội lấy chiếc áo cứu hộ, ví tiền và hộ chiếu. Không cần mang theo hành lý. Victoria không mang theo trang sức gì và cũng chẳng có đồ vật quý giá nào khác. Cô tròng ngay chiếc áo vào mình và lao ra ngoài cabin, cô nghe thấy quanh mình những tiếng la hét kinh hoàng và tuyệt vọng. Trên cầu thang cô đụng Alfred Vanderbilt, anh ta đang cầm trong tay chiếc hòm nhỏ đựng đầy đá quý.

- Ổn chứ? – anh ta hỏi, hoàn toàn bình tĩnh.

Cô không chắc anh ta có nhận ra cô không. Theo thói quen anh ta trên môi anh ta luôn nở 1 nụ cười lịch lãm. Anh ta có vẻ chịu ảnh hưởng bởi bầu không khí bi thảm xung quanh. Người đầy tớ vẫn đi theo anh ta.

- Vâng, tôi chắc vậy. Cái gì xảy ra vậy?

Cô không có thời gian để làm anh ta kinh sợ. Nhưng đúng vào lúc cuộc trao đổi xã giao này bắt đầu, dù không nghe thấy tiếng nhưng người ta vẫn cảm nhận được 1 vụ nổ vừa xảy ra từ lòng tàu, dư âm của nó vang lên bằng những rung động dữ dội.

- Những cú thủy lôi đấy, - anh ta nói, giống như nói rằng trời đang mưa bay hay là trời đẹp vậy. – Cô nhanh nhanh lên cầu tàu đi.

Anh tránh sang nhường lối cho cô. Victoria trèo lên từng bậc, sau đó cô không nhìn thấy anh nữa. Dòng hành khách tràn đầy trên lối lên. Số canô đã được dỡ bạt chỉ đáp ứng được 1 lượng ít ỏi cho công việc cứu hộ. những chiếc canô trở thành tránh nạn ấy đu đưa trên cầu tàu 1 cách kỳ cục, những chiếc thuyền nhỏ thì nhảy nhót trên những dây ròng rọc bên dưới là biển sâu. Tàu Lusitania lúc này giống như 1 thứ đồ chơi mà bọn trẻ con ngồi trên bồn tắm đang say sưa nghịch đùa... Chỉ trừ việc đó không phải là 1 món đồ chơi, rằng đại dương thăm thẳm và rằng 1 quả thủy lôi vừa bắn trúng nó. Lusitania đang trong tình trạng rất nghiêm trọng và lại ở khá xa bờ, 1 thảm kịch đang bắt đầu. Victoria nhìn dải đất liền phía chân trời, tự hỏi cô có bơi được đến sông không. Ở đó, người dân vùng Queenstown đang kinh hoàng nhìn cảnh con tàu khổng lồ đang chìm nhanh trong những con sóng. Đuôi tàu cắm xuống, mũi ngỏng lên, hải hùng, hướng lên bầu trời. Tiếng la hét của những người đang trong tai họa hòa lẫn với tiếng những con chim mòng biển.

Con tàu đang chìm. 1 thác nước ủa qua những ô cửa sổ mới, phá vỡ những cửa gác, tràn vào từng khoang, từng khoang của những tầng cao nhất.

Những cảnh kinh hoàng đang diễn ra trên các thuyền nhỏ. Victoria bị tuột giày, trong khi những luồng khói đen đang vây lấy cô. Cô thấy ngạt thở. Cô không biết khói hay nỗi khiếp sợ khiến cô không thở nổi nữa, nhưng cô vẫn tiếp tục chống cự để không bị trượt trên sàn tàu đang ngày càng nghiêng dần. những người không bám nổi vào thanh chắn nữa bị rơi xuống biển. Sóng biển âm ào ngày càng to, chiếc ăng ten bắt sóng đổ xuống 1 đám đông người, những tiếng kêu cứu, những tiếng khóc của bọn trẻ con, của các bà mẹ xé trong bầu không khí sũng nước. Victoria lại trông thấy Alfred, anh ta

đang giúp những đứa trẻ lên canô. Anh ta bỏ áo phao để đưa cho 1 đứa bé gái, tay vẫn giữ chiếc hòm nhỏ.

Nước đua nhau ào ào lên con tàu đắm. những dây ròng rọc kêu kèn kẹt đưa những dây thừng buông xuống, 2 chiếc thuyền nhỏ cuối cùng cũng được hạ xuống biển. chiếc đầu tiên đã quay đi. 1 ống khói gãy gập làm 2 khúc, tiếng sập đổ hãi hùng. 1 bé gái buông tay khỏi chiếc dây thừng. Em trượt theo dốc sàn tàu ướt nhẫy, tiếng kêu buốt óc. Victoria chìa tay về phía em, nhưng đã quá muộn, đứa trẻ đã bị đại dương nuốt gọn, những con sóng khép lại trên mình em.

- Ôi, Chúa ơi, Chúa ơi... - Victoria hét lên

Những búp tóc vàng lại dềnh lên trên mặt biển, rồi cái cơ thể bé nhỏ không sự sống ấy lại bị sóng đánh dội lên, khuôn mặt úp xuống nước. Vào giờ phút địa ngục ấy, 1 giọng nói bí hiểm ra lệnh cho Victoria phải lên 1 chiếc canô... Người ta nói bằng giọng của chị gái cô... 1 tiếng gầm khủng khiếp xé ngang con tàu khi cô đang cố sức bám tới chiếc thuyền nhỏ. Mới 5 phút trước đây họ bị bắn trúng và bây giờ biển đang nuốt dần con tàu khách. Chỉ còn 2 chiếc canô nữa thôi, vậy mà vẫn còn bao nhiêu đứa trẻ con đứng trên cầu tàu.

- Hãy lên đi... tôi nhường chỗ của tôi đây, - cô hét lên với người quân nhân đang làm nhiệm vụ sắp xếp cho người tị nạn.

- Cô có biết bơi không? – anh ta hét lên. – Cô hãy bám chắc vào 1 chiếc ghế dài ấy. Chúng ta sắp chìm rồi!

Victoria nghe theo lời khuyên. Chiếc ghế dài tuột xuống theo boong tàu đổ nghiêng. Giây lát sau cô đã thấy mình ở trên những con sóng, chúng cuốn theo cả những tấm nệm, những tấm ván, những bức tượng, những ghế vải, những xác người chết... những đồ vật đó vẫn tiếp tục phun ra từ bụng của con tàu, trải ra như 1 cuộc trưng bày, và Victoria kêu lên khiếp sợ khi 2

cái xác va vào chiếc "thuyền cứu hộ" của cô. Cô quay đi, hướng nào cũng chỉ thấy những vật nổi lờ lờ, những tiếng kêu gọi, những tiếng hét kinh hãi. 1 phụ nữ u uất ôm ghì đứa con sơ sinh đã chết trong tay... Chiếc ghế dài mà Victoria đang bám bị sóng giồi lên xuống... Mỗi lần sóng đẩy cô lên là 1 lần cô phải chiêm ngưỡng những cảnh hãi hùng khác... Cuối cùng, dòng nước cuốn cô về phía sông lớn, tới bên 1 chiếc ghế dài khác, trên đó 1 chú bé mặc bộ lễ phục bằng nhung xanh nước biển đang nằm thanh thản. Cậu khiến người ta nghĩ đến 1 hoàng tử nhỏ, cậu bé gần như đã chết cũng giống như người mẹ đang bám hờ bên cậu... Quá đủ rồi. Victoria tưởng như mất hết ý thức, cô nhắm mắt lại với hy vọng rằng cơn ác mộng này sẽ kết thúc ở đây... Nhưng cơn ác mộng vẫn dai dẳng bám riết lấy cô. Vào 1 lúc nào đó, khi cô lại mở mắt, cô nhận ra thuyền trưởng Turner đang trên 1 chiếc ghế dài và lady Mackworth đang trên 1 chiếc ghế khác... xa xa, trên chiếc piano đại, 1 quân nhân và 1 cụ già đang đập dềnh.

Tất cả xung quanh họ vẫn luôn là những tiếng gào thét... Họ vẫn tiếp tục chìm, tiếp tục chết đuối... Biển cả nuốt lấy họ, ngẫu nhiên sự sống của họ rồi khắc ra những cái xác không hồn. Victoria đã tê liệt. Chân cô lạnh ngắt như đá và ngày càng thấy khó thở... Cô bám chặt vào chiếc ghế mạnh như tất cả những gì cô có thể. Và cuối cùng cô buông xuôi, lòng nhẹ nhàng thanh thản, cô thả trôi vào dòng nước.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tiếng lạo xạo... tiếng la hét... tiếng chim biển... những âm thanh của địa ngục... Ai đó đang túm lấy bàn chân cô kéo đi và mỗi bước đi đầu cô lại bị nảy trên sỏi đá. Cô muốn nói. Nhưng không một từ nào thoát được khỏi cổ họng... Hình như cô đã chết. Nhưng có lẽ không, vì mỗi phần cơ thể cô đang làm cô đau đớn khủng khiếp. Cô mở mi mắt một cách khó nhọc. Khuôn mặt người đàn ông đang kéo chân cô đi để bỏ vào một chiếc quan tài hiện ra trong tầm nhìn.

- Mẹ kiếp, Sean, cô này vẫn còn sống... cô ấy động đậy kìa...

Một cơn ho rũ rượi làm cô chao đảo, một dòng nước mặn chát vọt ra khỏi miệng. Tóc cô dính bết vào da đầu, môi nứt nẻ. Mắt cô đỏ ngầu, hai lá phổi như muốn nổ tung. Đêm đã xuống, một tá những chiếc quan tài ngổn ngang trên bãi cát, mùi chết chóc và mùi tanh của biển bão hòa trong không khí. Những con chim lượn vòng vòng trên bầu trời thẫm đen. Người đàn ông giúp cô ngồi dậy. Dù cố gắng đến mấy cô vẫn không thể làm được điều đó nếu chỉ có một mình.

- Người ta tưởng rằng cô chết rồi – anh ta nói giọng xin lỗi

- Tôi cũng tưởng vậy – cô trả lời

Những người khác đã ra sao? Những người đồng hành bất hạnh của cô? Dễ thấy thôi. Hàng trăm cái xác nằm rải rác trên những chiếc áo lễ. Những đứa trẻ, chúng vẫn thật đẹp dù đã chết, những đôi mắt nhìn trân trân hoặc khép chặt. Đây kia, một người mẹ đang khóc rống trên thân thể đứa con mình.

- Quân Đức đã đánh đắm tàu của cô – người đàn ông thứ hai, người tên Sean giải thích – trong mười tám phút, chỉ còn những mảnh ván trên biển. Lúc ấy là năm giờ. Chúng tôi đã tổ chức ngay một chiến dịch cứu hộ trong khả năng có thể và người ta đã vớt các vị lên giữa những mảnh vụn. Có rất ít người còn sống – anh nói thêm, cái âm nặng của vùng Ai-len bình thường hẳn đã làm Victoria buồn cười – đã ba tuần nay bọn quân ngầm mũi nhọn ấy qua lại vùng biển này. Quân đều căng muốn buộc hải cảng cấm vận, cô năm được chuyện ấy không?

Cô tự hỏi không biết thuyền trưởng Turner có biết không

- Nào, đi nào – anh nói – tôi sẽ giúp cô đứng dậy nhé. Cô là người may mắn đấy.

Anh ta thận trọng đỡ cô. Bàn chân trần. Tất chân đã mất, chỉ còn lại một phần chiếc váy. Giờ đây trên mình cô chỉ còn lại quần ngắn, cái váy lót đỏ, khoác ngoài là chiếc phao cứu hộ... lẩn sờ thắt lưng, cô còn thấy cái ví cộm lên... cô tưởng mình đã mất hết.

Cô để cho người đánh cá Ai-len trẻ tuổi đưa mình về hướng một khu công cộng nơi những người sống sót khác đang đợi. Những người dân Queenstown đã tổng động viên tất cả: trưng dụng cả nhà thờ, tòa thị chính, bệnh viện hải quân hoàng gia. Người ta phục vụ trà nóng cho những người vừa thoát chết, và hãng Curnard đã đặt hai nghìn khay trứng.

Bước vào khu nhà chung, dựa vào người đánh cá, Victoria chỉ nhận ra hai khuôn mặt trong cái đám hỗn độn khốn khổ ít ỏi, có thuyền trưởng Turner. Anh ta đã được một tàu hơi nước nhỏ cứu thoát, tàu Bluebell, con tàu đó cũng đã cứu cả Margaret Mackworth.

- Váy áo đẹp chưa này – một người phụ nữ giọng buồn khổ.

Chị ta là một trong những người mẹ hiếm hoi đã tìm lại được con mình an toàn lành lặn. Những người phụ nữ khác đang khóc than cho những cái

chết của những người thân yêu: những người chồng và những người con. Họ đã chết đuối ngay trước mắt họ, trượt theo cầu tàu dốc đứng, và rớt xuống nước lạnh ngắt. Những người khác bị những mảnh tôn vỡ của tàu bắn ra giết chết. Những người được cứu thoát ngồi đây, gom lại thành một bức tranh được vẽ để diễn tả nỗi niềm tuyệt vọng... Đầu óc Victoria quay cuồng, cô chỉ còn một ý nghĩ trong đầu: báo tin cho chị gái mình, gửi cho chị ấy một bức điện. Sẽ thật nguy hiểm khi muốn liên hệ với Olivia, nhưng cần phải vậy. Cần phải cho chị cô biết rằng cô đã sống sót sau thảm họa này.

Lúc nửa đêm, Wesley Frost, lãnh sự Mỹ, đã đi thăm những người tị nạn. Ông ta thăm hỏi từng người còn sống xem ông có thể làm gì cho họ. Victoria đưa cho ông địa tên và địa chỉ của Olivia với một thông điệp đã được mã hóa. Không ai có thể hiểu được ý nghĩa của những dòng tin ấy ngoài chị gái cô. Có 189 người Mỹ ở trên tàu, nhưng vẫn chưa thể biết được có bao nhiêu người đã thiệt mạng. Những người sống sót với nhiều quốc tịch khác nhau, một số bị thương nghiêm trọng mong muốn được liên hệ với gia đình. Mặc dù họ không nhiều, nhưng hình như cũng được đảm chực... Một đoàn người nhợt nhạt, ngơ ngác, những đôi mắt thất thần, trang phục rách tả tơi quanh mình. Một số gần như hoàn toàn trần trụi, quần tạm bợ bằng những tấm chăn mà những người cứu nạn đã đặt sẵn cho họ.

- Tôi sẽ quan tâm đến điều đó, ngay khi có thể được, cô Henderson – viên lãnh sự đưa cho cô một tấm chăn.

- Cảm ơn ông, sự giúp đỡ của ông sẽ rất quý báu – cô thì thào

Rằng cô va vào nhau lập cập, mỗi lần thở người phải co cứng lại. Chỉ trong chốc lát thôi, cô đã rơi vào một thảm cảnh, và giờ đây nằm bệt trên sàn lạnh ngắt, chân tay run bần bật, mắt hốt hoảng điên dại. Cô không thấy lại Alfred Vanderbilt, và cô tự hỏi không biết có phải anh cũng nằm trong số những người đã chết không. Những suy nghĩ của cô bỗng hướng về Geoffrey, nó cũng từng phải sống trong một thảm họa tương tự như thế này

và nó đã phải nhìn mẹ nó chìm cùng với con tàu Titanic. Cô chợt cảm thấy một tình yêu thương trù mẫn dành cho nó, mong muốn được ôm ghì lấy nó và chị gái mình. Cô nhắm mắt lại để đuổi đi những hình ảnh của cảnh hỗn mang khủng khiếp, nhất là hình ảnh một người phụ nữ trẻ, trước khi chìm trong nước còn hét lên rằng con cô ấy sắp ra đời rồi. Cô như trông thấy Olivia đang ngồi trong căn nhà nhỏ ở New York. "Em vẫn sống", cô gào to trong ý nghĩ, cầu mong chị có thể nghe thấy lời mình.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thứ Hai, ngày 10/5, Olivia không thể ngồi yên 1 chỗ được. Cô ngằm quan sát Charles và Geoffrey, 2 cha con đang nhâm nhi bữa sáng, cô kiểm chế để không kêu lên nôn nóng. Những cơn khó chịu trong cô đã mất, cô vừa tranh cãi với Charles về vụ báo chí.

- Bác sĩ đã nói rồi: không được có những chuyện xúc động! – anh tuyên bố và giật khỏi tay cô tờ tin tức buổi sáng mà cô đang hấp tấp tìm đọc.

- Trả em! – cô kêu và giật lại. – Em xin lỗi... em không biết em đang ở đâu nữa. Em chỉ muốn tâm trí mình bận rộn để không nghĩ đến Olivia.

- Anh hiểu, - anh trả lời bằng giọng đọc đoán.

Cuối cùng, anh đến văn phòng. Và như thường lệ, Geoffrey lại rề rà chuẩn bị dài như 1 thế kỷ. Cuối cùng, nó cũng đến trường, Olivia ngay lập vô lấy mũ, túi xách và lao ra phố. Cô vẫy 1 chiếc taxi và đưa chongười tài xế địa chỉ văn phòng của hang Cunard, ở State street.

Làn sóng người đổ xô từng đoàn đến các văn phòng của hãng tàu biển. Tất cả đều hoảng hốt, khóc lóc, gào tên những người thân yêu đã đi trên con tàu khách trúng thủy lôi và cầu xin 1 chút tin tức. những người có trách nhiệm của công ty hàng hải, được bao bọc bởi 1 đội hiến binh, đang cố sức làm đám đông bình tĩnh. Dĩ nhiên họ có được rất ít thông tin. Số người chết tăng lên từng phút – nó đã lên tới hơn 1000 người – và thi thể của Frohman người ta đã vớt được ngoài khơi Queenstown. Từng giây, từng phút, những chi tiết khủng khiếp lại lan đến để làm giàu thêm những lời đồn đại. Người ta nói rằng quân Đức còn ăn mừng vụ tấn công bằng ngư lôi vào tàu

Lusitania như 1 thắng lợi, và điều đó khiến nổi căm hờn của gia đình những người mất tích tăng lên gấp bội.

Sau 7h chờ đợi, không 1 danh sách người sống sót nào được dán lên. Theo thông tin chính thức của hãng Cunard, sẽ không có thêm tin tức trước ngày mai. Olivia bước khỏi tòa nhà lòng trĩu nặng. Cô đã đứng suốt chùng ấy thời gian, trong niềm hy vọng vô ích mong có được 1 điều gì đó... những cái tên được hét lên, 1 danh sách các nạn nhân được truyền tay nhau, 1 ai đó nói rằng người ta đã chụp ảnh các thi thể ở Queenstown để dễ dàng nhận dạng, và Olivia run rẩy lạnh buốt toàn thân. Tuy vậy, cô đang sống trong 1 niềm tin rất kỳ lạ rằng Victoria đã được cứu sống. 2, 3 lần cô tưởng như nghe thấy giọng nói của em gái mình, giọng nói ấy bảo cô: "Em còn sống". Sự thật? Hay ảo giác? Cô sẽ biết điều đó nhanh thôi. Nếu Victoria chết, cô cũng sẽ chết vì điều đó. Ám ảnh bởi những ý nghĩ ấy, cô quay bước về nhà.

Bước lên thềm, mệt mỏi, chân tay rã rời, cô nhận thấy 1 người đàn ông mặc đồng phục đang đến gần. Tim cô ngừng đập. Cô lao về phía anh ta, túm lấy tay anh ta, mắt sáng lên.

- Anh có điện cho tôi phải không? Victoria Dawson?

Cô vồ lấy như 1 con điên cái phong bì anh ta chìa ra và hấp tấp xé tung nó. 2 tay cô run rẩy đến độ những chữ cái như nhảy múa trên tờ giấy trắng... Cuối cùng cô khóc nức lên, những dòng nước mắt nhẹ nhõm chảy dài trên má cô... Em cô vẫn còn sống! "Chuyển đi thật sôi động, - bức điện viết. – Hoan nghênh ngài Bridgeman. Stop. Những nụ hôn nồng nàn từ Queenstown. Stop. Em yêu chị. Stop."

Ngài Bridgeman là thầy giáo dạy bơi cho 2 chị em hồi xưa ở Croton... Olivia vừa cười vừa khóc trên bậc thềm, không quan tâm đến những người hàng xóm đang nhìn và nghĩ gì. Không có thêm chi tiết nào khác, không 1 thông tin nào khác, không 1 dòng địa chỉ. Nhưng lời nhắn đã mang đến điều chính yếu nhất: em gái cô vẫn còn sống sau vụ đắm tàu. Cô không cần biết

gì hơn nữa. Cô vò nhàu mẫu giấy trong lòng bàn tay, chạy vào nhà, rồi đốt nó ở lò sưởi... Giữ lại là quá khinh suất. Nếu Charles thấy được, anh sẽ đặt những câu hỏi. Không phải lúc này.

3 ngày vừa qua, những ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời, đã rút kiệt sức lực của Olivia. Cô chưa từng trải qua những thử thách nặng nề như thế. Cô đi tắm nước nóng, nó trả lại cho cô 1 phần sức sống. Cô lau khô mình, choàng chiếc áo vải bông, không biết mình đang muốn khóc thật to hay muốn hát nữa... Thay vì làm những điều đó, cô bước vào phòng Geoffrey, nó vừa về, cô ôm lấy nó đầy yêu thương trìu mến. Cậu bé nhìn cô, ngạc nhiên. Theo ý cậu, Victoria chắc bị điên rồi. Ba cậu đã nhắc nhở cậu rằng cô ấy đang bị "căng thẳng thần kinh", đó chỉ là 1 chuyển ngữ cho nhẹ bớt thôi... Dù sao đi nữa, cậu cũng chưa bao giờ thấy cô trong trạng thái hạnh phúc vui vẻ như thế.

- Chuyện gì xảy ra với cô thế? Hôm nay cô có vẻ vui quá.

Trong khi miệng vẫn mỉm cười, cô lảng đi bằng những cử chỉ thân thiết, trìu mến. Cô muốn kêu lên thật to: "Đúng vậy! Cô đã tìm thấy em gái mình rồi! Cô ấy vẫn còn sống! Cô ấy đang ở Queenstown! Shr vẫn khỏe!" nhưng cô lại nói.

- Phải đấy. Trời đẹp quá! Hôm nay ở trường cháu thế nào?

- Thì cũng vậy thôi ạ... Nhảm chán! Ba cháu đâu rồi ạ?

- Ba vẫn chưa về.

Cô hân hoan bước đi, và tới giờ ăn tối, cô xuống nhà, kiêu diễm trong bộ váy mới. Charles vừa bước vào cửa nhà. Anh có vẻ mệt mỏi, anh đi rửa tay trước khi tới ngồi vào bàn ăn.

- Chuyện gì vậy? – Anh hỏi giọng uể oải. – Em thật rạng rỡ.- Anh nhìn Geoffrey như chờ ở cậu 1 lời giải thích.

- Chẳng có gì? Em cảm thấy khá hơn. Chỉ có vậy thôi.

- Nhưng lo lắng của em đã yên rồi chứ?

- Có lẽ vậy. Em sẽ khá hơn mà, - cô trả lời với tiếng cười vô lo của 1 người đã ra khỏi cơn ác mộng.

Anh tự hỏi không biết cô đã gặp Toby hay 1 người tình nào mới. Suốt bữa ăn, cô tỏ ra rất ân cần vui vẻ với anh và Geoffrey đến nỗi khi người đầu bếp mang café lên thì anh đã dịu bớt những hoài nghi.

- Hôm nay anh đã nói chuyện với thám tử tư. – anh nói khi Geoffrey lên phòng làm bài tập. – Anh ta sẽ bắt đầu tìm kiếm vào đầu tuần tới, ở California. Anh ta có những cộng sự xuất sắc ở đó.

Cô cảm ơn anh, nụ cười vẫn luôn trên môi.

- Victoria, tâm trạng vui vẻ bất ngờ của em làm anh ngạc nhiên đấy! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hãy cẩn thận, em sẽ đánh thức sự ngờ vực trong anh!

Anh chỉ nói đùa 1 nửa. Nhưng tối hôm nay, cô tỏ ra quá xinh đẹp, quá trẻ trung, quá trong sáng đến nỗi anh không có lòng nào chê trách cô.

- Charles, em đã nói đi nói lại với anh rồi mà. Em cảm thấy khỏe và vui hơn... Thoát khỏi mọi gánh nặng. Dường như em biết chị mình đang ở đâu. Em có 1 niềm tin rằng chị ấy khỏe mạnh... Điều đó không thể giải thích được, thú thật là vậy.

Anh tin cô, anh tin rằng có 1 mối thần giao cách cảm tồn tại giữa 2 chị em sinh đôi này.

- Có lẽ em đúng đấy. – Anh thở dài. – Hãy hy vọng vào điều đó.

Anh, chính anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm. 2 ngày qua tác động với anh như 1 cơn mơ tồi tệ, 1 cơn mơ mà anh mới chỉ vừa được đánh thức. Anh đã sợ rằng vợ anh sẽ mãi u ám trong tình trạng trầm uất.

- Em rất tiếc vì đã làm anh lo lắng, Charles.

- Không phải xin lỗi anh. Anh phải lo lắng chứ, tất nhiên phải thế. Còn gì bình thường hơn việc đó nữa.

Anh nhìn thẳng vào cô, gần như rụt rè. Cô tỏ ra cởi mở với anh hơn, thân tình với anh hơn. Nhớ lại lời bác sĩ nói, anh tự nhủ lòng mình rằng sự ra đi của Olivia và cú sốc tiếp ngay đó có thể đã thay đổi con người Victoria. Và rằng, kể từ đây, cô sẽ dần học theo và thích ứng với những cá tính của chị mình... Điều này hứa hẹn 1 cải thiện đáng kể. Giờ đây Olivia không còn ở bên cô nữa, Victoria dường như phụ thuộc vào Charles hơn, mong muốn được gần bên anh hơn trước đây. Anh không quên cách cô bầu vú vào anh, buổi tối thứ Sáu và kêu lên thành lời nỗi sợ hãi trong lòng. Đúng, cô ấy đã thay đổi, - anh kết luận, không thể không cho phép mình lạc quan tin tưởng.

- Từ giờ, em sẽ cố gắng cư xử tốt hơn, - cô nhẹ nhàng hứa.

Cô đã nhận ra điều đó hơi muộn, cô nói thêm trước lúc lên gác. Cô muốn viết thư cho Victoria, nhưng dĩ nhiên, điều đó là không thể... Cô không thể làm điều đó khi em gái cô vẫn chưa có 1 nơi ở cố định trên đất Pháp. Victoria hứa sẽ viết thư cho cô về địa chỉ ngôi nhà ở đại lộ số 5. Olivia nóng lòng được đọc bức thư đầu tiên của em mình.

Charles nghiên cứu xong tập hồ sơ rồi mới lên gác. Cả 2 đều đến bên giường Geoffrey và hôn nó trước khi đi ngủ. Lúc bước vào phòng mình, lần đầu tiên, anh nói chuyện về vụ đắm tàu Lusitania.

- Bắn ngư lôi vào 1 tàu dân sự, thật đáng xấu hổ! Tính ra số nạn nhân phải đến hàng ngàn, cũng bằng hồi đắm tàu Titanic. Mong rằng Geoffrey

đừng nghe được những chuyện đó, anh sợ thảm họa mới này làm nó nhớ lại cái chết của mẹ nó.

Cô nhìn anh chia sẻ.

- Thế anh, Charles? Anh không nhớ đến cô ấy khi biết tin này sao?

Sự ân cần của cô, sự dịu dàng của cô khiến anh thấy hụt hơi. Trong 1 giây, anh không thể trả lời cô được. Cho tới lúc này, những cuộc trao đổi giữa 2 người chỉ toàn là những mũi kim sắc nhọn này dành cho người kia, những lời ám chỉ đặng ngắt.

- Có chứ, - cuối cùng anh nói. - 2 ngày qua, anh nghĩ đến cô ấy nhiều lắm.

Trong lúc cô phát điên vì lo lắng, thì anh đau khổ âm thầm và cô thậm chí không nhận ra điều đó.

- Em rất buồn, - cô thì thầm.

Anh gật gật đầu, không nói lời nào. Cuộc đối thoại của họ dừng ở đó. Lát sau, họ lên giường nằm, cũng thận trọng như thói quen hàng ngày, chú ý giữ khoảng cách rộng giữa 2 người.

- Em thật tốt, - anh bỗng nói trong bóng tối, - vì đã hỏi anh cảm thấy như thế nào... anh muốn nói về Susan và con tàu. Tất cả những kỷ niệm cùng dồn về 1 lúc. Anh đã sống lại những giờ phút khủng khiếp, chờ đợi, tuyệt vọng... Anh đã không ngừng quấy rầy các đại diện của White Star... anh không biết phải bắt đầu từ đâu nữa... Anh lại thấy mình đang đứng trên bến, khi tàu Carpathia, con tàu cứu được những người bị đắm, vào cảng. Hôm ấy trời mưa... mưa tầm tã... anh vẫn còn chưa biết số phận 2 mẹ con ra sao. Anh không biết họ đã chết hay còn sống... Rồi anh trông thấy Geoffrey... 1 người thủy thủ đang bế nó trên tay... Như 1 thằng điên, anh đã cố tìm Susan đi phía sau họ. Anh đã không thấy cô ấy. và anh đã hiểu... anh

bế lấy Geoffrey và 2 cha con trở về nhà... mất hàng tuần, hàng tháng, thẳng bé mới nói lại được... Đó là những thử thách mà người ta không thể nào quên.

Và Victoria cũng sẽ không bao giờ quên, Olivia nghĩ. Trong bóng đêm, cô chìa tay về phía anh, nhẹ nhàng chạm vào vai Charles.

- Em rất tiếc, cho cả 2 người, Charles. Mọi người không đáng phải chịu như vậy. Cuộc sống thật bất công.

Họ nhìn nhau trong ánh trăng mờ, và anh thấy 1 điều gì đó trong đôi mắt cô, đôi mắt trước kia làm anh kinh sợ, và giờ đây khiến anh an lòng.

- Không có chuyện gì xảy ra mà không có nguyên nhân của nó... Em sẽ không có ở đây nếu không có vụ đắm tàu ấy. – Anh dịu dàng nói.

- Và anh sẽ hạnh phúc rất nhiều, - cô trả lời với nụ cười buồn bã.

Cô nghĩ tới em gái mình, người đã bỏ họ mà ra đi vì cái mà cô ấy gọi là cuộc phiêu lưu lớn. Người thích được nguy nan hơn là sự yên bình của 1 mái ấm. "Chuyến đi sôi động" mà Victoria đã nói trong bức điện chính là biểu tượng cho quan niệm về sự tồn tại của cô ấy.

- Đừng nói vậy, Susan đã được lên thiên đàng, xa rời khỏi chúng ta vì 1 nguyên nhân mà chúng ta không thể biết được. Nếu không phải vậy thì những gì mà chúng ta đang sống đây phỏng còn ý nghĩa gì nữa.

- Em thật may mắn vì được biết anh, Charles.

Đó là 1 câu nói rất kỳ cục từ miệng 1 người vợ, nhưng Olivia không nhận thấy điều đó. Cô quá ngây thơ. Anh nhìn cô và sự trong trẻo anh thấy trong đôi mắt cô khiến anh ngạc nhiên.

- Em rất đáng mến...

Ngay lúc đó anh cũng tự hỏi có phải anh đã thực sự biết về cô không. Hay chỉ là anh tưởng như vậy hoặc là anh đang mơ. Không nói 1 lời, anh ôm lấy cô, nâng lấy gương mặt cô bằng 2 bàn tay mình. Anh lướt nhẹ 1 nụ hôn trên môi cô, thật dịu dàng, gần như thoáng qua, mong rằng sẽ không làm cô sợ hãi... không đánh thức những con quỷ già của sự e ngại và ghê tởm trong cô. Anh chỉ muốn cảm ơn vì cô đã hiểu anh, đã dành cho anh 1 tình bạn chân thành. Nhưng khi đôi môi anh chạm môi cô trong giây lát thì toàn thân anh như run lên. Không thể kìm lòng được nữa, anh lại hôn cô, hôn nữa, vừa tự ra lệnh cho chính mình dừng lại.

- Anh có thể tiếp tục không? – anh hỏi, giọng khàn đi

Cô lắc đầu, nhưng điều cuối cùng mà cô muốn trên trái đất này mới là việc muốn anh không ôm cô nữa. Đôi môi họ gắn lấy nhau. Đôi tay Olivia choàng qua cổ Charles, sôi nổi trong cuộc đời riêng của mình và cơ thể cô áp sát vào anh. Anh nghẹn thở. Niềm ham muốn rạo rức, anh ôm ghì cô vào lòng.

- Victoria, anh không muốn bắt buộc em điều gì sẽ làm em tiếc nuối...

Đã hàng tháng nay họ không ôm hôn nhau thế này, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ những nỗ lực trước kia của họ, luôn kèm theo sự tổn thương, mất mát. Quan hệ tình dục không đem lại cho họ 1 chút khoái cảm thuần túy nào.

- Charles... em không biết... em...

Cô muốn bảo anh dừng lại, giải thích với anh rằng đó là sai lầm, rằng anh là chồng của em gái cô; nhưng Victoria thật, vừa trở về từ cõi chết, đã chọn lựa cách làm lại cuộc đời ở 1 mảnh đất khác... và cô, Olivia, cuối cùng lại ở trong vòng tay của người đàn ông cô đã yêu từ rất lâu rồi.

- Em yêu anh, - cô thì thầm.

Anh không chờ đợi 1 lời thú nhận như vậy. Anh nhìn cô, ngạc nhiên và hạnh phúc.

- Ôi, em yêu... - anh thủ thỉ, thấy trái tim mình đang hướng về cô.

Bỗng nhiên anh nhận ra điều gì đã ngăn cản giữa 2 người ngay từ đầu cuộc hôn nhân này: anh không dám yêu cô.

- Ồ, vì anh yêu em mà, - anh nói, bỏ qua lý lẽ của khối óc.

Rồi, thật dịu dàng, thật triu mến, anh chiếm hữu cô. Dù đau đớn, cô vẫn tự nguyện hiến dâng cho anh, buông thả trong đam mê... và lát sau, khi anh ngấm nhìn cô, xúc động trào nước mắt, anh thấy mình như vừa tái sinh. Với cả 2 người, đó là 1 sự bắt đầu mới, 1 cuộc sống mới, 1 tuần trăng mật mới mà họ chưa bao giờ có như đã mong muốn tận đáy lòng.

Anh thức rất lâu, ôm cô trong vòng tay, trong những nụ hôn, trong sự ve vuốt. Anh khám phá cơ thể tuyệt mỹ mà anh tưởng rằng mình đã biết rõ. Rồi anh ngủ thiếp đi, không buông cô khỏi vòng tay mình. Còn Olivia, cô tự hỏi điều gì sẽ đến với cô khi Victoria trở về. Cô vẫn chưa biết mình sẽ mới gì với em. Tất cả những gì cô biết lúc này là cô sẽ không bao giờ có thể rời xa Charles nữa.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Wesley Frost, ngài lãnh sự Mỹ ở Queestown đã kiếm cho Victoria một chiếc váy và một đôi giày. Chủ nhật sau đó, cô gái lên tàu đi Dublin. Một người đại diện của Cunard chờ cô ở sân ga. Một con tàu khác đưa cô cùng những người sống sót sau thảm họa tới ga Lime Street, thành phố Liverpool. Các nhà báo chen kín nhà ga với hi vọng phỏng vấn được những người vừa thoát khỏi tấn bi kịch. Vance Pitney, phóng viên thời sự của báo New York Tribune, đã đích thân đến tận Queestown, rồi Liverpool, đang sẵn sàng trở lại London. Tất cả các báo đều đăng đầy những bài về tin tức thu hút nhất kể từ sau vụ đắm tàu Titanic. Việc người khổng lồ của đại dương bị trúng thủy lôi của quân Đức còn khiến thảm kịch lần này có phần nặng nề hơn. Hàng nghìn người mất tích của con tàu đã nối dài thêm danh sách nạn nhân của chiến tranh. Victoria trốn tất cả các nhà báo, đi thẳng đến khách sạn Adelphi. Ở đây cố gắng trấn tĩnh lại mình. Cô vẫn còn đang sốc nặng.

Váy áo nhàu nát, Victoria ngồi trong căn phòng nhỏ, đốt một điếu thuốc. Bất thần cô khóc nức nở. Cô muốn quay trở lại trang trại Croton. Nhưng đã quá muộn để quay về những ngày xưa. Buổi tối, ông chủ khách sạn bảo mang lên cho cô một khay đồ ăn. Ông biết cô là ai và tại sao cô ở đây. Những lời xì xào đã theo sát kể từ khi cô bước qua tiền sảnh. Cô đã giải thích rất ngắn gọn về mình với nhân viên lễ tân. Những tờ séc, những tờ tiền mặt, những tờ tín phiếu đều ướt sũng. Cô nói thứ hai sẽ đi đổi chúng ở nhà băng. Từ giờ đến lúc đó, cô không muốn bị chú ý. Bóng đêm đang tràn vào, Victoria nhốt mình trong phòng chống trả lại một cách vô vọng những hình ảnh khủng khiếp cứ hiện hiện trước mắt. Con tàu đang chìm dần, những khuôn mặt hãi hùng của những người đang đuối nước, người thủy

thủ trẻ măng đã khuyên cô bám vào chiếc ghế dài để mong thoát chết. Tất cả nháy nhót như một vũ điệu điên loạn trong trí óc cô.

Cả đêm cô không chợp mắt. Sáng, khuôn mặt cô bọt bặt như tờ giấy nhàu nát. Cô đến nhà băng và trở ra với những tờ tiền mới, tạt ngay vào cửa hiệu gần nhất. Cô mua vài chiếc váy, một quần dài, áo chui cổ, giày và một đôi ủng mà cô dự định sẽ đi dọc ngang các chiến hào. Có thể người ta sẽ cấp cho cô một bộ đồng phục, nhưng dù sao cô vẫn cần một ít quần áo riêng và ít đồ mỹ phẩm và một chiếc lược nữa. Cô chẳng còn lại gì, cả chiếc váy đỏ rách tả tơi cô cũng đã bỏ lại Queestown.

- Cô định từ bỏ cuộc sống lứa đôi hay sao? – Người bán hàng tắc tắc lưỡi, giọng bông đùa. Nhưng Victoria không cười. Thậm chí cũng chẳng mím cười.

- Tôi đang ở trên boong tàu Lusitania khi nó chìm, cô nói.

Người phụ nữ nuốt nước bọt. Cả thế giới biết về thảm kịch này.

- Cô gái, dù sao cô cũng còn may mắn. – Người bán hàng nhỏ giọng, thầm chúc phúc cho cô gái trẻ.

Victoria về khách sạn, tay ôm nặng những bọc hàng. Những cảnh tan tác, kinh hoàng lại ám ảnh cô. Sẽ không bao giờ cô quên những nỗi khủng khiếp này sao? Những khuôn mặt? Những tiếng kêu khóc? Những đứa trẻ bị nhấn chìm dưới sóng giời? Cô tưởng như lại nhìn thấy cậu bé trong bộ lễ phục bằng nhung xanh rớt xuống đại dương. Cái chết đã làm biến dạng khuôn mặt cậu. Chiếc phù hiệu tàu Lusitania vẫn dính trên cổ áo. Giờ đây cô đã có đủ lý do căm thù quân Đức đến trọn đời.

Tối hôm ấy, cô bắt đầu phục hồi lại ý chí. Làm thế nào để đến Pháp đây? Những kế hoạch cô dự tính trước đã bị thay đổi hoàn toàn, nhân viên lễ tân vừa mách cho cô một con đường đi tới Douvres, từ đó, một con phà nhỏ sẽ

đưa cô đến Calais. Sẽ mạo hiểm đấy – anh ta nói thêm, - tàu ngầm Đức đã chiếm hầu hết biển Manche, nghĩ tới điều đó, Victoria lại run lên.

Có lẽ tốt hơn hết là tôi nên mua một bộ áo tắm và bắt đầu bơi vậy, - cô nói, cười méo mó. Đầu óc hài hước của cô khiến anh ta phải phì cười.

- Cô cứng đầu đấy, tiểu thư. Ở địa vị cô, tôi không tin mình sẽ lại đặt chân lên một con tàu.

- Tôi không còn sự lựa chọn nào, nếu tôi muốn đến Pháp, phải vậy không

Cô đến Châu Âu, để trở nên hữu ích hơn. Không ai nói với cô việc ấy là dễ dàng.

Trận Ypres, hai tuần mới đây, quân Đức đã sử dụng axit cloric. Những cuộc chiến vẫn tiếp tục diễn ra ác liệt ở đó. Theo những nhân chứng, một cuộc thảm sát thật sự đang diễn ra ở nơi ấy. Lúc này, một câu hỏi khác được đặt ra: làm thế nào cô tìm đến và gặp gỡ được với những người cô cần kết nối? Những người này ở Reims. Cô sẽ thử gọi cho họ từ Calais nếu điện thoại vẫn sử dụng được ở Pháp. Nếu không được..., cô sẽ tính sau. Cuộc phiêu lưu này cô đã mong muốn, đã chờ đợi, đã khát khao mãnh liệt. Chuyển đi của cô đã bắt đầu bằng tình hình an ninh quá tồi tệ và cô hi vọng mình đã không quyết định một sự lựa chọn tai hại.

Sáng thứ ba, cô rời Liverpool sau khi đã cảm ơn hết các nhân viên khách sạn. Tất cả mọi người đều tỏ ra rất tử tế với cô. Mỗi người tặng cô một món quà nhỏ: trái cây, bánh kẹo, những vật cầu phúc, những biểu tượng tôn giáo,... những đồ vật giản dị nhưng chứa đựng niềm vui sướng họ dành cho cô, vì cô là một người sống sót của con tàu đã hy sinh.

Một chiếc taxi đưa cô đến ga Lime Street, từ đây cô đáp tàu đi Douvres. Nhiều chiếc phà nhỏ dập dềnh trên sóng gần lối vào cảng, những chiếc xuồng nhỏ đậu yên bình dưới ánh nắng chói chang tháng Năm. Victoria nheo mắt lượng chùng khả năng của chúng, e ngại. Kỷ niệm khủng khiếp

trên biển Ai-len đã làm nảy sinh trong cô nỗi sợ hãi sâu kín. Cô thảo luận giá cả với người điều khiển phà. Chuyến ấy chỉ có một dúm hành khách. Đó là một buổi chiều, thời tiết đẹp, mặt biển sáng loáng phản chiếu màu xanh ngắt của bầu trời, nhưng Victoria dán mắt vào những con sóng, rùng mình theo từng đợt sóng, lúc nào cô cũng tưởng mình có nguy cơ bị chết.

- Vous avez bien peur, mademoiselle. (Cô khá sợ hãi đấy nhỉ?)

Người thuyền trưởng mỉm cười với cô. Trong đời ông chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp như vậy. Cô ấy có vẻ đang rất khủng hoảng, đôi mắt dỗi trên biển, để tìm cái đuôi trắng dài của một quả ngư lôi rẽ nước.

- Lusitania – cô đáp lại một từ như để cho qua chuyện.

Ông gật đầu. Bi kịch ấy đăng trên tất cả các báo. Mỗi lần đọc bài báo, Victoria lại nghiến chặt hàm răng. Những ý nghĩ của cô hướng về Oliva, nếu chị ấy không nhận được điện của cô thì sao, nỗi lơ lửng sẽ cắn rứt chị ấy không yên.

Chuyến đi ngắn đến Calais trót lọt không có sự cố bất ngờ nào. Khi đến nơi, người thuyền trưởng cho hành lý của Victoria lên bờ. Rồi ông dẫn cô tới trước một người đàn ông đang ngồi trước tay lái chiếc ô tô con, anh ta đã đưa cô về khách sạn gần nhất và dứt khoát từ chối tiền của cô... Sau một cuộc trao đổi ngắn bằng tiếng Pháp giữa người lái xe và chủ khách sạn, ông ta đã dành cho người mới đến một căn phòng xinh xắn trông ra biển.

Cô đề nghị được gọi điện thoại, may mắn thay nó vẫn còn hoạt động. Cô bấm số máy người ta đã đưa cho cô ở lãnh sự quán Pháp tại New York. Người từng liên hệ với cô, một người phụ nữ sẽ phân những người tình nguyện vào các lĩnh vực hoạt động khác nhau của Hội chữ thập đỏ, đi vắng. Không ai nói được tiếng Anh.

- Rappelez demain, mademoiselle. (cô hãy gọi lại vào ngày mai). Người ta trả lời cô.

Cuộc trao đổi bị cắt ngang. Victoria ngồi trong phòng mình, đốt hết điếu này đến điếu khác, trong khi bóng đêm đã thay cho buổi chiều tà. Một lần nữa cô lại nghĩ về chuyến đi của mình. Cô nhớ lại khi bắt đầu. Cô đã rời bỏ chồng, rời bỏ cha và chị; cô đã thoát khỏi một vụ đắm tàu và giờ chỉ có Chúa mới biết được những gì đang chờ đợi cô. Tuy nhiên nỗi sợ hãi đã qua. Lòng quyết tâm lại chiếm hàng đầu. Không có gì khiến cô thay đổi mục tiêu được nữa... nhất là không phải do người nhận điện gắt gỏng cô gọi lại vào ngày hôm sau. Cô ta đã suýt treo máy ngay trước mũi cô, với lý do cô ta quá bận.

- Không. – Cô hét lên trong máy, kiên quyết bắt cô ta phải nghe – Để tôi nói chuyện với một ai khác ngay bây giờ... maintenant (bây giờ)...(rồi một lần nữa cô thốt lên cái từ ma thuật: Tôi là người thoát chết từ tàu Lusitania.

Im lặng chốc lát, cô nghe thấy tiếng trao đổi lao xao bên kia đầu dây, rồi giọng nam giới cất lên trong máy, hỏi tên cô.

Olivia Henderson. Ngài lãnh sự Pháp đã đưa số điện thoại của các vị cho tôi tại New York...

Tôi muốn tình nguyện ra tiền tuyến. Tôi là người Mỹ và tôi đang ở Calais.

- Và cô đã ở trên tàu Lusitania?- Anh ta hỏi với giọng trân trọng như để chuộc lỗi.

- Vâng.

- Lạy Chúa... cô có thể tới Reims vào năm giờ ngày mai không?

- Tôi không biết...Tôi nghĩ rằng có... Đó là đâu vậy?

- Cách Calais hai trăm năm mươi cây số... Hướng đông nam. Cô đừng nhầm đường nhé, những trận chiến đang diễn ra ngoài đồng trống, nhưng

nó không ác liệt lắm đâu, so với Soissons chẳng hạn... Nhưng dù sao cũng phải chú ý.

Anh khẽ cười và tự hỏi không biết điều gì thôi thúc khiến cô gái rời khỏi quê hương, một đất nước giữ thái độ trung lập chắc chắn. Tổng thống Wilson, ngay cả khi vụ đánh thủy lôi tàu Lusitania vẫn không thay đổi quan điểm chính trị. Chủ trương trung lập nhất quán, ông ta thích giữ một khoảng cách với cuộc chiến tranh quá tốn kém vũ khí và nhân lực... Từ mùa hè vừa rồi, người ta đã tính được năm triệu người chết và bảy triệu người bị thương.

- Cô hãy tìm một ai đó có xe hơi, giọng nói tiếp – Ngày mai chúng tôi sẽ đợi một phái đoàn người tình nguyện. Cô là y tá à?

- Không rất tiếc, cô nói, sợ rằng người ta sẽ từ chối sự giúp đỡ của cô.

- Cô có biết lái xe không?

- Có.

- Tuyệt! Chúng tôi sẽ giao cho cô một xe cứu thương hoặc một xe tải. Ngày mai cô tới nhé.

- Đợi đã, - cô nói khi anh ta chuẩn bị gác máy, - Tên anh là gì?

Sự ngây thơ của cô làm anh mỉm cười. Thấy rõ rằng cô không biết gì về nơi cô đang dừng chân. Lại một lần nữa, anh tự hỏi không biết tại sao cô đến để mạo hiểm cuộc sống của mình trong một cuộc chiến tranh không liên quan gì đến cô. Những người khác cũng đã làm như vậy, tất nhiên, nhưng đó là những người đã có tuổi, với một quá khứ phức tạp. Cô gái này gần như một đứa trẻ vậy... Anh trả lời rằng tên anh thì không quan trọng gì.

- Thế thì tôi hỏi ai? – Cô nài thêm.

Một âm sắc nhọn, bức bối lộ ra trong giọng nói của người đối thoại.

- Không hại gì đâu thưa cô. Hãy yêu cầu người lái xe đưa cô đến bệnh viện hay Hội chữ thập đỏ... Chắc chắn cô sẽ thấy chúng tôi ngay thôi. Đây là cuộc chiến tranh nhỏ với rất rất nhiều binh lính. Cô không thể bỏ qua chúng tôi đâu.

Anh ta gác máy. Sau khi cảm ơn nhân viên lễ tân cô trở về phòng mình.

Tối đó, cô tặng cho mình một bữa ăn ngon lành. Ông chủ khách sạn lo tiến hành đàm phán về xe cộ. Lái xe, một chàng trai trẻ, sở hữu một chiếc Renault đã chấp nhận cuộc đi. Cậu ta sẽ đi con đường phụ, - cậu ta bảo vậy. Chuyển đi phải mất cả ngày, và cậu ta muôn đi sớm từ sáng. Anh chàng có vẻ còn trẻ hơn cả Victoria, tên là Yves. Cô thanh toán tiền trước, theo thỏa thuận. Anh bạn bắt tay, khuyên cô mặc ấm và đi giày thấp... Nếu chẳng may chiếc Renault hỏng dọc đường thì anh không muốn phải vác cô trên vai cho đến tận Reims chỉ vì cô đã đi một đôi giày cao gót. Lời nhắc nhở pha chút bông đùa này không thể không khiến cho Victoria thảng thốt. Cô hỏi cậu ta chẳng nhẽ chiếc xe ô tô này lại thường hỏng hay sao.

- Không thường xuyên đến như thế đâu, - cậu ta trả lời.

Yves chúc cô một đêm ngon giấc, rồi ra đi, hứa sẽ đến đón cô vào sáng mai từ lúc bình minh. Victoria trải qua một đêm trắng. Sự phấn khích không cho cô nghỉ ngơi. Chuyển đi xa của cô đang gần đến hồi kết thúc. Mục đích của cô gần đạt được. Đến sáng, cô suýt nữa thì nhụt chí. Cái lạnh ẩm ướt của buổi sáng tinh mơ làm cô run rẩy. May thay, ông chủ khách sạn đã chuẩn bị mấy chiếc bánh kẹp cho những người lên đường và Yves đã đến với một tách cafe nóng mẹ anh đã chuẩn bị sẵn.

Chuyến đi báo trước sẽ rất dài. Họ nghỉ chặng đầu tiên ở Doullens. Yves đưa cô một nắp cafe bốc khói nghi ngút.

- Tại sao cô đến nước Pháp? – cậu ta hỏi.

- Tôi muốn có ích, - cô trả lời.

Sự thật là quá phức tạp, nhất là đối với một chàng trai Calais chỉ nói được sơ sơ thứ ngôn ngữ của cô.

- Tôi thấy mình vô dụng trên nước Mỹ, - dù vậy, cô vẫn nói tiếp – Tôi không làm gì cho ai hết. Những lý do của cô có vẻ cao quý trong tai cậu. Yves gật gù. Cậu hiểu.

- Cô có gia đình chứ, phải vậy không?

Nếu cậu ta biết rằng cô đã bỏ chồng và thằng con trai mà đáng ra cô phải nuôi dạy, cậu ta sẽ cho rằng cô là điên hay tai ác.

- Tôi có một chị gái. – Cô trả lời. – Một người chị Jumelle (Sinh đôi).

Đó lại là một từ ma thuật khác, trong tất cả các ngôn ngữ. Một nụ cười sáng lên trên gương mặt chàng trai.

- Không đùa chứ. Indentique?(Giống hệt nhau?)

- Đúng vậy.

- Très amusant.(hay thật). Thế cô ấy không muốn đến đây với cô sao?

- Không phải thế, - cô giải thích một cách chắc chắn – chị ấy lấy chồng rồi, anh biết đấy.

Yves phác một cử chỉ đã hiểu. Nhưng cậu nào có biết chút gì về sự phức tạp của câu chuyện này.

Chiếc xe lại lên đường. Chuyển đi diễn ra trong im lặng. Họ đi qua trước những trang trại, những nhà thờ và những trường học, rồi những cánh đồng khô cằn rộng hút tầm mắt. Không còn người đàn ông nào nữa để cày xới đất đai. Yves cố giải thích cho cô bạn đồng hành bằng cả hai ngôn ngữ và bằng

cả điệu bộ cử chỉ để cô có thể hiểu được tình cảnh nước Pháp quê hương anh bây giờ. Đi xa hơn cô tự rót café nóng và châm một điếu thuốc.

- Vous fumez (Cô hút thuốc ư)? – Chàng tài xế trẻ tuổi bị ấn tượng mạnh kêu lên.

Phụ nữ Pháp ở tầng lớp của cô gái này không bao giờ hút thuốc. Victoria gật đầu.

- Très moderne (rất hiện đại!). – Cô nói, khiến người đồng hành bật cười.

Cô très moderne ngay cả khi còn ở New york, thậm chí hơi quá là đẳng khác.

Họ đi qua Montdidier, rồi Senlis. Khi họ tới Reims trời đã đổ tối. Cô bị lỡ cuộc hẹn lúc năm giờ với Hội chữ thập đỏ. Không còn giọt café nào trong bình ủ, và họ cũng chẳng còn gì để cho vào miệng. Xa xa người ta nghe thấy tiếng đại bác, xen vào là những loạt súng máy.

- Tôi không thích những cái đó. – cô thì thầm nói với người tài xế, vẻ căng thẳng.

Một người đã chỉ cho họ một con đường đi. Họ đi hướng Chalons – sur – Marne; lát sau, một bệnh viện dã chiến hiện ra dưới tầm mắt. Chỗ nào cũng thấy người, ngay giữa đồng đất rộng: những nữ y tá, nam y tá mang những chiếc tạp dề vấy máu đang khiêng những băng ca thương binh, những người đang hấp hối. Yves càng lúc càng thấy lo sợ, cậu sẽ đi ngay lập tức. Cậu ta giúp Victoria xuống xe. Những cảnh kinh hoàng trải ra dưới mắt họ nhưng cô bỗng cảm nhận được sự hưng phấn quen thuộc tràn ngập lòng mình. Mặc dù những mệt mỏi. Mặc dù những hiểm họa của chuyến đi.

Cô hỏi một người xem Hội chữ thập đỏ đóng ở đâu nhưng tất cả các câu hỏi đều nhận được nụ cười ăn năn. Yves muốn quay trở lại con đường cũ. Cậu ta sẽ để cô ở đó. Cậu ta đã hoàn tất nhiệm vụ của mình rồi. Cô thỏa

thuận có một người tài xế chứ đâu phải một người dẫn đường... Cậu ta trèo lên xe, và cô hét lớn merci (cảm ơn). Yves không hề ngoảnh lại, thấy rõ anh chàng đang mong mau mau rời khỏi Chalons – sur – Marne, cô không hề hấn học cậu ta về chuyện đó.

Nằm ở trung tâm cánh đồng là một cái lều to rộng. Người người hối hả chui vào đó, những người từ đó lại chui ra. Một vài người ném cái nhìn ngạc nhiên về phía Victoria. Cô tỏ ra quá sạch sẽ gần như đài các, tạo nên một hình ảnh quá lố khi cứ đứng yên như thế, vali xách tay. Cuối cùng cô cất lời hỏi văn phòng của các nữ y tá nằm ở đâu.

- Đằng kia kìa, - một người hất hàm nói.

Anh ta đang mang trên lưng một túi rác lớn, Victoria rùng mình khi tưởng tượng ra những gì chứa bên trong.

Với những nữ y tá thực thụ chẳng nên lưu tâm nhiều tới điều đó. Hai trăm thương binh được người ta gom về từ mặt trận nằm trong những chiếc băng ca dưới đất. Một chiếc lều với kích cỡ khiêm tốn hơn được sắp xếp làm tổ phẫu thuật đã không còn chỗ nữa... Những người bị thương, thậm chí có những người nằm trực tiếp ngay trên mặt đất, chờ đến lượt mình. Đáp lại những tiếng la hét của những người này là những tiếng rên rỉ của những người khác. Một số, thật may mắn?! đã không còn biết gì nữa.

- Tôi không biết phải làm gì đây. – Victoria ngao ngán.

Cô không chờ đợi cảnh hỗn mang như thế này. Cô ngỡ rằng sẽ có ai đó giải thích cho cô các hoạt động gồm những công việc gì, vậy mà cô lại thấy mình ở giữa tất cả những người đàn ông này, máu me, rách nát vì súng đạn, bỏng cháy vì bom mìn, trúng độc vì khí độc quân Đức đã nã xuống. Liên minh Anh – Pháp và cả những đồng minh của họ không có loại vũ khí nào có thể so sánh được với khí độc này.

Victoria đi theo một y tá trưởng, một người đàn ông nhỏ bé với mái tóc màu hung đỏ mà một người trên đường khi đi ngang qua gọi là Didier. Ở Chúa, anh ta nói tiếng Anh. Nhưng cô suýt ngất xỉu khi hiểu rằng anh ta muốn giao cô trông nom những người lính mà bộ phận tải thương đã gom về từ góc ngách các chiến hào. Vừa chỉ những người hấp hối, anh ta vừa nói, giọng nhỏ xíu giữa những tiếng ồn ào hỗn độn vây quanh.

- Đó, hãy làm những gì cô có thể.

Sự đau đớn của họ dội lại trong trí Victoria bao hình ảnh khác nữa. Những người chết đuối của tàu Lusitania bị sóng đánh dập dờn trên đại dương, nhưng ở đây còn kinh hãi hơn vì những nạn nhân ở đây vẫn còn đang sống.

- Họ sẽ không qua được đêm nay... Khí độc, cô hiểu rồi đấy. Người ta không thể làm gì cho họ nữa.

Một người lính nằm thẳng đờ ngay dưới chân Victoria, phun ra từ miệng một chất nhớt xanh. Cô gái bấu lấy tay người y tá trưởng.

- Tôi không phải là nữ y tá, - cô hôn hên, cố chống lại cơn buồn nôn dữ dội. – Tôi không thể...

Thế này thì quá rồi, cô hối hận vì đã đến đây.

- Tôi, tôi cũng không phải là y tá, anh ta bác lại với giọng sắc nhọn. – Tôi là nhạc công... Nghe đây, đó là điều cô phải nhìn thấy. Ở lại hoặc đi đi. Tôi không có thời gian để lãng phí đâu...

Ánh mắt anh ta thách thức cô.

- Tôi ở lại.

Cô quỳ xuống bên một thương binh. Một trái bom đã phá đi nửa gương mặt anh, nó giờ được cuốn bằng những vòng băng rỉ máu. Các bác sĩ đoán chắc rằng vô ích khi muốn phẫu thuật. Trong một bệnh viện thực thụ, cơ hội sống sót là một trên mười. Còn ở đây thì chẳng có chút cơ may nào.

- Cô tên gì? – anh ta hỏi giọng nói mong manh... Tôi, tôi là Mark.

Anh là người Anh.

- Olivia, cô trả lời dùng cái tên từ nay đã là của cô.

Cô cầm tay anh, nắm chặt nó trong tay mình và cố không nhìn vào vết thương của anh ta.

- À, một cô gái Mỹ,... - Anh ta lẩm nhẩm bằng một âm nhấn của miền Yorkshire.- Tôi đã đến đó một lần rồi...

- Tôi đến từ New York.

Nhưng điều đó thì quan trọng gì nổi với anh ta lúc này.

- Cô đến khi nào?

Anh ta đang bám vào cuộc sống. Dường như một vài trao đổi làm quen ấy có thể giúp anh ta vượt qua đêm nay... Nhưng điều đó là không thể, cả hai đều biết điều đó.

- Tối nay, - cô nói, và một lần nữa muốn ỏi mưa khi một chàng trai khác nắm lấy gấu váy cô.

- Từ Mỹ... tôi muốn nói là...- Mark thì thào.

- Kỳ nghỉ cuối tuần vừa rồi... với tàu Lusitania.

Họ có đến hàng trăm người. Những cái bóng nhợt nhạt, động cựa trên những tấm đệm rơm. Một ai đó, ở đâu đó lại tiếp tục rên rỉ, thứ âm thanh đơn điệu kinh hồn. Tiếng rên la, khóc than, oán thán chất chứa trong không khí. Giống như cái hôm con tàu bị đắm.

- Quân Đức dã man... Giết cả phụ nữ... cả trẻ em... Lũ súc sinh hung ác, - anh nói, kiệt sức, - Chúng là thế đấy.

Cô quay qua một thương binh khác, người vừa gọi cô. Anh ta muốn uống nước, anh ta muốn gặp mẹ và cơn khát đang thiêu đốt anh ta. Mười bảy tuổi, quê ở Hampshire. Hai mươi phút sau đó anh ta trút hơi thở cuối cùng trong tay Victoria... Hàng chục người trong số họ sẽ chết cùng một lúc... Cô chỉ có thể nắm tay họ, làm cho họ thỏa những cơn khát, chăm sóc họ một cách nhẹ nhàng nhất, dịu dàng nhất, vì phần lớn họ chẳng còn chút can đảm, chẳng còn chút sức lực nào, và khí độc đang đốt cháy lá phổi họ. Nỗi khiếp sợ tăng lên cùng với cơn sốt. Đêm dài điểm từng giờ u ám, và khi ánh sáng đầu tiên của bình minh mang lại chút sức sống cho sự tăm tối hãi hùng. Victoria bước ra khỏi lều, khắp mình mẩy nhuốm đầy máu và nhớt nhãi. Cô không biết mình đang đi tới đâu, cũng chẳng hay vali mình để ở chỗ nào. Cô đã quên đi tất cả khi những thương binh kêu tên cô và khi thần chết đến cướp họ trên tay cô. Didier và cô đã đưa họ ra ngoài bằng những chiếc cáng, và bây giờ họ nằm xấp hàng dưới đất chờ được đem chôn trên những ngọn đồi. Hàng nghìn thi thể. Trẻ lắm, chỉ vừa mới bước qua tuổi thơ ấu...

- Đi nào, đi kiếm mẫu bánh mì ở nhà ăn tập thể đi. – Didier nói, chỉ tay về phía một lán trại khác, dựng cách đó một quãng, có vẻ nó đã nằm ngoài sự chú ý của Victoria.

Cô đã không ngủ suốt đêm, mỗi thứ thối trên mình cô gào thét phản đối. Cô đã tỏ ra không thể mệt mỏi. Một nụ cười thoáng hiện ra trên môi Didier.

- Thế nào, Olivia, không hối tiếc chứ?

Rã rời, đờ đẫn, Victoria suýt nữa nói bật ra sự thật: cô không phải là Olivia. Nhưng cô đã không nói gì, chùng nào cô còn ở đây cô sẽ còn được gọi với cái tên đó.

- Không, - cô cười uể oải.

Anh nghĩ rằng cô không nói sự thật. Cô đã làm việc năng nề suốt cả đêm. Cô sẽ trở thành một trợ tá tuyệt vời nếu cô ở lại. Phần lớn những người tình nguyện đều bỏ cuộc chỉ sau vài ngày. Người ta không thể sống hàng ngày với nỗi khiếp hãi mà không thối chí. Rất hiếm người là những kẻ kiên gan. Một vài người đã theo Didier từ khi bắt đầu...từ gần một năm nay. Nhưng cô gái này sẽ không nằm trong số đó. Quá trẻ, quá xinh đẹp. Chắc chắn cô đang muốn đi tìm cảm giác mạnh, không phải nghi ngờ điều đó.

- Cô sẽ quen với nó thôi. Chờ đến mùa đông, cô sẽ thấy!

Họ đã ngập ngựa đến tận gối trong bùn quánh sệt, hàng tháng liền trong mùa đông năm trước. Dưới mưa ràn rạt dữ dằn. Số phận họ tuy vậy vẫn là điều được mong ước nếu so với số phận những người Nga phải chiến đấu trong cái lạnh cắt da cắt thịt ở Galicie. Victoria bỗng tự nhủ rằng mùa đông thì cô đã ra đi từ lâu rồi. Lúc ấy cô sẽ đang ở New York với Charles và Geoffrey... Họ đối với cô dường như đã thật xa, thật mờ nhạt như không còn tồn tại nữa. Chỉ còn một mình Olivia đem lại cho cô cảm giác rất thật... Đôi khi cô còn như nghe thấy giọng nói của chị.

Cô chia tay Didier, lao đảo đi về phía nhà ăn tập thể. Mùi cà phê và mùi thức ăn mơn man lỗ mũi. Cho dù đã phải sống giữa cảnh tàn sát tang thương. Victoria vẫn có thể cảm thấy chết vì đói. Cô lấy mấy quả trứng, một đĩa sườn sụn hầm rau củ, và một mẩu bánh mì cứng như gỗ. Cô phải dầm ngập nó trong nước sốt. Cô ăn hết những thứ đó cùng hai cốc café đen. Những y tá và bác sĩ trực trao đổi vài ba câu chuyện tầm phào. Tất cả đều mệt nhoài. Một cuộc sống hoàn toàn trải ra giữa đồng không, dưới những lều và lán trại thay cho cả bệnh viện và nhà kho. Một lâu đài nhỏ được

trưng dụng cho bộ phận hành chính và bộ tham mưu, những sĩ quan khác đóng trong một trang trại gần đó. Victoria không biết cô sẽ ở chốn nào.

- Cô ở đây với Hội chữ thập đỏ à? – Một phụ nữ béo tròn hỏi cô, giọng dễ chịu.

Chị ta mặc một bộ đồng phục y tá lem máu, và đang ngấu nghiến ăn một bữa sáng đầy sự. Nếu mười hai tiếng trước, hẳn Victoria đã bị sốc. Hôm nay thì máu đã trở nên bình thường với cô.

- Tôi sẽ phải thế thôi, ít nhất là vậy. – cô giải thích. – Nhưng tôi đã bị lỡ cuộc hẹn ngày hôm qua. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với họ.

Người phụ nữ gật đầu. Chị nói tên chị là Rosie và giống như nhiều người chăm sóc khác, chị ta nói tiếng Anh.

- Tôi, tôi biết – cô trả lời với dáng vẻ ục ịch ngồ ngồ.- Một quả đạn pháo đã đụng phải xe của họ ở Meau, trong khi họ đang trên đường đến doanh trại của chúng tôi vào lúc chiều qua. Họ có ba người. Chết ngay tại chỗ.

Victoria hít một hơi dài. Cô cũng có thể đã bị chết trong xe nếu cô cố bắt kịp họ ở Paris. Ổn Chúa, cô đã không cố gắng hết mình được.

- Cô sẽ làm công việc gì? – Rosie nhẹ nhàng hỏi.

Victoria suy nghĩ trong giây lát. Tự đáy lòng cô chẳng biết gì cả. Thật kinh hoàng, thật nặng nề so với những gì cô đã hình dung. Những cuộc hội thảo mà cô đã tham gia tại lãnh sự quán ở New York đã dệt nên một bức tranh khác hẳn về chiến tranh... Những từ ngữ luôn sạch sẽ hơn, hợp lý hơn thực tế; chúng đã miêu tả một lý tưởng trong sáng thuần túy mà giản lược đi những vấn đề có thực. Cô tự hỏi không biết cô muốn lái một chiếc xe cứu thương hay một chiếc xe tang lễ hơn đây... Cô muốn chở những người đang hấp hối về bệnh viện hay những người chết đến nơi an nghỉ cuối cùng.

- Tôi không biết...- cô bắt đầu, ngần ngại.- Tôi không phải là y tá, tôi chẳng có chút kinh nghiệm gì về thuốc thang cả... Tôi không biết tôi có thể trở nên hữu ích trong công việc gì đây.

Cô nhìn Rosie với một vẻ rụt rè mới mẻ.

- Tôi có thể nói chuyện đó với ai?

- Trung sĩ Morrison. Chị ấy điều hành những người tình nguyện... Và nhất là cô đừng tự lừa dối mình. Chúng tôi cần sự giúp đỡ, dù cô có bị níu kéo hay không... Nếu cô có thể chịu đựng được cảnh này, tất nhiên rồi.

Tất cả vấn đề là ở đó.

- Chị ấy đâu? – Victoria thận trọng hỏi.

Cô vẫn còn chưa đi đến quyết định sẽ ở lại.

Rosie cười lớn và tự lấy thêm café cho mình.

- Không cần thiết phải đi tìm chị ấy, rồi chị ấy sẽ tìm thấy cô. Trung sĩ Morrison biết tất cả những gì đang diễn ra ở đây... Và đó là một lời cảnh báo đấy.

Rosie không nhầm. Chỉ khoảng năm phút sau, một phụ nữ khổng lồ, mặc quân phục, sai những bước dài tới gần, rồi nhìn Victoria định lượng. Chị ta biết được việc cô đến đây qua Didier. Trung sĩ Morrison, người Australia, cô sinh ra ở Melbourne, cao một mét tám năm. Tóc vàng, mắt xanh, chị ta đã ở Pháp gần một năm nay. Chính chị ta cũng từng bị thương trong chiến đấu. Chị điều hành nhóm những người tình nguyện với năm đấm sắt, bắt họ cam chịu kỷ luật như một nô lệ. Chị ta không quan tâm đến những lời mào đầu vô ích.

- Theo những gì tôi thấy người ta sắp cô ngay lập tức vào việc. – chị ta nói với Victoria, cô cảm thấy mình bỗng bé xíu.

- Vâng, - cô trả lời hất cằm lên.

Trong trận địa, mỗi người dường như đều biết nghĩa vụ của mình. Người ta gọi là ốc đảo của sự văn minh giữa cảnh hỗn độn và hung dữ này.

- Chuyện ấy có làm cô hài lòng không? – Trung sĩ Morrison hỏi.

- Động từ hài lòng có lẽ không thích đáng. – Victoria thận trọng trả lời.

Rosie đã đi đến khu phẫu thuật. Chị ta sẽ còn phải làm việc trong mười hai giờ nữa... Nhưng kíp trực luôn sẵn sàng hai tư trên hai tư. Đôi khi, chính sự mệt mỏi trong họ là nguyên nhân của sức lực trong họ. Thực tế, Rosie đã hoạt động hết mình liên tục ba mươi giờ rồi.

- Gần như tất cả những người tôi chăm sóc đã chết trong đêm qua, - Victoria tiếp.

Peny Morrison gật đầu miễn cưỡng. Một ánh sáng xúc động thoáng qua rất nhanh trong đôi mắt xanh của chị.

- Than ôi, đó là số phận của hầu hết những bệnh nhân của chúng ta. Hãy suy nghĩ đi, cô Handerson.

Chị ta có trí nhớ của con voi. Chị nắm được ngay tên người mới đến, chị đã ghi tên cô vào khu lán nữ, và gửi hành lý của cô tới đó.

- Chúng tôi cần sự giúp đỡ, - chị ta nói tiếp thẳng thắn. –Tôi không biết vì sao cô có mặt ở đây, và tôi cũng không muốn biết, nhưng nếu cô có lòng ở lại, chúng tôi sẽ rất biết ơn cô. Hiện tại, những chiến sĩ của chúng ta đang phải chịu những thất bại tồi tệ.

Victoria đã thấy được điều ấy qua những con số không ngừng tăng lên các thương binh được đưa về. Người ta đã cấp cho cô một mặt nạ chống khí độc phòng trường hợp chiến hào gần nhất bị phá hủy và quân Đức tấn công.

- Tôi thích ở lại, - Victoria nghe tiếng mình trả lời.

Cô là người đầu tiên ngạc nhiên về lời nói. Cứ như đã có giọng của một người xa lạ nào đó đã trả lời câu hỏi của trung sĩ.

- Rất tốt.

Peny Morrison xem đồng hồ. Trong sáng nay, có một buổi họp tổ chức trong lâu đài, và tướng chỉ huy đã mời chị tới. Chị bước đi, rồi quay lại phía Victoria.

- À tôi quên... Cô đã được đăng kí vào khu lán nữ. Cô sẽ thấy hành lý của cô ở đó... Người ta sẽ chỉ cho cô chỗ ngủ... Và trong mười phút nữa cô được chờ đợi trong trường hợp khẩn cấp.

- Cái gì cơ, ngay lập tức?

Cô chỉ khao khát được nghỉ ngơi xứng đáng. Nhưng đó không phải là ý kiến của trung sĩ. Bóng dáng một nụ cười hiện trên môi Peny Morrison.

- Cô sẽ được tự do tối nay lúc tám giờ. Như tôi đã nói với cô rồi, chúng tôi cần cô. Cô sẽ sung sướng với giấc ngủ ngon sau vậy.

Ánh mắt họ giao nhau. Cô tưởng như đọc thấy trong đôi mắt trung sĩ một biểu hiện ấm áp, rồi nó biến mất gần như ngay lập tức. Mười phút sau, người phụ nữ này sẽ là một bạo chúa. Chị điều khiển các y tá và khai thác kiệt quệ những người tình nguyện. Ở doanh trại này, tất cả đều được phân phối hạn định, cả tài nguyên con người.

- Hãy túm tóc vào, - chị ta nói trước khi quay đi.

Victoria uống ực cốc café đen thứ ba. Cô chẳng còn sức lực, chẳng còn lòng dũng cảm nữa,... Và chẳng còn sự lựa chọn.

- Cô đã quay lại rồi sao? Hẳn cô đã gặp trung úy Morrison, - Didier trêu trọc.

Anh vẫn ở đó. Victoria thay một chiếc tạp dề sạch, buộc tóc và đội một chiếc mũ vô khuẩn. Lực lượng liên minh cung cấp chúng nhiều chừng nào có thể, nhưng căn cứ vào nhu cầu thực của họ, những dự trữ đang cạn nhanh chóng.

Mười hai giờ liền trôi qua chỉ là sự lặp đi lặp lại những cơn ác mộng ấy: tiếng kêu ran đau đớn, những chân tay bị cắt cụt, những đôi mắt mù lòa, những lá phổi bị nhiễm độc... Rồi khỏi bệnh xá, Victoria chao đảo. Cơn buồn nôn trào lên trong cô, nhưng cô không còn sức để nôn ọe nữa. Một ai đó chỉ cho cô khu lán trại dành cho nữ. Về đến nơi, không thêm bỏ công tìm hành lý, cô ngã xoài xuống chỗ nằm gần nhất, chìm trong giấc ngủ nặng trĩu. Không mơ mộng gì, kể cả về chị gái mình. Cô mở mắt trước buổi chiều hôm sau. Cô tắm vòi hoa sen bằng dụng cụ tạm bợ sẵn có ở đó, gội đầu và trở ra con đường về nhà ăn tập thể, bữa tối đã được phục vụ. Đó là một chiều tháng Năm rực rỡ. Đã lấy lại diện mạo một con người, cô ngồi vào bàn, và uống liền vài cốc café đặc... ở đây, tất cả mọi người đều lạm dụng café.

Vừa ăn, Victoria chợt nhớ ra rằng cô không biết lịch làm việc tiếp theo của mình. Cuối bữa, cô nhận ra Didier và đặt câu hỏi đó với anh. Anh mới kết thúc ba mươi sáu tiếng phục vụ. Sức lực cạn kiệt khiến mọi đường nét trên mặt anh dần dẹt lại.

- Không bao giờ có trước chiều tối đâu... Chắc cũng được niêm yết ở khu của cô rồi đấy. Morrison nói rằng cô cần được nghỉ ngơi.

- Anh cũng vậy, - cô nói, đầy cảm thông.

Hôm nay cô có ấn tượng đã là một phần thực sự của doanh trại. Đó là một cảm giác an tâm

- Salut, chào nhé! – Anh ta hét lên trong lúc đi xa dần với một tách café trên tay.

Chất cafein chẳng làm anh mất ngủ được. Không gì có thể giữ anh thức tỉnh lúc này, kể cả những tràng súng máy. Anh khó lòng mà đứng thẳng nổi, nhưng anh vẫn mỉm cười khi đã đi khá xa. Cô gái trẻ làm anh hài lòng. Những người tình nguyện đến đây với những lý do thuộc về riêng họ. Họ không bao giờ nói về chuyện đó, ít nhất là trước khi trở thành những người bạn thân thiết. Phần lớn đối với họ ra mặt trận là một sự trốn chạy. Họ trốn chạy một cuộc đời bất hạnh nào đó. Một số khác đi theo lý tưởng Nhưng dù nguyên do thôi thúc họ là gì đi nữa, thì nó cũng chẳng có gì liên quan tới nguyên do đã giữ họ ở lại nơi này.

Victoria trở về khu lán, ở đó cô thấy tờ lịch làm việc của mình. Cô sẽ vào việc sau hai giờ nữa. Cô nằm dài trên giường trong chốc lát, rồi đi một vòng quanh doanh trại, để làm quen với sự sắp đặt quanh đây. Cô nghĩ đến việc viết thư cho Olivia, rồi quyết định rằng cô không có thời gian cho việc đó. Cô có mặt ở bệnh xá sớm trước khi. Kíp bác sĩ đã trực đổi ca. Lát sau, trung sĩ Morrison tới. Chị có vẻ vui khi Victoria đã ở vị trí, và đưa cho cô hai bộ đồng phục. Một chiếc áo khoác ngắn, một chân váy dài, một tạp dề trắng. một chiếc mũ nhỏ có gắn hình chữ thập đỏ, một áo choàng đỏ dùng trong trường hợp trời lạnh. Những trang phục cũ kỹ này chẳng phong trang nhã gì, nhưng nó chỉ ra cô thuộc tốp nào. Nữ trung sĩ hỏi cô mọi chuyện vẫn ổn chứ.

- Vâng, tôi chắc vậy,- Victoria trả lời, không khỏi có một điều không nói ra.

Cô không chắc vào khả năng của mình. Cô sẽ cố gắng tỏ ra giỏi giang hơn.

- Tôi hài lòng được nghe điều ấy. Hãy đi lấy giấy chứng minh của cô ở trong khu ở của mình. Tên đăng ký của cô đã được chấp nhận hôm qua, trong cuộc họp. Cô sẽ thích nghi được, không có vấn đề gì đâu, cô Henderson ạ.

Từ miệng trung sĩ Morrison đó là lời khen ngợi đẹp nhất, nhưng Victoria không có thời gian để hào hứng với chuyện đó. Chiến trận đang diễn ra ác liệt ở Berry – au – Bac và những thương binh trên các cáng được đưa về ào ào.

Cô an ủi họ, chăm sóc cho họ, băng bó các vết thương trong mười bốn giờ liền không ngơi tay. Được đẩy ra khỏi bệnh xá, cô đi thẳng theo con đường về lán nghỉ. Cô quá kiệt sức để có thể ăn được lúc này. Và dù vậy, dù mệt mỏi rã rời, cô không thể vui đi những hình ảnh dồn dập trong trí. Những đứa trẻ chết đuối trên tàu Lusitania hiện lên hòa trộn cùng những thân thể rách nát của những người lính trẻ. Những con quỷ của sự điên dại và của cái chết bây giờ mới thật hả hê sung sướng. Thế giới xung quanh chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mặt trời đang tỏa sáng trên bầu trời trong xanh của nước Pháp, những con chim đang ca hát và những con người đang chém giết nhau với sự hung dữ của loài thú dữ. Cô đi qua chỗ ở tồi tàn của mình, tới ngôi trên bãi cỏ, tựa lưng vào một thân cây và châm một liều thuốc. Lúc này chỉ có một ý nghĩ chiếm giữ trong cô là được đơn độc một mình để tập hợp các suy nghĩ. Cô không có thói quen với sự tất bật thế này. Năng lượng đã cạn kiệt, cô ngả đầu trên một gốc cây, rít từng hơi thuốc dài, ánh mặt trời mơn man trên khuôn mặt cô; cô có cảm tưởng như đã ngàn năm qua rồi.

- Cô sẽ mau chóng có nước da rám nắng xinh đẹp đấy... Mặc dù, cần phải thú thực rằng, nơi đây không phải là địa điểm thú vị cho những chuyến nghỉ hè.

Giọng nói đàn ông, một âm nhẹ của tiếng Pháp. Nhưng người lạ này đã nói bằng tiếng Anh. Cô ngược nhìn lên một người đang cúi ngược xuống,

vóc dáng cao hơn cả cái cây. Những lọn tóc vàng đã điểm những sóng bạc... trong bối cảnh khác, cô hẳn đã thấy anh ta thật quyến rũ.

- Sao anh biết rằng tôi nói tiếng Anh? – cô tò mò hỏi.

- Tôi đã ký giấy tờ của cô ngày hôm qua.

Anh ta nhìn cô lạnh lùng. Không ai trong hai người mỉm cười, cứ như người nọ đang định giá người kia.

- Tôi nhận ra qua bộ đồng phục, - anh tiếp, - và qua miêu tả.

Peny Morrison đã tuyên bố một cô người Mỹ rất xinh đẹp đã tham gia vào đội quân những người tình nguyện và theo ý kiến của chị ta thì cô sẽ chẳng ở được quá mười phút ở trận địa. Anh tránh lưu tâm cô về chi tiết này.

- Tôi có cần phải đứng lên để chào anh không?

Cô chẳng biết gì về nghi lễ hết. Vào lúc này, họ đang đối diện nhau như một người đàn ông và một người đàn bà. Không phải như một đại úy và một trợ lý y tế.

- Không, - anh nói, lần này thì mỉm cười, - ít nhất là nếu cô không muốn gia nhập quân đội, cái điều mà tôi can gián cô cực lực. Ngay bây giờ nếu có một tâm hồn người lính đang ngủ trong cô thì chúng ta có thể phải tranh luận với nhau về điều đó.

Anh nói tiếng Anh một cách hoàn hảo, - anh đã học ở trường Oxford và trường Harvard, anh ta có vẻ nhiều tuổi hơn Charles, nhưng cô không biết nói là bao nhiêu. Thực tế, anh ba chín tuổi. Thực tế đó là một người đàn ông đẹp, với dáng vẻ triết gia.

- Đại úy Edouard de Bonneville, - anh tự giới thiệu.

Bây giờ anh mỉm cười với cô. Hai ngọn lửa nhỏ tỏa sáng trong đôi mắt Victoria, nó đã tắt từ khi cô rời khỏi New York. Cô không có ai để trò chuyện, trừ Lady Mackworth, trên tàu Lusitania. Sau đó cô chỉ có những cuộc trao đổi hoàn toàn mang tính hình thức. Thế nhưng, người đàn ông này lại rất khác.

- Anh có phải là tổng chỉ huy của trung đoàn không? Tôi e đáng lẽ mình phải nhảy dựng lên khi trông thấy anh, nhưng tôi sợ rằng đôi chân của tôi không thể chịu đựng được trọng lượng của tôi nữa.

Đôi mắt cô thâm cuông còn nụ cười thì tinh nghịch.

- Đó cũng là một ưu thế khi người ta không ở trong quân ngũ. Không có gì buộc cô phải cảnh giác cả... Rõ ràng cô không có một lợi ích nào khi nhập quân ngũ.

Anh ngồi trên một gốc cây, đối diện với cô.

- Và để trả lời câu hỏi của cô: không, tôi không phải là tổng chỉ huy, tôi chỉ ở cấp bậc thứ ba hay thứ tư thôi. Thế nên tôi không có quyền lực gì cả.

- Nếu anh kí vào giấy tờ của tôi, thì hẳn anh cũng phải có quyền hạn ở mức nào đó chứ?

- Ồ, ba lần không.

Anh hoàn toàn không nói sự thật. Anh tốt nghiệp ở trường Saumur, một trường kỹ binh dành cho con trai các quý tộc và các đại gia, và anh là một quân nhân có tiền đồ. Nếu mọi việc diễn tiến bình thường anh sẽ lên đến cấp tướng. Nhưng anh quan tâm đến cô bạn duyên dáng đang cùng trò chuyện này hơn câu chuyện thật của mình. Trong hai ngày nay, anh đã nghe nói nhiều về cô từ những người đàn ông và từ Peny Morrison. Người mới xuất hiện này khêu gợi tính hiếu kỳ của tất cả mọi người. Rất có học thức,

một vẻ đẹp choáng ngời, và rất trẻ... Những cô gái như thế này đáng lẽ thường dành mùa hè để khiêu vũ, chải chuốt trong nhung lụa.

- Tôi nghe nói cô đã ở trên tàu Lusitania?

Anh thấy một nỗi đau đớn trong mắt cô, rồi nói tiếp.

- Chuyển đi dài của cô đã bắt đầu tệ hại. Và sau đó? Chuyện gì đã đến với cô? Cô đã bị lạc trên đường đến một nơi nào khác thú vị hơn cái địa ngục này? Hay là cô buộc mình phải chịu một hình phạt tự nguyện?

Cô phá lên cười. Con người không quen biết này làm cô hài lòng. Anh thuộc loại người có trí tuệ sắc bén mà cô thích thú.

- Tôi đã tình nguyện đến đây, - cô trả lời, miệng vẫn mỉm cười. – Những sự tình cờ không có liên quan gì cả.

Ánh mắt họ lại gặp nhau. Cùng màu xanh trong hai đôi mắt ấy, dưới mái tóc đen của Victoria và với Edouard là mái tóc vàng. Người nào chứng kiến cảnh này hẳn nghĩ rằng họ là một đôi tuyệt đẹp, mặc dù chàng đại úy có nhiều tuổi hơn nhiều so với Victoria. Gần bốn mươi, anh gần như có thể làm bố cô. Tuy nhiên, chẳng có chút tình cảm cha con nào đẩy anh đến bên cô.

- Làm sao mà anh lại nói tốt tiếng Anh thế?

- Tôi đã học ở Oxford, Sorbonne. Sau đó, để hoàn thiện kiến thức của mình, tôi đã học tiếp một nửa ở Harvard, - anh nói thêm, - rồi sau đó ở Saumur, một trường quân sự Pháp rất ngốc nghếch với những con ngựa ở khắp nơi.

Nét hài hước chua cay của anh làm Victoria thú vị. Cô đã từng nghe nói trường Saumur như một trường của kỵ binh rất cao cấp. Tương đương với trường West Point.

- Bây giờ tôi ở đây (anh cũng châm một điếu thuốc và Victoria, vì hút hết điếu của mình, cũng bắt chước theo). Và hãy tin tôi đi, tôi thích ở một nơi khá hơn.

Cô cười... Người ta chỉ có thể đồng tình với ý kiến của anh. Thật lú lẫn khi cô đã tình nguyện từ bên kia trái đất tới đây, như cô đã thú nhận với anh.

- Nếu cô còn có chút lương tri, cô hãy lên một con tàu Mỹ, lần này, để có thể trở lại nhanh nhất đất nước của cô... Thực chất chính xác cô ở đâu?

Anh không biết tất cả những gì về cô, trừ việc cô là người Mỹ, tên cô là Olivia Henderson, - ít nhất anh cũng tưởng như vậy.

- New York.

- Cô đã chạy trốn điều gì? Những người cha mẹ độc đoán ư?

Theo như giấy thông hành, cô hai mươi hai tuổi. Một tuổi còn khá mềm yếu mà người ta vẫn thường sống cùng với cha mẹ và có thể thực hiện những cuộc bỏ chốn... Hay là một thất bại trong tình yêu đã dẫn cô tới chốn này, điều ấy, thẳng thắn mà nói là một phản ứng ngu ngốc. - Không, - cô lắc đầu, - thậm chí cha tôi là một người rất tử tế.

Edouard tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

- Và ông chấp nhận cho cô đến nước Pháp? Quý ông này buồn cười thật. Nếu tôi có con gái, tôi không bao giờ cho nó làm một điều như vậy.

Không có chiếc nhẫn nào được đeo trên ngón tay áp út của anh... Và cô cũng không đeo nhẫn cưới dù cô vẫn luôn là gái có chồng.

- Ông không biết nơi tôi đang ở, - cô giải thích, - Ông tưởng tôi đang ở California.

- Thật không tốt chút nào, - Anh kêu lên, ánh mắt chê trách.

Nhờ một bất hạnh xảy ra với cô thì sao? Và chuyến đi trên tàu Lusitania chẳng phải đã suýt nữa bắt cô phải trả bằng cả tính mạng của mình đấy thôi.

- Cô có cho ai biết về cái trò... quậy phá của mình không?

Cô còn trẻ, táo tợn. Một sự bạo gan điên rồ.

- Chị gái tôi, - cô nói, dựa người vào thân cây.

Sự mệt mỏi làm cô tê dại. Vì vậy, cô muốn dốc lòng cùng một ai đó. Có lẽ cô đã nhầm khi gửi gắm niềm tin. Có lẽ cô đã sai khi tâm sự cùng anh. Dù sao đi nữa, anh cũng không thể trả cô về trái với ý muốn của cô được. Cô có giấy tờ, cô đã là người trưởng thành, cô không e ngại gì hết.

- Chúng tôi là chị em sinh đôi, - cô nói bình thản.

- Chị em sinh đôi thật à? – anh hỏi ngay, đầy tò mò.

Cô xác nhận.

- Thật như những điều thật nhất: hai chị em sinh đôi giống nhau như bóng với hình. Điều ấy có nghĩa là tất cả những gì chị ấy có ở bên trái thì tôi có ở phía bên phải. Như cái vết này này.

Cô xòe bàn tay trái ra để chỉ cho anh xem cái chấm nhỏ nâu bé xíu, nằm giữa ngón tay trỏ và ngón giữa. Anh chẳng cần đến nó để phân biệt được cô, nhưng anh hiểu được vấn đề.

- Không có ai có thể xác định được đúng hai người chúng tôi, ngoài bác quản gia, người đã nuôi dạy chúng tôi từ bé. Ngay cả ba tôi cũng nhầm lẫn.

Cô nở một nụ cười tinh quái với anh, nó biểu lộ tất cả sự thích thú cô từng có trước đây, khi nhấn chìm mọi người trong hoài nghi.

- Đó hẳn là phức tạp khủng khiếp? – anh thừa nhận với một nụ cười. – Nhất là những gã đàn ông, phải vậy không? Đã bao giờ các cô đánh lừa một trong số những kẻ si tình theo đuổi các cô chưa?

Cô cười. Anh ta thật thông minh, cô tự nhủ. Có một điều cô còn chưa biết, đó là Edouard de Bonneville đã bị vẻ đẹp của cô chinh phục. Anh đã nghe người ta nói cô là cô gái xinh đẹp, nhưng từ này đối với anh dường như quá yếu với thực tế. Cô khiến người ta phải say mê.

- Một vài người, - cô thú nhận với vẻ ngây thơ mà trong giây lát anh không tin nổi.

- Những anh chàng khốn khổ! Thật tai ác! Tôi thú thực, tôi rất muốn thấy cảnh đó ngay bây giờ. Tên chị gái cô là gì?

Cô không ngần ngại một giây.

- Victoria.- cô nói.

- Olivia và Victoria. Tuyệt diệu. Thế đấy, Olivia cô ở đây, bao quanh mình một màn sương bí ẩn, và chỉ một mình cô biết điều đó. Cô ở đây đến bao giờ? Đến hết chiến tranh chứ?

Anh nghi ngờ. Cô chẳng có lý do gì để lao đầu vào những ngày tháng như anh ở đây. Rõ ràng, cô bước ra từ một tầng lớp xã hội rất có văn hóa. Cô dùng thứ ngôn từ nắn nót của người được học hành cẩn thận. Và cô đẹp như ban mai. Cô sẽ quay về nhà ngay khi cô thấy đủ ở nơi này. Ngay khi cô đã mệt mỏi vì những nguy nan thường trực và vì sự thiếu thốn tiện nghi... Có nghĩa là sẽ sớm thôi, anh kết luận.

- Tôi không biết, - cô đáp thành thật.

Đôi mắt mở lớn của cô đã kể câu chuyện riêng của nó. Còn một chuyện mà anh vẫn chưa hiểu. Có lẽ cô đang trốn chạy một điều gì hoặc một ai đó.

- Lâu chừng nào tôi có thể. Tất cả phụ thuộc vào chị gái tôi.

Anh nhướng mày, ngạc nhiên.

- Thật sao, tại sao vậy?

Cô là một sinh linh hiếm hoi. Một tạo vật kỳ lạ. Anh rất muốn được cả ngày trò chuyện với cô, để biết thêm về cô.

- Chị ấy đang chăm lo cho... một vài việc thay cho tôi.

- Hoàn cảnh có vẻ rắc rối.

- Không chỉ có vẻ, mà là rắc rối.

Anh tự hứa với mình sẽ dõi theo mọi hành động và cử chỉ của cô, chừng nào cô còn ở Chalons – sur – Marne. Cô đã đánh thức sự quan tâm trong anh.

Cô chậm chậm đứng lên, rã rời. Cô chưa muốn rời xa anh, nhưng cơn buồn ngủ kéo dài dính hai mi mắt cô lại. Anh đưa cô tới tận khu lán trại của chị em phụ nữ, Victoria quá đổi ngạc nhiên. Cô đoán chắc rằng anh không muốn ai thấy anh cùng với một nữ tình nguyện viên bình thường như cô, nhưng anh đã không tỏ ra như vậy.

Tuần tiếp sau, anh thường xuyên gặp cô. Anh tạt qua bệnh xá, nơi anh thấy cô đang quỳ chân bên những nạn nhân bị khí độc, họ dốc kiệt ruột gan vào váy áo cô trước khi họ thở hắt ra trong tay cô. Nhiều lần anh ghé vào nhà ăn tập thể để uống với cô một cốc café... Họ đã có thể tranh luận với nhau dù trong tiếng nổ không dứt của đủ các loại súng, tiếng rít của những quả đạn pháo, -những âm thanh luôn gọi cho Victoria nhớ tới quả thủy lôi đã đánh đắm tàu Lusitania. Những đám mây nhiễm khí độc vàng lợt che phủ bầu trời xanh miền biển trên những vùng đất đang chịu các cuộc dội bom không thương xót, những người tàn phế, những thương binh tăng lên

không ngừng,... Nhưng cả hai vẫn nói những chuyện tầm phào: về những trận đấu tennis, về những ván bài, về niềm say mê ngựa đã thúc đẩy Edouard thi vào trường kỵ binh.... Họ cùng nhau tìm ra những người quen chung ở Newport. Những cuộc trò chuyện kỳ lạ diễn ra giữa cảnh hỗn mang và sự tàn phá này. Dần dần anh hay xuất hiện ở khu lán nữ và sau một tháng, anh mời cô tới dự bữa cơm với tướng chỉ huy và vài sĩ quan cao cấp trong quân đội.

- Cái gì? Ở đây á? – Cô kêu lên với vẻ kinh ngạc, gần như hoảng hốt.

Cô đã bị mất tất cả trên con tàu bị trúng thủy lôi và tủ quần áo cô trang bị từ Liverpool chỉ gồm nửa tá những đồ dùng cho lao động, những thứ xấu xí khiến người ta phát sợ.

- Tôi e rằng đây không phải là việc tôi mời cô đến nhà hàng Maxim's ở Paris, - anh trả lời vui vẻ.

Victoria, cô gái đến bây giờ trên mình chỉ có một chiếc áo ngắn và một chiếc tạp dề lem máu, cô gái đã từng lái chiếc xe chở đầy những thi hài đến nhà xác của trận địa, bỗng nhiên lý luận như bất cứ người phụ nữ bình thường nào trên trái đất.

- Tôi chẳng có gì để mặc cả, - cô thì thầm, dù sao cũng thật sự xúc động.

Cô coi anh như một người bạn. Cái ý nghĩ có thể anh đã bị cô thu hút chẳng một lần nào lướt qua trí cô. Anh hơn cô nhiều tuổi, ở một vị trí, cấp bậc cao hơn. Hơn nữa, nơi đây ở bối cảnh này chẳng mấy sẵn sàng cho một mối tình, mặc dù quan hệ nam nữ vẫn tồn tại trong nội bộ nhân sự. Chiến tranh sự nguy hiểm thường trực, cái chết đã khiến một vài người xích lại và gắn kết với nhau. Một số khác, ngược lại, vẫn luôn giữ một khoảng cách. Victoria xếp Edouard vào nhóm này.

- Tôi cũng chẳng có gì để mặc ngoài bộ quân phục này, thưa cô Olivia.

Anh làm cô mỉm cười mỗi lần anh gọi cô bằng tên của chị gái. Giờ đây cô đã đáp lại cái tên đó không một giây ngỡ ngàng. Đôi khi cô lại bị tấn công bởi nỗi sợ hãi: dù sao đi nữa, cô cũng đã đến một đất nước đang có chiến tranh bằng giấy thông hành của người khác, cô đang tồn tại không hợp pháp, Edouard, người còn xa hàng nghìn dặm mới có thể đoán được ý nghĩ của cô, hẹn với cô rằng chính xác anh sẽ qua đón cô lúc bấy giờ.

Cô cần được cho phép đặc biệt để rời khỏi vị trí của mình. Didier chấp nhận dành cho cô ưu ái đó.

- À à. Một lời mời ăn tối. Đúng lúc tôi đang tự hỏi lúc nào thì chuyện ấy xảy ra. – anh bông đùa, đôi lông mày hung đỏ nhướng lên.

Anh rất quý mến cô gái trẻ này. Victoria làm việc nặng nhọc mà không bao giờ phàn nàn; cô nghiêm túc, thẳng thắn, người ta có thể tin tưởng vào cô. Cô thường xuyên làm việc thêm giờ. Lời bóng gió của Didier làm cô bật cười.

- Thôi đi. Chúng tôi chỉ là những người bạn tốt mà thôi.

- Đó là cô tưởng thế. Cô không biết những người Pháp.

- Anh đừng có mơ mộng lãng mạn! – Cô trêu anh.

Tối ngày đã hẹn, sau khi trực tối, cô lao về khu lán, trút ngay cái tạp dề vấy máu thay bộ đồng phục sạch sẽ. Cô chẳng có chút mỹ phẩm nào cả. Cô thả xõa tóc, và chải nó thật cẩn thận.

Edouard đến, như đã hứa, đằng sau tay lái một chiếc xe tải nhỏ. Cả khu lán gần như hoang vắng. Những người khác đang ở nhà ăn tập thể hoặc đang ca làm việc.

- Tối nay cô đẹp lắm, Olivia, - anh tuyên bố nồng nhiệt.

Cô cười tinh nghịch.

- Anh thấy váy áo tôi thế nào? Tôi đã đặt may nó ở Paris đấy... Và cả tóc của tôi nữa? - cô nói và hất mớ tóc đen dài, - Tôi phải mất hàng tiếng đồng hồ để tạo kiểu cho nó đấy.

- A, cô mới tai ác làm sao! Không ngạc nhiên khi gia đình để cho cô tới đây. Họ muốn được giải thoát khỏi cô đấy.

- Đúng vậy, - cô nói, nghĩ đến Charles và Geoffrey, họ chẳng hề thấy thiếu vắng cô đâu.

- Gần đây cô có tin gì mới của chị cô không?

- Hai lần. Tôi cũng đã viết thư cho chị ấy... Nhưng tôi sợ rằng những bức thư của tôi đã đánh tiếng chuông tòi. Tôi đã rất khó khăn khi giải thích cho chị ấy những gì đang diễn ra ở đây... những gì tôi đã thấy...

- Không gì khó khăn hơn việc hiểu một cuộc chiến tranh từ bên ngoài, - anh tán đồng.

Họ đến trước lâu đài. Cô vuốt lại tóc, bước xuống xe. Một sự căng thẳng kỳ lạ xâm chiếm lấy cô khi cô bước lên bên cạnh Edouard. Có hai người phụ nữ khác cũng có mặt trong số khách mời. Bà chủ lâu đài, một nữ bá tước, nhiều tuổi gấp hai lần Victoria và có vẻ rất nhã nhặn. Từ khi tòa lâu đài được trưng dụng, bà tự xếp mình vào một trong những người tùy tùng đặc lực. Người phụ nữ kia là phu nhân một đại tá Anh. Người đại tá đã đến đây từ nhiều tháng trước, rồi ông không thể dứt ra về được nữa, vậy là vợ ông buộc phải tới đây thăm chồng.

Bữa ăn tối khác hẳn bình thường bởi sự đơn giản của nó. Những cuộc trao đổi xoay quanh đề tài chiến tranh. Người ta nói về vùng nông thôn Galicie. Những người Ba Lan đang phải chịu những mất mát lớn. Hơn một triệu người lính đã ngã xuống trong vòng một tháng.- điều đó không thể

tướng tượng nổi đối với Victoria, cho dù chính cô cũng phải chứng kiến cái chết của hơn một ngàn người lính.

Tướng chỉ huy tỏ ý vui mừng vì được quen biết cô. Tiếng Pháp của cô đã được cải thiện, nhưng tất cả mọi người vẫn nói tiếng Anh. Đến mười giờ, Edouard đưa cô bằng ô tô trở về khu lán. Anh rất tự hào về cô. Victoria đã tạo ấn tượng rất tốt với cả bà bá tước và vị tướng chỉ huy, cho dù cô dường như không ý thức được điều đó. Tiếng gầm gào của những loại vũ khí và tiếng súng máy dồn dập trong đêm, và cô cầu xin sẽ không có quá nhiều người gặp nạn.

- Cuối cùng chuyện này bao giờ sẽ kết thúc đây? – cô rủ rì, nghĩ ngợi.

Rất nhanh chóng, họ về đến khu lán. Giống như một thỏa thuận ngầm ngầm, họ tránh đi qua nhà ăn tập thể, ở đó lúc nào cũng đầy kín người. Tìm một nơi yên tĩnh, để trò chuyện tâm tình, tự nhiên trở thành một điều không thể có. Vậy mà, tối nay, Edouard tha thiết muốn được ở một mình bên cô.

- Những cuộc chiến tranh chẳng bao giờ nổ ra đúng lúc, - anh nói giọng triết lý. – Người ta có thể vượt qua những cuộc chiến tranh thảm khốc, nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Cuối cùng tất cả thế giới đều mất mát.

- Tại sao chúng ta không nói ngay điều đó với quân Đức, - Cô gợi ý với một nụ cười.

Anh mời cô một điếu thuốc, cô nhận lấy..

- Đừng quên rằng chúng đã giết hết các liên lạc viên của chúng ta, - Anh trả lời và mời thuốc cho cô bằng chiếc bật lửa vàng. – Chúng ta đã có một buổi tối tuyệt diệu.

Anh nhìn cô, không có khả năng tin rằng cô đã không bỏ lại cái nơi đầy rẫy đau thương này mà trốn chạy về nơi đó, nước Mỹ của cô. Tuy vậy, trong

những tháng vừa qua, thiên hướng thu mình vào cuộc sống cô độc của cô gây ấn tượng mạnh cho anh.

- Tôi rất hài lòng vì có cô là người đồng hành, Olivia. Tôi muốn chúng ta gặp lại nhau trong một hoàn cảnh hiền hòa hơn.

Giá như anh quen biết cô ở Paris trong thời kỳ yên bình. Cuộc sống hẳn đã rất khác. Anh sẽ đưa cô về tòa lâu đài của anh ở Chinon, cùng đi săn ở Dordogne. Anh sẽ giới thiệu cô với tất cả bạn bè anh ở miền Nam nước Pháp. Thiên đường... anh mơ mộng. Vậy mà họ đang ở đây giữa cảnh chiến tranh. Và cảnh đi săn mà họ đang sống chỉ ở giữa những chiến hào Streenstaat và Poelcapelle chìm trong khí độc. Tán tỉnh một phụ nữ trong những điều kiện như thế này giống như một kẻ đi đánh bạc.

- Tôi, tôi cũng đã qua một buổi tối tuyệt duyệt,- cô trả lời và hít một hơi thuốc thật sâu, - Tướng chỉ huy đùng là một người thật đặc biệt.

Anh cầm tay cô đưa lên môi mình trong giây lát.

- Tôi cũng vậy, người yêu dấu của tôi.

Anh buông tay cô vẫn e sợ phản ứng của cô, trong khi đó anh tiếp tục kết thúc bài nói ngắn anh đã chủ định chuẩn bị từ trước.

- Tôi muốn nói với em điều này, Olivia, - anh bắt đầu, - anh không muốn có một sự hiểu lầm nào giữa chúng ta...

Cô sững người. Những lời này tác động vào cô như một con dao xoáy vào vết thương vẫn còn đang ứa máu trong tim. Cô không để thời gian cho anh giải thích. Cô không cho phép người đàn ông nào lợi dụng niềm tin của cô... và hủy hoại cô...

- Anh đã có vợ,- cô cắt ngang không một chút xúc động và nhìn thẳng vào anh.

- Ai đã nói cho em điều đó, - anh ngạc nhiên.

Cô thông tuệ hơn những gì anh đã nghĩ. Nỗi đau buồn cháy trong đôi mắt cô, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

- Tôi biết... Hay đúng hơn là tôi đã hiểu điều đó ngay khi anh nói bắt đầu nói về sự hiểu lầm. Còn có gì khác mà anh muốn nói với tôi ngoài điều đó?

- Có chứ. Có cả đồng những điều khác. Mỗi người đều có một gánh nặng. Của tôi là chuyện đó. Đó không phải là một đám cưới thực sự mà...

Một lần nữa cô ngiệt ngã cắt ngang lời anh.

- Mà là một cuộc hôn nhân không tình yêu, tất nhiên rồi! Anh chưa bao giờ muốn cưới cô ta, và nữa, anh sẽ bỏ cô ta sau khi kết thúc chiến tranh hoặc có thể không, ai biết được?

Giọng cô vỡ ra đầu óc cô quay cuồng.

- Không, không hoàn toàn như vậy. Cô ấy đã bỏ tôi đi từ năm năm nay rồi. Và...đúng, đó là một cuộc hôn nhân không tình yêu. Tôi không biết hiện giờ cô ấy đang ở đâu. Có thể là ở Thụy Sĩ. Cô ta bỏ trốn với một người bạn tốt nhất của tôi. Đó là sự nhẹ nợ. Nhưng bất hạnh là chúng tôi đang ở trong một đất nước Thiên chúa giáo. Ly dị không thể như thế được. Trong mắt giáo hội và trước luật pháp, tôi vẫn luôn luôn là người đang có vợ, cho dù chúng tôi có chia tay nhau từ nhiều năm nay.

Cô nhìn anh, ngạc nhiên. Câu chuyện này không phù hợp hoàn toàn với những gì cô tưởng tượng ra. Hay đúng hơn vẫn là câu chuyện ấy với một bản tiếng Pháp. Sự hoài nghi, ngờ vực, tối sẫm trong đôi mắt cô, cô chăm chú nhìn anh.

- Cô ta đã bỏ rơi anh ư? – cô nói với giọng của một cô bé không có niềm tin, làm anh mỉm cười.

Anh gật đầu. Thực ra đối với anh, cuộc hôn nhân này thực sự chưa bao giờ từng tồn tại. Thời gian đã xóa nhòa từng kỉ niệm. Kể từ đó, anh đã có hai người phụ nữ trong đời. Và không có một ai từ gần một năm nay.

- Bây giờ thì cô ấy đã bỏ tôi đi lâu lắm rồi,- anh trả lời, - Tôi cũng có thể cam đoan rằng tôi suy sụp, điều đó chỉ để thu hút sự cảm thông của em nhưng không! Tôi đã không đau khổ. Cuối cùng tôi đã có thể thở được rồi... Tôi phải chịu ơn Georges, anh bạn mà cô ấy đã cùng bỏ trốn. Một ngày nào đó, nếu có dịp, tôi sẽ cảm ơn anh ta vì điều đó... Khi tôi nghĩ rằng anh bạn trung đó hẳn phải cảm thấy có tội...

Nhìn vẻ mặt hân hoan của anh, Victoria phì cười.

- Tại sao anh ghét cô ta đến thế?

- Vì cô ta quá xấu xa, dã tâm, trong một từ không thể gánh hết được. Một kẻ ác độc hiếm thấy, một con người ích kỷ quá quắt,...

- Thế tại sao anh cưới cô ta? Cô ta có xinh không?

Anh chiếm được sự quan tâm của cô nhiều hơn là cô thừa nhận.

- Đúng rất xinh, - anh thẳng thắn.

Anh luôn là kẻ yếu đuối trước những phụ nữ xinh đẹp.

- Nhưng điều đó chẳng liên quan gì. Cô ta đã đính hôn với em trai tôi, nó đã chết trong một tai nạn lúc đi săn, một vài tuần trước hôn lễ... Nó đã khá ngốc nghếch khi làm cho cô ta phẫn bụng và..., - Anh ngừng lại giữa chừng, rồi nói thêm với giọng hối lỗi, - Thứ cho tôi, tôi đã ở lại quá lâu ở tiền tuyến rồi, tôi đáng lẽ ra phải lược đi những chi tiết thô tục đó với em...

Cô chăm tiếp một liều thuốc nữa, vẫn lắng nghe. Câu chuyện này không phải không giống chút nào với câu chuyện riêng của cô.

- Tóm lại, tôi đã thì hành nghĩa vụ cao quý của mình; tôi đã đưa cô ta tới trước bàn lễ thay cho em trai mình, để trao cho con trai nó một cái tên. Cô ta đã bị sảy thay ba tuần sau đó, ít ra đó là điều mà cô ta cam đoan. Tôi thậm chí đã không tin rằng cô ta đã thực sự mang thai. Tôi tin rằng cô ta đã giăng bẫy một cái bẫy ra cho em trai tôi và thằng em tôi đã quá ngây thơ mà thò chân vào bẫy. Nhưng nếu cưới cô ấy, chắc chắn nó đã bị xiết họng rồi. Nó không có sự kiên nhẫn của tôi... Ba năm sau, cô ta ra đi với Georges. Họ đã là nhân tình của nhau từ một năm nay, và cô ta đã đảm bảo với anh ấy rằng tôi chẳng hiểu chuyện đó đâu. Tôi có vài lý do để nghĩ rằng trước anh ấy cô ta đã có một hai người khác, nhưng không quan trọng,... Cô ta đã thuyết phục được anh ấy mang cô ta bỏ trốn, và kể từ đó, tôi là một người đàn ông tự do và hạnh phúc vì được tồn tại. Tôi chỉ thấy có một điểm đen: trừ trường hợp Georges người đã chen chân vào giữa chúng tôi, người vốn không được ranh ma cho lắm, trở thành tí phú hoặc cô ta sẽ gặp một người đàn ông khác, cô ta sẽ không bao giờ chấp nhận ly hôn. Tôi sẽ trả cả gia tài của mình để giải thoát khỏi cô ta, nhưng tôi nghĩ rằng, cô ta sẽ không dễ dàng từ bỏ tước hiệu.

- Tước hiệu nào?

- Phu nhân của bá tước. Cô ta đã không được như thế nếu cô ta cưới em trai tôi. Tôi là con trưởng, em hiểu không? Tôi e rằng Héloïse không khỏi bị chinh phục bởi tước hiệu. Cần phải có một tử tước, hay một hầu tước để cô ta có thể chấp nhận hủy bỏ cuộc hôn nhân của chúng tôi...

Vẻ hài hước của anh khiến một nụ cười rạng rỡ nở trên môi Victoria. Được kể lại với một sự linh mãnh trí tuệ, vở bi kịch lại mang dáng nét của vở hài kịch. Edouard nhìn cô trong bóng tối của đêm... Anh ngắm từng đường nét trên gương mặt cô, phản ánh những xúc động trong cô.

- Bây giờ hãy nói về em đi nào, - anh nói. – Hãy nói với tôi tất cả về người đàn ông đã làm trái tim em tan vỡ. Tôi có cảm giác đã động vào một

dây nhạy cảm khi nói về cuộc hôn nhân không tình yêu của tôi... Tôi nghe em đây, - anh đừng lời với sự chân thành và cầm bàn tay cô.

Anh cảm thấy như vừa trút một gánh nặng. Vì bất cứ lý do gì trên trái đất này, anh không muốn đem ảo tưởng đến cho một người phụ nữ nào. Anh tự do, nhưng anh không thể kết hôn. Cho đến khi nào anh có những tình cảm này với Olivia, vấn đề đó chưa từng được anh đặt ra. Anh chỉ tiếc rằng đã không có con... Nhưng chỉ cái ý nghĩ cùng với Héloïse dựng nên một gia đình đã khiến anh toát mồ hôi lạnh rồi.

- Chẳng có gì để nói cả, - Victoria nhỏ nhẹ nói, - không thật sự quan trọng lắm.

- Nhưng đủ để thôi thúc em đến đây? – anh dịu dàng, - Hay là chuyện gì khác?

- Rất nhiều chuyện. – Có nói cảm thấy mình có nghĩa vụ cũng phải tỏ ra thành thật như anh.

Tuy vậy cô vẫn lưỡng lự. Câu chuyện của Edouard có một nét nhấn của sự thật không thể làm lẩn được. Cô, cô gái đã trở nên luôn hoài nghi, đã tin anh.

- Đúng có một người, - cuối cùng cô đã thú nhận, - Tôi còn trẻ lắm, và ngu ngốc lắm. Mới chỉ có hai mươi tuổi. Tôi đã là một con bé ngây thơ không thể tin nổi. Thực ra...

Cô im bật, bối rối. Anh khích lệ cô bằng một nụ cười.

- Thực ra, thời gian đã làm nhỏ bớt một vài sự kiện mà người ta đã dành cho nó như một sự quan trọng to lớn. Anh ta đã làm tôi mất hết lý trí, tôi đã yêu anh ta đắm đuối. Chuyện đó xảy ra ở New York, anh ta hơn tôi nhiều tuổi, rất quyến rũ. Đã kết hôn và là cha của ba đứa trẻ. Anh ta đã kể với tôi rằng anh ta căm ghét vợ mình, rằng đám cưới của họ chỉ là sự sắp xếp của

gia đình, rằng anh ta sắp bỏ vợ. Anh ta sẽ yêu cầu ly hôn và tôi chỉ còn việc kiên nhẫn... Sau đó, anh ta sẽ cưới tôi... Và tất nhiên, anh ta đã nói dối. Tôi đã tin tất cả những lời lừa phỉnh ngọt ngào của anh ta và...

Nhớ lại những lời tàn nhẫn của Toby trút xuống cô... Uất nghẹn, cô bỏ dở câu nói giữa chừng.

- Tôi đã tin anh ta,- cô nói tiếp, khó nhọc. – Tôi đã yêu anh ta điên cuồng... Tôi đã đánh đổi cả thanh danh của mình. Cha tôi đã biết chuyện qua một người bạn, ông bạn đó đã đến tính sổ với người tình của tôi, anh ta lại khẳng khẳng rằng chính tôi mới là người mồi chài anh ta. Anh ta chẳng hề hứa hẹn với tôi điều gì... Theo như những hành động và lời nói của anh ta, anh ta không bao giờ có ý định bỏ vợ mình, và lại lúc đó cô ta còn đang mang thai.

Cô dừng để thở. Phần tiếp theo của câu chuyện sẽ làm Edouard bị sốc, nhưng cô đã quyết định sẽ kể tất cả cho anh ngay một lúc. Cô chẳng có gì để mất... Linh cảm trong cô bảo rằng hãy tin tưởng gửi gắm vào người đàn ông này, người đang lắng nghe cô chăm chú.

- Đúng, vợ anh ta đang chờ một đứa trẻ ra đời, - cô nhẹ nhàng nói tiếp, - và tôi cũng thế... Chúng tôi đã quay về Croton – on – Hudson, nơi gia đình tôi đang sống. Ở đó, tôi đã ngã ngựa và tôi đã mất đi đứa bé. Tôi đã phải đến bệnh viện... Tôi đã suýt chết. Ba tôi đã tức điên lên. Ở New York người ta bắt đầu xì xào. Người đàn ông tôi đã yêu rêu rao những lời đồn thổi tồi tệ nhất về con người tôi... Chắc chắn hẳn ta xem đó như trò cười, nhưng cha tôi thì không. Ông đã kiên quyết phải sửa lại những lời lăng mạ mà tôi đã phải chịu đựng với tên họ của ông... Ông đã gọi tôi vào thư viện, ông đã quở mắng tôi. Theo ý ông thì tôi đã nhồi tên họ Henderson xuống bùn. chúng tôi sẽ không thể nào xuất hiện trong xã hội thượng lưu nước Mỹ được nữa... Cô thở dài và nhìn ra khung cảnh đêm tối ngoài cửa sổ, ám ảnh bởi nỗi tuyệt vọng mà cô đã từng chịu đựng. Cô lại quay sang Edouard với nụ cười buồn: - Ông đã buộc tôi lấy một trong các luật sư của ông. Tôi đã

không có sự lựa chọn. Ông đã nói rằng tôi phải làm điều đó vì họ, vì cha tôi và vì chị gái tôi, tôi đã phải trả giá cho sai lầm của mình bằng chính bản thân tôi. Cho đến lúc đó, tôi chưa bao giờ muốn kết hôn... tôi mơ ước được trở thành người đấu tranh vì quyền bầu cử của phụ nữ, được bắt giam, được bỏ tù vì lý tưởng của mình... - cô nói nốt, mắt long lanh.

Edouard cố tránh không cười phá lên.

- Thế đấy, một giải pháp thay thế mà tôi sẽ không khuyến khích đâu.

Anh cầm tay cô, nghiêng mình hôn lên những ngón tay cô.

- Chắc chắn rằng em đã không dễ dàng để sống trong hai năm vừa rồi. Có lẽ, thậm chí em đã chưa bao giờ tồn tại.

- Đúng không nghi ngờ gì. Nhưng dù sao em đã luôn vâng lời. Em đã kết hôn với một chàng luật sư có nhiều vấn đề. Một người góa vợ, cha của một thằng bé trai, và người vợ anh ta đã không được tìm thấy sau vụ đắm tàu Titanic. Anh ta muốn có một người mẹ cho con trai mình.

- Và em đã làm như thế?

Anh không rời mắt khỏi cô. Câu chuyện kỳ lạ này vẫn còn che giấu một điều khác, anh chắc chắn vậy. Anh sẽ mau chóng biết ngay lời kết của câu chuyện.

- Không, - cô nói, trung thực, - em đã không là một người mẹ cho thằng bé, không làm một người vợ cho Charles. Thằng bé ghét em và ba nó cũng vậy, em tin thế. Em là sự đối lập với người vợ đã mất của anh ta. Và anh ta không phải người đàn ông của đời em... Em ghê sợ đám cưới ấy... Em căm thù chồng mình...- giọng cô nhỏ lại, vỡ ra...- em không cảm nhận được điều gì từ anh ta cả, và anh ta cũng biết điều đó.

- Anh ta cũng là một người đàn ông độc ác phải không?

- Không,- cô tả lời, mắt tràn lệ,- Anh ấy rất tử tế. Nhưng em không yêu anh ấy.

Những tình cảm yêu thương không thể định đoạt trước được. Người ta không thể áp đặt nó. Edouard cúi đầu, anh hiểu rất rõ.

- Bây giờ anh ấy ở đâu?

- Ở New York, - cô lí nhí.

- Em vẫn là vợ anh ta, anh đoán vậy?

Anh tỏ ra thất vọng. Anh đã chờ đợi tất cả, trừ điều đó.

- Đúng vậy, - cô thở ra buồn bã.

- Chắc chắn là anh ấy yêu em hơn là em tưởng. Về phía anh ấy, thật rộng lượng khi để cho em đến đây.

Rộng lượng và đáng ngưỡng mộ, Edouard nghĩ ngay lúc đó. Anh, anh sẽ không bao giờ cho cô bỏ đi nếu cô là vợ anh.

- Anh ấy không biết nơi em đang ở. – cô nói khẽ.

Cô đã đi quá xa. Cô sẽ phải nói với anh tất cả ngay bây giờ. Thây kệ điều bí mật lớn của cô. Đây là lần đầu tiên từ hai năm nay, cô tin tưởng tâm sự cùng một người đàn ông... Edouard sẽ không làm cô đau khổ, cô biết.

- Không? Thế thì anh ấy tưởng em đang ở đâu?

Cô mỉm cười với anh. Câu chuyện thật bi đát và cũng thật điên rồ. Điên rồ, nức cười đến độ cô không biết nói với anh từ đâu.

- Anh ấy nghĩ... rằng em vẫn ở nhà với anh ấy.

- Em ca cái gì với anh thế?

Anh nhìn cô, miệng há hốc, trong khi đó, dần dần sự thật vạch một con đường đi sâu vào trí não anh.

- Khi thật! Chị em... chuyện là vậy, không phải chứ? Anh tưởng cô ấy là...

- Em hy vọng thế...

- Cô ấy đã thế vào chỗ của em? – Anh kêu lên, sửng sờ.

Trong một giây, cô đã sợ rằng anh sẽ phản lại cô. Anh đang có trong tay giấy thông hành của cô, địa chỉ của cô. Anh có thể viết thư cho ba cô, tố cáo cô...

- Anh không thể tin vào tai mình nữa... Nhưng em đã có thể làm tất cả. Cho dù đó là một người đàn ông và một người đàn bà... Anh muốn nói rằng một người chồng và một người vợ...

- Chúng em đã chấm dứt mọi quan hệ vợ chồng từ lâu. Kỳ nghỉ trắng mặt của bọn em thật thê thảm. Hai vợ chồng đã không thực sự lần nào thành công khi tiếp cận nhau. Em cảm tưởng đã bị xích vào anh ta theo ý muốn của cha mình, còn anh ta luôn nghĩ về người thương đã mất... chị em sẽ chỉ đóng vai trò một bà quản gia thì đúng hơn là một người vợ. Anh ta sẽ chẳng bao giờ nhận ra sự khác biệt.

- Em chắc điều đó chứ?

Anh ngắm nhìn cô, kinh ngạc vì sự táo tợn.

- Tuyệt đối chắc. Nếu không, em đã không bao giờ yêu cầu chị ấy thay thế chỗ của em. Chị ấy hiền và tốt lắm... tất cả những điều mà em không có, và thằng bé rất thích chị ấy.

- Đúng rồi, thế thằng bé không nghi ngờ gì sao?

- Không... Không, nếu chị ấy chú ý.

Anh ngả người vào thành ghế, cố định hướng lại các thông tin này.

- Em đã bỏ lại sau lưng một mớ phức tạp, không phải vậy sao, Olivia?

Cô lại cười, đặt ngón tay trở lên môi anh.

- Victoria! – cô thì thầm.

- Victoria? Nhưng trên giấy thông hành của em...

- Đó là giấy của chị em.

- À, một trò lừa vặt... nhưng tất nhiên rồi! Hai chị em thậm chí đổi cả tên họ... Ôi, anh chàng khốn khổ, tôi bất bình cho anh ta biết bao! Anh ta sẽ phản ứng ra sao, theo ý kiến của em, khi hai người nói với anh ta sự thật?

Biết đâu cô cũng có thể trở lại vị trí của mình mà không cho anh ấy biết, khi cô đã thấy quá đủ với chiến tranh...Edouard muốn biết tất cả ngay bây giờ.

- Em sẽ kể cho anh ấy khi em quay về. Em đã nghĩ tới việc viết thư cho anh ấy, nhưng rồi em bỏ ý định đó. Như thế là một sự bỏ bê, không công bằng đối với Olivia.Em không bao giờ thôi nghĩ về chị ấy kể từ khi em ra đi. Em biết rằng ít nhất đó là điều em không nên làm. Trở lại với anh ta. Điều đó..., không Edouard, điều đó vượt quá sức của em. Đáng lẽ em không nên vâng lời ba em. Dừng nên một cuộc hôn nhân chẳng vì điều gì... Mỗi người đều sống trong một lời dối trá và dần tập quen với nó. Không phải em. Khi em trở về Mỹ, em sẽ sống cùng chị gái mình. Có lẽ em sẽ ở lại Châu Âu, em vẫn còn chưa biết. Nhưng dù anh ấy có sao đi nữa, em sẽ cầu xin anh ta được ly hôn.

- Thế nếu anh ấy từ chối?

- Thế thì chúng em sẽ sống ly thân trong suốt phần còn lại của cuộc hôn nhân trên pháp luật đó. Với em đều như nhau cả. Nhưng làm lại với cuộc sống chung, không! Anh ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn. Đáng lẽ ra anh ấy phải lấy Olivia. Họ sẽ làm thành một đôi hoàn hảo.

- Có lẽ họ sẽ yêu nhau trong thời gian em vắng mặt,- anh nói, vui thích vì sự đảo lộn của hoàn cảnh.

Anh có ấn tượng như mình đang tham dự một màn kịch... Bạo tron làm sao! – anh nghĩ, cười lớn trong lòng. Cô bé này mới táo tợn chứ!

- Nhưng không, họ sẽ không yêu nhau đâu. Olivia quá trung thực... Bà chị tội nghiệp ấy sẽ phải chịu đủ những đau khổ trên trái đất này để thay thế cho em. Chị ấy là một thiên thần luôn chịu đựng. Em đã nói với chị ấy rằng em sẽ chết nếu chị ấy không thế vào chỗ của em một thời gian. Bọn em vẫn thường làm chuyện đó hồi bé và chị ấy luôn rút em ra khỏi những bước sai lầm.

Một nụ cười thanh thản hiện ra khi cô nghĩ về Olivia, còn Edouard phá lên cười.

- Nhưng em, tiểu thư Victoria Henderson à, em không phải là một thiên thần. Em là quỷ sứ. Em phải biết xấu hổ chứ.

Rồi nhớ ra câu hỏi mà anh đã quên không đặt ra cho cô.

- Chị ấy chấp nhận đóng vở kịch này trong bao lâu?

Cô lưỡng lự, trong lúc anh nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt rất xanh.

- Ba tháng...

- Và em đã ở đây một tháng, phải vậy không?

- Năm tuần.

- Thế có nghĩa là chúng ta còn lại không nhiều thời gian.

Cả hai người đều có nhận thức sâu sắc về sự bất định của cuộc sống. Về sự quan trọng của hiện tại. Trong mắt họ, một phút, một giờ, một ngày cũng có giá trị như cả cuộc đời.

- Em nói gì nếu anh đề nghị với em cùng trải qua một thời gian để chịu với một người đàn ông đã có vợ? – anh thẳng thắn hỏi.

- Thế còn anh? Anh sẽ sống vài tuần vui vẻ với một người phụ nữ đã có chồng chứ?- cô hỏi lại anh với nụ cười tinh nghịch.

- Có, người yêu dấu của anh. Chúng ta người này rất xứng đáng với người kia. Thực tế, họ xứng đáng được hưởng nhiều hơn những gì mà số phận đã muốn dành cho họ. Không nói thêm một lời, Edouard nghiêng mình trong chiếc xe tải nhỏ, kéo Victoria vào lòng mình. Anh hôn cô.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mặc dù Olivia đã hứa với ba rằng tháng Sáu sẽ nghỉ ở Croton, nhưng đến thời điểm đó, cô đã không thể kiên quyết bỏ cha con Charles và Geoffrey được... Cuộc sống của họ đã hoàn toàn thay đổi trong những tuần vừa rồi. Từ cái đêm hôm ấy, cái đêm ma thuật Charles đã ôm cô trong tay anh, họ đã yêu nhau., yêu nhau mãi, hưởng thụ mật ngọt của tình yêu mà họ đã không thể sống trước đó. Geoffrey không hề bị loại trừ khỏi niềm hạnh phúc của cô. Olivia cảm thấy gần gũi với cậu bé hơn bao giờ hết. Giờ đây cô đang có tất cả những gì cô đã thầm mơ ước. Những giấc mộng riêng tư nhất của cô đã thành sự thật. Chỉ có một chi tiết thôi: chồng của cô, con trai của cô, nhân cưới của cô đều là của Victoria, nhưng sức mạnh vô song của niềm hạnh phúc lớn lao này đã làm cho cô quên đi điều đó. Đôi khi cô tự nhủ lòng mình rằng tất cả tình yêu, tất cả sự triu mến mà cô dành cho họ đều do lòng tin tưởng ủy thác của Victoria. Và cũng đôi khi, cảm giác tội lỗi bao trùm cô, cho đến cả khi Charles đặt tay lên cô, khi môi anh tìm môi cô, khi vòng tay anh ôm siết lấy cô, khi đêm xuống, khi hai người cùng nhau trên chiếc giường rộng. Niềm đam mê của họ đã đạt đến đỉnh cao mà anh chưa bao giờ biết được trước đây và chưa bao giờ ngạc nhiên về Victoria đến thế. Nhiệt tình trong cô nở rộ một cách không lường nổi. Cô không phải là một cô gái hoang dã, không phải là một người tình không thể khuất phục như anh từng tưởng tượng. Niềm khao khát trào dâng từ sâu thẳm tâm hồn cô, cô hiến dâng cho anh trọn vẹn, đầy xúc động. Cô làm dội lên trong trái tim anh một tình cảm như Olivia đã từng đem lại, anh nghĩ, nhớ những ấn tượng đầu tiên về hai chị em sinh đôi... Sự lẫn lộn xưa cũ đã mỗi ngày một mờ nhạt trong anh. Nhưng tình cảm đối với vợ mình không có gì làm anh mơ hồ nữa. Niềm vui đã thay thế cho nỗi buồn, và nỗi buồn chỉ trở lại, trở đi khi mỗi buổi sáng anh rời Victoria để quay về với công việc.

Họ cười vang mỗi khi phải tự đấu tranh để chui ra khỏi giường mỗi sáng, và lại nóng lòng bên cạnh nhau mỗi tối, với niềm đam mê còn nguyên vẹn... Họ rủ nhau đi nằm ngày càng sớm hơn và phải ép mình chờ cho Geoffrey về phòng thì đôi tình nhân mới bước bốn bậc cầu thang một lên gác, vội vã thỏa mãn ham muốn của mình.

- Chúng ta thật không thể sửa chữa được nữa rồi!- Olivia cười đòn tan vào một buổi sáng khi Charles theo cô vào tận phòng tắm.

- Anh thật thô lỗ, - Olivia đỏ mặt, nhưng vẫn để mặc anh cùng bước vào bồn nước ấm áp.

Nửa giờ sau, cô chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả nhà, vẻ mơ màng, mắt long lanh. Trước khi đi làm, Charles lướt qua bên cô, ôm ngang eo lưng cô với cái nhìn đầy đam mê. Geoffrey tới trường một chút sau đó. Và khi sự im lặng lại bao trùm ngôi nhà, Olivia một lần nữa tự hỏi, phép màu nào sẽ cho cô sức mạnh để đi khỏi nơi này. Để rời xa Charles. Chỉ còn hai tháng nữa Victoria sẽ về. Trong sáu mươi ngày nữa, em cô sẽ về và đòi lại tài sản của mình. Olivia biết rõ Victoria không yêu chồng. Em cô nhắc đi nhắc lại điều đó đến nỗi cô phát sợ rồi. Một vài câu nói hàm ý của Charles, những lời nhận xét về những ngày đầu sau đám cưới, những thông tin cô có được từ Geoffrey, tất cả khẳng định những lời cam đoan của Victoria, tất cả minh chứng cho một sự kết hợp trên bề mặt, một sự sắp đặt, một hôn lễ không tồn tại. Thế mà, bây giờ, sự hòa hợp đó lại là thật, cho dù Charles không biết rằng người con gái nào trong hai chị em sinh đôi đang đem lại hạnh phúc cho anh từng đêm, từng ngày.... Khi Victoria trở về, anh sẽ không hiểu gì hết. Anh sẽ kiếm tìm mong biết được tại sao vợ anh lại một lần nữa thay đổi. Vấn đề này vẫn chưa có giải pháp. Olivia không thể làm được gì cả. Ngoài việc hãy yêu thương nồng nàn hai con người mà số phận đã kết nối cô với họ.

Còn Charles, anh tưởng như mình đang sống trên thiên đường. Mỗi quan hệ giữa anh và người vợ trẻ vượt quá cả những gì anh hy vọng. Niềm đam

mê giữa họ còn tràn ngập trong anh hơn cả tình yêu của anh với Susan, mặc dù anh không dám nghĩ đến điều đó.

- Chúng ta cần đến cả một năm để thích ứng với nhau,- một tối, sau khi đã yêu nhau, anh ôm Olivia trong vòng tay mình, thì thầm, - Thật sự là quá dài.

- Vâng, rất dài, - cô trả lời thẳng thắn.

Anh nhìn vào mắt cô.

- Có gì đã thay đổi trong suy nghĩ của em? Vì cái gì mà chúng ta được sống lại trong một cảnh tuyệt diệu thế này?

Vẻ mặt cô gái làm anh lo sợ. Một cái gì đó không thể định nghĩa được, một cánh cửa ngỏ trong trái tim... Anh ngược mắt lên trần.

- Anh nghĩ đáng lẽ rằng ta phải hài lòng và biết ơn những gì ta đang có, và đừng đòi hỏi quá.

Dường như anh đã biết. Đường như anh đã đoán ra tất cả, Olivia tự nhủ. Nhưng anh không nói thêm gì nữa. Một lát sau, anh đã ngủ ngon lành.

Anh không đặt một câu hỏi nào, ngay cả khi cô nói đã quên chỗ anh để những hóa đơn hay những dụng cụ đơn giản; chỉ là những chi tiết không đáng kể, nhưng dù sao nó cũng đủ gây tò mò. Đôi khi sự mất trí nhớ này của cô làm thằng bé Geoffrey cáu bẳn. Nhưng mặt khác, cô lại tỏ ra rất đáng yêu, rất gần gũi, điều mà hai cha con làm vẻ như không nhận ra.

Olivia quệt nước mắt khi phải rời Charles để về Croton, cuối tuần đầu tiên của tháng Sáu, ngay sau khi Geoffrey vừa bế giảng. Charles hứa sẽ đến vào thứ Bảy và Chủ Nhật. Anh đã giữ lời. Lễ kỷ niệm một năm ngày cưới của họ rơi vào Chủ Nhật. Charles quyết định sẽ ở cả ngày thứ Hai với cô để ăn mừng cho ra trò ngày kỉ niệm đầu tiên này. Edward vui mừng vì thấy

quan hệ giữa hai vợ chồng con gái ông tốt đến vậy. Hạnh phúc nhảy múa trong đôi mắt họ và Bertie hơn một lần liếc cái nhìn ngạc nhiên về phía Olivia.

- Tôi không tin được điều đó... Cô hẳn phải mong muốn điều gì, chính cô ấy. Tôi không biết... một ngôi nhà lớn hơn sao?

Bà quản gia giọng bông đùa, tất nhiên rồi. Bác ấy biết Victoria được thừa kế dinh cơ ở New York của cha, còn trang trại Henderson sẽ thuộc về Olivia. Theo Bertie, sự biến mất của Olivia đã ảnh hưởng tới sức khỏe của ba cô. Thực ra trong những ngày này, Edward dường như đang được hưởng ân điển. Lá phổi đã xuống cấp, dáng vẻ ưu tư trầm mặc, đã được cải thiện một cách đặc biệt. Ông khui một chai sâm banh cho lễ kỉ niệm đám cưới vợ chồng nhà Dawson, rồi, theo thói quen, ông lên gác nghỉ sớm.

Geoffrey ngủ trong phòng cũ của hai chị em sinh đôi. Olivia bước vào, tìm thất lại. Hình ảnh cái giường rộng với những cọc trạm trổ mà cô đã cùng Victoria nằm chung suốt hai mươi một năm càng khiến sự vắng mặt của em đối với cô trở nên tàn nhẫn. Sự chia cắt giữa họ là vết thương không bao giờ liền miệng. Cô đã nhận được hai bức thư theo địa chỉ ngôi nhà ở Đại lộ số Năm, như thỏa thuận. Victoria nói rằng cô đang ở một bệnh viện ở Chalons – sur- Marne, ở đó cô chăm sóc những thương binh... Một cuộc sống bi thảm trong mắt Olivia, nhưng Victoria lại có vẻ rất tán thưởng. Mặc dù đau xé lòng khi phải chia lìa, nhưng Olivia vẫn biết ơn em gái mình đã ra đi, dù chỉ trong chốc lát. Điều đó đã cho cô cơ may biết được những điều quý giá này, những khoảnh khắc hạnh phúc hiếm hoi bên Charles và Geoffrey. Đêm kỉ niệm đám cưới, họ yêu nhau rất lâu, rất nồng nàn.

Sau đó, hai người im lặng bên nhau, lẳng lặng trong hạnh phúc. Rồi anh nói về chuyến du lịch trăng mật buồn bã giữa hai người trên tàu Aquatania một năm trước đây. Trái tim Olivia nhói lên khi anh tả lại nỗi cô độc. Sự thất vọng, sự mất mát của anh, và cô cũng dường như đang nhớ lại điều đó. Đúng là sự thật. Hai câu chuyện từ Charles và Victoria rất ăn khớp. Họ lại

yêu nhau với những tình cảm mới. Dường như tâm hồn của họ, trái tim họ, con người họ chỉ còn là một, và lát sau, Olivia xúc động ngược mắt nhìn lên trần, cảm thấy những chiếc nhẫn của Victoria trĩu nặng trên ngón tay, cô cảm thấy mình đã thực sự kết hôn cùng Charles.

Giờ đây những gì anh dành cho cô dường như đã mang một ý nghĩa khác. Với sự trân trọng. Với sự triu mến. Ngày trở lại New York, anh đã bắt mình dứt ra khỏi vòng tay của Olivia. Anh gần như phát khóc khi phải xa cô. Anh không thể không quay lại nhìn gương mặt cô lần nữa. Cuối cùng anh cũng lên xe. Tới Newburrng suýt nữa thì anh đã quay xe lại. Anh xử sự như một cậu học trò mới yêu. Ngay tối hôm đó, anh viết cho vợ mình một tuyên ngôn tình yêu. Olivia trào nước mắt khi nhận được thông điệp đó.

Geoffrey và cô cười ngựa suốt ngày. Cậu bé đã hoàn thiện mọi kiểu cách nghi thức. Hai cô cháu cùng bước sang một bài học mới: cuộc đua vượt chướng ngại vật và cô đã dạy cậu cách thúc con ngựa nhảy lên. Charles sợ những hàng rào quá cao đối với cậu con trai, nhưng quả thật là Geoffrey đã trở thành một kỵ sĩ nhỏ hoàn hảo. Cậu bé ngạc nhiên thấy Victoria cười ngựa cũng rất giỏi. Tuy vậy cô ấy không yêu những con ngựa nhiều như Olivia. Cô ngày càng làm cậu nhớ đến dì Ollie...

Thỉnh thoảng, Olivia giả vờ thay đổi tính tình. Tức là cô diễn một cảnh để Charles và Geoffrey không đoán ra sự tráo đổi. Chỉ có một điểm khác biệt: trong khi Victoria không bao giờ cảm thấy ăn năn chút nào thì Olivia bị đè nặng bởi cảm giác tội lỗi. Sau mỗi lần cãi cọ, cô không biết làm sao tha thứ nổi cho mình. Suốt cả ngày hôm đó, cô lại tỏ ra ân cần hơn, mềm mỏng hơn trước, cố gắng bằng những cử chỉ dịu dàng, những từ ngữ âu yếm, để có được sự xóa lỗi của Geoffrey và Charles. Bây giờ cậu bé đã rất yêu quý cô. Cậu thích được trò chuyện, được đi dạo cùng với người mẹ kế. Tuy nhiên, một hoài niệm mơ hồ về "dì Ollie", cô gái đã biến mất, một cách kỳ quặc, vẫn làm nó suy nghĩ. Nó cảm thấy một nỗi đau buồn sâu sắc trộn lẫn với một niềm oán hận, gần giống như tình cảm đã quật ngã nó khi mẹ nó chết.

Những người lớn luôn nói rằng họ yêu bạn, nhưng rồi họ lại bỏ bạn mà đi, - cậu vẫn thường nhắc đi nhắc lại điều đó. Olivia không biết làm thế nào trả lời cậu bé. Cô chỉ có thể yêu thương cậu nhiều hơn, bao bọc cậu bằng tình yêu trìu mến.

Họ cùng chờ Charles, anh sẽ đến và ở đây cùng họ tuần cuối cùng của tháng Sáu. Trước hôm Charles tới, họ lại cùng phi ngựa như mọi ngày. Trên đường về, lúc nhảy qua một con lạch, con ngựa của Olivia bị tẹo chân. Nữ kỹ sư không ngã, nhưng con vật bị tập tễnh, cô xuống ngựa, dẫn nó vào chuồng, tay giữ cương, theo sau là Geoffrey vẫn trên lưng ngựa. Tới chuồng ngựa, cô mới phát hiện ra con ngựa bị một mảnh đá nhỏ mắc trong móng. Cô kiểm một cái đèn đục và cố lấy viên đá ra. Một con ngựa khác gần đó hí vang làm Olivia trệch tay và cái mũi nhọn đâm vào tay cô, ngay dưới hai ngón tay. Máu tuôn ra. Một cậu coi ngựa vội chạy đi tìm chiếc khăn bông. Robert, bác coi ngựa già dẫn con ngựa ra xa và cuối cùng tự ông cũng lấy được mảnh đá ra khỏi móng con ngựa. Geoffrey sục sục theo Olivia ra ngoài. Cô mở vòi và xòe bàn tay trong dòng nước.

- Cô chắc chắn sẽ phải khâu một vài mũi đấy, cô Victoria ạ. – cậu coi ngựa nói.

Cô kiên cường nói rằng không. Cô chỉ cảm thấy hơi choáng một chút thôi. Geoffrey mang đến cho cô một cái hòm để cô ngồi xuống.

- Rồi thế nào, cô Victoria? – thằng bé hỏi.

Máu hòa lẫn với nước lạnh chảy ngoằn ngoèo trên mặt đất.

- Ừ, ổn thôi mà, cháu đừng lo.

Geoffrey đưa cho cô một chiếc khăn bông sạch với sự nghiêm trang của một bác sĩ trẻ. Khi đã tự lau sạch vết thương, cô chìa tay ra cho cậu.

- Nào, bác sĩ. Băng chặt vào đi.

Cậu bé trôn trôn nhìn bàn tay đang xòe rộng. Olivia nhìn cậu bé, nuốt nước bọt một cách khó khăn. Rồi đôi mắt nó lại dọi lên khuôn mặt cô gái đang ngồi trước mặt. Trong một khoảnh khắc, thế giới của cậu lật nhào vào những điều không thực... Cô đã không nghĩ đến chuyện đó, nhưng đã quá muộn rồi. Cậu đã nhìn thấy vết bớt nâu quý giá cô đã chỉ cho cậu ngày xưa.

- Dì Ollie, - cậu thì thầm, không tin nổi, - nhưng...

Cậu đã cảm thấy những sự khác biệt. Nhưng từ đây đến việc tưởng tượng ra rằng hai cô gái đã trao đổi vị trí cho nhau... Trong một thời gian lâu như thế...

- Nhưng còn cô...

Cậu im bật, Robert đang đến gần.

- Thế nào? – ông lo lắng hỏi, - Tôi có cần gọi bác sĩ không?

- Không, tôi khỏe, - cô đáp, bỗng nhiên thấy sợ hãi.

Cô đã nắm chặt tay lại, để không ai nhìn thấy vết chàm. Cô cũng không rõ Robert có biết về sự tồn tại của nó hay không. con Bertie, chắc chắn sẽ phát hiện ra trò bịp bợm. Cả ông bác sĩ giả của gia đình nữa, có lẽ...

- Tôi rất khỏe, - cô nhắc lại với sự tự tin mà cô không hề có, - Tôi đã sợ hơn là đau.

Robert gật gật đầu.

- Vẫn còn may là cái dùi không xuyên qua tay cô đấy, cô Victoria ạ. Hãy chăm sóc cẩn thận vết thương nhé. Phải giữ sạch sẽ... Băng kín nó vào cậu bé, - ông nói với Geoffrey, thằng bé đang kéo thật mạnh với tất cả sức lực dải băng vải như để dấu đi vết chàm trong bàn tay Olivia.

Ngay lúc hai cô cháu chỉ còn lại một mình, một nụ cười sáng bừng trên gương mặt non tơ của nó. Dì Ollies đã trở về. Thực ra, cậu chưa bao giờ mất cô. Cậu rạng rỡ vì hạnh phúc. Olivia choàng tay ôm chặt cậu bé vào lòng mình.

- Cô đã nói với cháu rằng cô sẽ không bao giờ bỏ rơi cháu đâu,- cô rử rử trong mái tóc cậu.

- Thế ba có biết không?

Cô lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Không, Geoffrey. Không ai biết gì cả ngoài cháu. Không được nói, kể cả ba. Hứa với cô đi.

- Cháu hứa.

Cậu rất chân thành. Đối với cậu, Victoria – người mẹ kế thật là đại diện cho nỗi bất hạnh lớn. Giờ đây cậu nhiệt tình cầu xin cho cô không bao giờ quay về nữa. Không phải cô hung ác với cậu... Chỉ là rất thờ ơ. Và nữa, cậu không thấy yêu cô... Cô ấy không phải là Ollies. Một ý nghĩ đột ngột vụt qua tâm trí cậu. Đôi mắt xanh đăm chiêu nhìn Ollivia.

- Cô có tin rằng ba sẽ giận dữ khi biết chuyện không?

- Có lẽ sẽ rất ghê gớm đấy, Geoffrey.

Cô không muốn nói dối Geoffrey lâu hơn, cậu bé cô yêu thương như con của chính mình.

- Ba có trả cô về không?

- Cô không biết. Đừng để cho ba nghi ngờ, cậu bé yêu quý và điều đó phụ thuộc vào cả hai cô cháu mình. Bây giờ cứ tiếp tục như thế này đã... Ôi, Geoffrey cô cầu xin cháu đấy đừng nói cho ai biết...

- Cháu sẽ không nói đâu, - cậu bé khẳng định với vẻ trịnh trọng.

Cậu choàng tay ôm ngang thắt lưng cô, cô đặt bàn tay băng bó trên vai cậu bé và họ trở về trang trại, gắn bó với nhau mãi mãi bởi một bí mật lớn.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Theo dự định, tuần cuối cùng của tháng Sáu, Charles ở Croton. Bàn tay Olivia đã lành hẳn, và đúng như lời hứa, Geoffrey không hé nửa lời. Hơn thế, không điều gì trong cách cư xử của cậu bé để cho người ta nghi ngờ rằng cậu đang giữ một bí mật. Sau những ngày đầu lo lắng, Olivia đã thoải mái hơn. Cô rời Croton khi đã hoàn toàn thanh thản. Ba cô khỏe mạnh, Bertie đứng bên cầm cái khăn mùi soa chấm nước mắt, và ba người nhà Dawson vui vẻ với viễn cảnh về chuyến đi nghỉ bên bờ biển. Charles đã thuê một ngôi nhà vườn ở Newport bang Rhode Island.

Những ngày hè tuyệt đẹp, như những gia đình nhà Goelet, nhà Vanderbielt,... tất cả đều đổ xô đến nơi nghỉ mát này. Những lễ hội, những buổi tiếp tân diễn ra sôi nổi không ngừng trong những dinh thự rộng lớn được gọi một cách khiêm tốn là những "ngôi nhà vườn nông thôn". Tiết trời rất đẹp, Geoffrey bơi như một chú cá, Charles rạng rỡ. Anh chạy đuổi theo Olivia trên bờ biển, và cả hai người cười như những đứa trẻ.

Mồng bốn tháng Bảy, họ cùng đứng bên nhau ngắm pháo hoa. Nơi họ ở là một ngôi nhà xinh đẹp và tiện nghi. Sau cả tháng Bảy bên cạnh gia đình, Charles quay lên New York ngày mồng một tháng Tám. Giống như tháng Sáu, cứ cuối tuần anh lại về. Thứ sáu tiếp sau đó, Olivia đứng ngồi không yên. cô nóng lòng muốn được gặp lại anh. Cô ở một mình với Geoffrey, suốt cả tuần, dù vậy cậu bé vẫn không một lần gợi lại bí mật của hai người. Mười một tuổi, nó đã hiểu rằng có những điều mà người ta không bao giờ nên nói.

Họ cũng dạo chơi trên bãi biển, uống trà với những người bạn, đều đặn tham dự câu lạc bộ thuyền máy, nhặt các vỏ sò và cùng làm cho Charles các

chuỗi vòng. Họ còn tết cho anh một chiếc mũ thủy thủ có gắn những vỏ sò tí xíu. Thứ Sáu sau đó, khi về tới bang Rhode Island anh nhận ra rằng thật khó nhọc mới hoàn thành được chuyến đi dài đến thế.

- Anh không biết làm thế nào anh đã sống được trọn tuần mà không có em,- kết thúc bữa tối hôm ấy, anh bảo.

Mỗi một ngày không có cô giống như cả một thế kỷ đơn độc. Ngôi nhà của họ ở New York với anh dường như trống trải một cách vô vọng. Họ cảm thấy như được hồi sinh lại ngay giây phút họ lại được nhìn nhau.

- Nhưng anh đã làm gì trước khi biết em nhỉ? – lát sau, anh ôm hôn cô và hỏi, trên ban công phòng ngủ chan chứa ánh trăng sáng.

Đó là một buổi tối trong trẻo, một đêm hoàn hảo và như mọi ngày, ham muốn được ôm trọn cô trong vòng tay cháy rực lòng anh. Anh tự trách mình đã không biết kiềm chế đam mê... Anh hài lòng được ở bên cô, thích được nói chuyện cùng cô. Nhưng ham muốn thể xác vẫn vô cùng mãnh liệt. Ngay cả khi họ trở vào giường, anh không còn phải trói giữ đam mê của mình nữa. Chuyện ấy giữa hai người đã đặc biệt thay đổi so với tuần trăng mật, cái thời gian cô đón nhận những cố gắng gần gũi của anh bằng một vẻ lạnh lùng băng giá... Rồi lại tỏ ra vô cùng hào hứng một cách trần tục thuần túy như anh từng mong ước. Nhưng tất cả đã thay đổi ngay khi anh thú nhận với cô rằng anh yêu cô.

Đêm hôm ấy, khi đã khuya, ôm chặt tấm thân trần của cô, anh vuốt ve gò má cô bằng những đầu ngón tay. Một câu hỏi anh chưa dám nói ra nóng bỏng trên môi anh. Anh biết ý kiến của cô về vấn đề này. Nhưng, có thể cô đã thay đổi. Có rất nhiều thứ đổi thay đã đến trong hai tháng vừa qua... Cô không nói đến những buổi hội họp về quyền bầu cử nữa, mặc dù cô luôn luôn hồi hải đọc tất cả các báo trong ngày, tìm kiếm và nghiên cứu các bài báo về chiến tranh ở Châu Âu. Và cô đã bỏ thuốc lá. Điều đó chắc chắn rất có giá trị với cô và Charles chỉ ngưỡng mộ cô hơn mà thôi. Người ta hoài

công bao biện, nhưng phụ nữ hút thuốc lá không có được mấy tiếng tốt. Ban đầu, anh thấy điều đó thật hay, thậm chí kích thích, rồi anh chán nản, ít nhất cũng vì mùi khó chịu của thuốc lá. Anh còn nhận ra cách cô ngủ cũng khác. Trước, cô nằm xa anh nhất có thể được. Còn bây giờ, cô co mình trong vòng tay anh, hạnh phúc, tin tưởng.

Hôm sau, họ ra bãi biển. Olivia đã chuẩn bị một giỏ đồ ăn dã ngoại để họ cùng nhấm nháp trên bờ cát. Sau đó họ cùng đi chợ. Cô muốn có một chiếc ô mới. Tháng Tám, nắng quá gay gắt làm cô chóng mặt. Geoffrey đòi một đôi xăng đan mới. Nó đã lớn và khó có thể thọc chân vào đôi giày cũ. Họ đi trên vỉa hè và đang tranh luận sôi nổi khi một bé gái chừng hai ba tuổi chạy bổ xuống đường để lấy lại quả bóng của nó. Nó chui vào giữa hai còng xe ngựa. Một trong hai con ngựa hoảng sợ, chồm lên hí vang. Mẹ của cô bé hét lên. Tất cả giây lát sững sờ, Charles đã sẵn sàng lao vào, nhưng trước khi anh kịp hành động, Olivia đã nhào về phía đứa bé. Cô chụp lấy nó và con ngựa dừng đứng trên hai chân sau trước khi thả mình xuống đằng trước, móng nó sượt qua mình Olivia, cô đã lấy thân mình làm lá chắn bao quanh đứa trẻ. Một đám đông hiếu kỳ bu kín đầu phố. Người chủ ngựa đã dùng roi quất con ngựa trấn an con vật bị kích động, người mẹ nước mắt giàn giụa, cô giữ trẻ bắt đầu lớn tiếng mắng đứa bé đang òa khóc. Charles và Geoffrey bỏ lại chỗ Olivia.

- May quá rồi! Em định tự giết mình hay sao? – Anh thét lên, vẫn chưa hết kinh hoàng.

Cô suýt nữa đã bị con ngựa dẫm nát. Cô nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt xanh mở to.

- Nhưng Charles... cô bé đấy...

Khi cô đang cố nói nốt câu, cô chợt thấy dường như Charles xa dần... mờ dần... Cô không còn nghe thấy tiếng anh nói nữa, cô thấy đôi môi anh mấp máy nhưng không phân biệt được những lời anh nói. Một tấm màn xám xịt

rơi trước mắt cô. Cô nhú mào ngạc nhiên rồi ngã xuống đất như một con búp bê vải. Anh kịp đỡ ngay trước khi cô ngã xoài trên vỉa hè. Anh tưởng chân con ngựa chỉ sượt nhẹ qua cô thôi. Cõ lẽ đã nghiêm trọng hơn. Một người phụ nữ trong đám đông la lên:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Quý cô đó bị sao thế?

- Tôi không biết, - anh nói, tâm trí đảo lộn.

Đằng sau anh, Geoffrey khóc như mưa. Charles cố giữ bình tĩnh để trấn an con trai. Nỗi kinh hoàng lại lựa chọn anh. Anh run lên vì sự sống của người phụ nữ mà anh cho là vợ mình. Người phụ nữ mà chỉ mình Geoffrey biết thật sự là ai.

- Sẽ tốt cả thôi, con trai, - anh nói giọng chắc chắn nhẹ nhàng đặt Olivia nằm xuống.

Một ai đó đã đi tìm bác sĩ. Cô gái vẫn nằm bất động mắt nhắm nghiền. Cô không biết gì nữa.

- Không, ba ơi, sẽ không tốt đẹp đâu. Cô ấy chết rồi! – Nó gào lên trong nước mắt.

Đám đông bu kín trên đầu họ. Quỳ gối bên Olivia, Charles xin mọi người hãy tản ra. Một người đàn ông chen thẳng vào, cặp xách trong tay. Ông ta tự xưng là bác sĩ.

Họ chuyển Olivia tới một quán bia gần nhất, đặt cô nằm trên một chiếc ghế băng. Cuộc thăm khám không phát hiện một vết bầm tím, hay một cục u bướu nào trên đầu. Bác sĩ lật mí mắt cô kiểm tra đồng tử. cô không hề bị một cơn chấn động não bất chợt, ông tuyên bố. Chỉ đơn giản là cô bị ngã. ông cọ xát hai bàn tay cô, chườm nước đá lên gáy và thái dương cô. Rất nhẹ nhàng, cô trở lại với thực tại. Cô mở mắt, trắng bệch như tấm ga trải giường và hỏi chuyện gì đã xảy ra.

- Em đã cứu một bé gái, và em đã tí nữa tự nghiền nát mình dưới móng hai con ngựa, - Charles thông báo, trộn lẫn cả nỗi kinh sợ, sự nhẹ nhõm và tức giận. – Lần sau, em hãy vì anh vui lòng để những hành động anh hùng ấy cho người khác, tình yêu của anh ạ.

Anh hôn lên tay cô. Xấu hổ vì nước mắt, Geoffrey lấy mu bàn tay chùi vội.

- Em mệt, - cô thì thào, giọng yếu ớt.

Bác sĩ xếp lại ống nghe. Ông ta tỏ vẻ hài lòng về cuộc kiểm tra của mình. Để khỏi áy náy, ông hỏi cô có muốn đến bệnh viện không. Cô trả lời không nhưng khi cô vừa đứng dậy thì đầu óc cô lại quay đảo. Để tránh khỏi bị ngất lần nữa, cô thú nhận với Charles rằng cô cảm thấy không khỏe. Anh giữ cô nằm lại trên ghế.

- Nếu vợ anh nghỉ ngơi ở nhà sẽ tốt hơn, - người bác sĩ cam đoan, - Nóng nực, xúc động đã đánh vào cô ấy... - ông đưa cho anh danh thiếp. – Anh hãy gọi cho tôi tối nay nếu cần.

ông ta đi khỏi. Charles đi kiểm một chiếc ô tô để vợ mình ở lại cùng Geoffrey. Cậu bé nhìn cô tha thiết.

- Olivia, cô có khỏe không. – Cậu thì thào.

- Geoffrey, không được! – Cô nghiêm giọng, mặc dù họ chỉ đang có một mình.- phải nhớ lời hứa chứ.

- Cháu biết... Cháu đã quá sợ... Người ta bảo là cô chết rồi...

Đôi mắt nó loáng ướt. Olivia cầm bàn tay cậu bé.

- Thế đây, cô vẫn sống... Và cô cấm không được gọi cô là Olivia đâu.

Cô mỉm cười với cậu, và Geoffrey cười to.

Charles quay lại. Anh bế cô lên và đưa cô ra tận xe, kính hãi bởi vẻ xanh xao của cô. Tối hôm ấy, cô bảo không muốn ăn tối, cô cứ thấy buồn nôn.

- Anh sẽ gọi bác sĩ! – Charles thông báo chắc chắn, sau khi hai bố con đã cùng dùng bữa một mình. – Anh không thích diện mạo của em lúc này.

- Cảm ơn vì lời khen của anh, - cô trêu anh.

Anh mỉm cười. cô đã không còn chua cay như trước đây nhưng cô vẫn giữ lại vẻ hài hước tinh nghịch.

Em biết anh muốn nói gì mà, - anh thở dài và buông mình xuống một chiếc ghế. – Anh đã tưởng chết khi trông thấy con ngựa mồm nhọn ấy tí nữa giẫm lên em. Vì lòng kính Chúa, em đã làm cái gì thế?

- Cô bé đó có thể chết, - cô nói giản dị.

- Em cũng thế.

- Em sẽ khỏe mà, - cô nói và hôn nhẹ lên môi anh.

Nói với anh thế nào đây? Điều này chỉ làm phức tạp tình hình hơn thôi nhưng cô đang mẫn nguyện với cả tâm hồn vì niềm hạnh phúc này. Cô sẽ không chối bỏ nó, không, không bao giờ.

- Thậm chí em rất khỏe, - cô dịu dàng nhắc lại.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ngạc nhiên. Đúng là cô như đang muốn nói với anh điều gì.

- Vậy có nghĩa là sao?

- Em không biết anh đón nhận nó như thế nào...

Có lẽ anh sẽ không vui đâu. Ngoài ra, cô biết rằng em gái cô không muốn có con.

- Nhưng cái gì đã xảy ra chứ?

Anh có vẻ lo lắng. Cô chỉ có thể lắc đầu và quệt nước mắt.

- Victoria, anh thì thầm, - anh cầu xin em đấy. Em có thể nói với anh tất cả mọi chuyện.

Tình yêu giữa họ, đôi khi làm Olivia sợ hãi. Cô không có quyền với thứ hạnh phúc đánh cắp này... Charles không phải là của cô. Và dù vậy cô vẫn yêu thương anh bằng tất cả tấm lòng mình.

- Em... em... ôi, Charles...

Anh nhìn cô. Nhớ lại sự choáng ngất của cô, anh chột hiệu.

- Em có thai?

Anh đã không sử dụng biện pháp phòng tránh nào hai tháng gần đây. Cô không hề phàn nàn về chuyện đó. Biết những ý kiến của cô về chuyện con cái, anh cảm thấy nỗi đau khổ dâng lên trong lòng. Không nghi ngờ gì chuyện cô đã giận điên lên vì điều đó. Tuy vậy, cô không hề tỏ ý cáu giận. Cô khóc.

- Đúng vậy, em đang chờ đợi một đứa trẻ.

Có lẽ nó đã được tạo nên vào cái đêm kỷ niệm ngày cưới. Cô đã đến gặp bác sĩ, ông ta khẳng định hy vọng của cô. Cô có thai được hai tháng rồi.

- Anh không phật lòng chứ?

- Phật lòng? – Anh ngạc nhiên, tự hỏi làm sao có thể quên những lý thuyết ngày xưa về việc mang thai.- Tại sao? Chính em mới không muốn

nghe nói chuyện con cái... Thế em? Em có giận anh không?

- Em không bao giờ hạnh phúc hơn thế,- cô thì thào.

Anh hôn cô, đắm chìm trong một thế giới tuyệt diệu.

- Anh không thể tin được... Khi nào thì con ra đời?

- Tháng Ba.

Victoria sẽ phản ứng ra sao? Chuyện gì sẽ xảy ra với đứa bé? Nó thuộc về ai? Lần này, vụ tai tiếng sẽ hủy hoại cả gia đình. Thu mình trong lòng Charles, Olivia cầu xin thời gian ngừng trôi... Sẽ tới một ngày, cô mất tất cả. Nhất là nếu họ đòi giữ đứa trẻ. Cô thường tưởng tượng ra tất cả những kết cục khủng khiếp, nhưng, không phải lúc này... Cô nghĩ đến Charles và đứa trẻ.

Họ thông báo tin này cho Geoffrey trước khi trở về New York. Cậu bé tỏ ra hơi ngạc nhiên một chút, nhưng không đặt câu hỏi nào... Cả hai đối xử với Olivia như một đồ mỹ nghệ pha lê dễ vỡ, và điều đó làm cô vừa buồn cười nhưng lại sung sướng. Charles sợ đụng chạm vào cô, anh rất tiếc không được ân ái với cô say mê, mãnh liệt như thường ngày nữa. Theo lời bác sĩ ở Newport, không có nguy cơ không hay gì với Olivia. Trẻ trung, sức khỏe tốt, cô sẽ có một đứa con tuyệt diệu ông ta dự báo... với điều kiện không được lạm dụng một số sinh hoạt vợ chồng mà cả hai vợ chồng đều không sẵn sàng từ bỏ.

Ngay khi họ đặt chân tới New York, Olivia lao về ngôi nhà ở Đại lộ số Năm. Những lá thư chất đầy trong hòm. Ngồi ngay trên bậc thềm, tay run run, cô xé hết lá thư này tới lá thư khác của mình... Victoria vẫn đang ở Pháp, vẫn nơi ấy, cô đang làm việc trong bệnh viện dã chiến. Mỗi lá thư mới của Victoria luôn thực sự là món quà bất ngờ đối với cô. Em gái cô thiếu vắng với cô biết bao và trong một giây trái tim cô thắt lại với ý nghĩ

cô sẽ không được sớm gặp lại em mình. Ngay lúc này, cô biết đó là giải pháp tốt nhất cho cô, cho Charles, cho đứa trẻ.

Trong lá thư, Victoria nói rằng người ta cần cô ở lại, và rằng mặc dù có một vài phức tạp, nhưng cô chưa bao giờ rạn vỡ như thế. Vì một lý do thuộc riêng cô và cô sẽ tiết lộ sau, cô không trở về khi hết mùa hè được. Hiện giờ, sự sống của cô, niềm hạnh phúc của cô phụ thuộc vào những ngày cô ở trên đất nước Pháp. Cô xin chị mình tha thứ... Trái tim Olivia đập dồn dập khi cô đọc những dòng này. Có thể vì tốt cho họ mà số phận đã chia lìa hai người. Một lời cầu khẩn tha thiết bật ra trên môi cô. Rằng em gái cô sẽ bình yên vô sự, rằng sẽ tới một ngày hai chị em cô gặp lại nhau, rằng Victoria sẽ tha thứ cho sự bội bạc của cô.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mùa hè ở Châlons-sur-marne kéo dài mãi, dài không chịu đựng nổi. Những trận giao tranh đã chuyển về phía Champagne dưới sự chỉ huy của tướng Pétain. Khí độc đã vạt trụi lá trên các cành cây và thiêu cháy những đồng cỏ. Những người lính, phơi mình giữa trận địa trống trải, không còn giải pháp nào khác là chui sâu trong lòng đất, dưới các giao thông hào chính tay họ đào. Họ được gửi đến Champagne để thâm nhập vào phòng tuyến của quân Đức. Thế nhưng bọn Đức đã bao vây tất cả các cao điểm và quân Pháp lại bị hờ hững cho những đợt tấn công tới. Đại pháo hoạt động không ngừng nghỉ, đêm cũng như ngày, lục quân đã bổ sung thêm quân tiếp viện. Hàng nghìn chàng trai tươi máu trên mảnh đất họ đang ra sức bảo vệ. Như những chú lính chì, họ ngã xuống, người nọ tiếp người kia. Những thân thể rách tướp, gãy trật được đưa về tuyến sau, tới những bệnh viện tạm bợ như cái nơi Victoria đang trụ lại.

Đến cuối tháng 9, mưa xối xả, cảnh vật chìm dưới màn mưa. Nhân viên cứu hộ bì bõm trong bùn. Thương binh nhớp nhúa trong sinh lầy và bọt máu. Tháng 10, nổi kinh hoàng cứ tiếp diễn.

Đã kiệt sức như bao người khác, hàng đêm, Edouard vẫn đợi Victoria ở trại mình. Các anh sống ở trong mấy trại chăn nuôi cũ của lâu đài. Anh được phân chia 2 buồng, 1 anh dùng làm văn phòng, 1 được làm phòng ngủ. Đó là nơi Victoria gặp anh sau mỗi ca làm việc. Trên thực tế Victoria vẫn để 1 vài đồ dùng của cô lại khu lán và dù sao đi nữa, các đồng nghiệp cũng nhắm mắt làm ngơ.

- Cuộc chiến này sẽ không dừng lại ở đây đâu – Edouard thở dài, anh cúi hôn cô.

Người anh ướt như chui từ nồi canh ra, nhưng cô đã quen rồi. Từ 1 tháng nay, quần áo họ chẳng lúc nào khô ráo. Mưa rào rào không mệt, cái ẩm ướt thấm vào lều lán, rỉ rỉ lên những bức tường mái nhà.

- Em chưa thấy đủ sao? – anh hỏi, - Em không muốn trở về nhà mình ư, tình yêu của anh.

1 phần con người anh mong rằng cô được bình an vô sự, nơi mảnh đất bên kia bờ đại tây dương, xa khỏi cảnh đau thương thảm khốc này. 1 phần khác trong anh lại muốn cô ở lại. Anh tìm thấy cô 1 người bạn hiếm có, 1 báu vật vô giá mà anh chưa từng biết tới. 1 người phụ nữ cũng mạnh mẽ như anh, 1 đồng chí, 1 người bạn, 1 người tình, 1 cộng sự. Họ làm thành 1 đôi hoàn hảo.

- Em không biết nhà mình ở đâu nữa.

Nụ cười mệt mỏi đùa lướt trên môi Victoria. Cô nằm dài trên giường sau 16g liền ở bệnh xá.

- Em tin nhà em là nơi đây: - cô dịu dàng, - bên anh.

Anh nhào đến bên cô, hôn cô.

- Anh cũng tin là vậy – Em chưa viết thư cho chị em về chúng mình sao.

Họ đã tranh luận nhiều lần về việc này. Victoria không hào hứng thông báo cho Olivia, cô sợ sẽ làm cho chị bị sốc. Dù sao đi nữa, 2 người đều là những người có vợ có chồng.

- Chưa, nhưng em sẽ viết. Mới lại, chị ấy biết đấy. Chị ấy biết tất cả những điều đang diễn ra với em

- Mỗi liên hệ kỳ lạ! Anh và em trai rất thân thiết gắn bó, nhưng bọn anh đồng thời vẫn rất khác nhau.

Họ thường nói chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ. Edouard rất thích thông minh và gay gắt của Victoria. Họ nói đủ thứ: chiến tranh, chính trị, con người. Họ có nhiều điểm chung. Anh cũng cấp tiến gần bằng cô, mặc dù anh cho rằng những người đấu tranh về quyền bầu cử đang đi quá xa. 1 lần, đùa vui, anh tuyên bố, nếu Victoria để mọc ria lên hay tham gia vào tuyệt thực vì quyền bầu cử thì sẽ bị anh quất roi vào đít.

- Olivia và em cũng rất khác nhau – cô nói và châm điếu thuốc mà cô vừa lấy trong bao của Edouard.

Họ thiếu thuốc lá, và từ giờ trở đi sẽ phải tiếp tục chia sẻ cho nhau phần dự trữ còi cọc.

- Thế nhưng bọn em lại giống như 2 mặt của 1 đồng tiền. Đôi khi em có cảm giác mình chỉ là 1 nửa của 1 và chỉ 1 con người ấy mà thôi.

- Có thể đúng đấy, - anh mỉm cười với tay sang cô lấy điếu thuốc, rít 1 hơi dài. – Khi nào anh có nốt nửa kia đây.

- Không bao giờ - cô la lên còn anh cười phá. – anh phải hài lòng vì đã có em rồi. Bây giờ bọn em đã là người lớn. Bọn em sẽ không bao giờ chơi cái trò tráo đổi vị trí người này cho người kia nữa.

- Được đấy, ông chồng em sẽ rất vui khi biết điều đó, anh nói giọng tinh quái, - anh chàng khốn khổ! Khi nào tất cả kết thúc, em sẽ phải giải thích cho anh ta chuyện gì đã xảy ra, Victoria ạ. Em không có quyền để cho anh ta sống trong mơ hồ như vậy.

Cô đồng ý. Từ lâu cô đã quyết định khi nào thuận tiện, cô sẽ trở về New York, và chính cô sẽ nói cho Charles biết. Chỉ còn phải xem phía chị cô thế nào.

- Có lẽ chị Olivia sẽ không nói đâu.

- Như vậy sẽ làm phức tạp hoàn cảnh thêm... Em cứ luôn nghĩ rằng sẽ không có quan hệ vợ chồng nào giữa họ. Cho phép anh được nghi ngờ điều đó. Nếu cô giống em như 2 giọt nước, anh thấy ghê sợ cho 1 thằng đàn ông nào có thể chịu đựng được việc nằm không bên cạnh cô ấy trong 2 tuần... Chúa biết anh đã phải cố cưỡng lại sự cám dỗ của em như thế nào?

- Cái gì? Anh đã cố tình tránh em?

Cô bộc lộ hết vẻ dữ tợn của mình, cái vẻ hung bạo của 1 con mèo rừng. Edouard cười ha hả. Ngay cả trong bộ đồng phục chả ra sao của Hội chữ thập đỏ, sự quyến rũ của Vic chẳng bị sụt sứt tẹo nào.

- Không 1 giây đâu, anh sợ là vậy – anh trả lời thành thực. – anh không bao giờ bắt mình cưỡng lại được sức hút của em đâu, tình yêu của anh...

Và anh chứng minh điều đó ngay lập tức.

Rất lâu sau, khi bên nhau trong bóng tối, anh cho cô biết 1 tin mới. anh phải đi Artois, cuộc tấn công của liên quân Anh Pháp sẽ tổ chức ở đó. Tư lệnh Anh Sir John French chỉ chọn cộng sự thân tín cho chiến dịch trong đám lính của ông ta. Binh sĩ Pháp đòi 1 người của họ. Vấn đề tiếp theo là, dù đã thay thế French bằng Sir Douglas nhưng quân Pháp vẫn không muốn. Edouard được gợi ý như 1 giải pháp trấn an tinh thần.

- Hãy giữ mình, anh yêu ạ. – cô thủ thỉ, giọng ngái ngủ.

Cô có điều rất quan trọng định nói với anh, nhưng sự mệt mỏi làm trí nhớ cô yếu đi. Cô không rõ chuyện gì nữa. Ngày hôm sau khi cô thức dậy, anh đã đi rồi, và cô lại bước trên con đường quen thuộc tới bệnh xá. Cô làm quần quật không nghỉ 15 – 18 tiếng mỗi ngày. Từ nay về sau, cuộc sống của cô vẫn sẽ diễn ra như thế.

Ngày tháng ở NY trôi đi trong sự xa hoa và thanh bình rất xa Châlons-sur-Marne. Tháng 10 tuyệt đẹp với tất cả sắc màu huy hoàng khoác lên cảnh

vật chiếc áo vàng rực rỡ của lá. Thời tiết nóng hơn thường lệ. Olivia và Charles quay như chong chóng với những cuộc ngoại giao trong giới thượng lưu. Dự chiêu đãi nhà Van Cortlandt, tiệc tối với các khách hàng của văn phòng luật, dạ hội hàng năm nhà Astor vào cuối tháng.

Olivia đã mang thai vào tháng thứ 4. Trông bên ngoài vẫn chưa nhận được ra nhờ những chiếc váy mềm mại chọn khéo. Vóc dáng cô hơi mập hơn 1 chút và cái bụng đã hơi vồng lên, Cô thích nhẹ nhàng xoa lên đó, để cảm nhận cái sinh linh bé nhỏ đang lớn dần. Ngắm bức tranh dễ thương của tình mẫu tử, Charles tưởng như thấy lại Susan những ngày chờ đợi Geoffrey ra đời... Cũng những cử chỉ ấy, dáng điệu ấy, nét mặt ấy. Giờ đây đã già dặn hơn, hiểu biết hơn và phải trả giá đắt cho tình yêu, Charles trông chừng Olivia rất gắt gao. Anh muốn có 1 cô con gái, về việc này, Olivia bảo với cô không quan trọng lắm, miễn sao đứa trẻ khỏe mạnh.

Anh bắt cô phải đi khám định kỳ đều đặn. 1 lần anh đã phạm 1 lỗi rất vụng về khi nhắc chuyện cô bị sẩy thai trước khi làm đám cưới, anh bảo cô nên nói với bác sĩ.

- Ông ta đâu cần biết chuyện đó. – Olivia phản đối ngay, hồ thẹn.

Cô đâu thể giải thích cho người đàn ông mà cô coi như chồng mình rằng cô chưa từng bị sẩy thai. Và từ lúc ấy cô sống trong lo lắng, sợ anh sẽ nói với bác sĩ.

- Anh không đồng ý với em đâu, Charles hối thúc – ông ấy cần phải biết. Em đã bị băng huyết trầm trọng. Việc đó cũng có thể lặp lại, xấu nhất, em còn có thể nguy cơ bị mất đứa bé.

Mỗi lần Olivia cảm thấy mệt rồi đi nghỉ, cô lại phải nằm dài lắng nghe những lời dạy bảo của Charlese... May thay, chuyện đó không thường xảy ra. Theo bác sĩ, cô là người may mắn vì có được thể chất khỏe mạnh vững vàng.

Những bức thư vẫn đều đặn gửi về dinh thự ở Đại lộ 5. Mặc cho bao thảm khốc của chiến tranh, bao tổn thất ở Champagne và Artois, Victoria vẫn hùng hồn tuyên bố rằng cô rất ổn. Rằng cô đã tìm thấy mục đích trong cuộc đời. 1 cảm giác kỳ lạ của sự bình yên len vào tâm hồn Olivia, mỗi lần cô nghĩ đến em gái. Victoria chưa kể về Edouard, nhưng Olivia cảm thấy Victoria không chỉ có 1 mình. Nhắm mắt lại, cô tìm cách trò chuyện bằng tâm linh với Victoria. Cô tận hưởng sự thoải mái đầy đủ hạnh phúc, cũng như khi đang ở bên Charles và chờ đứa con ra đời.

Tối hôm họ đến nhà Astor, cô mặc 1 chiếc váy lụa dịu nhẹ và 1 chiếc áo khoác lông, quà của ba cô. Edward Henderson vui sướng vì biết ông sắp trở thành ông ngoại. Ông rất tự hào về điều đó. Và đồng thời ngạc nhiên vì 1 đám cưới bắt đầu rất tệ hại đã đạt được thành công hoàn hảo. Phải mù mới không thấy được 2 vợ chồng họ đang ngụp lặn trong hạnh phúc. Ông chỉ có 1 nỗi buồn duy nhất là Olivia. Olivia đã không trở về cuối mùa hè như đã hứa. Nhưng cô gái mà tất cả mọi người, trừ (?) Geoffrey cho là Victoria đã trấn an tinh thần ông. Cô có những tin tức của Olivia, cô ấy vẫn khỏe mạnh, vui vẻ và đang ở trong 1 tu viện ở San Francisco mà cô không chỉ không địa chỉ.. Tới 1 ngày, cô sẽ quay về... các nhà điều tra đã buông xuôi tay hồi cuối tháng 8. Họ không tìm thấy 1 dấu vết, 1 manh mối nào, và nguyên nhân thì thể đấy! Edward tiếp tục trách móc vì sự mất tích của cô gái cả. Ông vẫn luôn nghĩ Ollie thầm yêu Charles, điều đó giải thích nguyên nhân của sự trốn chạy của cô, và mặc dù luôn có những lời chối bỏ kịch liệt của cô con gái mà ông nghĩ là Victoria.

Cuộc đời cứ trôi. Buổi tối buổi chiều đãi nhà Astor, Olivia đẹp rạng ngời. Charles đi bên cô, anh gặp 1 người bạn cũ, họ kéo ra quán rượu. Olivia chuyện trò chốc lát với 1 người quen của em gái cô, dĩ nhiên cô ta tưởng là Victoria... Cô không nén nổi nụ cười khi 1 người phụ nữ khác tế nhị nhắc cô rằng cô còn phải trả cô ta 1 khoản tiền nhỏ, món nợ trong 1 ván bài bridge. Cô ta còn nói rằng, Victoria đã thề với trời đất rằng sẽ không bao giờ chơi bài nữa. Cô hứa sẽ trả sớm, rồi ra vườn ngắm những cây hoa hồng.

- Làm điều thuốc chứ? – 1 giọng đàn ông cất tiếng sau lưng cô.

Cô quay lại. Toby đang nhìn.

- Không, cảm ơn. – cô lạnh lùng.

Anh ta vẫn luôn hấp dẫn, mặc dù hơn phị ra sau 2 năm cô không gặp.

- Em thế nào? – anh ta hỏi và sáp lại gần cô.

Thấy rõ hẳn đã uống nhiều.

- Rất tốt. Cảm ơn.

Cô định bước ra xa, nhưng hẳn túm cánh tay cô và kéo cô từ phía sau.

- Đừng bỏ đi như thế, Victoria. – hẳn trơ trên nói. Em sợ gì chứ?

- Tôi không sợ. – cô đáp, giọng cao và rõ ràng, điều làm gã kia cũng như người đàn ông trong bóng tối hiên nhà đều phải ngạc nhiên. – anh làm tôi ghê tởm, đơn giản vậy thôi.

- Tin mới đầu tiên đấy! Đó không phải là kỷ niệm tôi đang lưu giữ - hẳn cười khẩy.

Cô quay lại, và nhìn vào thẳng hẳn ta, mắt sáng rực.

- Vậy cái điều ông nhớ chính xác là gì vậy, ngài Whitticomb? Có phải là sự giả dối 2 mặt với tôi và vợ ông làm ông rất vui sướng không? Còn tôi, cái điều tôi nhớ là ông đã ra sức quyến rũ 1 cô gái ngây thơ rồi nói dối cha cô ta. Những dạng người như ông đáng ra phải ở trong tù, Toby whitticomb, chứ không phải trong phòng khách của 1 xã hội thượng lưu danh giá. Đừng có tự gây phiền phức cho mình bằng việc viết thư hay gửi hoa cho tôi. Ông chỉ mất thời gian thôi. Tôi đã có 1 người chồng tôi yêu và tôi cũng yêu sâu

sắc. Và nếu ông còn tới gần tôi thêm 1 lần nữa, tôi sẽ đi nói với tất cả những lời đồn đại là ông đã cưỡng hiếp tôi.

- Nhưng đó không phải là cưỡng hiếp... – hẳn ta bắt đầu.

Trước khi Toby có thể kết thúc câu nói, Charles bước khỏi bóng tối, khuôn mặt sáng ngời nụ cười hài lòng. Anh đi tìm Olivia và ra tới hiên nhà đúng lúc Toby tới tìm cô. Anh không thể chống lại ý muốn lắng nghe, và anh tán thưởng cách cô cư xử với hẳn. Mỗi lời cô thốt ra đã sưởi ấm trái tim anh. Giống như 1 bóng ma cũ đã tan biến đi dưới ánh mặt trời của sự thật. Không còn những bóng ma giữa 2 người nữa, có lẽ trừ Susan, bây giờ cô ấy đã yên nghỉ.

- Chúng ta đi chứ, em yêu? – anh chìa cánh tay cho cô.

Họ trở lại phòng khách.

- Thật tuyệt vời, - Charles hân hoan. – anh nhớ sẽ không bao giờ cãi nhau với em nữa. Anh đã quên mất em có khả năng sử dụng những từ ngữ như mũi dao.

- Sao cơ, anh đã đứng nghe ở cửa à? – cô làm bộ tức tối

- Anh không cố ý. Anh đã thấy anh ta đi theo em và anh đi ra để an tâm rằng hẳn không quấy rầy em.

- Thật không? Anh có chắc rằng anh không ghen đấy chứ?

Anh không trả lời, nhưng tránh anh ừng hòng.

- Anh không có gì phải sợ về Toby Whitticomb.- cô khẳng định. – đó là đồ rác rưởi. Phải đến lúc ai đó nói cho hẳn biết.

- Và em đã nói cho hẳn biết điều đó rất mãnh liệt đấy, anh thừa nhận mà.

Anh hôn lên má cô rồi đưa cô vào sà kê vũ.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lễ Tạ Ơn năm đó ở Croton thật kỳ khôi. Olivia, người luôn được nhắc rằng đã ra đi, lại vẫn luôn ở giữa mọi người; Victoria, người được coi như đang có mặt nhưng thực sự lại không tới; hoàn cảnh này có làm mờ đi sự nhiệt thành truyền thống của ngày lễ.

Edward đọc thuộc lòng kinh tạ ơn trong một không khí nặng nề. Mỗi người đều nghĩ về quá khứ, về những người thân yêu đã mất. Chỉ có đứa trẻ sắp ra đời đem sự ấm áp cho những trái tim thương tổn. Ngay cả Geoffrey cũng nôn nóng chờ đợi đứa em trai hay em gái của nó. Olivia đã mang thai được năm tháng, bắt đầu trưng những đường nét tròn trịa dưới những bộ váy áo lụng thụng. Từ tháng Giêng, cô sẽ không đi ra ngoài nữa, trừ lúc thăm hỏi những người bạn thân hay tham gia những bữa tiệc tối riêng. Đứa bé có vẻ lớn. Cô hy vọng rằng mình mang thai sinh đôi, nhưng bác sĩ của cô đã loại bỏ phỏng đoán này. Cô tâm sự với Charles, anh ngược nhìn tỏ vẻ hài hước. Anh chưa sẵn sàng với tình huống như vậy, anh bảo thế.

- Có lẽ lần sau? – Anh nói thêm, đôi mắt ướm hỏi.

Olivia mang thai có vẻ dễ dàng so với Susan. Và mặc dù những lý thuyết trước đây công kích việc sinh nở, cô gái này có vẻ hoàn toàn thích ứng với tình trạng mới mẻ này. Cô không đã động đến sự sợ hãi sẽ chết trong khi sinh như mẹ mình. Thực tế, không một nỗi lo sợ nào thả bóng đen vào niềm hạnh phúc của cô. Và nữa, khi Charles hỏi cô có muốn có thêm những đứa con khác không, cô trả lời chuyện đó tùy thuộc vào anh. Đúng ra là cô dành cho anh quyền lựa chọn. Mỗi một điều trong thời gian này... - anh nghĩ. Nhưng thật kỳ cục, viễn cảnh sẽ có một cặp sinh đôi đã làm anh rối loạn rồi.

Một mùa đông nghiệt ngã hoành hành trên đất Pháp vào cuối năm 1915. Các bên tham chiến ngập trong sinh lầy, đối mặt với cái chết, ẩn trong công sự sẵn sàng với những trận đánh mới. Người ta chuyển lương thực và đạn dược ra tiền tuyến, những tiếp viện để làm mập mạp thêm những hàng quân dưới những chiến hào đóng băng. Những cuộc tấn công bằng khí ga vẫn tiếp diễn. Tháng Mười Một, từ Artois trở về Chanlons-sur-Marna, Edouard lại ở trong trại chăn nuôi với Victoria. Toàn trận địa nhìn mỗi tình của họ bằng con mắt tán thưởng. Những sĩ quan sống ở những phòng gần kề để phần lớn thời gian cho đôi uyên ương được ở một mình, và có buổi tối, họ chuẩn bị cho hai người một bữa ăn, bữa ăn khiến Victoria phải phá lên cười: một chú chim nhỏ được quay trên cái bếp cổ đại của vùng nông thôn.

- Đừng có làm khó mọi người. Đó là con chim quay – Edouard tuyên bố với giọng lạc quan.

- Điều này làm em ngạc nhiên quá – Victoria trả lời, nhân đôi sự vui thích khi ngắm bữa "yến tiệc", nó không lớn hơn một con chuột nhắt khi những sĩ quan rút ra từ cái xiên – con chim quay của anh giống một con chim sẻ.

- Em chẳng biết gì cả.

Anh kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô, ôm cô thật chặt. Anh đã ở Verdun trong hai ngày trời và anh nhớ cô kinh khủng. Anh nhớ cô ngay khi cô vừa không ở bên anh nữa. Anh không thể nào sống mà không có cô. Họ không bao giờ gợn lại chuyện cô sẽ trở về Hoa Kỳ, trừ khi để thông báo cho Charles là cô sắp tiếp tục ra đi. Sau đó, đôi tình nhân sẽ định cư ở Paris... Họ không có quyền được làm đám cưới với nhau, tất nhiên. Khi đùa vui, Edouard nói rằng họ sẽ gây sốc cho tất cả những con người lương thiện đang sống theo truyền thống.

- Có lẽ tới một ngày, khi ả tội lỗi kia đã chết, anh muốn nói đến nữ bá tước bây giờ ấy, anh sẽ làm cho em trở thành một người vợ đàng hoàng.

- Nhưng em đang là một người vợ đang hoàng – cô cứng đầu.

- A, thật sao? Với chị gái đang thế chỗ hộ em bên cạnh ông chồng bất hạnh của em ở New York? Cho phép anh được nghi ngờ điều đó nhé.

Họ cùng cười vang, tiếng cười của những kẻ tòng phạm, tiếng cười mà chẳng ai vui cả. Đôi khi, Victoria thích ra vẻ bí hiểm. Mặt khác, không ai trong trận địa hiểu tại sao Edouard gọi cô là Victoria, trong khi tên của cô với tất cả những người khác là Olivia. Họ kết luận rằng đó là một trò đùa của những người đang yêu, và dù sao đi nữa, không bao giờ có ai đặt câu hỏi.

Bữa tối của "yến tiệc" tiếng tăm đó, Victoria kể với Edouard rằng ở Mỹ người ta tổ chức lễ Tạ Ơn.

- Có, anh biết. Hồi anh ở Harvard, bạn bè của anh đã mời anh đến dịp này – anh trả lời, hoài niệm – Cả một núi đồ ăn, và nhiều tình cảm tốt đẹp. Anh rất muốn được gặp ba em khi chúng ta đã ít nhiều xếp đặt được hoàn cảnh của mình.

- Ông sẽ thích anh đấy – cô nói và cắn một trái táo.

Đó là bữa ăn ngày lễ Tạ Ơn đậm bạc nhất trong đời cô nhưng có lẽ là hạnh phúc nhất. Cô nhìn Edouard bằng ánh mắt yêu thương và cố dẹp chị mình ra khỏi ý nghĩ. Với anh, cô có một cuộc đời, một sự gắn bó khăng khít. Với Charles, cô chẳng có gì cả.

- Hãy chờ gặp Olivia – cô mỉm cười

- Sẽ là ngày anh hoảng sợ nhất trong đời, ý nghĩ thấy hai chị em em ở bên cạnh làm anh phát hoảng.

Sau đó, họ cùng đi nằm. Trong đêm tối, họ nói về những đứa con, về những người bạn, về những ước mơ của họ... Anh kể về người em trai mà

đã anh yêu quý đến nỗi anh dám cưới vị hôn thê của nó vì cô ta đang mang thai con của em trai anh.

Đã rất muộn, khi đã âu yếm cùng nhau, cô đang mơ màng ngủ bỗng cảm thấy bàn tay Edouard đặt trên bụng mình. Cô mở mắt và bắt gặp cái nhìn dò hỏi.

- Có chuyện gì chúng ta phải nói với nhau không, cô Henderson?

- Em không hiểu điều anh muốn nói? – Cô trả lời, nụ cười bí hiểm trên môi.

Anh áp sát bên cô, ôm lấy eo lưng cô, đôi bàn tay đan chéo trên bụng cô và ghì chặt cô vào mình.

- Trò vờ vặt vĩnh! Tại sao em không nói gì với anh?

Anh có vẻ bị tổn thương. Cô quay lại trong vòng tay anh để đối diện với anh, và dịu dàng hôn lên môi anh.

- Em chỉ mới biết ba tuần nay thôi.. và em không chắc anh sẽ nói gì...

Anh cắt ngang lời cô bằng tiếng cười. Trái ngọt tình yêu giữa họ đang lớn lên trong bụng cô. Cô đang mang thai đứa con của anh và không phải của Charles, anh chắc chắn điều đó.

- Em định giữ bí mật về sự có mặt của quý ngài xiu này trong bao lâu?

Anh quá vui sướng. Đây là đứa con đầu tiên của anh. Anh sắp bốn mươi tuổi rồi. Vậy mà trong hoàn cảnh này, niềm vui to lớn ấy vẫn có thể đến với anh, rồi anh nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, lo lắng.

- Em phải về nước ngay bây giờ, Victoria.

Trái tim anh tan nát, nhưng anh muốn cô được che chở.

- Thế đấy, tại sao em đã không nói gì với anh. Em biết anh sẽ phản ứng thế nào mà. Nhưng em sẽ không đi đâu. Em ở đây.

- Anh sẽ nói với bộ tham mưu rằng em đã dùng một giấy thông hành đánh cắp – anh tuyên bố bằng một giọng thiếu kiên quyết, dù anh không muốn.

- Còn phải chứng minh điều đó nữa. Anh chỉ có việc phải khuất phục thôi. Em sẽ không đi đâu hết.

- Nhưng em không thể sinh con ở đây được – anh rì rầm, kinh sợ.

Châu Âu không dành cho họ một nơi nào an toàn cả, trừ Thụy Sĩ. Nhưng nhìn dáng vẻ Victoria, anh đoán rằng cô không có ý định rời Chanlons-sur-Marna. Một phần trong tâm hồn Edouard cũng không muốn cãi cọ với cô.

- Em sẽ có con ở chính nơi đây – cô kiên quyết.

Cô nhìn anh thách thức, trông xinh đẹp và hoang dại hơn bao giờ hết. Cô đã gầy đi nhiều vì những ca trực liên miên ở bệnh xá. Vậy mà thời gian gần đây cơn thèm ăn của cô thật ghê gớm.

- Anh không muốn rằng em cứ đứng suốt mười lăm tiếng mỗi ngày – anh nói bằng giọng không cho phản bác – anh sẽ nói chuyện này với đại tá.

- Anh sẽ không làm gì hết Edouard! Nếu không em sẽ la lên dưới tất cả các mái nhà rằng anh đã cưỡng bức em và anh sẽ bị lôi đến tòa án binh.

Cô ném về anh một cái nhìn đắc thắng.

- Khi thật, em đúng là một con quý! Nhưng anh đã có một ý hay hơn... Em có thích trở thành lái xe riêng của anh không?

- Lái xe của anh? Ý hay quá! Em có thể chở anh đi khắp nơi, cho đến khi nào em còn có thể lách vào sau vô lăng.

- Anh sẽ xin đại tá cho phép. Em sẽ đỡ mệt hơn... Và em sẽ làm anh phải sợ xanh mặt vì tay lái của em.

Anh trách cô lái xe quá nhanh, và cô xem anh như kẻ nhát gan. Cuối cùng là gì nào! – cô bảo. Họ đang ở trên nước Pháp. Đây là chiến tranh. Đó không phải lý do để họ tạt sạt, Edouard đã trả lời...

Anh đăm chiêu nhìn cô.

- Victoria, em nói nghiêm túc đấy chứ? Em thực sự muốn ở lại sao? Sẽ rất nhọc nhằn cho em đấy, em biết không?

Anh biết nỗi sợ hãi với việc sinh nở của cô. Cô đã có một kinh nghiệm xấu, không có gì cấm nghĩ rằng cô có thể lại như vậy lần nữa. Hơn nữa, Chanlons-sur-Marna không phải là nơi lý tưởng để một đứa bé ra đời, ngay cả khi không có bao phức tạp.

- Em muốn ở đây với anh – cô nhẹ nhàng – em sẽ không đi đâu.

Anh biết rằng anh đã thua ngay trước khi giao chiến. Cô sẽ ở lại. Không có gì trên trái đất này có thể khiến cô thay đổi ý kiến.

- Em có thấy phiền lòng không vì chuyện chúng ta không kết hôn? Anh hỏi.

Cô mỉm cười với anh.

- Nhưng chúng ta đã như vậy rồi mà, đã kết hôn, mon cheri (anh yêu) – cô trả lời, nhẹ nhàng... - không phải là với nhau, đúng vậy, nhưng đó chỉ là một chi tiết nhỏ thôi...

- Em chẳng có chút trí tuệ nào cả - anh nói và hôn cô cuồng nhiệt – nhưng em đừng cảm lắm, trái tim của anh. Và giờ đây khi yêu nhau, anh chẳng còn phải lo sợ vì chuyện có thể làm cô mang thai nữa.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Noel ở Croton yên tĩnh một cách ngạc nhiên, nhưng dù sao vẫn hạnh phúc. Geoffrey sung sướng với những món quà của nó. Charles đã tặng con trai anh và vợ những món tặng phẩm giá trị. Cha Olivia tỏ ra độ lượng bao dung với tất cả. Thấy rõ, sức khỏe của ông đã suy giảm nhiều. Một đợt ho tồi tệ cứ hành hạ ông, nhiều lần trong năm, ông chớm bị viêm phổi. Ông già đi nhiều. Olivia không chắc liệu sự biến mất của em gái cô không có nhiều phần nguyên nhân hay không. Dù là nguyên nhân nào đi nữa, Edward Henderson đang ngày càng phải chịu nhiều tấn công của bệnh tật, và theo lời bác sĩ của ông, quả tim đã yếu của ông đang chịu hậu quả của những trận ốm liên tiếp đó. Tuy vậy, họ vẫn trải qua những ngày lễ yên bình, rồi nhà Dawson quay về New York sau dịp năm mới.

Họ ở nhà được hai ngày thì Bertie gọi điện cho Olivia, khẩn cầu cô về nhà gấp. Cha cô, bà nói, bỗng nhiên ốm nặng. Ông bị cảm lạnh nghiêm trọng. Ông đang phải nằm trên giường, sốt rất cao. Bác sĩ sợ rằng bệnh tim sẽ không buông tha ông. Bertie bảo sẽ cho Donovan lên đón Olivia, nhưng Charles quyết định sẽ tự mình đưa cô về. Bây giờ anh đi kèm cô đến mọi nơi. Cô mang thai tháng thứ sáu và bụng đã khá lớn – quá lớn so với một phụ nữ chỉ mang thai một đứa trẻ thông thường – nó làm cản trở mọi vận động. Tuy vậy, bác sĩ của cô vẫn khẳng định cô sẽ không sinh đôi. Ông ta chỉ nghe thấy một tim thai, và Olivia đã thất vọng mỗi lần bước ra khỏi phòng khám.

Geoffrey xin nghỉ ở trường và cả ba người lên đường về Croton. Vừa tới nơi, Olivia đã lên ngay chỗ cha mình. Mới ba ngày trôi qua mà ông đã như

già đi tới hai mươi năm. Cô xuống ngay sau đó để nói chuyện với bác Bertie.

- Tôi không biết chuyện gì xảy ra với ông nữa – bà quản gia rên rỉ, vịn vẹo đôi bàn tay.

Cái nhìn của bà bỗng găm vào Olivia một cách kì lạ. Nhưng cô không nói gì. Cô hí mũi và tự vệ bằng cách rút lui xuống bếp. Ông chủ nhà bây giờ đã được ở trong tay người đáng tin cậy. Ít nhất ông vẫn còn một người con ở bên mình.

Olivia ngồi lì bên giường suốt cả buổi chiều, trong khi Geoffrey và Charles rong ruổi trên lưng ngựa khắp lãnh địa nhà Henderson. Charles đã xin nghỉ phép vài ngày. Anh chẳng có việc gì làm nơi đây ngoài việc ở bên cạnh vợ mình khi cô rời khỏi phòng người bệnh. Cô cứ đi ra đi vào, chuẩn bị xúp, thuốc uống, thuốc hãm và đủ thứ thuốc khác từ cây cỏ, tất cả những gì cô nghĩ sẽ tốt cho ba. Bertie chứng kiến sự ân cần tận tâm ấy, không tin nổi. Bà tưởng như đang thấy lại Olivia, không phải Victoria... Nhưng không thể nào. Trí tưởng tượng của bà đang trêu đùa bà thôi. Người phụ nữ trung hậu lắc đầu. Chúng nó không thể làm một chuyện như thế được – bà tự nhắc lại với mình.

Tình trạng của Edward Henderson trầm trọng hơn vào ngày thứ ba. Ông thở một cách khó nhọc, mỗi một hơi thở rít lên lại như xé phổi. Bác sĩ riêng muốn đưa ông tới bệnh viện chăm sóc. Ông từ chối gay gắt. Ông muốn được chết ở nhà mình.

- Ba sẽ không chết, ba – Olivia vừa nói vừa nuốt nước mắt – ba chỉ ốm thôi mà. Vài hôm nữa ba sẽ thấy khỏe lên ngay.

Ông lắc đầu. Cơn sốt bám dính lấy ông. Olivia ở bên cạnh ông suốt cả đêm, nắm tay ông. Lúc lúc, cô lại thay chiếc gạc lạnh trên trán ông, cho ông một ngụm nước vào đôi môi khô nẻ. Cô dành cho ông tất cả sự chăm sóc

triu mển với đôi tay dịu dàng, thương yêu. Cô không cho ai đến gần ông, kể cả Charles.

Sáng hôm sau, cô biết sự kết thúc đang tới gần. Tiếng thở của ông đứt đoạn. Ông nghẹt thở. Đôi mắt ông trở nên đờ đẫn. Ông ngược nhìn cô bằng cái nhìn hốt hoảng. Bàn tay trắng bệch nắm lấy cổ tay Olivia với một sức mạnh người ta không thể tưởng tượng được vào lúc này.

- Victoria – ông thều thào trong cơn hấp hối – nói với chị con lên đi. Ba muốn gặp chị con... bây giờ...

Trong một giây, cô không biết trả lời sao. Rồi chậm chậm, cô gật đầu đồng ý. Cô rời khỏi phòng, và lát sau trở lại. -Olivia, con đó phải không?

Cô cúi đầu, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Vâng, thưa ba, con đây. Con đã về.

- Con đã ở đâu?

- Ở một nơi – cô thì thầm, cầm tay ông và ngồi xuống bên giường (ông thậm chí không nhận thấy rằng cô đang mang thai) – con cần phải suy nghĩ. Nhưng bây giờ con đã về nhà rồi. Con yêu ba, ba ơi. Con yêu ba nhiều lắm. Ba phải chữa khỏi bệnh – cô khẳng định, gắng kiểm soát tình cảm của mình.

Ông lắc đầu, cố chống chọi để không chìm vào vô thức.

- Không, ba đi đây... Mẹ con đang gọi ba... đã đến lúc rồi.

Sau một lúc im lặng, giọng khàn đục, ông hỏi một câu mà nó đã không ngừng quay đảo trong đầu từ tám tháng nay.

- Có phải con đã giận ba vì ba đã gả Victoria cho Charles?

- Không, ba. Tất nhiên là không.

Cô đặt tay lên vầng trán ẩm ướt và nóng bỏng của cha.

- Nhưng con yêu anh ta, phải vậy không? – giọng nói như hơi thở.

Cô cúi đầu với một nụ cười. Có lẽ nói cho ông biết sự thật sẽ làm nhẹ bớt những ân hận trong ông.

- Con đã tha thứ cho ba vì đã buộc anh ta cưới em con chưa Olivia?

- Không có gì phải tha thứ cả... Đó là lý do vì sao con đã ra đi. Con đã tìm thấy sự bình an trong tâm hồn. Giờ đây con rất hạnh phúc...

Lời cô nói tỏ ra thuyết phục. Ông khép mi mắt lại, thiếp đi trong một phút, rồi ông lại mở mắt ra.

- Ba rất vui rằng con hạnh phúc, Olivia. Mẹ con và ba rất vui vì chuyện đó.. Ba và mẹ sẽ đi xem hòa nhạc tối nay...

Ông đã mê sảng. Cả ngày ông lúc mê lúc tỉnh, tin rằng cả hai cô con gái đã lần lượt đến bên giường mình. Khi đêm xuống, ông có vẻ đang hấp hối.

- Victoria, anh phản đối việc em cứ ở lì hàng giờ trong phòng không bận tâm đến sức khỏe như vậy! – Charles nói nghiêm khắc khi thấy cô nói chuyện với Bertie ở tiền sảnh.

- Ba cần điều đó, ba cần em – cô trả lời với một sự chắc chắn không kém.

Cô trở lên với ông gần như ngay lập tức. Cơn sốt rút nhanh một cách kì lạ. Căn bệnh không quấy đảo ông nữa. Cô nắm tay ông, ngồi xuống. Một sự chờ đợi thật dài bắt đầu. Niềm tin rằng ông sẽ khỏe hơn vào sáng hôm sau tràn ngập trong lòng Olivia. Một chút trước lúc bình minh, cơn buồn ngủ đã phát huy được sức mạng của nó; Olivia thiếp đi, cô thấy khuôn mặt Victoria cũng rõ ràng như chính cô đang ở đó.. Mẹ cô cũng xuất hiện ở bên kia

giường. Cô giật mình tỉnh dậy. Ba cô đang nằm rất an lành. Cô đặt bàn tay lên trán ông, rồi rụt ngay lại. Ông đã tắt thở yên bình trong đêm. Ông đã đi gặp Elizabeth, tin chắc rằng đã nói lời vĩnh biệt với cả hai cô con gái.

Olivia bước ra khỏi phòng, khóc nức nở. Bertie đến bên ôm lấy cô. Hai người phụ nữ hòa chung nước mắt, rồi Olivia quay lại đến bên Charles, anh đang ngủ say. Cô nằm xuống bên cạnh anh. Những ý nghĩ mơ màng bay về phía em gái mình.. Cô tự hỏi không biết Victoria có cảm thấy ba vừa qua đời hay không. Cô hối hận vì em cô đã không ở đây. Nhưng ít nhất ba đã tin rằng được nói chuyện với cô, điều đó mới là chính yếu.

- Em khỏe chứ?

Charles đã nhòe dậy, nhìn cô, hoảng hốt vì vẻ nhợt nhạt của vợ mình.

- Ba mất rồi.

Lại một lần nữa, cô cảm thấy mình là một cô bé, không có anh, không có Victoria... Một cô bé đã mất cả gia đình mình. Và tuy vậy, vẫn còn bên cô người đàn ông mà cô yêu, Geoffrey và đứa trẻ sắp ra đời. Cũng là những món quà mà cô đã vay mượn của em gái. Charles, không hay biết nguyên nhân nổi dằn vặt của cô, kéo cô về phía mình với sự dịu dàng.

Lúc hai giờ sáng, Victoria giật mình thức dậy, trong lòng tràn ngập một tình cảm là lòng. Ban đầu cô lo ngay đến đứa con, cô đặt bàn tay lên bụng, cảm thấy nó đang ngộ nguậy. Vậy là chuyện khác. Cô nhắm mắt lại. Qua làn mi khép hờ, cô thấy hiện lên hình ảnh Olivia. Đang ngồi, nhợt nhạt như một xác ướp, lặng im... Có chuyện đã xảy ra với chị ấy, nhưng là chuyện gì?

- Sao vậy em? – Edouard chống tay quay sang cô.

Bây giờ cô đảm trách nhiệm vụ lái xe riêng cho anh và họ cùng nhau chạy trên những con đường nông thôn sứt lủng. Cô đã mang thai sáu tháng

rười và anh luôn sợ rằng những chấn động liên tục có thể sẽ làm cô bị đờ non. - Em không biết – cô trả lời – có chuyện gì đó không ổn.

- Con à? – anh hoảng hốt.

Anh nhóm dậy trên giường. Victoria lắc đầu.

Cô có ấn tượng như thấy Olivia đang ngồi cạnh giường. Đôi môi mấp má, nhưng cô không nghe thấy được điều chị ấy nói.

- Em cố ngủ lại đi – Edouard thì thầm

Trong hai giờ nữa, anh sẽ phải dậy, để nghiên cứu đợt dàn lực lượng quân đội mới.

- Em có ăn cái gì khó tiêu không? – anh nói nốt trong một cái ngáp dài.

Anh ôm lấy cô, nhưng suốt cả đêm cô không nhắm nổi mắt nữa. Những ngày tiếp theo, các cảm xúc lạ lùng dần biến mất.

Mãi cuối tháng Hai, cô mới nhận được thư của Olivia. Lúc đó cô biết được nguồn cơn của cảm giác khó ở đó. Ba cô đã mất. Trong niềm thanh thản vì biết rằng chị Olivia vẫn khỏe, cô mang thêm một cảm giác tội lỗi đã không gặp lại ba, thêm một nỗi đau buồn vì đã mất ông.

- Kỳ lạ... - Edouard thì thầm, khi cô cho anh biết chuyện.

Anh tôn thờ mối dây liên kết giữa hai chị em sinh đôi.

- Anh không thể tưởng tượng nổi có thể gần gũi thân thiết như thế với một ai, ngoài em – anh nói tiếp với một nụ cười – hay là... thằng bé nhi - anh nói thêm và chỉ cái bụng đã lùm lùm của Victoria.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Những ngày đầu tiên của mùa xuân, trông Olivia như sắp nổ tung đến nơi. Cô nặng nề bước xuống cầu thang và vào trong bếp, nơi Charles đón chào cô bằng nụ cười trìu mến... Cô thật đáng yêu và... kèn càng! Họ đã tận hưởng mỗi giây phút hạnh phúc trong thời gian cô mang thai và nóng lòng chờ thấy đứa bé chào đời. Từ ba tuần nay, Olivia tựa khinh khí cầu sắp bay. Cái bụng bầu tròn căng như một quả bóng khổng lồ và gần như không còn phụ thuộc vào phần còn lại của cơ thể. Nó rất to, rất rắn, và cô không cảm thấy đứa trẻ động đậy nữa, khoảng gần một tháng trước nó vẫn còn "nhảy nhót với một đôi patanh ở chân và một chiếc mũ trên đầu" – cô đã cười nói như vậy. Không nghi ngờ gì nữa, nó chắc chắn sẽ là đứa trẻ rất bự. Một sự lo lắng âm thầm gặm nhấm Charles, nhưng anh không hé một lời, sợ sẽ làm vợ anh kinh hãi, vì mẹ cô đã từng qua đời khi sinh nở.

- Đừng có chế giễu tôi nữa đi! – cô ra vẻ mắng mỏ khi nhìn Charles và Geoffrey đang khúc khích cười trong góc.

Geoffrey thấy cô thật sự rất buồn cười. Cô thấy mình đang cực kỳ khỏe mạnh. Còn đứa bé, nó hình như chẳng vội vàng ra đời. Olivia nghĩ sự kiện sẽ tới trong tuần. Theo lời bác sĩ, người ta không thể biết chính xác khi nào đến ngày giờ... Cô đã quyết định sinh con trong ngôi nhà nắng đẹp ở East Side. Bệnh viện là nơi dành cho những người ốm – cô đồng ý khẳng định. Và việc mang bầu đâu có phải là ốm.

- Em sẽ làm gì hôm nay? – Charles hỏi khi cô đưa cho anh một tách café.

Bertie đã quáng quàng chạy tới từ Croton, bà đang ở phòng dành cho khách và bè bạn, nhưng Olivia vẫn đòi được tự chuẩn bị bữa sáng cho

chồng cô. Dù sao đó cũng là điều ít ỏi bây giờ tự cô có thể đảm nhiệm được... Những việc khác đòi hỏi phải vận vẹo mình lắm quá nhiều. Cô không đi xa quá khu vườn nhà mình. Bước ra bước vào bồn tắm với sự giúp đỡ của Bertie hay Charles cũng là một bài tập chống lại sự nặng nề của cơ thể. Bertie đã đến New York để trợ giúp Olivia lúc sinh nở, và mặc dù cô cứ phàn nàn, nhưng sự có mặt của bà quản gia mang đến cho cô cảm giác an toàn.

- À, thì..., - cô trả lời Charles – chẳng có gì hào hứng cả. Đi đi lại lại trong vườn một tí... Đứng lên ngồi xuống cái ghế dựa... Rồi nằm lì trên tràng kỷ.

Nếu cô nằm nghỉ, cô sẽ không thể tự ngồi dậy được một mình.

- Em có muốn một cuốn sách không?

- Có, cảm ơn anh...

Có tuyển tập thơ mới của H.D., Seagarden, vừa mới xuất bản và cô nóng lòng được đọc ngay.

- Em cũng thích đưa chuột bao tử ngâm dấm nữa, nếu chuyện đó không làm anh buồn chán?

- Anh sẽ mang về cho em – anh nói và hôn cô, xoa xoa lên bụng cô – con em, nói thẳng nghịch tử này đợi anh chút xíu nếu bỗng một lúc nào đó nó muốn ra đời.

- Không chắc là một cậu con trai mà.

Cô sợ làm anh thất vọng, dù anh luôn khẳng định rằng anh muốn một bé gái. Charles bật cười.

- Một cô bé với tầm cỡ thế này sẽ gây cho chúng ta nhiều vấn đề đấy.

Anh vội vã bước ra cửa. Hôm nay, anh có nghìn thứ việc phải làm. Anh sốt ruột mong chóng về nhà. Hơn tất cả, anh chỉ muốn ở bên cạnh vợ mình, nhất là khi ngày sinh nở đang đến gần. Anh cố gắng hết sức để che giấu nỗi âu lo, nhưng Olivia cũng đã đoán ra. Riêng cô cảm thấy rất thanh thản. Một niềm tin rất lạ rằng chuyện sinh nở sẽ diễn ra suôn sẻ đã bám chắc trong cô ngay từ đầu.

Charles vừa đi khỏi, Bertie xuống nhà và bắt đầu rửa chén bát. Olivia lên phòng trẻ, cô xắn tay áo quét tước xếp dọn. Bertie giấu một nụ cười khi thấy cô đang bị cuốn hút vào những trọng trách. Gần cả buổi chiều bà mẹ tương lai trong phòng trẻ, rồi cô xuống vườn, rồi lại trở vào nhà. Những cửa kính của phòng khách bắn quá – cô tuyên bố. Cô lại xăm xắn lau chùi đánh bóng, phớt lờ lời ngăn cản phản đối của Bertie. Lát sau, khi Charles về nhà, cô đang cọ rửa bếp trước khi chuẩn bị bữa tối.

- Tôi không biết cô ấy làm sao, - Bertie phàn nàn – cô ấy cứ sùng sục suốt ngày.

Bác đầu bếp mỉm cười vẻ hiểu biết.

- Cô ấy sắp sửa rồi – bác cao giọng.

Bertie gật gật. Olivia đang ngồi trên chiếc ghế dựa mạng lại đôi bít tất. Cô thấy mình đang rất sung sức. Cả đời mình chưa bao giờ cô thấy khỏe khoắn như thế. Cô ăn tối cùng Charles và Geoffrey. Khi thằng bé đã lên gác đi ngủ, cô và anh chơi bài. Charles thắng.

- Anh ăn gian – cô vờ đổ tội cho anh và cười giòn tan.

Cô đứng dậy đi vào bếp định uống một cốc sữa. Đang rót sữa, bỗng cô cảm thấy một dòng nước chảy dọc theo chân. Hoảng hốt, cô nhìn thứ chất lỏng loáng nhót dưới chân mình, cô đặt chai sữa, ú ớ kêu. Cô muốn bám lấy cây chổi lau nhà, nhưng mọi sức lực đã biến đâu mất. Charles chạy tới.

- Victoria, chuyện gì vậy?

Bây giờ cô dễ dàng đáp lại tên gọi ấy, đã từ mười một tháng nay, không ai kêu cô là Olivia. Cô nhìn Charles, anh cũng đang nhìn cô chăm chăm, không hiểu. Cơn đau thắt đầu tiên dội lên... Cô vít vào chồng mình, đau đớn hơn cô tưởng tượng.

- Có gì thế? – Anh lại hỏi.

- Em... em vỡ ối rồi – cô hỗn hển, nặng nhọc ngồi xuống ghế - đưa bé sắp ra đời rồi.

- Bây giờ sao? – Anh kinh ngạc, cứ như anh vừa phát hiện ra rằng cô đang mang thai tháng thứ chín.

- Có lẽ không phải ngay đâu... Cho em vài phút đã...

Một cơn đau lại xéo nhanh như chớp cắt ngang hơi thở. Không ai bảo trước cho cô rằng sẽ quá đau đớn như thế. Cô không biết gì về chuyện này, ngoài những gì cô nhìn thấy trong nhà tắm ở Croton khi em cô bị sảy thai cách đây gần hai năm rưỡi. Cô bàng hoàng kinh sợ. Cô không có mẹ đẻ để xin những lời khuyên, bác sĩ luôn đảm bảo rằng tất cả sẽ diễn ra tốt đẹp, cô cũng luôn có một niềm tin chắc chắn rằng việc sinh nở chắc chắn sẽ không có sự cố gì. Victoria đã tỏ ra thực tế hơn nhiều. còn Olivia, cô không chờ đợi sự đau đớn tới mức này.

- Lên gác nào, - Charles nhẹ nhàng bảo.

Anh đỡ cô đứng dậy. Họ phải mất mười phút mới trèo hết các bậc thang. Anh giúp cô cởi bớt quần áo... Mỗi một cử động đều vô cùng khó nhọc. Anh để cô lại một mình chỉ đủ thời gian chạy qua gõ cửa Bertie, khẩn khoản mong bà gọi ngay bác sĩ. Trong lúc đó, Olivia rên rỉ, hào hển, cảm thấy từng cơn đau liên tiếp cuộn lên.

- Đừng bỏ em! – Cô la khi Charles vừa xuất hiện trở lại.

Bertie đến bên tương trợ. Họ cùng đỡ cô nằm trên giường. Bà quản gia đặt những khăn tắm cũ xung quanh cô. Bà cũng có một vài kinh nghiệm lúc ở cũ. Charles thì không. Susan sinh Geoffrey cách đây gần 12 năm, giữa các bạn bè và người thân. Charles đi ra ngoài cùng ông bố vợ. Hai người đàn ông đã đi một vòng các quán bar. Lúc trở về cả hai đều say khướt, còn đứa bé đã ra đời. Thế nhưng, Olivia không có vẻ muốn nghe theo cách đó. Cô không có ý định để anh ra khỏi nhà lúc này. Cứ mỗi cơn đau thắt, cô lại túm chặt cánh tay anh, gắng kiềm chế để không la lên, sợ Geoffrey nghe thấy.

- Khủng khiếp quá, - cô rên rỉ cùng bác sĩ, ông vừa tới nơi.

Bertie và ông mỉm cười với nhau. Charles thì đang thật sự lo lắng.

- Như thế này có lâu không? – Anh ngây thơ hỏi.

Anh tưởng tượng rằng Geoffrey được sinh ra trong một hay hai tiếng đồng hồ. Nhưng lúc ấy anh quá say để có thể nhớ chính xác đến bay giờ.

- Có lẽ sẽ cả đêm, - bác sĩ thản nhiên trả lời.

Olivia ứa nước mắt.

- Ôi, không... Tôi không chịu được đến lúc đó đâu... Tôi muốn về Croton.

Cô nghĩ đến em gái mình. Victoria hiện lên trước mắt cô, dường như đang cùng chịu đựng những đau đớn như cô... Đó là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô từ trước tới nay, trừ chuyện tàu Lusitania bị phóng ngư lôi. Cơn đau làm thần trí cô rối loạn, những tiếng la hét bật ra và cô không còn cách nào kiểm soát nổi. Cô nhận ra Bertie đang bắt Charles ra khỏi phòng. Cô cầu xin bà đưa anh vào, nhưng bà lắc đầu.

- Ông ấy sẽ choáng váng khi thấy cô thế này. Cô muốn vậy sao? Cô muốn ông thấy cô trong tình cảnh này sao?

- Vâng, đúng thế đấy! – Cô kêu lên gấp gáp – cháu muốn anh ấy quay lại, bác Bertie.

Bà Bertie cứ lờ đi. Từng cơn đau lại quặn lên trong cơ thể Olivia... Cô mất hết khái niệm về thời gian. Không còn một cái gì trên thế giới này ngoài sự đau đớn... Bác sĩ và bà Bertie gập hai chân cô lại và dang chúng ra, bác sĩ ra lệnh cho cô rặn..., nhưng cô không thể.

- Tôi muốn Victoria! – Cô nức nở.

Bertie tròn xoe mắt. Một cơn co thắt mới lại đau xé trong Olivia.

- Victoria... - cô thều thào, - Victoria...

Từ nơi xa xăm, cô nghe thấy em gái cô đang gọi.

- Chú ý lời nói nào, - Bertie thì thầm đầy yêu thương.

Bà nắm chặt tay Olivia với tất cả sức lực, cầu xin cô đã nghe thấy lời bà. Đã đuối sức nhiều, Olivia vẫn cố rặn nữa, rặn nữa... Đêm nhạt dần, ánh sáng yếu ớt của bình minh đã vạch nơi chân trời và nỗi thống khổ của cô vẫn tiếp tục. Bertie mệt lão đảo. Charles pha café cho bà và bác sĩ. lát sau, anh lại khẽ gõ cửa, anh muốn biết tình hình vợ mình thế nào.

- Tệ lắm – cô rên lên thay câu trả lời của hai người – Ôi, anh Charles...

Tiếng kêu la, nước mắt của cô lại lấp đầy không gian. Anh tự hỏi không biết những chuyện khủng khiếp của ngày xưa có lặp lại hay không. Có thể cô đã phải chịu một khuyết tật bẩm sinh. Có thể chuyện sinh nở đối với cô sẽ nguy hại như với mẹ đẻ cô ngày xưa.

- Ôi, em yêu – anh những muốn phát điên.

Bác sĩ khuyên anh nên xuống đợi ở nhà dưới. Ông cũng bắt đầu lo lắng, dù ông chưa nói lộ ra ngay. Những cơn đau lại trùm lấy cô. Cô vẫn cố rặn. Charles thấy cô quá đau đớn nên đã nhất định không rời đi nữa. Hơn một giờ sau, vẫn chưa có chuyện gì diễn ra. Thật không hy vọng.

- Tôi muốn ông ra ngoài ngay bây giờ - Bác sĩ lớn tiếng.

Charles nhìn thẳng vào mắt ông ta, quát lên.

- Tôi sẽ không đi đâu hết! Cô ấy là vợ tôi và tôi sẽ ở lại đây.

Anh nắm lấy bàn tay Olivia và cùng hai người kia khuyến khích cô. Dù vô cùng đau đớn, cô dường như đã lấy lại được can đảm. Nhưng mặc cho cô rất cố sức, bác sĩ vẫn không ghi nhận được một tiến triển nào. Ông kiểm tra một lần nữa, rồi tuyên bố rằng thằng bé đang nằm ngược.

- Tôi phải lộn lại nó, - Ông nói ngay.

Olivia hét lên, Charles ứa nước mắt. Nhưng lần này, đứa bé bắt đầu động đậy. Nó hẳn phải rất mệt... Charles tự nhủ. Bây giờ anh hối hận rằng đã không đưa cô đến bệnh viện. Trong suốt mấy tháng vừa rồi, bác sĩ cứ không thôi đảm bảo rằng việc sinh nở sẽ diễn ra tốt đẹp nhất.

- Tôi không thể nữa... - Cô rên rỉ, đau khổ.

Một cơn buồn nôn cuộn lên, cô trở ra, cô khóc..., những đau đớn dai dẳng lại dồn dập tới. Charles không biết phải làm gì nữa. Anh thể với mình sẽ không bao giờ làm cô có con nữa. Anh choàng tay ôm lấy cô, và trong khi hai người chan hòa nước mắt cô vẫn cố sức rặn. Tiếng oa oa yếu ớt làm tất cả đều reo lên. Từ cái bụng trong căng, to đùng của cô tòi ra một đứa trẻ bé xíu... Một cô bé đỏ hỏn, đầy đủ hoàn hảo, ngọ nguậy trên tay bác sĩ. Người cha, người mẹ nhìn nó, ngỡ ngàng, mừng rỡ.

- Nó xinh quá! Olivia thì thầm với Bertie, bà đặt đứa trẻ sơ sinh vào tay cô.

- Thấy chưa nào, không khó khăn đâu, - bác sĩ nói

Nụ cười trên môi Olivia bỗng tan biến rồi chuyển thành gương mặt nhăn nhó. Cơn đau lại dội lên, không hề thuyên giảm.

- Chuyện gì thế? – Charles hoảng hốt, trong lúc đó, một lần nữa, cô oằn mình trên giường.

- Điều đó đôi khi vẫn thường xảy ra, những cơn co thắt sau đẻ, - bác sĩ giải thích đôi khi nó còn dữ dội hơn

Olivia lại bật la lên.

- Ôi, không... hãy thương tôi...

Cái nhìn bồn loạn của cô bám riết lấy Charles. Cô tưởng như đang bị hút xuống vực thẳm.

- Tôi tưởng là... - Bertie định nói, nhưng ông bác sĩ ngăn lại.

- Một phút nữa cô ấy sẽ đẩy nhau thai ra...

Máu lại tuôn xối xả. Trong vòng tay Charles, Olivia tiếp tục cố rặn.

- Bác sĩ, có bình thường không? – Charles hỏi, giọng anh khản đi.

Bỗng nhiên một cái đầu bé tí ló ra, rồi một khuôn mặt bé tí.

- Victoria! – Charles sửng sốt, còn cô vít chặt tay anh, mắt tròn xoe. – Cố nữa lên, chúng ta có một đứa bé thứ hai rồi.

Anh vừa cười vừa khóc, cũng như Bertie bấy giờ.

- Cái gì? Ôi Chúa ơi!

Cô cố sức hơn nữa và trong giây lát, một bé gái xiu xiu truôi hẳn ra, tiếp theo là cái nhau thai duy nhất. Hai đứa trẻ song sinh thật sự, như cô và Victoria. Olivia nhìn nó, ngơ ngác, ngược nhìn Charles, rồi cô bật cười thành tiếng. Lúc ấy là mười giờ sáng.

- Em không tin nổi vào mắt mình.

Tất cả đều cười ha hả. Olivia cảm thấy khỏe hơn. Máu gần như đã cầm hẳn. Và cô ôm hai đứa bé trong vòng tay. Bertie quấn kín cô bằng những khăn bông sạch. Bà vẫn còn thấy sốc khi Charles tham gia vào cảnh sinh đẻ này, mặc dù, anh đã tỏ ra hữu dụng hơn hẳn ông bác sĩ già.

- Anh yêu em nhiều lắm, - anh thủ thỉ.

Anh hôn vợ mình và đón lấy hai đứa trẻ đưa đến cho Geoffrey xem. Geoffrey ngắm chúng, kinh ngạc. Hai cô bé xinh xắn như hai thiên thần và giống nhau như hai giọt nước.

Trong lúc đó, bác sĩ giải thích rằng do vị trí nằm của cặp song sinh này mà ông đã chỉ có thể nghe thấy một tim thai.

Ông khâu vài mũi cho sản phụ rồi Bertie rửa ráy cho cô, lau mặt bằng khăn mát. Khi bác sĩ đã xong việc ra về, chỉ còn hai người phụ nữ với nhau, bà quản gia mỉm cười.

- Cô đã làm gì vậy, cô bé điên khùng?

Olivia ngỡ mình đang ảo giác. Quá ngạc nhiên là Bertie đã không nhận ra điều gì cho đến tận bây giờ. Đã gần một năm...

- Victoria đã buộc cháu thế vào chỗ cô ấy...

Bertie lắc đầu cười

- Và cả sinh cho cô ấy những đứa con nữa.

- À vâng, không... không phải thế

Cô mỉm cười hạnh phúc, sau một khổ hình dài đằng đặc, giờ đây cô đã quên đi những đau đớn của mình.

- Cô ấy ở đâu? – Bertie thì thào.

- Ở Châu Âu

Trước khi cô có thể nói tiếp, Charles bước vào phòng, theo sau là Geoffrey, nó đang giậm chân sốt ruột.

- Các em quá quá xinh, dì... ờ... cô Victoria!

Suýt nữa thì cậu bé để lộ chuyện, cậu bé nhìn cô, hoảng hốt. Olivia nở một nụ cười dịu dàng với cậu.

- Ba bảo hai em cũng xinh như cháu khi ra đời.

Cậu bé lắc đầu chối. Rồi nó vội vã chạy nhào ra ngoài, nó phải đi báo tin vui này cho những người hàng xóm. Hai vợ chồng chỉ còn lại một mình. Bertie đã đưa hai đứa trẻ sang phòng bên để tắm rửa cho chúng lần đầu tiên.

- Anh xin lỗi làm em phải chịu khổ cực đến thế, - anh nói, tự hào và hối hận.

- Em sẵn sàng làm lại. Không quá khó khăn đâu anh.

Anh hôn cô

- Làm sao em nói thế được?

Anh nhớ rõ hơn cô khi phải trải qua cửa ải khủng khiếp vừa rồi.

- Xứng đáng để đau đớn anh ạ, - cô đáp lại nụ hôn của anh.

Cô nghĩ đến hai con gái mình vừa ra đi, và chúng giống hệt nhau như hai chị em cô.

- Anh không chắc anh sẽ có thể vượt qua được những mảnh khốe của chúng không! – Charles vờ thờ dài... - Ba em nói rằng ông nhằm lẫn các em suốt ngày.

- Em sẽ dạy anh cách chơi lại những trò của chúng nó, - cô hứa.

Anh lại hôn cô

Bertie trở vào với hai đứa bé, bà đặt chúng trong vòng tay người mẹ trẻ. Lúc đó bà cố tránh tự hỏi làm sao Olivia có thể ra khỏi chuyện này khi Victoria trở về.

Victoria đang ngủ yên lành ở Châlons-sur-Marne khi cô cảm thấy cú thúc đầu tiên vào mạng sườn. Một lưỡi dao nóng bỏng cắt ngang trong dạ. Cô bật kêu toán lên. Cô hư ảo giữa cơn mơ đáng sợ... Olivia mới là người bị dao đâm chứ không phải cô. Những tiếng thét cũng vậy, đó là tiếng Olivia kêu. Những cơn đau lại dội lên, không thuyên giảm. Victoria bịt tai lại, đau đớn vẫn hành hạ cô. Cô co dúm trên giường, kiệt sức, mồ hôi đầm đìa, lảm nhảm gọi tên chị. Edouard lay mạnh cô, cố làm cho cô thức dậy.

- Ma petite chérie, arrête... Ce n'est qu'un cauchemar (Em yêu, thôi nào... chỉ là một cơn ác mộng thôi)

Cơn ác mộng vẫn quắp chặt Victoria trong móng vuốt của nó không chịu buông tha. Bú vào Edouard, cô vật lộn để thở và dần dần cô hiểu ra giường nằm của họ đúng là đang ướt đầm và rằng cơn đau của cô cũng là thật. Cô

thấy hụt hơi, cảm thấy từng cơn co thắt với một sức mạnh không chịu đựng nổi đang nghiền nát cô.

- Em không biết chuyện gì đang xảy ra với em, - cô hào hển.

Anh bật đèn ngủ, trong ánh sáng yếu ớt, cô hiện rõ, xanh nhợt giữa máu và nước, đang ôm lấy bụng.

- Ca vient maintenant? (Đã đến lúc rồi ư?)

Anh thường nói với cô bằng tiếng Pháp những khi anh còn đang nửa tỉnh nửa mê.

Cô gật đầu, kinh hãi. Anh nhảy chồm dậy, chộp lấy quần dài.

- Anh đi tìm bác sĩ.

- Không... không... đừng bỏ em? – Cô khẩn khoản.

Cô đau quá. Sợ quá. Trái với Olivia, việc sinh nở đối với Victoria là một ấn tượng thật sự khủng khiếp.

- Cần phải gọi bác sĩ – anh nói – anh không biết giúp em thế nào. Anh chỉ được xem người ta đỡ đẻ cho ngựa.

- Không, ở lại đi! – Cô gào lên, đau tê tái. – Đến lúc rồi,... em cảm thấy nó... Edouard, đừng đi. Nỗi khiếp hãi lóe lên trong mắt cô tia sáng hoang dại.

- Tình yêu của anh, anh van em. Để cho anh đi tìm một ai có thể giúp em. Anh sẽ quay lại ngay cùng Chouinard, bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất của chúng ta và cả y tá nữa.

- Không! – Cô la lớn, những ngón tay bám vào Edouard chắc như một gọng kìm. – Em không muốn ai cả, em chỉ muốn anh thôi. Em đã mơ thấy

Olivia sắp sinh con.

- Đó là điều duy nhất cô ấy không thể làm thay em được, em yêu. – Anh nói với một nụ cười. – Và anh cũng không... Anh rất muốn gánh lấy khổ hình này thế cho em.

Anh quỳ xuống bên giường, nắm cánh tay cô. Cô dường như mê sảng... Cơn đau có thể kéo dài hàng giờ, và Edouard đã kiên quyết đi tìm người giúp đỡ. Anh muốn mặc áo sơ mi vào, nhưng cô giữ anh lại.

- Đến lúc rồi, ngay bây giờ thôi, Edouard... Em cảm thấy mà... đứa trẻ sắp ra đời rồi...

Đau đớn lại vùi dập cô, cùng nỗi khiếp hãi. Máu vẫn đang chảy... Không có ai ở khu chăn nuôi tối nay. Những người láng giềng đều đang làm nhiệm vụ.

- Anh sẽ quay lại ngay lập tức – Anh cố thuyết phục cô nghe lý lẽ.

Cô níu lấy anh bằng tất cả sức lực, tất cả sự cuồng nhiệt khác thường. Anh sợ bỏ cô lại lúc này. Anh ngồi xuống giường, choàng tay ôm cô.

Cũng lúc đó, ở New York, Olivia lại cảm thấy những cơn co thắt mới, cho dù có yếu hơn. Cô nói với Charles, anh ngạc nhiên, nhăn mặt vẻ hài hước.

- Ồ không, thôi xin nhé! Đừng có là sinh ba.

Theo lời Bertie, thế cũng bình thường... Cơn đau lui dần. Olivia bắt đầu ngủ chập chờn. Cô mơ thấy em mình.

- Edouard!

Một tiếng thét xé tan không khí. Victoria bất ngờ nhòem dậy, lết ra cạnh giường.

- Em phải để bây giờ, - cô hôn hên

Cô không có một ý tưởng nào về những gì cô cần phải làm, nhưng một sức mạnh khôn tả đang dẫn đường cho cô.

- Tỳ vào anh đây này, - anh bảo.

Cô làm theo, cô đẩy ra cái sức nặng đang khủng bố cơ thể và tinh thần cô, rồi cô lại rơi phịch xuống giường, kiệt sức. Cô không biết làm thế nào để rặn được đứa trẻ ra, nhưng cô biết, đã đến lúc rồi. Edouard quỳ xuống trước cô, dặng hai chân cô và bảo cô chống hai bàn chân vào vai anh. Cô bắt đầu rặn, hôn hên và lát sau, một chòm tóc vang hoe hiện ra.

- Ô! Chúa ơi... - anh kêu lên, ngạc nhiên, - tiếp tục đi, Victoria! Nó đây rồi!

Cô lại bắt đầu, trong khi anh nắm chặt hai chân cô. Victoria cố ngồi giữa thật chắc chắn, tì hết sức lực vào Edouard và rặn nữa, rặn nữa. Vài phút sau, một khuôn mặt bé tí ló ra, rồi những tiếng ọ ọ sợ hãi.

- Victoria!

Họ vừa cười vừa khóc, trong lúc Victoria vẫn cố đi nốt những bước cuối cùng và đột nhiên, đứa con trai của họ truồi hẳn ra khỏi cơ thể mẹ nó, hòa chung tiếng khóc với cha mẹ nó. Edouard đỡ đứa trẻ sơ sinh trong bàn tay to lớn của mình, giơ cao nó lên cho mẹ nó nhìn thấy.

- Ôi, nhìn nó kìa! – Cô kêu lên, không thể tin nổi.

Tất cả diễn ra rất nhanh, không khó khăn gì. Đứa trẻ thật hoàn hảo, nó giống Edouard.

- Nó đẹp quá! Em yêu anh, - cô thì thầm

Cô hôn anh, mỉm cười qua làn nước mắt. Họ vừa nhận được sự chúc phúc lớn lao. Một món quà của trời ban tặng. Một thiên thần giữa cảnh khốn cùng chết chóc.

- Nó là tạo vật nhỏ bé xinh đẹp nhất anh được thấy từ trước đến nay, - anh nói, tay chùi nước mắt... - ngoài mẹ nó ra, tất nhiên rồi. Jet'aime (anh yêu em), Victoria... hơn em có thể tưởng tượng nhiều lắm.

Anh dịu dàng đặt đứa bé lên ngực mẹ nó và đi tìm mấy chiếc ga giường, mấy chiếc khăn tắm và một can nước lớn. Cả đời anh chưa bao giờ chứng kiến một cảnh tượng choáng váng như thế. Thằng bé đã được sinh ra chỉ khoảng một giờ sau cơn đau đầu tiên.

- Chúng ta sẽ đặt tên con là gì? – Anh hỏi.

Anh đã tắm tấp, lau khô, thay giặt cho cả hai mẹ con, với sự khéo léo của một chuyên gia phụ sản và tuyệt vời gấp đôi một bà đỡ giàu kinh nghiệm.

- Anh giỏi lắm, - cô cảm ơn anh – tha lỗi cho em. Em đã sợ quá, nó đến rất nhanh. Bằng một cách mà em chẳng hề chờ đợi.

Việc sinh nở diễn ra đau đớn, nhưng nhanh chóng. Thằng bé bụ bẫm và dù sao, tất cả dễ dàng hơn những gì cô có thể kì vọng... Cô sợ phải chịu đựng một ca dai dẳng đau đớn chết đi sống lại như mẹ cô.

- Còn may là chúng ta không có một cặp sinh đôi.

- Anh sẽ không bất bình về chuyện đó đâu.

Anh châm một liều thuốc và đưa cho cô, nhưng cô từ chối. Cô đã bị rút kiệt năng lượng, giờ đây cô thấy mình như đang bồng bênh. Thằng bé đã rúc vào ngực mẹ và bắt đầu tóp tép.

Ngắm bức tranh xúc động của tình mẫu tử, trái tim Edouard thắt lại. Hơn bao giờ hết, anh biết rằng Victoria phải quay về đất nước cô. Nơi đây, không phải là chốn lý tưởng cho một đứa trẻ. Anh vuốt maid tóc đen dài của cô, trong khi cô ngồi trên giường cùng con trai anh, quấn trong chiếc chăn quân đội.

- Thế nào? Em đã nghĩ đến một cái tên cho bá tước tương lai chưa?

- Em đã nghĩ rồi, Oliver Edouard, để nhớ đến chị em, ba em và anh... Nó rất vừa vặn với con... - chỉ thiếu Charles, nhưng anh ấy sẽ chẳng trách em đâu.

- Ngược lại, anh ấy sẽ rất giận em. Cuối cùng em đã muốn viết thư cho anh chàng khốn khổ đó chưa?

Sau nhiều lần tranh luận, họ quyết định rằng một bức thư sẽ là giải pháp tốt nhất. Nếu không Charles sẽ mãi mãi mơ hồ về số phận của vợ mình và Olivia sẽ mãi mãi phấp phồng trong mối hiểm nguy không bao giờ kết thúc, khi cô còn trong vai trò của em mình. Đó sẽ là sự giải thoát cho Olivia, dù Charles có nổi giận... Một lần nữa cô sẽ lại để chị một mình gánh chịu hậu quả những hành động của hai người. Nhưng trở về Mỹ lúc này là chuyện nằm ngoài những điều có thể bàn đến. Olivia choán hết mọi suy nghĩ của cô. Co muốn được cho chị thấy đứa con trai cô... muốn được ôm chị trong vòng tay mình. Những đau thương trên đất nước này bỗng dồn dập xâm chiếm lòng cô và cho dù có được niềm vui vì bé Oliver, cô đã khóc ròng suốt hai ngày trời.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edouard và Victoria đã thành thói quen để thằng bé lại trong sự trông nom của bà chủ lâu đài, nữ bá tước mà Victoria đã gặp nhiều tháng trước. Thời gian này bà đang là bạn tình của đại tướng. Ở xa mặt trận, trong sự bảo vệ an toàn của khối Hiệp ước, nơi đó là một chốn trú ẩn lý tưởng lúc ấy. Edouard muốn thấy hai mẹ con Victoria ở Thụy Sĩ hơn, nhưng cuối cùng anh đã phải chấp nhận rằng trong thời gian Victoria còn cho con bú, họ sẽ ở gần anh. Một vài tuần sau khi sinh, bà mẹ trẻ đã đứng lên đi lại bình thường được. Sức khỏe cô hồi phục rất nhanh. Các nữ y tá đến thăm cô và Olivier, thằng bé trở thành nhân vật đem lại niềm lành cho trận địa. Ai cũng biết về sự ra đời của nó. Anh em binh sĩ gửi cho nó những món quà nhỏ, những tượng gỗ nhỏ bé xíu mà họ tự đẽo bằng dao ăn. Didier đan cho thằng bé đôi giày tất. Các nam y tá còn kiếm được cho nó một chú gấu bông, vốn của cô người yêu của một người trong các anh. Nằm giữa vòng tay mẹ, dưới cái nhìn trìu mến của cha, thằng bé Olivier Edouard de Bonneville sáng ngời. Trong mắt tất cả mọi người, nó là bông hoa của sự sống nở giữa tro tàn của sự chết chóc.

Tháng Sáu, Victoria đã lấy lại vóc dáng thời con gái, Edouard vui lắm. Cô trở về với công việc một người tài xế và lái chiếc xe nhà binh của Edouard. Sáng và tối, cô cho thằng bé bú. Rồi Olivier ở một mình cả ngày, bình yên trong nhà bà bá tước, chờ mẹ nó về cho ăn. Nó uống sữa dê trường hợp mẹ nó về muộn hoặc cả hai người phải đi từ giữa đêm. Những đòi hỏi của chiến tranh lúc này phải quan trọng hơn gia đình. Đại tướng dành cho Edouard một sự tin cậy tuyệt đối. Thậm chí ông đã cử anh làm đại diện cho mình trước tiểu phi đội Hoa Kỳ, gồm bảy thành viên tình nguyện. Edouard đưa cô đi cùng anh, và những phi công trẻ sung sướng vì được chào một

người đồng hương. Hai trong số họ vừa đến New York. Những điểm chung giữa họ chỉ dừng lại ở đó, nhưng trên đất nước bị tàn phá này, số người đến từ xã hội ấy rất hiếm hoi.

Tháng Sáu, trong khi Victoria đưa Edouard từ căn cứ này đến căn cứ kia, ở New York, Olivia và Charles ăn mừng lễ đặt tên cho hai cô bé sinh đôi. Olivia đặt tên cho chúng là Elizabeth và Victoria, tên của mẹ và em gái cô.

- Victoria? giống tên em à? – Charles ngạc nhiên.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn chấp nhận cô con gái mang tên mẹ nó. Tên gọi thứ hai của Elizabeth là Charlotte và của Victoria là Susan.

Geoffrey cứ như thằng khùng vì hai cô em và Bertie thì không còn biết để đầu óc đi đâu nữa. Bà thay rửa, tắm tấp, giặt giũ cho chúng nó, chẳng hay biết gì về thời gian đang trôi đi. Olivia đã định cho hai đứa bú mẹ, nhưng bác sĩ phản đối, ông nói cô quá yếu, và vẫn chưa thấy có sữa. Ông đặt một bình sữa để ai cũng có thể lần lượt cho chúng ăn.

Tháng Sáu, Olivia lại thấy tràn trề sinh lực. Dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Lúc họ dự lễ đặt tên cho hai đứa bé ở nhà thờ Saint – Thomas, cô tự nhủ lòng mình rằng cô đang được hưởng một niềm hạnh phúc kì diệu khó mà tin nổi. Rằng cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên trái đất này, cho dù cô đang mượn hạnh phúc vĩ đại ấy của em gái, cho dù sự tồn tại của cô bây giờ chỉ là trò dối gạt. Cô tránh không nghĩ đến lúc Victoria trở về và hy vọng em gái mình sẽ còn vắng mặt thật lâu. Không có gì trong những bức thư của Victoria cho phép người ta có thể kết luận rằng cô đã khám phá một tình yêu sâu thẳm dành cho Charles. Một mặt, cô cũng không hề nhắc đến một người đàn ông nào khác. Olivia đã nhiều lần có cảm tưởng có ai đó trong cuộc sống của Victoria, rằng em gái cô không chỉ có một mình. Những bức thư của em cô chỉ có thừa những giai thoại về chiến tranh, về các trận đánh và về công việc của cô ở doanh trại, trong khuôn khổ những hạn chế bắt buộc để qua kiểm duyệt. Qua những dòng chữ ấy,

Olivia thấy được niềm vui, nhiệt tình trong lòng Victoria, điều ấy khiến Olivia yên tâm.

Tháng Sáu, địa ngục Verdun vẫn dai dẳng mãi. Sau sự thất bại vào tay quân Đức của lực lượng ở Vaux, Victoria và Edouard phải đến một cuộc họp tối mật. Tất cả những sĩ quan cao cấp đều có mặt, cả tướng Churchill, ông đến để trình bày kế hoạch tác chiến mới. Chủ đề tranh luận chính là việc chiến dịch Verdun đến giờ vẫn chưa kết thúc. Victoria đợi anh ngoài xe, như tất cả các lái xe khác. Cuối cùng, Edouard mở cửa xe, khuôn mặt u ám. Cả quãng đường, anh không hé răng nói một lời, lúc này, anh chưa muốn tâm sự cùng người bạn đồng hành của mình. Anh không dành sự chú ý nào cho mọi vật xung quanh... Victoria đã thuộc lòng con đường này. Cô đi đi về về chặng này tới hàng trăm lần rồi. Ngực cô cương cứng vì tức sữ, cô muốn mau mau về cho Olivier bú.

- Cái gì thế?

Ra khỏi những suy nghĩ, Edouard quan sát bên ngoài. Họ đã đi được nửa đường về doanh trại. Victoria mỉm cười nhìn anh. Anh dường như đã kiệt sức. Chiến tranh đem đến cho cả người Anh và người Pháp vẻ mặt khó coi. Cô gái này mong muốn nước Mỹ can thiệp, nhưng tổng thống Wilson vẫn cương lại, ông ta chưa muốn. Chỉ cần người Mỹ nhìn thấy những gì đang diễn ra nơi đây, có lẽ họ đã từ bỏ quan điểm chính trị thờ ơ của mình.

Đêm đã xuống, chiếc xe nhảy lên khi qua một ổ gà và ngoặt sang trái, suýt va vào một thân cây. Victoria vừa giữ kịp lái. Cả hai người đều đã mệt mỏi và căng thẳng. Châlons-sur-Marne không còn xa. Khi họ vừa qua Eperney, lại một lần nữa Edouard cảm thấy như thoáng thấy cái gì đó... Anh bảo Victoria đi chậm lại, nhưng cô trả lời rằng tốt hơn là nên tăng tốc lên.

- Anh bảo em đi chậm lại, Victoria! Anh muốn xem là chuyện gì.

Anh đã nhận ra một chuyển động khả nghi đằng sau những bụi rậm. Nếu bọn Đức đã tiến quân tới, cần phải bằng mọi giá báo cho quân đồn trú ở Chaateau-Thierry. Victoria miễn cưỡng đạp phanh. Như vậy là tự sát, cô nghĩ. Tuy nhiên không có bóng đen nào động cựa sau những đám lá. Họ lại đi tiếp. Khi chiếc xe vừa lấy được tốc độ thì từ đâu một con chó nhảy ra giữa đường. Victoria ngoặt tay lái để tránh, suýt nữa trật khỏi đường và, ngay lúc đó, tiếng rít lạ xé trong không khí, một thanh âm làm trôi lên trong cô kỷ niệm về tàu Louisiana, thứ âm thanh trầm đục. - Baisse-toi! (nằm xuống!) – Edouard hét lên.

Họ cùng cúi rạp. Victoria vẫn giữ chặt tay lái. Chiếc xe không sao, nó vẫn tiếp tục chạy nhưng cô nhận thấy một biểu hiện kỳ quặc trong đôi mắt Edouard. Rồi những vệt máu ngoằn ngoèo chảy trên khuôn mặt anh. Cô muốn dừng lại, anh kịch liệt lắc đầu, và quát cô tăng tốc. Một viên đạn nữa đập trên thùng xe. Họ đã rơi vào ổ phục kích. Những tay súng bắn tia nấp sau cành lá. Cô lao vào con đường bụi mù mịt, chân bám chắc xuống sàn. Bên cạnh cô, Edouard trượt chầm chậm trên ghế dựa. Anh có bộ đàm, nhưng bây giờ còn quá xa để sử dụng được. Anh đã bắt đầu thổ máu. Dần dần anh chìm vào mê man. Cô nhìn anh, lòng giằng xé giữa ý muốn đưa ngay anh về bệnh viện dã chiến và việc cần dừng lại để dành cho anh những sơ cứu ban đầu. Edouard nằm bất động trên sàn xe. Dễ dàng đoán được rằng anh đang chết. Cô đạp phanh, nâng anh lên bằng đôi cánh tay mình, đặt anh ngồi lại trên ghế.

- Edouard! – Cô kêu lên, áp đầu mình trên ngực anh.

Cô đã nhiều lần nhìn thấy những gương mặt hốc hác như thế, xanh xao như thế, nhưng chưa từng có ai trong họ là người cô quen biết rõ... Không, không phải vậy. Không phải anh. Không phải ngày hôm nay. Không thể nào... Cô gào tên anh và lay mạnh anh, cô không để cho anh rơi vào vô thức được, nhưng viên đạn đã cắm sâu vào một nửa hộp sọ anh. Thật kì lạ là anh vẫn còn thở.

- Edouard! – Cô nức nở - Nghe em này... Em van anh.

Tiếng cô nói có thể làm cho những tay súng nghe thấy, nhưng Victoria không bận lòng. Chúng quá ít quân số để có thể tấn công vào doanh trại.

Anh hé mi mắt, nhìn cô bằng cái nhìn đầy xúc động và yếu ớt bóp bàn tay cô.

- Je t'aime... mãi mãi cùng em.

Và thình lình, ánh mắt anh đông lại trong biểu hiện đầy kinh ngạc. Anh vẫn nhìn cô, nhưng anh không trông thấy. Anh đã ngừng thở.

- Edouard, - cô thốt thức, một mình trong đêm tối – đừng đi, anh đừng đi... đừng bỏ em.

Cô trân trân nhìn anh, bàng hoàng, diên đại, đau đớn, mình mẩy lem máu của anh, và cô gần như không cảm thấy một viên đạn găm vào lưng mình, ngay dưới gáy. Một viên đạn khác sạt ngang chiếc mũ cứng cô đang đội. Cô nhẹ nhàng đặt Edouard nằm trên ghế sau, trước khi cuống cuồng khởi động máy... bệnh viện... bệnh viện... nhanh lên... ở đó anh sẽ được cứu... Các bác sĩ sẽ biết cách đánh thức anh dậy. Vì anh đang ngủ thôi mà. Cô chỉ đang bị sốc thôi. Anh là chỉ huy, cô là lái xe của anh. Nhiệm vụ anh chỉ định cho cô là trông coi sự an toàn của anh... Chiếc xe lao nhanh vào doanh trại như một tia chớp, cô vừa kịp tránh hai nữ y tá rồi đâm sầm vào một thân cây... Hai phụ nữ chạy lại phía cô, cô nhìn họ cầu cứu.

- Hãy làm cái gì đi, anh ấy bị thương.

Không cần thiết phải nhìn kỹ tới lần thứ hai để kết luận rằng đại úy de Bonneville đã chết. Máu chảy đầm đìa trên lưng Victoria, nhuộm đỏ tươi chiếc áo khoác màu trắng.

- Cô cũng thế kìa, - một trong hai cô đệ dàng nói.

Victoria không trả lời. Cô tối tăm mặt mũi. Họ đỡ cô đúng lúc cô gục xuống vô lăng, lưng áo đầm máu.

- Nhanh lên, một cái băng ca! Một trong hai y tá kêu lên – cáng thương đâu.

Hai người đàn ông chạy đến.

Cô y tá lắc đầu.

- Chúng đã bắn họ từ trên xuống... Nhanh lên, đưa cô ấy về tổ phẫu thuật. Báo cho Chouinard, hoặc Dorsay. Bất cứ bác sĩ phẫu thuật nào.

Nếu viên đạn chạm vào tủy sống thì cô ấy đang gặp nguy hiểm.

Các nam y tá guồng chân cáng cô về phía bệnh xá. Họ quay lại chậm hơn để đưa chiếc xe bị nạn vào bãi đỗ. Lát sau nữa, hai người lính chuyển thi thể của đại úy vào nhà lạnh. Người thứ ba đi làm báo cáo lên ban chỉ huy. Không có gì lớn làm cho Victoria, ngoài việc gắp viên đạn ra và chờ đợi. Có nguy cơ bệnh nhân sẽ không đi lại được nữa, nếu có thể sống qua ca phẫu thuật, Khi tiến hành ca mổ, các bác sĩ đã tính trước các tổn thất. Sự sống của cô giờ mong manh như sợi chỉ. Tối hôm nay, cả bệnh xá, người ta chỉ nói về cô và Edouard. Trung sĩ Morrison đi tìm các giấy tờ của cô. Người ta biết cô dưới cái tên Olivia Henderson, người Mỹ, sống ở New York. Có một địa chỉ và một cái tên thân nhân gần gũi nhất. Một phụ nữ tên là Victoria Dawson. Penny Morrison viết bức điện, mắt nhòa lệ.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chiếc xe thùng Olivia vẫn dùng để đưa 2 đứa trẻ đi chơi là 1 thứ đồ cổ Bertie đã cho mang từ tận Corton. Theo lệnh của bà quản gia, Donovan phải lôi nó tít trên tầng áp mái xuống và chở lên NY. Mặc cho mẹ chúng kêu ca phàn nàn, 2 đứa trẻ có vẻ khoái chí lắm. Suốt ngày này sang ngày khác, ngôi nhà đã biến thành 1 cái chuồng thỏ. Cặp sinh đôi ở chung với bà Bertie. Charles bàn chuyện dọn đến dinh thự ở đại lộ 5. Say khi Edward qua đời, nó thuộc quyền sở hữu của Victoria. Olivia ngần ngại chuyển tới đó khi cô chưa thảo luận với em gái. Phần thừa kế của cô là ở Croton.. 1 điền trang tuyệt đẹp tuy có kém thực tế hơn... Và Charles thì chẳng biết gì về chuyện phức tạp đó. Anh tự hỏi điều gì đã ngăn họ chuyển đi. Tối nào họ cũng phải nghe tiếng bọn trẻ oe oe, chúng nó chẳng biết sợ là gì cả. Geoffrey thì cuống chân cả ngày, lại còn bận nó thằng con trai lảng giềng, chưa kể tới con chó. những tiếng ồn ã, đi đi lại lại không dứt là Charles căng thẳng khó chịu và sinh ra cáu bẳn. Olivia thường xuyên mất ngủ kêu đau mình mẩy. Miễn là mình đừng có ốm. – cô tự nhủ trong đêm, trần trọc không yên trên giường.

Ngày hôm ấy, trèo lên thềm cùng chiếc xe thùng, lần đầu tiên cô thấy Charles thực sự có lý. Dinh thự Henderson có nhiều không gian hơn, và lúc nào Victoria trở về... Được rồi, cô sẽ có nhiều chuyện phải giải thích với em.

- Tôi có thể giúp cô được không? – tiếng 1 người đàn ông đề nghị, khi anh thấy cô đang hốt hển khó nhọc đẩy cái xe trẻ con to đùng.

Cô ngược nhìn lên, anh mặc 1 bộ đồng phục. Trên tay cầm 1 bức điện. Cô đọc thấy cái tên ngoài phong bì. Tim cô ngừng đập. Từ mấy ngày qua, 1

linh cảm u ám khiến cô bứt rứt. Cô đã cho rằng chỉ là do cô mệt mỏi thiếu ngủ.

- Của tôi ư? Cô hỏi, giọng khản đặc.

- Cô là Victoria Dawson?

Cô gật đầu.

Anh đưa cô phong bì, yêu cầu cô ký nhận rồi anh giúp cô đẩy chiếc xe, trong khi đôi tay cô đang run lên bần bật. 2 đứa trẻ vẫn đang say ngủ. Vào tới sảnh, cô xé vội phong bì. 1 mũi khoan gthép xoáy vào tim cô. Những dòng chữ trên giấy chập chờn trong sương mù. Thông báo chính thức từ 1 trung sĩ Morrison nào đó, thuộc quân đội Pháp.

"Rất tiếc phải nhắn tin cho bà biết rằng chị gái bà Olivia Henderson đã bị thương trong khi làm nhiệm vụ. Stop. Không thể di chuyển được. Stop. Tình trạng nguy kịch. Stop. Bà sẽ được biết mọi diễn biến. Stop.

Ký tên Penelope Morrison, sĩ quan bậc 4 của quân đội Pháp, phụ trách đội tình nguyện. Bị thương... Tình trạng nguy kịch... Olivia trào nước mắt. Cô đọc lại bức điện như để biết nhiều hơn từ nó. Than ôi cô đã linh cảm thấy chuyện này. Và cô không muốn tin vào tiềm thức. Sự mệt mỏi, sự khó chịu bây giờ đã được lý giải rõ ràng.

Cô hốt hoảng nhìn xung quanh... Đúng lúc đó, Bertie từ bếp đi ra. Thoáng thấy Olivia, bà biết ngay vừa có chuyện gì rất kinh khủng.

--Sao thế?

Bà chạy bổ về chiếc xe nôi để đoán chắc rằng 2 đứa trẻ vẫn khỏe mạnh.

- Là Victoria, cô ấy bị thương...

- Ôi trời ơi... Cô sẽ nói gì với Charles bây giờ?

Khi vắng mặt, Bertie vẫn gọi ông chủ bằng tên.

- Cháu không biết...

Như 1 cái máy mỗi người lập cập bế lấy 1 đứa bé mang chúng lên gác, đặt nằm trong nôi. Không có thêm lời nào. Geoffrey vừa về, nó nhảy 4 bậc cầu thang rồi ào vào phòng. Cô muốn nói chuyện với ba nó trước. Nhưng bắt đầu từ đâu đây? Có cần thổ lộ hết sự thật không? Hay chỉ 1 phần? Phần nào đây? Nhưng dù gì đi nữa cô vẫn đến với em gái mình. Không có gì trên trái đất có thể ngăn nổi cô.

Cô chờ anh, đi đi lại lại trong phòng khách hàng giờ liền, gập đi gập lại bức điện đáng nguyên rủa. Tay cô run rẩy, nỗi khiếp sợ hiện rõ trên khuôn mặt đầy kinh hãi. Vừa nhìn thấy cô, anh hốt hoảng. Cô trắng bệch như sáp. Charles lao bổ về phía Olivia. Cũng giống như Bertie, ý nghĩ đầu tiên của anh là bọn trẻ bị ốm

- Victoria! chuyện gì xảy ra?

Cô hít 1 hơi thật sâu. Suốt cả buổi chiều, cô kiệt quệ trong lo lắng và cuộc đấu tranh với chính mình.

- Chị em...

Cô đã quyết định sẽ chỉ hé mở 1 phần sự thật.

- Olivia, cô ấy ở đâu? Có gì xảy đến với cô ấy.

- Olivia đang ở châu Âu... và đang bị thương.

Đó mới chỉ là bắt đầu. Điều tồi tệ nhất còn đang ở phía trước. Bỗng nhiên, cô biết rằng cô sẽ không bao giờ dám đi xa hơn nữa. Cô không có cách gì trang hoàng cho cái sự thật ấy, thậm chí không có cách gì làm nó mềm dịu hơn... Cô sợ anh sẽ đòi ly dị... Đòi quyền nuôi con... Anh có quyền

tổng cô cô ra ngoài, tách biệt cô với những cuộc thăm viếng. Nhưng họ vẫn còn ở đây. Vào lúc này, vấn đề vẫn chỉ là chuyện em gái cô.

- Ở châu Âu? Cô ấy làm gì ở châu Âu?

- Chị ấy làm tình nguyện viên trong 1 bệnh viện dã chiến nước Pháp. Chị ấy bị thương.

Cô đang ở trước mặt anh và nhìn anh bằng ánh mắt khiếp sợ. Anh ngỡ ngàng, ngờ vực, nhưng anh không thể nào tưởng tượng nổi sự gian dối ấy còn lớn tới mức nào.

- Thế em, em biết hết những điều đó?

Cô đã nói dối họ, cả anh và cha cô sao?

Cô cúi đầu.

- Làm sao em có thể hành động như vậy? Anh phát khùng – cô ấy đã ở đó suốt thời gian qua?

Olivia lại gật, kinh sợ chờ câu hỏi sắp đến. Người đàn ông mà cô coi như chồng mình vẫn không rời mắt khỏi cô. Nhưng anh không đoán ra trò gian dối. Làm sao anh có thể? trò lừa gạt được chuẩn bị kỹ lưỡng ngay từ đầu đã kéo dài 13 tháng nay. Cô thậm chí đã vượt qua những điều khoản tiên quyết của cuộc « đổi chác » 2 chị em thỏa thuận.

- Tại sao em không nói gì, Victoria?

Cô trả lời không nao núng.

- Chị ấy đã cấm em.. Chị ấy mong muốn vô vọng được hiến dâng cho 1 mục đích, 1 lý tưởng. Charles. Quả là không công bằng nếu tố giác chị ấy.

- Không công bằng? vậy là công bằng khi bỏ rơi ba em? Được đấy nhỉ!
Điều đó đã giết chết ông, em có hiểu không?

- Chúng em đâu biết gì về chuyện ấy, - cô bà chữa yếu ớt, mắt loáng ướt. – Tim ba bị bệnh từ nhiều năm rồi.

- Nhưng sự mất tích của Olivia không hề có lợi cho ông, anh chắc chắn vậy.

- Có lẽ là không – cô thì thầm, cảm giác mình giống như 1 kẻ giết người.

Cô đã làm cho ông tin rằng 2 con gái ông lần lượt đến giường khi ông hấp hối... 1 cách cứu vãn quá mỏng manh, thực sự là vậy.

- Anh sẽ hiểu được sự nghiệt ngã cứng cỏi của em khi em ném mình vào chuyện phiêu lưu này, thay vì việc em quan tâm đến đấu tranh chính trị. Nhưng... Olivia... nhất định anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được phụ nữ.

- Thế nếu em là người ra đi?

Anh mỉm cười.

- Anh sẽ tóm cổ em... Tóm em về...Trói em lại... và nhốt em trong hầm rượu.

Anh trở lại nghiêm túc.

- Thế giờ em tính sao?

Có lẽ cô sẽ gọi cho lãnh sự quán Pháp hoặc cho Hội chữ thập đỏ để có thông tin rộng rãi hơn.

- Cô ấy có bị thương nặng không? – Anh hỏi.

- Theo như bức điện thì chị ấy đang trong tình trạng nguy kịch.

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

- Charles, em sẽ đi.

- Đi đâu? – anh kêu lên, ngỡ mình nghe nhầm. Đang có chiến tranh ở châu Âu. Và em còn phải trông nom 3 đứa trẻ.

- Đó là chị em em.

Anh tái mặt.

- Tệ hơn, cô ấy là chị em sinh đôi của em và anh biết đó là hậu quả tất yếu. Mỗi khi em đau đầu, em lại nghĩ rằng cô ấy đang gửi cho em 1 thông điệp. Được thôi, nhưng anh không thôi được đâu. Xin lỗi em! Cô ấy cứ việc là chị em sinh đôi của em, còn anh, anh cấm em, không đi đâu hết!

Cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ như thế. Anh đứng hẳn lên. Cô chịu đựng cái nhìn của anh với 1 sự kiên quyết lạnh lùng mà anh chưa từng biết đến.

- Không có cái gì có thể ngăn cản em đâu, Charles. Em sẽ lên chuyến tàu thủy đầu tiên khởi hành đi Pháp, cho dù anh có muốn hay không. Những đứa con em vẫn được an toàn ở đây. Còn em, em sẽ đi gặp chị mình.

- Tôi đã mất đi 1 người vợ tại đại dương. – anh gầm lên, tất cả mọi người trong nhà đều lắng nghe cuộc cãi vã – Vì chúa lòng lành, Victoria, anh không muốn mất vợ mình lần thứ 2.

Nước mắt của anh trào ra, nước mắt của lo âu và tức giận.

- Em rất đau lòng, Charles, - cô nói bình thản – nhưng em sẽ sang đó, và nếu anh đồng ý, em rất muốn có anh đi cùng.

- Thế nếu cả 2 chúng ta đều chết? Nếu con tàu chúng ta bị trúng ngư lôi? Ai sẽ nuôi nấng các con? Em đã nghĩ đến điều đó chưa?

- Vậy thì anh ở lại đi – cô buồn bã đáp – ít nhất con vẫn còn có anh.

Sẽ không lâu nữa, khi vỡ kịch đã bùng màn, những đứa trẻ sẽ không gặp được cô nữa. Charles sẽ đuổi cô ra khỏi nhà. Ra khỏi cuộc đời anh. Suốt đêm, tương lai mờ mịt ấy ám ảnh cô. Cô ôm 2 đứa bé trong tay, cô hôn chúng, vuốt ve chúng, nâng niu chúng. Cô đau lòng vì phải bỏ chúng lại, nhưng 1 sức mạnh vô hình nào đó đã thúc cô đến bên Victoria. Bản năng, tiềm thức, khẩn thiết đòi cô gặp lại em mình.

Tối hôm ấy, lúc cô cho Geoffrey đi nằm, nó mở to mắt lo âu nhìn thẳng vào cô. Nó đã nghe thấy 2 người cãi vã.

- Cô Victoria phải không ạ? – nó thì thầm, và cô gật đầu khẳng định. – Thế bây giờ ba đã biết chưa?

- Chưa – cô nói nhỏ hơn nữa. – đừng nói với ba việc đó. Trước tiên, cô sẽ đi thăm cô ấy. cả 2 sẽ nói chuyện với ba sau.

- Cô có nghĩ là cô Victoria sẽ cáu vì 2 em bé không?

-Ồ không! Cô ấy sẽ yêu các em lắm.

Cô cố tỏ ra bình tĩnh. Cố không để nỗi lo sợ.

- Nhưng cô sẽ ở lại đây, khi cô ấy quay về chứ? Bây giờ cô đã thuộc về gia đình mình rồi. – cậu bé nài nỉ.

Cô mỉm cười với nó. Cô chỉ hy vọng Victoria quay về, trong ngôi nhà này hay ở đâu cũng được, chuyện đó sẽ quyết định sau.

- Chính vì thế mà cô cần phải đi châu Âu, Geoffrey. Để tin chắc rằng cô ấy khỏe mạnh, để thu xếp chuyến trở về cho cô ấy.

- Cô ấy sẽ không chết chứ? – Thăng bé hỏi, hoảng hốt

- Không, tất nhiên là không

Ôi chúa ơi, con xin người đừng để cô ấy chết – lát sau khi đã lên giường nằm, cô khẩn cầu trong đêm tối. Charles vẫn không nói lời nào. Rất lâu sau, anh quay lại chống khuỷu tay nhìn cô.

- Anh vẫn biết rằng mình đã cưới 1 cô gái có cái đầu bướng bỉnh như là về làm vợ - anh mỉm cười – Nếu em thực sự muốn sang đó, anh sẽ đi cùng em, Victoria.

Cô gật đầu đầy biết ơn. Băng qua 1 đất nước đang có chiến tranh tàn phá, không có anh ở bên khiến lòng cô trĩu nặng 1 nỗi e sợ u uẩn.

- Thế còn công việc của anh? Anh có thể tự do được không?

- Cần phải thế, đây là chuyện khẩn cấp! Anh sẽ nói với các đồng nghiệp của mình rằng anh đã có 1 bà chị vợ điên khùng và 1 cô vợ không thể nào điều chỉnh được và rằng anh phải sang châu Âu trợ giúp họ. Ai dà, mấy người đó tha hồ mà cười

Anh đang cố làm hoàn cảnh bớt phần bi kịch và Olivia biết ơn điều đó. Cô co mình vào lòng anh, hôn anh... 1 bóng tối phủ lên nét mặt cô sau khi đến Pháp, cô sẽ nói với anh tất cả. Cô sẽ chờ đợi bản án anh dành cho cô.

- Nếu sau này, 2 con bé phòng bên có ý định gây cho anh nhiều chuyện thế này thì thà anh đổi lấy đứa con trai và đứa con gái ở trại trẻ mồ côi còn hơn.

Cô gượng cười, Charles ôm chặt cô vào lòng, hôn lên tóc cô.

2 ngày tiếp theo trôi qua trong những sự chuẩn bị tất bật cho chuyến đi dài. Ngày thứ 3, họ lên tàu Espagne, 1 tàu chở khách của Pháp khởi hành đi Bordeaux. Đây là con tàu lớn duy nhất còn thường xuyên qua đại tây dương,

ngoài tàu Carpathia, con tàu đã cứu mạng những người bị đắm tàu Titanic 4 năm trước.

Cabin của họ, 1 căn phòng không xa hoa nhưng tiện nghi, nằm trên cầu tàu B. Tổ lái tàu đã nghiêm khắc duy trì phòng vệ chu đáo, những hành khách cũng tự nguyện ở lại trong khoang phần lớn thời gian. Olivia chỉ còn nghĩ về cô em sinh đôi. Charles làm đủ mọi cách khiến cô vui lên, nhưng thật sự là đã không đạt được kết quả gì lớn

- Hoàn toàn không giống trên tàu Aquantania, - 1 buổi tối, anh vui vẻ nói – Trời đất, chúng ta đã tạo ra 1 chuyến du lịch thật khủng khiếp.

- Tại sao? – cô hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Anh nhìn cô không hiểu.

- Rõ ràng, anh có trí nhớ tốt hơn em. Bây giờ anh có thể thú nhận với em, rằng năm đầu tiên đám cưới chúng ta đã làm anh suy kiệt. Nếu hoàn cảnh không khá lên, hẳn anh đã tự cho mình 1 phát đạn vào đầu hoặc bỏ đi làm thầy tu mất... Và lại điều đó cũng không làm anh thay đổi được.

Anh ám chỉ cái điều Victoria đã từng thề thốt với Olivia,... nhưng cô đã không coi là quan trọng. 1 sức nặng quá tải lại càng đè nặng lên mặc cảm tội lỗi trong cô.

Họ đến Bordeaux 2 ngày trước hôm kỷ niệm 2 năm ngày cưới. Lãnh sự quán khu vực đã cung cấp mọi thông tin liên quan đến hành trình từ đây đến Châlons-sur-Marne. Họ thuê được 1 chiếc xe hơi cọt kẹt, nó đã gần như sắp nát mủn. Theo lời viên lãnh sự quán, 1 đại diện chữ thập đỏ chờ họ ở Troyes. Họ sẽ đi cùng nhau chặng đường còn lại. Cần khoảng 14g xe chạy. – ông ta bảo. Trong thời bình, nhanh hơn nhiều, nhưng phải tránh qua các trận địa giao tranh. Ông lưu ý họ cần lường trước những trắc trở có nguy cơ gặp trên đường, khuyên họ nên đi đường vòng. Ông đưa cho họ mặt nạ chống độc, túi thuốc men và nước. 1 lần nữa, ông lại nhắc họ đang ở trong 1

vùng nguy hiểm, sau đó, ông chúc họ may mắn. Olivia thử chiếc mặt nạ, như vậy quá khó khăn cho việc hít thở. Người bảo vệ đã kiểm 2 chiếc mặt nạ đó đã cam đoan rằng cô sẽ thất nó hữu ích nếu bị rơi vào những đám mây khí độc... Charles ngồi sau tay lái. Họ tiến lên phía trước trong bụi đất, những cánh tan hoang trải ra dưới tầm nhìn. Chiến tranh đã biến quang cảnh nơi đây thành 1 sa mạc đen tối. Charles tự thấy hài lòng vì anh đã quyết định đi cùng vợ.

1 thành viên hội Chữ thập đỏ đã đợi họ đúng giờ tại địa điểm thỏa thuận ở Troyes. Chiếc xe cà tàng lại lên đường, không thôi lọc xọc. Người đồng hành chỉ cho họ đường đi. những người lính chặn họ ở những chỗ giao nhau, họ phải nhiều lần chuyển hướng phải đi vòng qua các vùng giao tranh đã bị cô lập. Cuối cùng, đã quá nửa đêm, họ đã tới được doanh trại. Cả 3 đều mệt nhoài. Olivia muốn gặp em gái ngay lập tức... Charles đã cố gắng thuyết phục cô hãy kiên nhẫn chờ tới sáng. Tốn công vô ích. Vừa xuống xe, cô đã hỏi ngay 1 tình nguyện viên xem bệnh xá đóng ở đâu. Anh ta chỉ tay về phía 1 nữ y tá vừa đi ra.

- Làm ơn, tôi tìm Olivia Henderson. – cô nói.

Cô đang đi thăm chính cô. Cô đã tới từ bên kia trái đất để đối diện với số phận của chính mình.

Charles theo cô vào bên trong. Mùi xú uế xông lên, cảnh tượng những thương binh nằm bẹp trên những chiếc áo làm họ ngộp thở. Những tiếng kêu la, thanh văn khắp nơi. Anh ta đưa mắt nhìn 1 thương binh đã cột tay sang 1 người khác đang khạc ra thứ nhớt nhãi xanh vàng, anh ra đã bị trúng độc. Olivia tiến lên giữa cái địa ngục ấy không hề chùn bước. Đây, đây là những gì Victoria đã phải chứng kiến hơn 1 năm qua, cô tự nhủ. Những ngón tay cô bám chặt vào vạt váy. Cô cúi xuống, ân cần nắm bàn tay 1 người lính trẻ, cậu ấy trẻ quá, trẻ đến nỗi làm Olivia nhớ đến Geoffrey.

- Chị đến từ đâu? – cậu hỏi, âm xứ Australia.

Cậu đã mất 1 chân trong trận Verdun.

- Từ NY – cô thì thầm lo sẽ làm phiền những người khác, cho dù không có ai đang ngủ.

Phía nào là những thương binh đang động cựa không yên.

- Còn tôi ở Sydney.

Cậu mỉm cười chào Charles, anh đáp lại, ứa nước mắt rồi Olivia tiếp tục đi thăm em gái.

Victoria đang nằm trên 1 băng ca hẹp. Băng trắng kín đầu và cổ. Ban đầu Olivia không nhận ra cô, thậm chí không biết cái thân hình bất động kia là 1 phụ nữ. Nhưng tiềm thức đã dẫn đường cô đi về phía Victoria. Lát sau, cô đã ôm em mình trong tay. Victoria mở mắt nhìn với nụ cười nhợt nhạt. Cô bảo cô rất sung sướng được gặp 2 người nhưng mắt không rời Olivia. Cuối cùng họ đã đoàn tụ, 2 chị em không nói được nhiều. Họ dễ dàng bỏ qua mọi từ ngữ. Chỉ là những tiếng xuýt xoa và những nụ hôn. Dòng thác cảm xúc dào dạt, 1 cảm xúc không nói được nên lời.

Nước mắt cứ rùng rùng, trong khi Victoria vẫn nắm bàn tay chị.. Cô mỉm cười với Charles đang đứng ở phía sau và nói bằng giọng nhẹ bằng gần như không nghe được. Cô bị nhiễm trùng nghiêm trọng tùy sống. Các bác sĩ lo ngại cho sự sống của cô. Nếu sự nhiễm trùng lan đến não, kết cục sẽ rất nghiệt ngã. Nhưng nếu cô vẫn sống qua được, rất có(?) hy vọng rằng cô vẫn có thể đi lại bình thường. những người khác không có may mắn ấy. Chiến tranh, tàn khốc và chết chóc đang mang đi hàng triệu linh hồn.

- Cảm ơn 2 người đã tới thăm. – cô thì thầm

Charles khẽ chạm tay vào cô. Có cái gì trong mắt cô khiến anh rùng mình. 1 vẻ răn rỏi, gần như không thể khuất phục được. Và đồng thời cũng

có 1 cái gì rất mong manh dễ vỡ. Olivia đã thay đổi, - anh tự nhủ.. Cô ấy đã chín chắn hơn trong chiến trường này.

- Tôi rất vui vì chúng ta lại được gặp nhau. Geoffrey gửi lời hỏi thăm cô. Chúng tôi nhớ cô nhiều, nhất là Victoria.

Victoria nhìn chăm chăm chị. Rất nhẹ nhàng, gần như không nhận ra được. Olivia lắc đầu. Anh ấy vẫn chưa biết gì. Không phải bây giờ, khi người vợ thực sự của anh đang lúc suy tàn... Victoria khép mi lại trong giây lát. Cô muốn ở 1 mình với chị ít phút để có quyết định về Charles. Thời gian đang rất gấp. Bất hạnh thay, Olivia sẽ không ở lại lâu cạnh cô đêm nay được. Y tá trực sẽ dẫn những người thăm về khu lầu riêng biệt. Ở đây không có phòng dành cho các cặp vợ chồng... 2 căn phòng nhỏ mà Victoria và Edouard từng chung sống là trường hợp đặc biệt theo quy định về cấp bậc. Tướng chỉ huy đã phân nó cho 1 đại tá khác. Edouard đã yên nghỉ sau những ngọn đồi, giữa những người lính vô danh. Sự tồn tại của anh trên trái đất này đã qua đi không còn nhận ra nữa, bị nghiền nát bởi dòng chảy lịch sử, chỉ còn lưu lại với Victoria và với con trai họ. Nỗi đau đớn vì mất anh cào xé không nguôi tâm can cô gái ấy. Giờ đây, cô chỉ cố giữ tinh táo về Eduoard và về Olivia.

Charles và Olivia gặp nhau sáng hôm sau ở nhà ăn tập thể. Họ không ngủ yên được, Olivia nóng lòng quay về bên em gái. Charles đồng ý chờ bên ngoài, để 2 cô gái được ngồi 1 mình với nhau trong chốc lát. Trong lúc đi lại trước bệnh xá, anh trao đổi dăm ba câu chuyện với những người tình nguyện. Lúc này anh thấy hổ thẹn vì đất nước anh đã chứng kiến cuộc chiến tranh tàn sát mà không hề can thiệp. Những người trò chuyện với anh đều ấn tượng sâu sắc khi biết vợ chồng anh đã vượt Đại Tây dương để tới thăm "Olivia"... Họ dành cho cô sự ngưỡng mộ nhiệt thành và hy vọng cô sẽ qua khỏi.

Olivia ngồi bên chiếc giường hẹp của Victoria, cô mỉm cười nhìn chị, giống như khi người ta mỉm cười dưới bầu trời trong xanh vừa qua cơn

dông.

- Chị ở đây... Em không thể nào tin được... làm sao chị biết.

Cô đã dễ đoán ra quân đội sẽ báo tin cho gia đình. Nhưng vì biết rõ thủ tục hành chính cồng kềnh, cô không tưởng tượng rằng Olivia lại tới nhanh thế. Biết bao nhiêu lần trên chiếc giường chật chội này, cô tự hỏi không biết khi chị cô lao vào cái lều bệnh xá này, cô còn sống hay không.

- Chị nhận được bức điện của trung sỹ Morrison. Chị muốn cảm ơn người ấy.

- Chị Penny già tốt bụng này! – Victoria hôn những ngón tay chị - Ôi em nhớ chị biết chừng nào, Ollie... em có biết bao điều muốn nói với chị.

Theo lời các y tá, tình trạng của cô đã có chút tiến triển, cho dù có những cơn đau không chịu nổi. Cô nhìn chị đau đáu với vẻ nghiêm trọng.

- Em không biết làm thế nào chị vẫn giữ vững được

- Chị luôn nói dối giỏi hơn em mà. – Olivia đáp và mỉm cười nhìn em.

Victoria bật cười và cô cảm tưởng hộp sọ nổ tung.

- Chị tự phụ quá! – cô nói, lần này cố kìm tiếng cười để không phải chịu đau buốt thái dương.

Sự mệt mỏi làm mở đôi mắt cô. Ngồi đối diện Olivia cũng không khá hơn. Họ chỉ mới vừa qua tuổi 23 nhưng vì những lý do khác nhau, họ đã cảm thấy mình già đi khủng khiếp.

- Em xin lỗi vì chuyện của ba – Victoria thủ thỉ, cố làm đầy sự trống trải đã khoét sâu từ lúc cô ra đi. – Em rất muốn có mặt ở đó.

- Ba tin rằng em có mặt ở bên ba- Olivia nói với nụ cười mãn nguyện – rằng chúng mình đã lần lượt ở bên ông.

- Olivia hiền dịu của em, chị luôn có mặt vì mọi người... ngay cả với Charles khốn khổ, vì em đã quá ích kỷ để có thể ở lại.

- Victoria, chị có vài chuyện cần nói với em. – Olivia ấp úng vẻ khó nói. – nhưng chuyện đã xảy ra không như dự tính (cô dừng lại, sợ rằng em mình tức giận, nhưng cô đã đến đây vì điều đó) Bọn chị đã có 2 cô bé sinh đôi, 3 tháng rồi. – cô kết thúc bất ngờ.

Kinh ngạc vì con đường tắt táo bạo này, Victoria mở tròn mắt.

- 2 đứa sinh đôi... - cô ngợp thờ, và Olivia phải cho em uống 1 ngụm nước... rồi trấn an y tá trực rằng bệnh nhân vẫn ổn. – chị nói là sinh đôi đúng không?

- Đúng 2 cô bé. 1 cặp song sinh thật sự giống nhau như chị em mình... chúng nó xinh lắm.

Cô nhìn em gái mình, Victoria không tỏ ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Elizabeth và Victoria. – cô nói nốt, tên của mẹ và em.

1 nụ cười thoáng hiện ra trên đôi môi trắng bệch của người bệnh.

- Thế à, em hiểu rồi. Có 1 điều em chưa nắm rõ là làm sao chị có chúng thôi! – Cô nói, ranh mãnh. – có phải chị muốn nói là chị đã đánh cắp anh chồng của em không?

Cô mỉm cười nhưng Olivia mắt đang sụp xuống nên không nhận ra điều đó.

- Victoria, đừng oán trách chị. Chị sẽ quay về Croton khi nào em trở lại. chị sẽ biến mất ngay... Chị chỉ muốn thỉnh thoảng nhìn thấy chúng thôi...

chị mong em...

- Thôi nào! Victoria vẫn mỉm cười, dù cơn đau đầu đang dội lên – Trò đùa vặt ấy mà! Em thấy chuyện đó rất vui! Olivia, em không yêu Charles. Em chưa bao giờ yêu anh ấy. Em không muốn phải bù đắp cho anh ấy. Anh ấy là của chị.

Giống như món đồ chơi 2 chị em đã từng chơi chung nhưng cuối cùng thuộc về Olivia.

- Đó là lý do tại sao em không trở về mùa hè vừa rồi. Em không muốn và em không thể... - cô lại mỉm cười. – khi nào thì các chuyện à... ờ tiến triển giữa 2 người.

- Sau vụ tàu Lusitania bị trúng thủy lôi. Khi chị đã biết rằng em vô sự.

Victoria không tức giận. Giờ đây, họ lại được ở gần bên nhau. 1 niềm hạnh phúc vô biên dâng đầy trong tim Olivia. Em gái cô không hề thay đổi. Em cô vẫn là Victoria. Chua cay, châm chọc, với 1 chút mỉa mai không thể chịu đựng được mà Charles đã nhận ra đêm trước, anh đã không hiểu nổi.

Em thấy rồi. Chị đã ăn mừng sự kiện đó theo cách của chị. – Victoria phì cười.

Victoria đang rất gần cái chết. Và vẫn luôn láu lỉnh.

- Em thật ngộ ngược. – Olivia vờ phẫn nộ, cô không thể không mỉm cười.

- Thế còn chị nào! Em đã bảo tặng chị 1 mối quan hệ thuần khiết với 1 người đàn ông rất ghét em và anh ta không muốn nằm chung với em, chị đã làm gì nhỉ? Chị đã quyến rũ anh ta! Vì thực sự, chị là cô nàng quyến rũ giỏi nhất trong gia đình, chị yêu quý của em ạ! Chị xứng đáng kết hôn với anh ấy. Riêng cá nhân em, em vẫn ái ngại cho chị, mặc dù 2 người có vẻ rất hạnh phúc bên nhau. Anh ta quá là may mắn.

Victoria nhìn Olivia. Gương mặt của Edouard hiện lên trong trí cô. Cô cũng đã có 1 tổ ấm hạnh phúc... 1 hạnh phúc thoáng qua với người đàn ông cô yêu và tổ ấm của 2 người.

- Bây giờ chúng mình làm gì? – cô hỏi. – cần phải kể tất cả với Charles.

Olivia tái nhợt.

- Chị biết, anh ấy sẽ căm thù chị.

- Anh ấy sẽ vượt qua cú sốc. Đó là người đàn ông có lòng tốt, rất bao dung. Ban đầu anh ấy sẽ tức giận rồi anh ấy sẽ nghĩ ra. Anh ấy sẽ không bỏ người phụ nữ của đời mình và 2 cô con gái của anh ấy đâu... Ô mà trước hết, em cũng có lời thú tội với chị đây...

- Được, con ngoan của ta!

Olivia giả đò làm 1 cử chỉ chúc phúc và cả 2 lại cười.

- Chị nghe em đây. Khuyết điểm được thú nhận tức là đã được tha thứ 1 nửa.

Sự đồng cảm giữa họ lại trôi dạt, vẹn nguyên không hề sức mẻ. Không bao giờ người ta có thể nghĩ rằng họ đã sống cách xa 1 năm trời.

- Em cũng có em bé, 3 tháng tuổi. Không phải là sinh đôi, ơn chúa. Nó tên là Olivier. – cô nói về tự hào, tiếc rằng mình không có ảnh của con trai. – chị dễ dàng đoán được từ ai mà có cái tên xinh đẹp đó.

Ngược lại mọi chờ đợi, Olivia không tỏ ra choáng váng. Thậm chí không ngạc nhiên. Trong vô thức, cô biết điều đó. Cô đã đoán được trước khi Victoria cất lời.

- À, đó là lý do em đã tránh không về mùa hè rồi – cô thì thầm về trầm tư.

- Không, em đã không muốn về. Lúc ấy em chưa biết mình có thai. Ba nó là 1 người đàn ông rất đặc biệt.

Olivia phải cúi sát xuống để nghe những lời tiếp theo. Cuộc gặp gỡ với Edouard, tình yêu của họ, những dự định của họ.

Nước mắt tuôn trào nơi khóe mi Victoria. Cô chưa từng gặp 1 người đàn ông nào như anh... Cô thuật lại trận phục kích, trong cái đêm kinh hoàng ấy... Eduoard gặp cái chết trên đường về ra sao. Không có anh, cuộc đời cô không còn như trước đây nữa. Olivia lắng nghe, câm lặng. Thế đấy, 2 số phận đã tìm thấy nhau ở Châlons-sur-marne. Giữa trận chiến đẫm máu, Victoria đã gặp được tình yêu lớn trên đời.

- Đứa bé đâu?

- Ở nhà bà bá tước – Victoria giải thích.

Nhưng vài từ ngày bà ta lánh ở nhà chị gái, vì những tay súng càng ngày càng tràn ngập trong các khu rừng lân cận.

- Em muốn gửi nó về Mỹ. Em đã ghi tên cháu trên hộ chiếu của em... thực ra là của chị. Chị sẽ không khó khăn gì về việc xuất cảnh bằng hộ chiếu đó, trong điều kiện là Charles không thấy phiền khi chị sử dụng lại giấy thông hành cũ.

- Charles sẽ phải thích ứng với hàng tá vấn đề liên tiếp, khi anh biết rõ sự thật.- Olivia rủ rỉ.

Cô sợ, anh có quyền bỏ rơi cô, vì đúng ra họ chưa là lễ kết hôn. Anh có quyền phản đối việc cô đưa con trai của Victoria trở về Mỹ.

- Còn em? Cô hỏi, tin chắc em cô sẽ được chữa khỏi, khi 2 người đã gặp lại nhau như thế này. – khi nào em về.

Victoria không có lý do gì để ở lại nước Pháp nữa.

- Có lẽ em sẽ không về đâu, Ollie – cô buồn rầy, cố kiềm chế để không run lên.

Không có Edouard, cô không biết đi đâu nữa. Cô không còn quê hương nữa. Không còn nhà nữa. Olivia sẽ ở lại với Charles. Cô sẽ chẳng liên quan gì đến sống trong căn dinh thự ở đại lộ 5, càng không phải ở trang viên Henderson. Chỗ của cô là ở cạnh Edouard.

- Đừng có nói những điều như vậy! Olivia kêu lên.

Nhưng Victoria không muốn sống không có Edouard, ngay cả vì con trai cô,

- Anh ấy đã để lại cho Olivia lâu đài của anh ấy, và khách sạn riêng của anh ấy ở Paris. Sau khi con trai chúng em chào đời, anh ấy đã liên hệ với các luật sư, làm lại di chúc. Vợ anh ấy chỉ có quyền với những thứ lặt vặt. Luật nước Pháp bảo vệ quyền lợi của Olivier.

Cha nó biết điều đó... Ngay khi về NY, chị hãy làm cho cháu 1 hộ chiếu mang tên nó nhé: Olivier Edouard De Bonneville.

- Sao em không về cùng bọn chị luôn.

- Để em xem..

- 1 nỗi đau đớn khác lạ xâm chiếm cô. Cô dùng lời kiệt sức. Khi Charles xuất hiện, Victoria đang ngủ chập chờn. Anh đi ra ngoài với Olivia. Anh đã thấy ở người bệnh 1 dáng vẻ không thể chịu đựng nổi nhưng anh cố giữ không bộc lộ suy nghĩ của mình. Họ uống cafe ở nhà ăn tập thể. Khi họ quay lại bệnh xá, cô vẫn đang ngủ.

Chiều họ lại tới, Cô ấy đang sốt cao, 1 người phụ tá thông báo với họ điều đó, ngoài ra không có gì chính xác hơn.

- Các vị đừng ở lại lâu.

Victoria đã bảo muốn gặp Charles. Cô muốn thú nhận với anh sự thật. Chỉ vì lẽ công bằng, cô tự nhủ. Anh đứng sững cuối giường. Cô mở mắt nhìn, rất nhợt nhạt nhưng tinh táo lạ lùng.

- Charles, - cô nhẹ nhàng nói – bọn em có vài điều muốn nói với anh.

Olivia cảm thấy trái tim căng phồng trong lồng ngực khi cô đứng bên cạnh anh, chờ đợi, Victoria đã luôn là cô gái bạo dạn nhất.

- Cách đây 1 năm chúng tôi đã có 1 ý tưởng rất quái ác. – cô bắt đầu – Tôi phải khẳng định không phải là lỗi của cô ấy. – bằng ánh mắt cô muốn chỉ Olivia, vẫn chưa nói rõ tên cô – Tôi đã bắt buộc cô ấy chơi trò chơi này. Với tôi đó là vấn đề sống hoặc chết.

Charles bỗng rùng mình, máu như đông lại. Lại 1 lần nữa anh cảm nhận nỗi bất rút quen thuộc khi gặp người con gái này. Đôi mắt này... vẻ lạnh lùng này... và tất cả những kích động mà cô truyền vào anh.

- Tôi không muốn biết.

Anh suýt vấp chân lên cổ bỏ chạy, chạy đến đứt hơi như 1 thằng trẻ con chạy trốn đòn phạt, nhưng cái nhìn của Victoria vẫn giữ chân anh tại chỗ.

- Cần phải biết. – Victoria nói giọng xa cách.

Để kết thúc! để tốt cho tất cả! Đây đúng là thời điểm phải nói, cô nghĩ.

- Tôi không phải là người mà anh tưởng, Charles. Cái tên ghi trên hộ chiếu không phải là tên tôi.

Cô nhìn găm vào anh. Bất ngờ, giống như 1 tấm màn bỗng nhiên bị xé toạc, sự thật hiện ra trước mắt anh. Miệng anh há hốc, anh nhìn Olivia. Cái nhìn lại quay sang vợ anh. – người vợ thật đang nằm bẹp trên chiếc giường chật hẹp đã chiến này ở Châlons-sur-marne. Đó không phải là người năm qua đã tình tự cùng anh và cho ra đời những đứa con của anh.

- Có phải là... cô muốn nói với tôi rằng...

Anh dừng lại, không thở nổi nữa.

- Tôi nói với anh cái điều anh đã biết và đang không muốn nghe – cô trả lời, rất mạnh mẽ, mặc dù đang đứng trước ngưỡng cửa của thế giới bên kia.

Cô rất biết con người anh. Mặc dù sự khinh miệt ngày trước đối với anh. Cô nhận ra sự kinh hoàng lần đầu tiên sau 1 năm trời anh gặp lại cô và những nghi ngờ để lộ của anh. Theo bản năng, Charles biết người nào trong 2 chị em là người phụ nữ anh đã cưới, mặc dù anh không muốn thừa nhận điều đó.

Nước mắt long lanh trong mắt Olivia, khi cô em sinh đôi của cô tiếp tục kiên trì đến cùng.

- Chúng ta ghét nhau, và anh biết điều đó. Chúng ta đã hủy hoại lẫn nhau nếu tôi còn ở lại bên anh. Đó là 1 sự sắp xếp không phù hợp với chúng ta, cả người này lẫn người kia... Nhưng Olivia yêu anh, chính chị ấy đã chứng minh điều đó với anh trong 1 năm trời. Tôi đã đọc được tình yêu trong mắt chị ấy... Trong mắt anh cũng có, Charles... còn tôi, anh chưa bao giờ yêu tôi.

Cô đã có lý, những lời cô vừa nói chỉ khoét sâu thêm những vết thương cũ. Charles cố không găm lên căm giận. Nếu cô không bệnh tật như thế, anh đã phải đánh cô. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, điên dại. Cô đã buộc anh phải nhìn thẳng vào 1 sự thật mà anh không dám đối diện.

- Làm sao cô dám.. làm sao các cô dám, cả 2 người! Anh mím miệng, để không làm bận lòng những thương binh xung quanh. – các cô không còn là những đứa trẻ để chơi cái trò đáng nguyên rủa của các cô nữa... những trò đùa xấu xa của cô là cô tự hào... nhưng cô là vợ tôi, Victoria, cô phải tính đến tôi trong cái màn kịch bí ôi này chứ...

Anh uất ức.

- Đúng, đáng lẽ tôi phải vì anh nhiều hơn những gì tôi đã làm cho anh. Tôi không mang lại cho anh ngoài nỗi ưu phiền. Và anh, anh sẽ không bao giờ bắt buộc được anh yêu tôi. Anh đã quá sợ hãi... Cuộc đời đã làm anh bị tổn thương thâm. Nhưng Olivia biết cách trả lại hạnh phúc trong lòng anh. Chị ấy không làm anh sợ, chính chị ấy. Nếu anh còn 1 chút lương tri, anh hãy thừa nhận rằng, anh yêu chị ấy. Và rằng anh căm ghét tôi.

Cô cố dồn nhanh anh đến cùng, vì điều tốt cho Olivia.

- Tôi căm ghét cả 2 người! Tôi sẽ không ở lại đây thêm 1 phút nào nữa để nghe rằng tôi phải làm gì và không được làm gì, rằng người nào tôi yêu và người nào tôi không yêu. Tôi sẽ không biến mình thành 1 thằng hề vì những gì các cô đã sắp đặt. Tôi cóc cần biết cô bị thương hay đau ốm. Bị méo mó tâm thần. Các cô chơi những người khác. Được, nhưng tôi không phải là món đồ chơi, hiểu chưa?

Anh không ý thức được rằng anh đã rất cao giọng, anh quay gót, sai từng bước dài ra xa, và lao ra ngoài không gian tự do vừa chùi nước mắt như 1 thằng khùng.

Olivia lặng lẽ khóc, Victoria nắm tay chị bằng tất cả sức lực yếu ớt của mình.

- Olivia, anh ấy sẽ trở lại. Hãy để cho anh ấy trấn tĩnh lại. anh ấy yêu chị.

Lại 1 lần nữa, cô bắt đầu có dấu hiệu co giật. 1 y tá khẩn khoản yêu cầu Olivia đi ra. Cô hôn nhẹ lên má em. Cả 2 đều cần được nghỉ ngơi.

Olivia lại đi tìm Charles, không gặp. Cô đi 1 vòng quanh doanh trại cũng không kết quả gì. Mãi mới thấy anh đang ngồi bệt trên mảnh đất trước khu lán dành cho nam giới. Nhìn thấy cô anh giơ tay lên muốn ngăn cô đến gần.

- Đừng nói lời nào! – anh gào lên, ngoài ý muốn. – tôi không biết cô. Cô chỉ là 1 thứ quái lạ. 1 con người xứng đáng với cái danh từ đó không xử xử như cô. Không 1 ngày, 1 năm hay 13 tháng và càng không để cho ra đời 2 đứa trẻ vô tội. Thật trơ tráo! Cô cũng không có trí não như em gái cô. Những kẻ bệnh hoạn mất trí! Các cô mới là người cần phải lấy nhau.

Anh giật run lên..

- Em xin lỗi... em không biết nói gì với anh đây... ban đầu em đã làm vì cô ấy... vì anh và Geoffrey... Em không muốn cô ấy rời bỏ 2 người đó là sự thật.

Những dòng nước mắt không thể kìm nén tuôn trào, cô nức nở. Mất Charles tức là cái chết cho cô nhưng đó là cái giá của lời gian dối.

- Tôi không tin cô đâu, anh đáp lạnh lùng. – tôi không muốn phải nghe về em cô và cả cô nữa.

- Rồi sau đó, em làm vì em – cô tiếp tục- Ba đã đúng.

Cô quyết định nhào vào vòng xoáy. Cô không còn gì để mất nữa.

- Em đã yêu anh ngay từ ngày đầu tiên, Charles. Khi ba yêu cầu anh cưới Victoria, em chẳng còn lại gì cả. Ngoài 1 cuộc đời trọn vẹn chăm sóc cha... Đó là cách duy nhất em được ở bên anh... vì anh... Em yêu anh, Charles, - cô nức nở tuyệt vọng.

Tức tối anh quay phắt đi.

- Cô nói dối. Cô đã lừa tôi. Cô đã quyến rũ tôi, đã chơi tôi. Cô không là gì đối với tôi cả, hoàn toàn không là gì cả. – anh bồi thêm – cô chỉ là 1 lời nói dối gạt qua.

- Không, những đứa con của chúng ta không phải là sự dối trá. – cô khê khàng nói, cầu xin anh tha thứ cho cô.

- Không, - anh kêu lên, giọng đầy nước mắt – Nhờ có cô mà chúng ta đã sinh ra những đứa con hoang.

Anh quay lưng đi, rồi đi vào khu lán, nơi cô không thể theo anh được. Nặng nhọc, Olivia trở lại bên em gái. Victoria đang ngủ. 1 nữ y tá đặt tay lên môi, ý bảo người vừa đến cần giữ im lặng. Cơn sốt vẫn không ngừng tăng.

Olivia không gặp Charles cả ngày hôm đó. Anh không hề xuất hiện ở bệnh xá. Không nghi ngờ rằng anh đã dự định sẽ ra đi mà không có cô. Trong trường hợp đó, cô sẽ ở lại Châlons-sur-marne cho đến khi Victoria đủ sức trở về nước Mỹ với con trai. Olivia ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế tựa gần em suốt cả đêm. Tiếng kêu rên của những người đang đến gần cái chết thỉnh thoảng đánh thức cô choàng dậy. Cuối cùng cô đứng hẳn lên, vươn vai. 1 vài người gọi tên cô, cô thấy bối rối và Victoria được biết đến doanh trại với cái tên Olivia.

Charles xuất hiện sáng ngày hôm sau. Olivia đang đi lấy cafe.

- Tối qua 1 biểu hiện đẹp nhỉ! Xin hoan nghênh! Cô buông 1 lời đã kiệt quệ, nhưng vẫn còn đủ chua cay để đấu với anh.

Anh không thể không mỉm cười. Rõ ràng có 1 số điều không bao giờ thay đổi. – anh nghĩ. Bây giờ anh đã thấy rõ ràng cô có lý. Đáng lẽ họ không bao

giờ nên kết hôn... Đêm tối đã mang đến những lời khuyên, anh đã tận dụng cả đêm để suy nghĩ.

- Cô thẳng ròi. 1 khám phá đau khổ - anh đáp lời cũng với giọng ấy.

Cô chớp mắt. cô không tin 1 từ nào trong đó.

- Hãy thôi vùi đầu trên cát đi Charles. Đừng nói với tôi rằng anh không hiểu gì, không nghi ngờ gì. 2 chị em tôi rất khác nhau! Olivia rất dịu dàng và giàu tình thương. Chị ấy sẵn sàng hy sinh cả cuộc đời vì anh, ngay cả bây giờ. Trong khi tôi và anh chúng ta làm cho nhau đau đớn đến tan vỡ. Chúng ta giống như người Pháp và người Đức vậy.

Họ cùng mỉm cười.

- Đừng nói với tôi rằng anh không tự hỏi điều gì, rằng anh không tự đặt ra cho mình 1 câu hỏi nào. – cô nhắc lại. – điều đó không thể. Nhưng anh muốn không phải biết điều đó thì hơn.

- Cô có thể đúng – anh thừa nhận với sự ngạc nhiên của Victoria – Đúng, không nghi ngờ gì tôi đã chọn cách không biết gì hết. Như vậy dễ dàng hơn, thoải mái hơn... và rất tuyệt vời hơn. Tôi đã rất mong muốn rằng cuộc hôn nhân của chúng ta cuối cùng sẽ thành công. Olivia có lẽ là câu trả lời.

- Thế thì, đừng quên điều đó. Đừng phá bỏ tất cả chỉ vì 1 phút nóng giận.

Cô tranh đấu bằng tất cả móng vuốt sức lực còn lại vì chị gái mình. Như Olivia đã từng làm thế vì cô.

- Dù sao cũng không thể tưởng tượng nổi các cô – anh thở dài, ngưỡng mộ sự mạnh mẽ đầy cá tính của cô. – Tôi tin rằng mối liên hệ giữa 2 người mãi mãi là 1 ẩn số. Người ta nói giống như 2 tâm hồn trong cùng 1 con người... Hay 2 con người với cùng 1 tâm hồn, tôi không biết... Không bao giờ có ai hiểu được các cô, quả là vậy.

- Anh có lý. Đôi khi tôi cảm thấy chị ấy trong trái tim tôi. Tôi biết rằng chị ấy cần tôi.

Giống như lúc này đây, sau những điều kinh khủng Charles biểu hiện ra ngoài, Olivia đang ở trong tình trạng rất xấu.

- Cô ấy cũng nói y như thế.

Dần dần, những mảnh vỡ của trò chơi xếp hình đã tìm được chỗ của nó. Anh nhớ lại những sự cố lật vạt xảy ra sau khi cô gái được gọi là Olivia bỏ đi Carlifonia.

- Cô đã ở trên tàu Lusitania, tình cờ à?

Cô gật đầu.

- Đúng thế, tôi không có nhiều may mắn với những chuyến du lịch biển.

Charlie gật gù. Anh cũng không, nếu tính kỹ.

- Cô ấy đã mơ thất bị chết đuối. Tôi đã phải gọi 1 bác sĩ.

- Phải 3 hôm tôi mới gọi được cho chị ấy 1 bức điện. 1 sự hỗn độn không thể chịu đựng được đã ngự trị ở Queenstown. Tôi sẽ không kể cho anh về chuyện đắm tàu... khủng khiếp hơn tất cả... Nhất là những đứa trẻ.

Hình ảnh người phụ nữ với đứa con sơ sinh rơi xuống biển lạnh băng thoáng hiện lên trên đầu cô. Cô nhắm mắt lại, hình ảnh đó mờ đi. Charles chạm vào tay cô... cô yếu đi trông thấy.

- Thế nào, Victoria? Em muốn tôi làm gì bây giờ?

Anh đến để làm hòa với cô. Riêng với anh, chiến tranh giữa họ đã kết thúc.

- Em có 1 đứa con trai. Em muốn Ollie đưa nó về với chị ấy – cô nói giọng rõ ràng.

Nước mắt long lanh trong mắt cô. Đã 15 ngày nay cô không trông thấy con mình và cô khắc khoải mong nó.

- Chuyện đó xảy ra như thế nào?

Cô nén tiếng cười qua làn nước mắt, vui vẻ giấu người đàn ông trước kia là chồng mình.

- Cũng xảy ra như giữa anh và Ollie đó. Em muốn được thấy 2 cô bé quá.

- Rồi em sẽ được thấy.

Anh đã tha thứ cho cô. Không còn gì quan trọng. Đã kết thúc. Anh đến để nói với cô điều đó, 1 cách cụ thể rõ ràng rằng: anh đã xóa đi quá khứ trong trí nhớ. Và rằng anh rất muốn đồng ý chuyện ly hôn với cô, nếu cô đề nghị anh.

- Tôi sẽ giới thiệu chúng với em khi nào em trở về NY. – Anh nói.

- Không, Charles... Em không gặp chúng đâu....em biết.

Cô không sợ hãi. Cô chỉ buồn, đơn giản vậy thôi.

- Đừng có ngốc. Chúng tôi đến đây là để đưa em về nước mà. Em và con trai em. Ba nó đâu? – anh chân tình hỏi.

- Anh ấy chết rồi... tối hôm em bị thương.

- Tôi rất buồn, em hãy mau mau chữa lành vết thương đi. Rồi tôi sẽ đưa em về nhà... Và chúng ta sẽ ly dị nhé.

Anh cúi xuống hôn lên trán cô. Victoria nhìn anh 1 cách khác lạ.

- Anh biết không, theo cách của em, em cũng từng yêu anh. Ít ra em cũng nghi ngờ điều đó. Thậm chí em đã cố hết sức mình để làm điều đó.

- Tôi cũng vậy. Chỉ có điều tôi không thể quên đi Susan.

- Nào thôi, chạy nhanh đi! Chạy đi tìm vợ của anh đi, hay là... chị vợ của anh...

Cô muốn cười thật lớn, nhưng sự đau đớn không cho cô làm vậy.

- Tạm biệt cô bé điên khùng! Hẹn lát nữa.

Anh đi xa dần, trong lòng tràn ngập 1 cảm xúc kỳ quặc, Đây không phải là lúc để có những điềm báo, anh cũng giống Olivia, anh không muốn thấy cô chết.

Anh không gặp Olivia ở nhà ăn tập thể. Không có ở lán nữ... Anh tìm cô khắp nơi. Và vừa đi, anh vừa nhớ ra rằng hôm nay là ngày kỷ niệm thành hôn của mình. Lần thứ 2. Nhưng với ai? Điều phi lí ấy khiến anh nhếch miện cười buồn bã. Anh quay lại bệnh viện lúc nửa đêm. Olivia đang mơ màng ngủ trên ghế dựa, cạnh cô em gái đang li bì. Họ nắm tay nhau, như 2 cô bé đang muốn cùng bình tâm lại.

- Cô ấy sao rồi? – Anh hỏi người y tá.

Cô này lắc đầu. Nhiễm trùng đang lan nhanh. Não bộ sẽ mau chóng bị chạm tới. Đã có những dấu hiệu báo trước. Victoria vốn rất kiên cường, rất thông minh tinh thoảng đã rơi vào mê sảng, lẫn lộn. Olivia nhận ra điều đó sớm hơn 1 chút.

Charles nhón chân bước đi. Lúc nửa đêm Olivia gọi cô y tá trực. Cô cảm thấy đau thắt ngực. Victoria đang khó thở.

- Xem đây này. Cô ấy đang nghẹn thở đấy.

Tuy vậy, người em sinh đôi vẫn ngủ rất sâu.

- Ô không đâu, cô y tá trấn an – cô ấy vẫn ổn.

Olivia đứng dậy, làm tất cả những gì có thể trong hoàn cảnh này, rồi cô đặt khăn lạnh trên vùng trán nóng bỏng của em. Victoria nhú mày. Cô mở mắt, rồi mỉm cười.

- Tất cả sẽ tốt thôi, Ollie. Đừng chuốc lấy tất cả đau khổ. Edouard đang đợi em.

- Không! – Olivia kên lên tuyệt vọng.

Nỗi đau đón bùng lên trong cô. Victoria chậm chậm trôi vào dòng nước tối đen và chìm vào vô thức, không ai cố lôi cô lên khỏi mặt nước. Olivia vừa nắm tay em vừa khóc.

- Không! Em không thể làm thế với chị. Chị không thể để em đi đâu.

- Em mệt lắm... - Victoria cố từng từ, giọng nhão đi – Để em đi, Ollie.

- Không! chị không muốn thế.

Cô chống chọi điên cuồng với thần chết.

- Được rồi, được rồi, em sẽ nghe lời chị... Chúng mình ngủ 1 chút vậy...

Olivia ôm em trong tay rất lâu. Victoria chìm dần trong giấc ngủ an lành... Lát sau, cô khẽ mở mắt mỉm cười với chị. Olivia hôn cô và cô cũng đáp lại nụ hôn. Đôi môi mấp máy để nói câu "em yêu chị".

- Chị cũng yêu em. Olivia nói.

Cô cũng ngã đầu trên chiếc gối em đang nằm. Cơn buồn ngủ kéo nhanh đến không ngờ. Cô mơ thấy 2 chị em là những cô bé. 2 chị em chơi trong

vườn của trang viên Croton, gần bên mộ mẹ. Cha cô đang đứng trông chừng 2 đứa. Họ mới hạnh phúc làm sao...

Và buổi sáng, khi Olivia thức dậy, em cô đã không còn nữa. 1 nụ cười dịu dàng thoáng lưu lại trên môi Victoria, bàn tay cô vẫn nắm tay chị mình, nhưng linh hồn cô đã bay đi. Olivia không thể giữ cô lại.... Vô ích. Victoria đã đi chơi nơi khác rồi.

BÓNG HÌNH

Danielle Steel
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Olivia rời khỏi bệnh viện. Cô chào đảo. Đó là ngày 21 tháng Sáu năm 1916 và người em sinh đôi của cô đã chết, một nửa con người cô, một nửa tâm hồn cô, một nửa cuộc đời cô. Làm sao cô có thể tiếp tục hít thở khí trời mà không có Victoria? Điều đó vượt ra khỏi giới hạn những nhận thức của cô. Khi họ chia xa nhau, trong suốt một năm, cô luôn biết rằng em cô vẫn sống, ở một nơi nào đó, và hy vọng tới một ngày sẽ gặp lại nhau. Bây giờ, niềm hy vọng ấy đã tắt, mãi mãi. Victoria đã đi rồi. Thế là hết, chấm hết. Charles đã rời bỏ cô, cô sắp phải từ bỏ những đứa con mình, và cô đã mất đi người em gái... Cô chưa từng nghĩ rằng số phận mình lại đau khổ thế này. Cô đã tìm lòng để không cầu xin Victoria đưa cô đi cùng. Sống thêm một ngày là điều không thể nữa. Nhưng giọng nói của em gái cô vẫn âm vang trong đầu. Cô nhớ lời mình đã hứa sẽ chăm sóc cho đứa con của Victoria.

Cô bước vào khu lán trại, nơi đặt các văn phòng sĩ quan, hỏi xem họ có thể đưa cô về lâu đài được không. Một anh lính trẻ người Pháp tự nguyện làm tài xế cho cô. Anh từng biết Edouard và "Olivia", theo cách anh ta gọi...Anh vẫn chưa biết Victoria đã chết, và Olivia không có lòng nào thông báo cho anh điều đó. Một quãng đường ngắn ngủi chia cách cô với thực tại. Cô mơ hồ nghĩ về Charles, báo cho anh thế nào đây, rồi cô gạt ý tưởng đó đi ngay... ích gì kia chứ? Anh đã rút lại niềm tin nơi cô, rút lại tất cả những quyền cô có với anh, ngay cả cái quyền được nói. Anh đã nói rằng với anh cô chỉ là một người xa lạ. Và ngay lúc đó, anh chưa biết rằng anh lại góa vợ lần thứ hai.

Trong khi Olivia vội vã trở về bộ tổng tham mưu, Charles tới bệnh xá. Người y tá lắc đầu, chỉ tay về phía vái giường trống rỗng, anh nuốt nước

bọt khó nhọc... Nhưng trong suy nghĩ của anh, nỗi buồn dần được giải tỏa. Victoria chỉ khao khát được tự do, cô ấy đã kêu gọi cái chết với tất cả sức lực của mình, để đến được với đức Chúa trời. Anh bỗng khao khát tìm thấy Olivia, để an ủi cô... Olivia, dù cô đã đánh lừa anh, nhưng lúc này chắc cô đau đớn như một kẻ bị hình phạt dưới địa ngục.

- Cô có trông thấy vợ tôi không? À... chị gái cô ấy?

Người nữ y tá trả lời rằng cô ấy đã ra đi sau khi em gái cô qua đời, khoảng bảy giờ sáng. Charles lao ra ngoài. Anh tìm cô ở nhà ăn tập thể. Cô không có ở đó. Anh không thấy cô ở đâu cả.

Tới lâu đài, Olivia biết rằng bà bá tước ở Toul, Marcel, người lái xe trẻ tuổi, đồng ý đưa cô đi. Quãng hai giờ đường.

Cô ngồi im lặng, xa lạ trong chuyến đi. Một hai lần, người lái xe đưa mắt nhìn cô. Cô bạn đồng hành đang khóc. Anh mời cô một liều thuốc, cô từ chối, rồi cô quay sang anh. Anh ta còn rất trẻ, chỉ chừng mười tám. Họ trao đổi dăm ba câu về chiến tranh, rồi tất cả lại rơi vào im lặng.

Họ dễ dàng tìm thấy địa chỉ nhà bà bá tước ở Toul. Chính bà ra mở cửa ngôi nhà nhỏ cho cô. Bà tỏ ý cảm thông với Olivia khi biết được tin xấu. Sau đó, bà dẫn cô về phòng đứa trẻ. Olivia nhìn con trai của em gái mình. Một thiên thần tóc vàng đang nhoẻn cười với hai lúm đồng tiền xinh xắn. Các nét của nó không giống Victoria, tuy vậy, một cái gì trong nụ cười, trong ánh nhìn của nó gợi cho người ta nhớ đến người mẹ. Olivia đón lấy đứa cháu trong vòng tay. Nó bắt đầu ọ ọ, hình như nó biết cô đến đây để tìm nó... Dường như nó biết cô... Một nỗi hoài niệm u buồn ngập tràn trong lòng Olivia. Victoria và những đứa con của cô...

Bà bá tước tiễn họ ra xe. Nỗi buồn vì phải rời xa đứa trẻ được an ủi phần nào vì giờ đây nó đã được ở bên dì nó. Bà dặn dò Marcel thận trọng. Mặt

trận bây giờ chỉ còn là một đường dây dao động, những tay súng thù địch đã đốt cháy hết cây cối rồi.

Olivia ôm thẳng bé trong lòng khi xe bắt đầu chuyển bánh. Thằng bé Olivier đã ngủ ngoan lành khi được nửa đường, người lái xe nhận ra vài bóng khả nghi đằng sau những thân cây cháy đen. Anh bẻ ngoặt tay lái, quặt ngay sang con đường vuông góc bằng một động tác nhanh nhẹn, trong khi những quả đạn sạt qua thùng xe.

- Merde! (Mẹ kiếp) Năm xuống, - anh ra lệnh.

Olivia nằm rạp xuống sàn xe cùng với đứa trẻ. Những quả đạn nổ lẹt đẹt ở khắp phía, chiếc ô tô lao vào con đường mòn. Marcel giật mạnh cần số để lao xuống dốc với tất cả tốc lực. Họ ào vào một chuồng bò trống rỗng, cạnh một trang trại hoang tàn. Không một lời anh chỉ tay về chiếc gác xép, họ nhanh chóng trèo lên các bậc thang. Olivia ôm thẳng bé. Kế hoạch của họ đã bị thay đổi bởi sức mạnh của ngoại cảnh. Cô ngồi giữa đồng rơm, tính toán hoàn cảnh của mình lúc này. Cô đang ở trong một ngôi làng bỏ hoang, với một chàng trai trẻ người Pháp, được trang bị vũ khí là một khẩu súng lục, và đứa con nhỏ của người em đã qua đời.

Họ ẩn nấp suốt cả ngày. Không ai lộ ra. Những lính tuần tra Đức lùng sục quanh vùng, nhưng chúng không tiếp cận tới chuồng bò. Trại bò được dựng giữa một cánh đồng, giữa trời đất mênh mông. Họ chỉ có thể rời khỏi đó lợi dụng lúc đêm tối. Họ thiếu nước và đồ ăn.

- Chúng ta sẽ làm gì? – Cô hỏi, thảng thốt.

Thằng bé o oe. Nó đói. Olivia không có sự dũng cảm của Victoria. Cô không được tạo nên từ vạt áo của người hùng.

- Chúng ta sẽ thử đi khi nào đêm xuống, - Marcel trả lời.

Vẻ lo lắng hiện ra trên khuôn mặt anh. Họ ngồi trong sự chờ đợi yên lặng dài vô tận. Đêm đến, những tiếng nổ súng cối và tiếng đạn rít bủa vây họ. Cố gắng ra khỏi đây trong lúc này là một điên rồ thực sự. Olivia cầu trời những đợt tấn công bằng khí độc tha cho họ. Trong lúc vội vã, cô đã quên chiếc mặt nạ.

- Cần phải cho thằng bé ăn, - cô nói.

Thằng bé Olivier khóc đến tan chảy cả trái tim. Nó đòi mẹ nó hoặc bà bá tước, và nhất là một chút sữa. Olivia chỉ có một điểm lợi thế duy nhất: thằng bé nhìn cô như là nó đã quen biết. Nhưng, mặc dù quen thuộc, khuôn mặt cô không đủ làm cho nó nín khóc.

Trời tối đen khi họ ra khỏi chuồng bò. Marcel không dám khởi động lại xe. Anh bần thần gợi ý Olivia nên chờ cậu tại chỗ trong khi cậu thử đi bộ về doanh trại, băng ngang qua cánh đồng. Người ta sẽ gửi người trợ giúp đến với cô, - cậu nói – nhưng phải cần hơn hai giờ đồng hồ. Đó là một giải pháp hợp lý nhất; tuy nhiên Olivia đang kinh hoàng, không muốn nghe gì hết. Nếu quân Đức bắt được anh ta, chúng sẽ quay lại tìm cô. Chúng sẽ đánh đập cô. Hoặc là, nếu không ai tìm thấy cô, Olivier và cô sẽ chết đói... Hay còn nữa, quân Đức sẽ giết chết cô và tha cho đứa bé. Nhưng cô không có sự chọn lựa. Marcel hộ tống cô đến tận trang trại hoang hóa. Anh để cô lại đó và guồng chân chạy về phía bìa rừng. Anh đã gần tới được những bụi cây đầu tiên khi một viên đạn găm vào lưng anh. Anh đứng sững lại trong khoảnh khắc, rồi ngã sấp xuống cỏ. Những tay xạ thủ đi xa dần không mất công kiểm tra thân thể đã bất động. Anh đã chết, không còn phải nghi ngờ gì thêm nữa.

Olivia để mình trượt theo chiều dài bức tường xuống sàn nhà bực thủng, tuyệt vời. Cô đã mắc lại trong một trang trại bỏ hoang, ở một nơi nào đó trên đất Pháp, với một đứa bé đang đói. Lại một lần nữa chờ đợi. Hy vọng rằng những người lính Pháp hoặc những người nông trang viên sẽ đến đây giải cứu cho cô... ít nhất cô cũng không thể lái xe. Cô không dám mạo hiểm

làm việc đó: cô chưa từng điều khiển nó hơn hai lần, cô thậm chí không biết khởi động máy.

- Chúng ta sẽ ra sao đây con? – Cô hỏi thẳng bé Olivier.

Nó đã khóc mãi, rồi tuyệt vọng, nó thiếp đi mà vẫn chưa ăn uống được gì.

Cái đói làm nó thức dậy lúc sáu giờ sáng. Những dòng nước mắt chứa chan trên gò má Olivia, trong khi tiếng khóc của nó cứ ngằn ngặt giữa những bức vách mỏng manh. Cô không có gì cho nó cả. Cô cảm thấy có lỗi, dường như cô đã phụ lòng tin tưởng của Victoria. Nếu cứ tiếp tục thế này thẳng bé sẽ kiệt nước mắt. Trong khoảnh khắc, cô nghĩ đến việc đi bộ về doanh trại, bế Olivier trong tay. Nếu quân Đức giữ cô lại, cô sẽ giải thích rằng cô là người Mỹ... Nhưng chúng có nguy cơ sẽ bắn vào cô trước khi đặt ra những câu hỏi. Cô không nhúc nhích nữa, bồng thẳng bé và cố ru cho nó ngủ. Cuối cùng, cô vén áo, đưa bầu ngực cho thẳng bé. Cô không có sữa, nhưng cử chỉ này có vẻ làm nó dịu lại. Nó bắt đầu tóp tép và thôi không khóc.

Lúc bốn giờ chiều, tiếng ù ù của động cơ phá vỡ sự im lặng của khu rừng thưa. Olivia nhìn qua cửa sổ nhỏ với ô kính đã vỡ. Hai chiếc xe cam nhông đang vạch ngang cánh đồng. Cô nhận ra trong một chiếc, trung sĩ Morrison, với một người lái xe. Trong chiếc kia cô thấy Charles ngồi ở ghế sau. Sự vắng mặt kéo dài của Marcel và Olivia đã làm anh phát điên vì lo lắng. Anh đã khẩn khoản hối thúc trung sĩ cử một đoàn xe lên đường đi tìm họ.

- Ôi, ơn Chúa! – cô kêu lên, đầy cảm kích.

Cô chạy bổ về phía họ. Cô đã được cứu thoát. Olivier sẽ không chết... Charles không nói với cô một lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm cô với cái nhìn thâm tối.

- Em đã có thể tự giết mình rồi đấy, - cuối cùng anh cũng cất giọng lạnh băng.

Giọng nói của anh và đôi tay của anh run rẩy.

Địa ngục bao vây anh từ mọi phía. Những lời thú tội không chờ đợi, cái chết của Victoria, chiến tranh, hàng trăm thương binh nằm dài thành hàng dưới những mái lều, sự biến mất của Olivia, bị mắc kẹt trong một trang trại bỏ hoang, tất cả vượt quá những gì anh có thể chịu đựng.

- Em mong anh tha lỗi, - cô đáp

Cô cố gắng chịu đựng sức mạnh sự hằn học của Charles, và hất cằm lên như em gái cô đã làm. Anh không có dịp để trả lời cô vì trung sĩ Morrison đã đưa Olivia lên xe cùng đứa trẻ và hai chiếc xe nhanh chóng trở về doanh trại trước khi chiều buông xuống. Olivia kể lại cho họ nghe kết cục đau buồn của Marcel. Họ đã biết qua một trong các lính trinh sát. Chàng trai trẻ đã được chôn cất ngày hôm nay cùng với năm người đồng đội khác.

- Tôi rất lấy làm tiếc, - cô nói, chú ý với trung sĩ Morrison.

Cô xót xa vì cuộc chiến chết chóc này, cái chết của Marcel, của Victoria, sự chối bỏ của Charles, vẻ hung dữ trong cái nhìn của anh mỗi khi anh chăm chăm nhìn cô. Sẽ không bao giờ anh tha thứ cho cô.

Vừa đến doanh trại, Olivia vội vã vào ngay nhà bếp tập thể để cho đứa bé ăn, rồi cô đi qua văn phòng sĩ quan hỏi về những chuyến tàu đi từ Bordeaux. Đám tang của Victoria được ấn định vào ngày hôm sau, nhưng tâm trí đờ đẫn của Olivia vẫn chưa muốn chấp nhận thông tin đó. Cô đi lại, trò chuyện, hành động như người mộng du.

Lễ chôn cất diễn ra chóng vánh. Nhanh gần như đáng ngạc nhiên. Một linh mục chúc phúc cho cô gái xấu số và khoảng một tá những thi thể khác. Cô được chôn xuống đất trong một chiếc quan tài đơn giản: bốn tấm ván gỗ thông, không có tên ghi trên, không có bia mộ. Điều còn giữ lại về cô chỉ là một cây thập tự nhỏ màu trắng nằm trên sườn đồi một vùng đất nước Pháp. Olivia hy vọng rằng mộ Edouard nằm cách không xa... Cô không nghe thấy

gì hết, không cảm thấy gì hết. Hôm nay, người ta đang chôn một phần của chính cô, một phần trái tim cô, một phần tâm hồn cô, một phần trí tuệ... Cô nhìn chiếc quan tài hạ dần xuống huyệt. Nằm trong tay cô, thằng bé Olivier đang ngủ. Nó đã được ăn và uống, nhưng để làm nó yên lòng, Olivia thỉnh thoảng vẫn cho nó bú khan.

Charles nhìn người con gái cố đứng thẳng, chờ đợi. Bởi kiêu hãnh, cô không dựa vào anh. Họ lặng lẽ đứng bên nhau như hai người xa lạ khi những người đào huyệt hất những xéng đất lên mặt hòm gỗ đang nằm dưới đáy huyệt sâu. Lúc đã hoàn tất, Olivia đặt một nhánh hoa trắng lên mộ, ngôi mộ nằm giữa chiến trường, xa ngôi nhà của họ lắm, rồi cô đi xa dần, những bước chân chòng chành, đứa trẻ vẫn ghì chặt vào ngực. Hơi thở cô đông đặc trong cổ họng, nhưng đôi mắt cô vẫn ráo hoảnh. Giống như cô đã nằm sâu trong lòng đất. Cô đã mất tất cả những gì cô có trong một tuần, kể cả những đứa con của chính cô. Và mất đi người em sinh đôi đã gây ra cho cô một cơn đau đặc biệt rõ rệt.

Họ chậm chậm trở về doanh trại, trong nước mắt. Trước khi Charles có thể cất lời, Olivia đã biến vào khu lán nữ. Cô không ra khỏi đó suốt buổi sáng. Anh chờ, yêu cầu được nói chuyện với cô, nhưng hôm trước có một đoàn tân binh tình nguyện vừa mới chuyển đến, và không ai biết Olivia cũng như em gái cô.

Những nữ y tá đang chăm lo cho đứa trẻ, Olivia ngã soài xuống giường, trút hết nước mắt trong lòng. Cô không muốn gặp ai, kể cả Charles, vì anh đã tức giận với cô. Cô không quên những lời xỉ vả của anh, không quên cái nhìn hằn thù của anh khi anh tìm thấy cô ở trang trại.

Họ khởi hành đi Bordeaux vào sáu giờ sáng hôm sau. Trước khi ra đi, Olivia cảm ơn trung sĩ Morrison và các nữ y tá. Didier bắt tay cô, mắt rớm lệ. Anh hôn Olivier và nói với nó rằng anh sẽ không bao giờ quên mẹ nó. Một đám người ra tiễn họ, vẫy tay lưu luyến khi họ ra đi. Những người chưa quen biết, những người đã gặp và yêu quý Victoria.

Họ đến Bordeaux lúc chiều muộn. Họ chờ trong sảnh của một khách sạn nhỏ cho tới giờ lên tàu. Con tàu họ đi, tàu Espagne mới, phải tới nửa đêm mới nổ máy. Họ chỉ mang theo một vali. Olivia đã mua một vài bộ quần áo cho đứa trẻ. Từ khi cô chăm nom nó thay cho mẹ nó, có một mối liên hệ mạnh mẽ đã kết nối giữa hai người. Đã ba tháng sau khi cô sinh con, vậy mà giờ đây khi cô cho Olivier bú, cô bỗng thấy sữa về. Đứa con trai, hay đứa cháu trai, cái sinh linh bé nhỏ, trong mắt cô giống như món quà cuối cùng của Victoria để lại. Một món quà quý báu.

- Em sẽ làm gì với đứa bé? – Charles hỏi khi họ đang ngồi trong phòng khách.

Họ rời New York mới mười lăm ngày, vậy mà tưởng như đã rất lâu rồi.

- Em sẽ đưa nó về Croton với em, - cô trả lời bình thản.

- Em sẽ về đó ư? – anh ướm hỏi.

Cô gật đầu.

- Vâng, em sẽ sống ở nông thôn.

Cô đã đăng ký hai cabin trên tàu. Họ vượt đại dương với hộ chiếu mang tên ngài Charles Dawson và cô Olivia Henderson. Chuyến trở về này chẳng có gì giống với lần ra đi. Charles không một lần gặp lại Olivia trên boong, chính anh cũng giữ những khoảng cách. Còn Olivia, có thể nói rằng cô không rời khỏi cabin lúc nào. Về phần mình, Charles tự băng bó những vết thương lòng. Những suy nghĩ của anh lại hướng về Victoria, trò đùa cô đã chơi anh, những lời bộc bạch cuối cùng.

Phần lớn thời gian anh chỉ ngồi một mình, lạc trong nghĩ suy. Mỗi một lời của Victoria đều khắc sâu trong trí anh. Cô đã có lý trên mọi phương diện. Họ đã giảng hòa với nhau, ngay trước khi cô bước vào chuyến phiêu lưu dài bí ẩn của riêng mình và không bao giờ trở lại. Chỉ còn Olivia. Anh cố hình

dung sự đau buồn trong cô. Cú đòn khủng khiếp của số phận đã giáng xuống cô, cướp của cô người em gái sinh đôi. Nỗi đau đớn cào xé lòng ta khi người giăng đi của ta một nửa trái tim, một nửa máu thịt. Làm sao Olivia sống được khi không có Victoria, thật khó mà nói được. Có lẽ cô không sống nổi nữa... Nhưng sự điên rồ nào đã giúp hai cô vừa tồn tại vừa tráo đổi vị trí cho nhau! Đã buộc Olivia sống với anh như vợ chồng trong một năm liền, không nói cho anh biết. Theo ý Victoria, anh đã hiểu chuyện nhưng anh đã không muốn chấp nhận điều đó. Cũng không hoàn toàn sai. Đã bao lần anh cảm nhận những mối nghi ngờ mà đã vội vã khóa lấp đi, vì điều đó thích ứng với anh hơn! Anh tự nhủ Victoria hẳn đã hứa hẹn với Olivia một cuộc sống chung không có quan hệ gần gũi. Nhưng sự lương thiện của Olivia, lòng thương yêu, dịu hiền của cô đã chiến thắng những cảm đoán, đã làm sống dậy những tình yêu trong anh. Cho dù đã kết hôn hay không, anh gặp được cô những cảm xúc mà cho tới lúc đó anh chưa từng được biết. Không một người phụ nữ nào mang đến cho anh nhiều hạnh phúc đến thế, ngay cả Susan cũng không. Anh nhớ lại đêm ra đời của hai đứa con gái... Nếu tính cả sự chênh lệch múi giờ, Olivier cũng ra đời khoảng hai ba giờ ngay sau đó. Và lại thêm một lần, anh lạc trong những suy tư. Hôm nay nữa, anh cảm nhận thấy hai người phụ nữ này chỉ là một thực thể. Thật khó mà tách bạch mọi cái, đặt hàng rào phân định, khó mà hiểu được đâu là nơi cái này kết thúc, hay nơi cái kia bắt đầu. Nó cũng giống như tất cả nhiều điều khác nữa: sự lẫn lộn giữa tình yêu và ham muốn, dối trá và sự thật. Những lời của Victoria vẫn còn vang vang bên tai anh. Anh đã sợ yêu cô. Anh đã không bao giờ dám yêu cô... Thế mà Olivia... chuyện lại khác. Anh đã sống trong một năm với một người phụ nữ và bây giờ anh biết rằng ai là vợ anh, ai không phải.

Ngày thứ ba của chuyến đi, anh đến gõ cửa phòng cô. Olivia đã chọn cabin nhỏ nhất. Cô đã hứa với anh rằng cô sẽ hoàn lại anh tiền vé. Anh cảm thấy bị tổn thương. Cánh cửa chỉ hé chừng ba phân, để lộ một phần khuôn mặt nhợt nhạt, một con mắt đỏ hoe nhìn anh.

- Anh có thể vào không?

Thoáng ngần ngại, cánh cửa mở thêm chút nữa.

- Đứa bé đang ngủ, - cô nói, muốn cản bước anh.

- Anh sẽ nói nhỏ thôi... Anh có rất nhiều điều muốn nói với em. Anh đã nghĩ nhiều ngày nay rồi... Anh đã gặp Victoria cái hôm trước khi cô ấy mất... Bọn anh đã có một cuộc trò chuyện hữu ích.

- Cô ấy đã nói với em. Có vẻ như anh không còn giận dữ chống lại cô ấy như trước nữa.

- Thực vậy. Cô ấy đã đúng, cuối cùng là thật. Anh đã quá ngu ngốc để có thể chấp nhận những điều hiển nhiên. Cô ấy luôn luôn thông minh hơn, dũng cảm hơn anh. Anh đã chờ đợi cho con tàu đắm hẳn. Cô ấy đã rời khỏi đó trước khi... Đáng lẽ anh đã phải làm như thế.

- Việc ấy không phải luôn dễ dàng.

Olivia thở dài. Còn liên quan đến cô, chẳng có vấn đề gì đặt ra cả. Họ thậm chí không phải là vợ chồng. Những điều còn lại chỉ là ảo tưởng.

- Em mong muốn anh tha thứ, - cô nói, lòng trống trải. – Em không được quyền lừa dối anh như thế. Em không biết tại sao em lại chấp nhận kế hoạch táo tợn ấy... em đã nói với mình... Đó là cơ may duy nhất để em có thể có được cuộc sống bên anh. Em là một con ngốc.

- Không phải thế, - anh mỉm cười, vẫn còn bị sốc vì những hé lộ vừa rồi của cô. – Không còn cách nào khác để chúng ta được ở bên nhau... Chúng ta đã rất hạnh phúc, cả hai chúng ta...

- Chúng ta đã? – cô nhắc lại, buồn bã.

- Chúng ta! – Anh chỉnh lại – chúng ta luôn rất hạnh phúc ở bên nhau. Thật là ngu dốt khi chối bỏ hạnh phúc ấy.

Victoria hẳn không muốn thấy điều đó đâu.

Anh không dám tiến sát gần cô. Cô có vẻ suy sụp và hoảng sợ.

- Nhưng anh, anh muốn gì? – Cô hỏi anh.

Cô không thể nào quên được cái nhìn căm thù anh ném về phía cô khi đứng trước trang trại. Cô chưa từng bao giờ thấy anh hung dữ như thế... Thực tế cô đã bị lẫn lộn giữa nỗi sợ hãi và sự tức giận. Cả đời anh, anh chưa từng thấy kinh sợ như vậy. Anh tưởng tượng rằng cô đã chết, cô cũng chết như Victoria, với một viên đạn xuyên qua đầu, trong khi anh muốn được thấy cô sống.

- Olivia, anh muốn sống cùng em, - anh nhẹ nhàng nói – chúng ta sinh ra là để dành cho nhau, một năm qua đã chứng minh điều đó. Nó đã là như vậy ngay từ khi bắt đầu. Anh đã không có nghị lực để gạt bỏ những lời của ba em, với tất cả sự tôn trọng mà anh cần có với người và xin ông được cưới em... Vì anh biết, anh đã biết rằng anh dễ dàng phải yêu em. Và không phải Victoria. Về điểm này, cô ấy đã nhìn nhận đúng. Anh đã rất sợ phải yêu lại một lần nữa đến nỗi anh đã nhào vào vòng tay cô ấy, vì cô ấy thật hoang dã, thật cuốn hút, nhưng... lại thật vô hại. Không hề có vầng vất bóng dáng một cơ may nào cho việc sẽ đến một ngày anh yêu cô ấy.

- Anh đã điên rồ gần bằng hai chị em em, - Olivia nói bằng một nụ cười, trong khi thẳng bé cửa mình trong nôi – những lý do để kết hôn mới kỳ cục làm sao!

Thế thì, chúng ta rất xứng với nhau.

Olivia rụt rè gật đầu và cô bắt đầu lắp bắp nói không đầu không cuối khiến Charles phải buồn cười.

- Anh biết không, em không bao giờ có ý định... anh biết đấy... em muốn nói là... Victoria đã cam đoan với em là

Cô im bật, mặt đỏ như hoa mào gà.

- Anh không tin một lời nào em nói đâu. Em đã có tất cả những ý định quyến rũ anh. Và em đã đạt được điều đó một cách mãnh liệt.

Anh kéo cô vào lòng mình và cầu xin rằng cô thật sự muốn bắt đầu lại. giờ đây anh oán trách mình khủng khiếp. Anh đã tỏ ra quá tàn nhẫn đối với cô, chắc chắn cô sẽ giữ mãi mỗi oán hận anh về chuyện đó, và chỉ vì... Anh bỗng nhớ lại một câu hỏi đã làm anh băn khoăn trong lần đi dạo cô đơn trên cầu tàu.

- Thế Geoffrey? Nó có nghi ngờ điều gì không? Nó vẫn là người duy nhất có thể phân biệt được hai người cơ mà, em không nhớ sao?

- Không phải từ đầu... Em đã cố gắng tạo khoảng cách với nó, đôi khi còn hơi hung ác nữa, đó là cách để nó không đoán ra... Nhưng cái hôm em bị thương bàn tay lúc ở Croton, tháng Sáu trước, nó đã nhìn thấy cái vết thương trong lòng bàn tay em.

- Và nó đã biết... tháng Sáu vừa rồi? – anh nhìn cô, cô xác nhận với vẻ xin lỗi – đáng ngạc nhiên.

Anh cầm bàn tay cô, xòe nó ra. Cái vết thật nhỏ, nằm trên bàn tay phải, chỉ ra con người thật của cô. Những dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt cô. Cái vết đó bây giờ chẳng còn quan trọng gì. Victoria đã không còn nữa. Họ sẽ không còn vui với những trò tráo đổi tình nghịch ngày xưa nữa. Không còn ai có thể nhầm lẫn nữa.

Cô quay đi, lòng trĩu nặng, đầu rũ xuống.

- Cô ấy thiếu vắng khủng khiếp với em... - cô thốt thức.

- Với anh nữa... vì cô ấy là một con người đặc biệt trong cuộc đời em và vì cô ấy mang lại hạnh phúc cho em... Anh thiếu vắng nụ cười của em... và tình yêu của em... cuộc sống chung của chúng ta... Anh rất tiếc vì những điều xấu xa đã nói với em... Anh hối hận vì đã gây nên bi kịch này cho em...
- Anh cũng trào nước mắt – anh hối hận vì đã làm em mất cô ấy.

Cô đứng yên trong vòng tay anh, ngây dại, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, rồi cô ngược nhìn người đàn ông đã gần như là chồng cô.

- Em đã yêu anh Charles... em, em cũng rất hối hận.

- Thế bây giờ? Em còn có thể yêu anh nữa không?

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Olivia. Thật là một câu hỏi ngốc nghếch. Cô sẽ yêu anh đến trọn đời.

- Có, tất nhiên rồi. Người ta không thể thay đổi tình cảm của mình được.

- Thế thì, hãy cưới anh nhé, - anh nói trang trọng.

- Không có chút khó chịu nào cho anh sao? Mọi người sẽ thấy điều đó thật kỳ... Và nếu một vụ tai tiếng nổ ra?

- Anh chẳng bận tâm đến miệng lưỡi thiên hạ... và anh tin chắc rằng tai tiếng sẽ còn tồn tại xung quanh những đứa trẻ không hợp pháp lâu hơn nhiều... Thuyền trưởng con tàu này chắc chắn sẽ chấp nhận làm lễ thành hôn cho chúng ta trước khi chúng ta đến New York.

Họ mỉm cười cùng nhau. Ý nghĩ kết hôn với anh trên con tàu này và tiếp tục được chung sống cùng anh không làm Olivia phật lòng.

- Thế nào, em đồng ý chứ?

- Vâng.

- Cảm ơn em – anh nói và hôn cô – anh sẽ đi nói điều đó với thuyền trưởng.

Thằng bé bắt đầu o oe. Olivia nhìn người chồng tương lai

- Anh biết không, với Olivier, chúng mình sẽ có ba đứa sinh ba đấy.

- Không nghi ngờ gì thằng bé sẽ đem lại sự cân bằng trong gia đình này, - anh trả lời với giọng bông đùa, trong khi Olivia bồng thằng bé lên và cho nó bú.

Họ kết hôn ngày hôm sau trong cabin thuyền trưởng. Olivia chỉ mặc một bộ váy áo tương đối chấp nhận được trong dịp này mà cô có được trong vali, một chiếc váy màu lục nhạt. Họ chỉ mua được một bó hoa của người trồng hoa trên tàu: những bông cẩm chướng trắng. Thuyền trưởng tuyên bố họ đã là vợ chồng, và Charles hôn cô dâu... Ngày hôm sau, khi con tàu tiếp tục chạy hết tốc lực về hướng New York, họ gửi cho Geoffrey một bức điện qua radio, để thông báo với nó họ sẽ về vào thứ Sáu tới. Ký tên "ba và Ollie"

Họ chống tay trên lan can ngắm con tàu Espagne chậm chậm tiến vào cảng New York. Trên bến cảng, Bertie và Geoffrey, mỗi người bế một đứa bé trên tay đang đợi... Geoffrey hươ hươ tay về phía cha mình, bàn tay bị nổi kinh ngạc làm dừng lại khi nó trông thấy Olivia đang trong vòng tay Charles... Nhưng cùng với thời gian họ sẽ giải thích cho cậu bé hiểu. Và khi nào cậu lớn hơn một chút, họ sẽ kể tất cả câu chuyện cho cậu nghe.

Con tàu cập bến, và Geoffrey nhìn trân trân vào người phụ nữ đang đi bên cạnh ba mình, tay trong tay. Mắt nheo lại, cậu cố nhận ra ai trong hai chị em sinh đôi đã trở về... Cậu quay sang nói điều gì đó với Bertie, rồi nháy mắt lên vui sướng, và vẫy tay ra hiệu rồi rút. Cậu đã nhận ra cô ấy. Cô ấy đã trở về nhà... Cậu đã không mất đi Ollie yêu quý...

Chính cô gái mới là người bị mất đi người cô yêu quý nhất trên đời, người em gái, người đã từng là nơi cô gửi gắm sự tin cậy, người bạn, người đồng mưu của cô... Cuộc sống thật diệu dàng khi họ ở bên nhau. Giờ đây cô sẽ trò chuyện cùng ai? Cô sẽ cười đùa cùng ai? Không có Victoria, Olivia sống trong một thế giới khác. Một phần trong con người cô đã chìm đi mãi mãi.. Và, ngay trong lúc đó, người em sinh đôi của cô vẫn luôn ở đây, vĩnh viễn, trong trí não cô, trong trái tim cô, trong sâu thẳm tâm hồn cô. Đối với cô, Victoria mãi mãi là người quan trọng quý giá nhất, ngoài Charles và những đứa con cô. Victoria vẫn đại diện cho mặt khuất của con người Olivia, của tâm hồn Olivia... phía bên kia một tấm gương.

Hết